Paige Toon

Çeviren: Beste Akanayiğit

yalnızca aşk bu kadar acıtabilir

İki kırık kalp. Sarsıcı bir sır.
Hayat değiştiren bir aşk hikâyesi.

Roman

Paige Toon

yalnızca aşk bu kadar acıtabilir

Çeviren: Beste Akanayiğit

İNDİGO KİTAP

Yalnızca Aşk Bu Kadar Acıtabilir

Paige Toon

Orijinal İsmi: Only Love Can Hurt Like This

Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8642-80-3
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2023 Paige Toon
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Çeviren: Beste Akanayiğit
Editör: Ece Yücesoy
Redaksiyon: Berna Ece Gündüz
Son Okuma: Simge Özçevik
Kapak Tasarım: Miguel Sobreira / Arcangel
Sayfa Tasarımı: BS Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Paige Toon

yalnızca aşk bu kadar acıtabilir

Çeviren: Beste Akanayiğit

İNDİGO KİTAP

En yakın arkadaşım
ve hayatımın aşkı olan
Greg'e

Giriş

Böyle günlerde Bury St. Edmunds'ta yaşamayı seviyordum; krem rengi taşlardan yapılmış katedralin sivri kuleleri canlı mavi gökyüzünde parlıyormuş gibi görünüyor ve yıkık manastır duvarlarındaki siyah çakıltaşları bile cilalanmışçasına güneşin altında ışıldıyordu.

Henüz nisan ayının başlarındaydık ama bugün, yılın şimdiye kadarki en sıcak günüydü; ofisten çıktığımda kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Az önce kâbus gibi bir müşteriyle telefonda konuşmuştum. Kendisi de, ev tadilatları da insanın ömür boyu mimarlıktan soğumasına yeter de artardı. Bu kahve molasına *ihtiyacım vardı.*

Manastır kalıntıları arasında dolaşarak oturup kahvemi içebileceğim alçak bir duvar ararken nişanlım Scott'ı dev bir köknar ağacının gölgesi altındaki bankta otururken gördüm. Ona neşeyle seslenip yanına gitmeden önce Nadine'in de onunla birlikte olduğunu fark ettim.

Scott, bir yıl önce Londra'dan buraya taşındığımızda kendi peyzaj mimarlığı işini kurmuştu ve bana bir malikânenin gül bahçesinde evlilik teklifi etmesinden birkaç gün önce de Nadine onun için çalışmaya başlamıştı. Nadine yirmi dokuz yaşında ve uzun boylu bir kadındı; güçlü bir fiziği, altın rengi teni ve bulaşıcı bir gülüşü

vardı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren ondan hoşlanmıştım, bu yüzden onlara selam vermek istediğim halde neden sesimin boğazımda düğümlendiğinden emin olamadım. Nişanlım ve iş arkadaşı birbirlerinden neredeyse yarım metre uzaklıkta oturuyorlardı ancak vücut dillerinde bana tuhaf gelen bir şey vardı. Scott öne doğru eğilmiş, beyaz tişörtünün geniş sırtında iyice gerilmesine sebep olmuştu ve kollarını bacaklarına dayamıştı. Nadine kollarını kavuşturup bacak bacak üzerine atmış, kafasını Scott'a doğru eğmişti. Hacimli saçlarını her zaman atkuyruğu yapardı ve o hareket ettikçe bir sağa bir sola savrulurdu ama şu an olağandışı bir şekilde hareketsiz görünüyordu. Scott da Nadine'e dönmüştü ama ikisi de birbirlerine bakmıyorlardı. Konuşmuyorlardı. Donmuş gibiydiler. Gerginlerdi.

Solumdaki pürüzlü duvarda bir sincap koşuyordu. Çevredeki ağaçlarda kuşlar şarkı söylüyordu. Uzakta bir oyun parkında çocuklar gülüyordu. Ben ise ayakta durmuş, tedirginlik içinde onları izliyordum.

Ayrı oturuyorlardı. Yanlış bir şey yapmıyorlardı. Ama yine de...

Doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

Sonunda Scott dönüp Nadine'e baktı. Yakışıklı yüzünde anlam veremediğim garip bir ifade vardı. Nadine yavaşça çenesini kaldırıp Scott'ın gözlerine bakarken kalbim boğazımda atıyordu. İki mükemmel profile bakıyordum. Scott'ın gür koyu kaşları ve Nadine'in kusursuz kaşları; Scott'ın düz burnu ve Nadine'in küçük, yukarı kalkık burnu ve iki çift dolgun, ciddi, gülümsemeyen dudak.

Saniyeler geçerken karanlık beni yutuverdi. Rahat ve canlı bir ruh halindeyken birden hasta ve üşümüş hissetmeye başlamak iğrenç bir duyguydu.

Hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Tek kelime bile konuşmamışlardı. Scott aniden ayağa fırlayıp kasabaya doğru büyük adımlarla

uzaklaşmaya başladığında irkildim. Nadine, Scott gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra bariz bir nefes verdi ve öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. Bir dakika kadar öyle kaldıktan sonra ayağa kalkıp Scott'ın peşinden yavaşça yürüdü.

Titrediğimi fark ettim.

Bu da *neydi* böyle?

Nişanlım beni aldatıyor muydu? Ya da aldatmayı mı düşünüyordu?

Dur bir dakika. Birbirlerine sadece *bakmışlardı*. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Nadine'i seviyordum. Ayrıca Scott'a güveniyordum.

Ama aralarında bir şeyler olduğu kesindi.

Annem her zaman içgüdülerime güvenmemi söylerdi. Ama içgüdüleriniz kalbinizi kırarken onlara güvenmek çok zordu.

Bölüm Bir

Üç ay sonra...

New York bir bulut örtüsüyle kaplıydı. Şimdiye kadar Indianapolis'e sadece Şikago üzerinden uçmuştum, bu yüzden gökdelenlerle çevrili Central Park'ın meşhur yeşil alanlarını görmeyi umuyordum ama gökyüzü nihayet açıldığında, sadece tarlalar ve çiftliklerden oluşan bir manzara mozaiği ortaya çıkmıştı.

Bütün gün yoldaydım ve inişim akşam beşi bulacaktı, bu da İngiltere'de saat gece on demekti. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ama neyse ki babam beni almak için havaalanına geliyordu. Yorgunluğumun tamamen uykusuzluktan kaynaklanmadığını biliyordum. Son üç ay oldukça yıpratıcıydı.

♡

Geçen nisan ayında, öğleden sonranın tamamını inişli çıkışlı duygularla geçirdiğim o berbat günün ardından nihayetinde eve vardığımda Scott'ı mutfak masasında otururken bulmuştum. Koca bir günü tedirgin hissederek ve hemen sonrasında Scott ve Nadine'in birbirlerine attığı bakışların bir anlamı olmadığına kendimi ikna ederek geçirmiştim. Ama Scott'ın yüzünü görür görmez içgüdülerimin beni yanıltmadığını anlamıştım. Aralarında bir şeyler *vardı* ve üstelik bu ilişki fiziksel değil, duygusaldı.

Scott ben kapıdan girer girmez konuşmak istemişti ve bu beni şaşırtmıştı çünkü cevap talep etmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Cevapları bana altın tepside sunmasını beklemiyordum. Ve Scott, Nadine'e olan duygularını itiraf etmeye başladığında benden af dileyeceğini sanmıştım, ki onu affedeceğime emindim. Aralık ayında evlenecektik ve yeni yılda da bebek sahibi olmayı umuyorduk. O sırf gidip de aptalca bir aşka kapıldı diye güzel geleceğimizi çöpe atamazdım.

Belki de çok naiftim ama onun beni terk edeceğini fark etmek biraz zamanımı almıştı doğrusu.

Konuşmamızın ayrıntılarını çok net hatırlıyordum. Tırnak yatağındaki kir ve üzerine sinmiş bahçe toprağıyla karışık temiz hava kokusu hâlâ aklımdaydı. Bir yandan çok tanıdıktı, öte yandan da tamamen yabancı gibiydi. Onu hiç bu kadar parçalanmış ve acı çeker halde görmemiştim.

"Seni seviyorum, Wren," demişti kahverengi kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış halde. "Bazen keşke onunla hiç tanışmasaydım diyorum çünkü o zaman ikimiz birlikte çok mutlu olabilirdik. Ama son zamanlarda acaba birbirimiz için doğru kişi miyiz diye sorgulamaya başladım."

Nadine'le tanıştıktan sonra neredeyse her gün birlikte çalışmaları gerekmişti; bu da Scott'ın birbirlerine ne kadar uygun olduklarını, nasıl bambaşka bir düzeyde anlaştıklarını fark etmesine sebep olmuştu.

O noktada birbirlerine hislerini açmamışlardı. Nadine ailesinin yanına gitmek için bir süre izin almıştı ve Scott bunun, ondan uzaklaşıp kafasını toplamak istemesinden kaynaklandığını hissetmişti. Ama Nadine nisan ayında işe geri dönüp istifasını verdiğinde Scott onu bırakamayacağını anlamıştı.

Gözyaşları içinde ona Nadine'in ruh eşi olduğunu düşünüp düşünmediğini sormuştum ve gözlerine baktığımda yüzündeki ifade zaten her şeyi anlatıyordu.

Bunu kitaplarda okumuş, filmlerde görmüştüm; kendini anlamayan biriyle ilişkisi olan kahramanımız, daha sonra kendini anlayan birinde aşkı buluyordu. Hiçbir şey onlara engel olamazdı. Seyirciler onları desteklerdi.

Bunun benim başıma geleceğini, gerçek aşka engel olan kişinin *ben* olacağımı milyon yıl geçse düşünmezdim.

Durumun ciddiyetini tam olarak idrak ettiğimde acı ve gerçek bir çaresizlikle sarmalanmıştım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kazanılacak bir savaş yoktu. Hayatımın aşkı çoktan gitmişti.

Scott ve Nadine artık birlikteydi. İkisini birkaç kez şehir merkezinde görmüştüm ve onlara rastlamamak için her zaman tetikte olsam da son darbe geçen hafta, Abbey Gate Manastırı'nın karşısındaki en sevdiğim kafede otururken gelmişti.

Aniden manastırın içinden el ele ve gülümseyerek çıkmışlardı, Scott onu kalabalık caddeden geçirirken güneş Nadine'in sarı saçlarında parlıyordu. Kafeye girip orada annemle oturduğumu gördüklerinde Scott özür dilemiş ve hemen geri çıkmıştı ama pencerenin önünden geçerken göz göze geldiğimizde yüzünden acı ve bitkinlik aktığını görmüş, kendimi kusacakmış gibi hissetmiştim.

Annem gözyaşlarımı silmiş ve "Burası ikiniz için çok küçük, canım," demişti bana anlayışla.

"Neden giden ben olmak zorundayım?" diye sormuştum cılız bir sesle.

"Onun mimarlık şirketi burada. Yakın zamanda da hiçbir yere gitmeyecek. Sadece birkaç haftalığına bile olsa uzaklaş buradan, Wren," demişti annem yalvararak. "Aranıza biraz mesafe koy, kalbine iyileşmesi için biraz zaman tanı."

Haklıydı. Evden, işten, Scott'tan, eskiden birlikte yürüdüğümüz ve elimi tutarak *beni* trafikten koruduğu sokaklardan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden o gece babamı aramış ve onu ziyaret edip edemeyeceğimi sormuştum.

♡

Gelen yolcu salonuna girdiğimde, babam beni kot pantolonunun içine soktuğu lacivert ve kırmızı ekose gömleğiyle kordonun öteki tarafında bekliyordu.

Beni görünce kocaman gülümsedi, sakallı yüzü Noel'de olduğundan daha da yuvarlak görünüyordu. Karısı Sheryl ile tatil için Paris'e gitmişlerdi ve Scott'la beraber trene atlayıp orada onlarla biraz zaman geçirmiştik. Şimdiyse bu, son iki yıldır Amerika'ya olan ilk seyahatimdi.

"Hey, sen!" diye neşeyle seslendi.

"Merhaba baba."

Kollarını bana doladığında içimi bir sıcaklık kapladı. Sabun ve çamaşır deterjanı karışımı olan tanıdık kokusunu içime çektim, bunun iki hafta sonra bu havaalanında vedalaşana kadar son kucaklaşmamız olacağını biliyordum. Geri çekilirken bu farkındalıkla içim sızladı.

Bir zamanlar benimkiyle aynı kahverengi tonlarında olan o meşhur dağınık saçları artık grilerle kaplıydı. İkimizin de gözleri ela olmasına rağmen muhtemelen benzerliklerimiz bununla sınırlıydı.

İkimizin de küçük kuşların adını taşımamız dışında annem Robin'le* de pek ortak yanım yoktu. Annem dökümlü kıyafetleri

* İngilizcede "Robin" kızılgerdan anlamına gelirken "Wren" çalıkuşu demektir. (ç.n.)

ve parlak desenleri severdi; ben ise koyu renkli, vücuda tam oturan etekleri ve gömlekleri severdim. Onun yüz hatları sıcak ve genişti, benim yüzüm daha dar ve... bir keresinde "sıkışık" olarak tanımladığım şekildeydi ama annem buna şiddetle karşı çıkarak sadece aristokratlar gibi ince kemikli bir yapım olduğunu söyleyip beni güldürmüştü.

Ben valizimi alırken, "Uçuşun nasıldı?" diye sordu babam neşeyle.

"Oldukça iyiydi," diye cevapladım.

"Yorgun musun?"

"Biraz."

"Arabada biraz uyuyabilirsin. Yeni evimiz birkaç saat uzaklıkta."

Benden altı yaş küçük üvey kız kardeşim Bailey bu yılın başında evlenmişti ve kocasının memleketi Güney Indiana'ya yerleşmişti. Babam ve Sheryl de onlara yakın olmak için kısa süre önce bu küçük kasabaya taşınmışlardı.

Bu durumun beni üzen birçok yanı vardı.

Babam sadık bir eş ve babaydı. Ama onun bu yanını yakından görme şansım pek olmamıştı. Beni sevdiğini biliyordum ama hiç benim yanımda olmamıştı. Beni gerçekten tanımıyordu. Neredeyse altı bin kilometre uzaklıkta yaşarken ve yılda birkaç hafta dışında görüşmezken nasıl tanıyabilirdi ki?

Havaalanı terminalinden çıktığımızda temmuz havası omuzlarıma sıcak bir battaniye gibi sarmalandı. Kısa süre sonra, Indianapolis'ten uzaklaşarak üç şeritli yolda ilerlemeye başladık. Şehrin gökdelenlerini göremeyecek kadar uzaktaydık ama önceki seyahatlerimde alışveriş için gezdiğim zamanlardan hatırlıyordum. Dümdüz uzanan manzara, ufka dek büyük kırmızı ambarlar ve tahıl silolarıyla doluydu.

İçimdeki küçük kıskançlığı görmezden gelmeye çalışarak, "Bailey evlilik hayatına alıştı mı?" diye sordum.

Güzel üvey kız kardeşimin benimle kasıtlı bir rekabet içinde olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden Las Vegas'ta evlenmeye karar verdiğinde benimle yarışmadığından *emindim* ama şimdi benim düğünüm iptal olduğu için parmağındaki yüzük biraz canımı yakıyordu.

Babam omuz silkerek, "Mutlu," diye cevapladıktan sonra aracın içi çok soğuduğu için klimayı kapadı.

"Casey ile anlaşabiliyor musun?"

Bailey'nin kocasını henüz tanımıyordum. Scott ve ben düğüne davet edilmiştik ama sadece bir hafta öncesinden haber verildiği için gitmemizin beklenmediğini düşünmüştük. Zaten Bailey de her zaman düşünmeden hareket eden biri olmuştu.

"Herkes Casey'le iyi anlaşır," diye cevapladı babam. "O iyi bir adam."

"Bu harika."

Sesimin cılız çıkmasını istememiştim ama babam bana acı dolu bir bakış attı.

"Scott'la olanlara çok üzüldüm," dedi. "Onun da iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi," diye cevapladım sessizce. "Sanırım hâlâ da öyle." Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve zoraki bir kayıtsızlıkla devam ettim. "Ama insan kime âşık olacağını seçemiyor, değil mi?"

Babam boğazını temizleyerek, "Öyle," diye cevapladı.

Aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdik.

Annemle babam yirmili yaşlarının başında Avrupa'yı gezerken tanışmışlardı. Birbirlerine deli gibi âşık olmuşlar ve babamın vizesi bittiğinde annem onunla birlikte olmak için Arizona'nın Phoenix şehrine taşınmıştı. Evlenmişlerdi ve bir yıl içinde de ben doğmuştum.

Çok gençlerdi ve onlar için çok erken bir evlilikti. En azından öfkeli ergen halim babama, başka bir kadına –hem de bahçıvan olarak çalıştığı Arizona Üniversitesi'ndeki bir profesöre– nasıl bu kadar kolay kapıldığını sorduğunda bana durumu böyle açıklamıştı.

Sheryl gibi bir kadının babam gibi bir adama nasıl âşık olabildiğini hiç anlamamıştım. Babamdan dokuz yaş büyük ve çok daha akıllıydı. Ona neden çekildiğini anlayabiliyordum, objektif olarak konuşursak babam oldukça yakışıklı bir adamdı. Sheryl onunla sohbet edebilmek için kahve molalarını bahçede geçirirdi.

Ancak bir akademisyenle bahçıvan arasındaki ilişkinin, yuvasını yıkmayı göze alacak kadar ciddileşmesini anlamaksa daha zordu.

Çünkü Sheryl, Bailey'ye hamile kaldığında babam bizi değil, onları seçmişti. Sheryl ailesine yakın olmak için babamı Indiana'ya taşınmaya ikna ederek Bloomington'daki bir üniversitede iş bulmuştu. Kalbi kırık annem ise beni İngiltere'ye geri götürünce Bailey, babam sadece ona aitmiş gibi büyümüştü.

Bu yolculuk duygusal açıdan epey karmaşık olacağa benziyordu.

♡

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü babam beni uyandırdığında hiç de iki saatlik bir yolculuk yapmış gibi hissetmiyordum.

"Şehre giriyoruz," dedi. "Görmek isteyebileceğini düşündüm."

Sızlayan yorgun gözlerimi pencerenin dışındaki manzaraya odaklanmaya zorladım. Uzun, dümdüz bir yoldaydık; Taco Bell, KFC, Hardee's, Wendy's gibi restoran zincirlerinin yanından hızla geçtik. Bir oto yıkama ve tamirhanenin önünden geçtikten sonra yol, birkaç yüz metre aralıklarla kavşakların olduğu bir yerleşim bölgesine dönüştü. Bazı evler iki katlıydı; kırmızı kiremitli çatıları, beşik çatı pencereleri ve özenle biçilmiş çimlerin hemen üzerinden görünen bodrum katı pencereleri vardı. Diğerleri ise

limon yeşili ya da kantaron mavisi gibi canlı renklerle boyanmış ahşap panjurları olan bungalovlardı. Küçük bir tepeyi aşıp öteki tarafına geçtiğimizde de aynı tarz evler devam ediyordu. Ardından babamın "tarihi şehir merkezi" dediği yere ulaştık.

Karşımızda, yüksek bir saat kulesi olan merkez adliye sarayının etrafına kurulmuş büyük bir meydan vardı. Bina gitgide azalan güneş ışığında parlıyordu ve babam etrafından geçerken çok sayıda dor sütun* görünüyordu.

"Buranın daha ilerisinde Hoosier Ulusal Ormanı var," dedi babam. Şehir merkezinden ayrılıp ön verandalarında kırmızı, beyaz ve mavi bayraklar asılı evlerin bulunduğu başka bir yerleşim bölgesine giriyorduk. Dört Temmuz kutlamalarını sadece bir haftayla kaçırmıştım.

Pencereden bakıp başıyla işaret ederek, "Bailey'yle Casey de orada yaşıyor," diye ekledi.

Yolun kenarında, *Wetherill Çiftliği - Kendi Mahsulünüzü Toplayın*, yazan bir tabela vardı ve ok bizim gittiğimiz yönü gösteriyordu.

"Sizinki mi?" diye sordum.

"Evet." Başını sallayıp gururla onayladı.

Siyah ve beyaz el yazısının altında meyve ve sebzelerin resimleri vardı. Arabayla yanından geçmeden önce şeftali, armut, elma, balkabağı ve karpuz resimlerini seçebilmiştim. "Karpuz da yetiştiriyor musunuz?" diye sordum.

"Bu yıl yok," diye cevapladı pas kırmızısına boyanmış eski bir demir köprüden geçerken. "Ve balkabağını da sadece Cadılar Bayramı zamanı yetiştiriyoruz. Önceki sahipleri kavun da yetiştiriyormuş ama biz o işe girişmeden önce meyve bahçelerini öğrenmeye zaman

**Dor*, Antik Yunan mimarisinin en sade ve eski sütun düzenidir. Genellikle kalın gövdeli, yivli ve kaidesizdir. (ç.n.)

ayırmanın daha iyi olacağını düşündük. Umarım yanlış reklamdan başımız belaya girmez," diyerek espri yaptı.

Anneme, babamla Sheryl'ın kendi ürünlerini toplayabildiğin tarzda bir çiftlik satın aldıklarını söylediğimde çok sinirlenmişti. Biz Phoenix'te yaşarken annem bir narenciye çiftliğinde meyve toplayıcılığı yapmıştı ve şimdi de bir bahçe merkezinde çalışıyordu. İşin kendisi pek zorlayıcı olmasa bile açık havada olmayı ve doğayla ilgilenmeyi her zaman çok sevmişti.

Bir keresinde, babamın onu sadece başka bir kadın için değil, bir profesör için terk etmesinin yarasına tuz bastığını itiraf etmişti. Şimdi Sheryl, akademik hayatını resmen annemin hayalindeki işle değiştirmişti. Annemin incinmiş hissetmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Köprünün diğer tarafında geniş ve verimli tarım arazileri önümüzde kilometreler boyunca alabildiğine uzanıyordu. Yeşil ve yapraklı bir bitkinin ekildiği bir tarlanın yanından gittikten sonra babam sola dönüp toprak bir yola saptık.

"Eve geldik," dedi babam ve hemen sağa dönerek uzun, ağaçların sıralandığı bir araç yoluna girdi.

Çimlerin kenarında aynı, *Wetherill Çiftliği - Kendi Mahsulünüzü Toplayın*, tabelasından vardı ve yol ikiye ayrılıyordu. Sol tarafta siyah ahşap bir ambar vardı ve onun arkasında meyve ağaçlarıyla dolu tarlalar uzanıyordu. Sağdaki yolun solunda dış cephesi açık gri ahşap kaplamalı, iki katlı bir çiftlik evi vardı. Evin sol tarafının üçte birini kalkan duvardaki üç büyük pencere oluşturuyordu. Sağ tarafında, gri arduvaz çatıdan üç küçük pencere çıkıntı yapıyordu ve bunların altında geniş bir veranda uzanıyordu. Evin önündeki gül bahçesi pembe ve turuncu çiçeklerle doluydu ve gecemavisi kapıya çıkan üç taş basamak vardı.

Babam aracı durdurur durdurmaz evin kapısı açıldı. Arabanın kapı koluna uzanıp Sheryl'ı selamlamak için dışarı çıktım.

"Wren! Hoş geldin!" diye seslendi ve merdivenlerden indi.

Bir keresinde Sheryl'ın o parlak çikolata rengi saçlarının arasında başına buyruk bir gri tel bulduğunda dehşetle gözlerini fal taşı gibi açtığını görmüştüm, üstelik eskiden makyajsız dışarı adım atmazdı. Ama son birkaç yıldır doğal halini benimsemişti. Uzun, parlak saçlarının yerini küt kesilmiş kısa, gri saçlar almıştı ve yüzünde bir gram makyaj yoktu, hatta alametifarikası olan mürdüm rengi rujunu bile sürmemişti.

Ama kişiliğinin hiç değişmediğinden emindim. Her zaman cesur ve güçlü görüşleri olacaktı ve merdivenlerden inerken yaydığı havaya bakarsak kendini hâlâ önemli biri gibi gördüğünü anlayabiliyordum. Ancak bu pek de olumlu olmayan betimlememe rağmen ondan hoşlanmıyor değildim. Birçok yönden ona saygı duyuyordum, hatta arkadaşlarıma ondan "etkileyici" biri olarak bahsediyordum ki bu, anneme sadakatsizlik ediyormuşum gibi hissetmeme yol açıyordu. İyi anlaşıyorduk ancak bu noktaya gelmemiz yıllarımızı almıştı ve ilişkimiz mükemmel olmaktan oldukça uzaktı.

"Merhaba Sheryl," diyerek kısaca sarıldım çünkü kişisel alanına girilmesinden pek hoşlanmazdı.

Bir yetmiş beş boyuyla benden on santim daha uzundu ve kıskanılacak derecede dolgun hatları ve belirgin bir vücut yapısı vardı, hatta şimdi daha da kıvrımlıydı. Babam, üniversiteden emekli olduktan sonra çok fazla hamur işi pişirmeye başladığını söylemişti, bu beni gülümsetmişti çünkü yemekleri çoğu zaman babam yapardı. Sheryl'ı taşra kızı olarak hayal edemezdim ama şimdi karşımda dururken bu görüntü o kadar da uzak gelmiyordu.

"Çok güzel bir ev," dedim.

Sheryl gülümseyerek elini beline koydu ve birinci kata baktı. "Burayı çok seviyoruz. İçeri gel de bir bak. Yoksa önce bahçeyi mi gezmek istersin? Hayır, hayır içeri gel," diye karar verdi babam ben tek kelime söyleyemeden. "Yorgun olmalısın."

Evin içi tam anlamıyla gelenekseldi; duvarlar yumuşak yeşil, gri ve mavi tonlarına boyanmış, pencere çerçeveleri, kornişler ve korkuluklar da beyaz detaylarla süslenmişti. Mobilyaların çoğunu önceki evlerinden tanıyordum, Sheryl'ın vefat eden anne babasından kalan antikalardı. Zemin –karo döşenmiş mutfak hariç– cilalı koyu renk ahşaptan yapılmıştı ve yer yer yıpranmış halılarla kaplıydı. İçeriden tarçın kokusu geliyordu.

İçeri adım atıp tezgâhın üzerinde duran kekleri gördüğümde, "Tarçınlı şeftalili kek," dedi Sheryl gururla. "Senin için özel olarak yaptım."

"Yaa, teşekkürler," diye cevapladım duygulanarak.

Çiftlik önümüzdeki hafta sonu şeftali toplamak isteyen müşterilere kapılarını açacaktı, elmayla armutlar ise sezonun ilerleyen günlerinde toplanabilecekti.

"Şimdi biraz yemek yemeyi mi istersin yoksa yukarıya mı bakmayı?" diye sordu Sheryl Ben cevaplayamadan o devam etti. "Önce çantanı yukarı koyalım. Hem yatak odanı görmüş olursun."

Cevabımı beklemeden koridora yöneldiğinde babam ve ben birbirimize gülümseyip peşinden gittik.

Şimdilerde Sheryl'ın otoriter tavırlarına alışmıştım ama eskiden bu kadar rahat değildim. Küçüklüğümde Sheryl'ın kurallarına karşı gelip onun uzun yıllar boyunca belirlediği sınırları aşmaya çalışırdım. Bu kimseye yaramamıştı doğrusu.

O zamanlardan sonra onunla savaşmamam gerektiğini öğrenmiştim ve önümüzdeki iki hafta boyunca da onun kurallarına uymaya çalışacaktım.

Tanrı biliyordu ya, şu anda hayatımda daha fazla strese ihtiyacım yoktu.

Bölüm İki

Mucizevi şekilde deliksiz bir uykunun ardından ertesi sabah erkenden uyandım. Akşam saat on sularına kadar dayanabilmiş, ardından Sherly'la babamın eski evlerinin misafir odasında da bulunan o pamuk gibi yumuşak çift kişilik yatağa yığılıp kalmıştım.

Eskiden, yani Bailey doğmadan hemen önce, güzel ve canlı bir üniversite şehri olan Bloomington'da yaşıyorlardı. Indianapolis yolu üzerindeki yeşil bir banliyöde, krem rengi tuğladan zarif bir evde yaşıyorlardı.

Bir keresinde sonbaharda orayı ziyaret etmiştim ve neredeyse her sokağı süsleyen ağaçların renkleri nefesimi kesmişti.

Kışları çok soğuk ve yazları aşırı sıcak olması Indiana'nın en büyük özelliğiydi ve bu durum, sonbaharı mevsimlerin en güzeli yapardı. Tekrar yılın o zamanında olmak isterdim ama şu an yazın ortasındaydık.

İki çatı penceresindeki beyaz panjurların altından soluk sarı bir ışık sızıyordu ve komodinin üzerindeki saate baktığımda daha yedi bile olmadığını gördüm.

Burası da tarçın kokuyordu ancak pencere pervazındaki koku kesesi sayesinde daha sentetik bir versiyonuydu. Bu kokuyu seviyordum; bana Amerikan alışveriş merkezlerini, ev dekorasyon mağazalarının sıcaklığını ve misafirperverliğini hatırlatıyordu.

Annem her zaman Phoenix'in portakal çiçeği gibi koktuğunu söyleyerek çöl havasının bu kokuyla dolu olduğunu iddia ederdi.

Oradan ayrıldığımızda sadece altı yaşında olduğumdan Phoenix'e dair anılarım hayal meyaldi. Arka bahçemizde uzun ve tombul üç kaktüsü, kumları yürünemeyecek kadar sıcak olduğundan üzerine fıskiyeler yerleştirilmiş yapay şehir plajını ve aşırı klordan saçlarımı yeşile döndüren mahalle havuzunu hatırlıyordum. Çöl kumlarının yollar boyunca süzülüşünü ve Camelback Dağı'nın, uzak bungalovların ötesine uzanarak ufka karışmasını hatırlıyordum. Büyük Kanyon'un geniş, çok renkli katmanlarını ve Powell Gölü'nün berrak yeşil suları ile pürüzsüz kayalıklarını hatırlıyordum. Kelebekler gibi kanat çırpan minik sinekkuşlarını ve elle beslemeye çalıştığım ama başaramadığım çayır köpeklerini* hatırlıyordum. Bir de babamın beni her gece yatağa yatırırken bana, "minik kuşum" deyişini hatırlıyordum. Ben küçükken bulduğu bu lakabı çok uzun zamandır kullanmıyordu.

Tartışmaları da hatırlıyordum. Bağırışları. Dökülen gözyaşlarını. Babamın bana veda etmek için beni öptüğünde yanaklarındaki o gözyaşı izlerini ve kapımızdan son kez çıkıp gidişini hatırlıyordum.

Bu görüntüleri hızla zihnimden uzaklaştırdım çünkü bazı şeyleri unutmayı tercih ederdim.

♡

Bailey tam kahvaltıya oturduğumuz sırada çat kapı geldi ve içeri girip biz daha onun geldiğini bile fark etmeden koridorda belirdi.

* Çayır köpeği, sincapgiller familyasına ait Kuzey Amerika'nın otlaklarında doğal olarak bulunan bir kemirici hayvan cinsidir. (ç.n.)

"Heeyy!" diye tıpkı Fonz* gibi bağırdı, tabii onun daha uzun, daha kıvrımlı ve daha güzel versiyonuydu. Bailey, mini Sherly'dı, yani benim olmadığım her şeydi.

Masadan kalktığımda saniyeler içinde üzerime atladı. İşe uygun, şık siyah bir etek ve kolsuz beyaz bir bluz giymişti, ylang ylang parfümü kokuyordu.

"Seni görmek ne güzel!" diye haykırarak bana sıkıca sarılınca nefesim kesildi.

"Seni de öyle," diye cevap verdim.

Bailey'ye baktığımda yüzünde babamızın gülümsemesini gördüm, gerçi onun gamzeleri şu an sakallarının altında gizleniyordu. Bailey'nin gözleri o kadar büyük, o kadar kahverengi ve o kadar duygu doluydu ki küçükken ona "Boo" lakabını takmışlardı.

"Uçuş nasıldı? Sen nasılsın?" diye sordu Bailey parlak kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden atarak.

Daha gençken bukleleri neredeyse beline kadar uzanıyordu ama onu en son gördüğümde saçlarını çene hizasının biraz altına kadar kestirmişti.

Benim saçlarımsa hayatım boyunca düz ve küllü kahverengiydi. Kestane ya da çikolata kahvesi bile diyemezdim, tam anlamıyla fare kürkü gibiydi.

"İyiydi ve iyiyim," diye cevapladım. "Peki ya sen nasılsın? Casey nasıl?" Midemde aniden oluşan düğüm onun peşinden yakın zamanda evlenmeyeceğimin hatırlatıcısıydı.

"Harika. Şey, düşünüyordum da... Acaba akşam yemeği için müsait misin?"

Babam ve Sheryl'a baktım.

* Eski bir komedi dizisi olan *Happy Days*'teki soğukkanlı, rahat, kendinden emin davranan Fonzie lakaplı karaktere yapılan bir gönderme. (ed.n.)

"Sizi kastetmedim," diye kaşlarını çatarak babama döndü Bailey. Babam da başını yukarı aşağı sallarken donakaldı. Bailey onun bozulan ifadesine güldü. "Ablamı sadece kendime istiyorum. Bugün cuma. Dirk'e gideriz diye düşündüm."

"Dirk'ün bir insan değil de bir bar olduğunu tahmin ediyorum?" diye sordum Bailey'ye, bir yandan da alınmadığından emin olmak için babama ufak bir bakış attım. Ama o sadece Sheryl'a göz kırparak omuz silkmekle yetindi.

"İkisi de. Barın adı Dirk'ün Yeri ve sahibi de Dirk. Geçen sefer Bloomington'da gittiğimiz bara çok benziyor. O geceyi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Beş yıl önceydi; Bailey yirmi iki, ben yirmi sekiz yaşındaydım ve ikimiz de sarhoş olmuştuk. Birlikte geçirdiğimiz en güzel geceydi ve ilk kez aramızda sadece kardeşlik değil, arkadaşlık bağı da kurulabileceğini fark etmiştim.

Ondan önce de aramız kötü değildi ama ben ergenlik çağındayken o, babamın etrafında dolanıp duran sinir bozucu bir çocuk olduğu için daha zordu.

Ne yazık ki birlikte geçirdiğimiz o gece birbirimizi son görüşümüz olmuştu. Ondan kısa bir süre sonra Batı Yakası'na taşınmıştı.

"Akşam saat yedide seni almaya gelirim."

"Sizin için de uygun mu?" diye sordum babama. Bailey ile kaldığımız yerden devam etmemizin mümkün olup olmayacağını merak ediyordum.

Bu düşünceyle içimde küçük bir iyimserlik dalgası yükselmeye başladı ama kafamdaki şüpheler hemen onu bastırdı. Son beş ayda çok şey olmuştu. Gerçek şuydu ki, üvey kız kardeşimi neredeyse hiç tanımıyordum ve aynı şekilde o da beni tanımıyordu.

"Bizim için sorun değil," diye cevapladı babam. "Konuşmak için daha bolca vaktimiz olacak."

"Ne kadar ayakta kalabilirim bilmiyorum ama," diye uyardım Bailey'yi. "*Jet lag*'i üstümden tam atamadım."

Yani benden partinin neşe kaynağı olmamı bekliyorduysa bir hayli hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Tamam, tamam," diyerek beni geçiştirirken saatine baktı. "Gitmeliyim! İşe geç kaldım! Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ardından babamın ve Sheryl'ın yanaklarına öpücük konduran Bailey, kasırga hızıyla ortadan kayboldu.

♡

Kız kardeşim beni almak için saat tam yedide geri döndü.

"Harika görünüyorsun," diye haykırdı beni görünce.

V yakası beyaz boncuk işlemeli, vücuduma tam oturan ve dizimde biten siyah kolsuz bir elbise giymiştim. Bu, evde geceleri dışarı çıkarken tercih edeceğim bir parçaydı ama iş kıyafetlerini çıkarıp kot etek ve beyaz tişört giyen Bailey'ye bakınca kendimi fazla süslenmiş hissettim.

"Sen de öyle. Ama bu kıyafetimin uygun olduğundan emin misin?" diye tereddütle sordum.

"Kesinlikle," diyerek beni cesaretlendirdi. "Hadi! Cuma geceleri kalabalık oluyor. Gidelim."

Dirk'ün Yeri, dün arabayla dolaştığımız şehir meydanının batısında, düz çatılı ve işlevsel bir görünümlü üç katlı bir binanın bodrum katındaydı. Siyah çerçeveli büyük dikdörtgen pencereler çıplak kırmızı tuğladan cepheyi bölüyordu. Binaya girerken kulağıma Black Keys'in *Fever* şarkısının gitar solosundan tınılar gelmeye başladı ve merdivenden inip mekânın kapısını açtığımda ses yükseldi. Boyasız kırmızı tuğla duvarlarda Rolling Stones'dan Kings of Leon'a kadar birçok rock grubunun çerçeveli posterleri asılıydı.

Biraz ucuz ve hafiften kirli bir yerdi ama hoşuma gitmişti. *Fever* şarkısının, Arctic Monkeys'in *R U Mine* şarkısına geçmesiyle mekânı daha da çok sevdim.

Her ne kadar dışarıdan pek öyle görünmesem de içten içe tam bir rock tutkunuydum. Scott müzikle çok ilgili değildi, seçme şansı olsa radyoyu değil televizyonu açardı. Acaba Nadine neyi tercih ediyordu?

Hayır. Bu gece Scott ya da Nadine hakkında düşünmek istemiyordum. Onların beni düşündüğünü hiç sanmıyordum.

Bara vardığımızda Bailey gözlerini kısıp duvardaki içki şişelerini görmeye çalışırken, "Ne içiyoruz?" diye sordu.

Aniden bu gece eğlenmeye karar vermiş gibi tezgâhın üzerinde duran menüyü elime aldım. İçinde çeşitli hamburgerler, sosisli sandviçler, patates kızartması ve *nacho* seçenekleri olan menü yapış yapıştı. Kokteyl kısmını aramak için menüyü ters çevirdim ama diğer tarafı boştu.

Ne kadar da aptaldım. Burası kokteyl içilecek bir yer değildi ki.

Tünel küpeler takmış ve saçları neredeyse kafa derisinin görüneceği kadar seyrekleşmiş barmen önümüzde belirdi. Ne gülümsedi ne de konuştu, sadece önümüze iki karton bardak altlığı bıraktı ve Bailey'ye başıyla selam verdi.

"Hey, Dirk," dedi Bailey neşeyle ama adamın ifadesi değişmedi. Bailey bana dönerek, "Rom kola?" diye sordu.

"Olur," diye cevapladım.

Dirk işine geri döndü ve Bailey kıkırdayarak kulağıma fısıldadı. "Kendisi tam bir pislik ama bu da onun cazibesinin bir parçası. Yapacağım son şey olsa bile onu gülümsetmeyi başaracağım."

Ona inanıyordum.

"Şu masayı kapsak mı? İçecekleri ben getiririm."

Mekânın içinden geçerken birkaç çift göz beni takip edince kıyafet seçimimden pişman oldum. Keşke Bailey bana üstümü değiştirmemi söyleseydi. O benden daha dışadönüktü ve abartılı giyinmiş olsa onu rahatsız etmezdi. Bu, aramızdaki birçok farklılıktan sadece biriydi.

Dört yaşlı motorcu adam ile ana renklerde düz tişörtler giyip beyzbol şapkaları takmış üç orta yaşlı adamın masalarının arasına oturdum. Mekândaki en genç kişi bizdik ve aynı zamanda bizden başka kadın yoktu ama bu onu rahatsız ediyorsa bile belli etmiyordu.

"Şerefe!" diyerek yanıma oturdu.

"Şerefe! Ayrıca evliliğin için tebrikler!"

Güvensizliğimi telafi etmek için aşırı hevesli konuşuyordum ama Bailey bunu fark etmemiş gibiydi.

Güldü. "Annem, gelinin annesi olarak ortada koltuk kabartarak dolanmak için tek şansını elinden aldığım için hâlâ kızgın. En azından ona bir hafta önceden haber verdiğime şükretsin."

"Acele etmenizin bir nedeni var mıydı?" diye tereddütle sordum.

"Yok," dedi sorumun nereye vardığını tahmin ederek. "Stres yaşamadan, rahatça evlenmek istedik. İşimde böyle şeylerle yeterince uğraşıyorum zaten."

Bailey organizatördü.

"İşler nasıl? Casey'yle aynı yerde çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet, golf kulübünde." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Şehrin dışında, arabayla yaklaşık on dakika kadar uzaklıkta."

Casey profesyonel golfçüydü. Bailey'nin organizasyonuna yardım ettiği bir turnuvada tanışmışlardı. Casey kariyerinde büyük bir başarı elde edemeyince özel ders vermeye başlamıştı. Burada iş teklifi alınca, halihazırda ebeveynleriyle kardeşi hâlâ bu kasabada yaşadığından geri dönüp yerleşmeye karar vermişti.

"İşini seviyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Fena değil. Şimdiye kadar üç düğün ve iki emeklilik partisi düzenledim ama işler pek de çeşitlilik göstermiyor. Noel'e kadar sıkıntıdan öleceğim diye endişeleniyorum ve başka ne yapabileceğime dair en ufak bir fikrim yok. Casey ve ailesine kalsa o zamana kadar çoktan hamile olacağım."

"Sen istiyor musun peki?"

"Tabii ki hayır, bunun için çok gencim!"

Gözleri tam anlamıyla "Bebek Boo" moduna geçince kendimi tutamayıp güldüm.

"Casey kaç yaşında?" Bailey yirmi yedi yaşındaydı ama kocasının biraz daha büyük olduğunu duymuştum.

"Otuz dört. Bir ayağı çukurda," diye şakalaştı benimle. Kocasının benden sadece bir yaş büyük olduğunu biliyordu.

"Hey!" diye bağırarak parmağımın ucunu içkime daldırıp ona sıçrattım.

Kahkahayla çığlık atarak irkildiğinde göğsümde şaşırtıcı bir sevinç patlaması hissettim. Belki gerçekten de kaldığımız yeden devam *edebilirdik*...

Gerçek şuydu ki, burada oturup sohbet ederek içki içmeye devam ettikçe kendimi daha mutlu ve rahat hissediyordum. Evde olanlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ama aynı zamanda üvey kız kardeşimle yakınlaşmak için elde ettiğim bu fırsata da çok seviniyordum. Scott burada olsaydı bu kadar kolay olmazdı.

Birkaç hamburger ve onları mideye daha rahat indirebilmek için biraz daha içki aldık ve ardından Bailey tuvalete gitti, ben de üçüncü –belki de dördüncüydü, tam emin değildim– tur için tekrar bara yöneldim.

Hoparlörden Cage the Elephant'ın *Ain't No Rest for the Wicked* şarkısı yükselmeye başlayınca eşlik etmemek için kendimi

zor tuttum çünkü bu şarkıyı çok seviyordum, ardından Stevie Nicks'in *Edge of Seventeen* şarkısı başladığında artık kendimi durdurmam imkânsız hale gelmişti.

Dirk içkilerimizi uzatırken ona kocaman gülümsedim ve kaşını hafifçe kaldırdığına yemin edebilirdim. Göz ucuyla kapıdan içeri giren uzun boylu ve iri iki adamı fark ettim ama sonra bütün dikkatimi içkileri dökmeden masaya ulaşabilmeye verdim. Masaya oturup tekrar bara baktığımda adamlar çoktan bana sırtlarını dönmüşlerdi.

Sağdaki adam kabarık kahverengi saçlı ve solundakinden biraz daha uzun ve yapılıydı. Üzerinde solmuş kot pantolon ve gri bir tişört vardı. Yanındaki adamın koyu sarı saçları dağınıktı, siyah kotunun altına bot giymişti ve ekoseli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Bir elini arkadaşının omzuna koydu.

"Wren?"

Gelen sese doğru başımı kaldırınca başka bir adamın masamıza geldiğini gördüm.

Geç de olsa tanıdım ve "Casey!" diye bağırarak ayağa fırladım.

Onu daha önce fotoğraflarda görmüştüm elbette ama o zamanlar düz siyah saçları daha uzundu ve bıyığı vardı.

"Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim!" diye kulağıma bağırırken bana sıkıca sarıldı.

"Ben de!"

Geri dönen Bailey, "Case!" diye bağırarak kocasına sarıldı.

Casey ondan sadece birkaç santim uzundu.

Güldü ve karısının sırtını okşadı, Bailey onu bırakıp pat diye yerine oturduğunda Casey'nin yanakları pembeleşmişti. Sandalyeyi kontrollü bir hareketle çekip oturdu.

"Bir şey içmek ister misin, Casey? Sana bir şey getireyim mi?" Ayıkmışım gibi görünmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

"Hayır, hayır kendim alırım." Sandalyesini geriye iterken masanın yanında duraksadı. "İstediğiniz bir şey var mı?"

"Yok yok, biz iyiyiz," diye cevapladı Bailey dolu bardağını kaldırıp benimkine çarparken.

"Kocanda çok kötü bir ilk izlenim bırakıyorum," diye fısıldadım ama istediğim kadar sessiz olamamıştım.

"Hiç de bile! Seni sevecektir! Zaten seviyor. Sen benim ailemdensin. Ve o beni seviyor. Çok ama çok seviyor."

"Bunu görebiliyorum."

"Ve ben de onu seviyorum." Kelimeleri yavaşça ve dikkatle telaffuz ediyordu.

"Oldukça sevilesi biri gibi görünüyor," diye katıldım.

"Onunla daha yeni tanıştın!" Elini masaya vurup bana suçlar gibi baktı. Bir an sonra yüzü gevşedi ve bilgece başını salladı. "Ama haklısın. Çok ama çok sevilesi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Casey otururken.

Bailey ve ben ona şaşkınlıkla baktık.

Casey bira şişesinden bir yudum alırken, "İçkini nasıl bu kadar çabuk alabildin?" diye sordu Bailey.

"Dirk beni görünce hazırlamaya başlamıştı bile," diye cevapladı dudaklarını şapırdatarak.

"Ama Dirk pisliğin teki," dedi Bailey gerçekten şaşkın bir ifadeyle.

Casey gülerek başını iki yana salladı. "Hayır, o iyidir. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Burası yasal olarak sarhoş olduğum ilk yer. Dirk beni evime kadar götürmek zorunda kalmıştı yoksa çukurun birine falan düşerdim."

"Nasıl oldu da bu hikâyeyi hiç duymadım?" diye sordu Bailey kaşlarını çatarak.

Casey omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Buradan nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret etmiyorum ama her hafta sonu da buraya gelmek istemiyorum."

"Her yer golf kulübünden daha iyidir," dedi Bailey monoton bir sesle.

Onlar bu konuşmayı yaparken bakışlarım aralarında gidip geliyordu ama sonra kardeşim orada olduğumu hatırladı ve bana parlak bir gülümsemeyle baktı.

"Her neyse!" diye bağırdı. "Wren de buradan hoşlandı, değil mi Wren?"

"Evet. Müzikler çok havalı."

Bardaki iki adam bilardo masasına doğru ilerledi. Bailey, dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu görmek için omzunun üzerinden o yöne baktı. Ardından bana dönüp tek kaşını kaldırdı ve dudakları haylaz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Ne var?" diye sordum.

"Ne demek *ne var?*"

"*Ne demek ne var,* ne demek?

Kahkahayı patlattı. "Dilin dolanmadan nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun?"

"Sarhoşken kusursuz konuşmak için senden altı yıl fazla pratik yapacak zamanım oldu."

"Sarhoşken kusursuz konuşmak," diye tekrarladı şık bir İngiliz aksanıyla. Peltekliği kasıtlı mıydı bilmiyorum ama çok komikti.

Casey, ikimiz sarhoş bir halde gülmekten kırılırken şaşkın şaşkın bize bakıyordu.

"Üzgünüm, Casey," dedim biraz sakinleştikten sonra. "Bizden çok geridesin. Bence tekila *shot* atmalısın."

"Sizi eve bırakırım diye düşünmüştüm. Arabayı otoparka bıraktınız, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, Case!" diye bağırdı Bailey. "Yürüyebiliriz."

"Hadi ama, Casey," dedim ikna edici bir tonla. "Birkaç tane daha içelim. Aylardır geçirdiğim en güzel gece bu."

"Yaaa!" Bailey sözlerimden hoşlanmış gibiydi.

"Gerçekten."

Son zamanlarda dışarı çıkmaktan neden zevk almadığıma kafa yormadan içkisine doğru gülümsedi.

Scott hakkında bana hiçbir şey sormamıştı. İş, ailelerimiz ve müzik, film gibi hafif konular hakkında konuşmuştuk ama eski nişanlım konusuna hiç girmemişti.

Muhtemelen bu iyi bir şeydi. Zaten bu gece Scott hakkında konuşmak istemiyordum ve üvey kız kardeşimle onun hakkında konuşmak istediğimden de emin değildim. Bailey ve Casey arasında işler açıkça yolunda gidiyordu ve ortamı bozmak istemezdim.

Saat ilerledikçe bara birkaç kadın, gençler ve pastel tonlarda polo gömlekleriyle şık görünümlü erkekler de gelmişti ama bilardo masasındaki adamlar hâlâ göze çarpıyordu. Aralarından daha uzun olanı bizden tarafa baktı. Sert bir yakışıklılığı vardı, bu daha önce başkası için kullanmadığım bir tanımdı ama ona tam uyuyordu. Teni oldukça bronzdu, alnı geniş ve çenesinin güçlü hattı yoğun ve koyu sakallarına rağmen belli oluyordu. Mankenle mağara adamı karışımı gibiydi.

Küllü sarı saçlı ve sarı-siyah ekoseli bir gömlek giymiş arkadaşının sırtı hâlâ bize dönüktü.

Bailey'nin kafası görüş alanıma girdi. *Walk Like an Egyptian* şarkısındaki o ikonik dans hareketini etkileyici bir benzerlikle taklit ederek bir yandan diğer yana salınıyordu.

"Dünya'dan Wren'e." Omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra gülümseyerek bana döndü.

"Üzgünüm," diyerek içkime uzandım.

"Birilerinin sürekli dikkati dağılıyor," diye şarkı söylemeye başladı. "Ya da belki de o birileri dikkatini dağıtacak bir şey *arıyordur?*"

İçkim boğazıma kaçtı.

"Jonas değil mi o?" Bailey, manken mağara adamına aşırı belli ederek baktıktan sonra Casey'ye döndü ve o da başıyla onayladı. "Dikkatini dağıtacak birini arıyorsan bu konuda oldukça iyi olduğunu duydum," diye ekledi Bailey bana doğru.

Casey, "Bailey," diye uyardı sesinde hafif bir azarlamayla.

"Hadi ama," dedi Bailey yumuşakça koluna vurarak. "Onu burada son gördüğümüzde bu kasabadaki kadınların yarısıyla yattığını söylemiştin."

"Abartıyorsun," diye cevapladı Casey. "Ayrıca kız kardeşinin onun ganimetlerinden biri olmak isteyeceğini sanmıyorum," derken onaylanmak ister gibi bana baktı.

"Şu anda *kimsenin* ganimeti olmak istemiyorum, teşekkürler."

Ondan hoşlandığımdan bile emin değildim.

Daha ayık olsaydım anlayabilirdim.

"Arkadaşı kim?" diye sordu Bailey.

"Onlara bakmayı keser misin lütfen?" diye sordu Casey makul bir sesle.

Bailey bana sırıttı ama kendisine söyleneni de yaptı. Görüşümü kısmen engelliyordu, en azından çok da fazla çaktırmadan arkasından bakabiliyordum.

"Anders," diye cevapladı Casey. "Ve onlar arkadaş değil, kardeşler."

"Case bu kasabadaki herkesi tanır," diye fısıldadı Bailey.

"İnsanları sadece ismen biliyorum," diye düzeltti onu Casey. "Onları konuşacak kadar iyi tanımıyorum. Anders okuldayken benim bir üst sınıfımdaydı. Jonas da ondan birkaç yaş büyük."

Bu durumda otuz beş ve otuz yedi yaşlarında olmalıydılar.

"Buralılar mı?" diye sordum. "İsimleri İskandinav gibi geldi."

"Ailedeki herkes İsveç isimleri almış, nesillerdir bu şekilde. Köklerine çok bağlılar. Frederickson Çiftliği yaklaşık iki yüzyıldır bu ailede." Ses tonu saygılıydı.

"Çiftçiler mi?" diye sordum.

"Jonas öyle," diye cevapladı Casey. "Ailesi de öyle. Anders ise Indy'de yaşıyor." Indianapolis'e aramızda böyle diyorduk. "Son duyduklarıma göre, IndyCar yarış takımında çalışıyormuş ki bu oldukça havalı."

Gerçekten de acayip havalıydı. Babam ve Sheryl bir keresinde Bailey'yle beni Indy 500 yarışına götürmüştü: Oval bir pistte yapılan beş yüz millik bir araba yarışıydı bu. "Yarış dünyasının en büyük gösterisi" olarak lanse ediliyordu ve Monaco Grand Prix ve Le Mans 24 Saat Yarışları ile birlikte Motor Sporları Üçlü Tacı'nın bir parçasıydı. Babam bilet aldığını ilk söylediğinde kulağa sıkıcı geldiğini düşünmüştüm ancak oraya gittiğimde adrenalini yüksek bir heyecana kapılmıştım.

"Uzun zamandır Anders'ı görmemiştim," diye devam etti Casey. "Ama birkaç yıl önce karısını kaybettiğini duymuştum."

"Ne oldu karısına?" diye sordu Bailey.

"Araba kazası sanırım," diye cevapladı Casey.

Tam o anda Anders bilardo masasının arkasından dolandı ve onu net görebileceğimiz bir yerde durdu.

Nefesim kesildi.

Kardeşinin aksine onda mağara adamı havası yoktu. Temiz görünümlü ve bakımlıydı, bronz teninde altın rengi bir ışıltı vardı ve kaşları keskin bir yay çiziyordu. Soluk siyah tişörtünün üzerine geçirdiği siyah-hardal sarısı ekoseli gömleğinin önünü açık bırakmıştı. O eğilip atış pozisyonu alırken aklıma "zahmetsizce havalı" ifadesi geldi. Koyu sarı saçlarının birkaç teli gözlerinin üzerine düştü ama önündeki topa vurmadan önce onları yüzünden çekmedi. Topun doğrudan cebe girerken çıkardığı sesi duydum ve bir saniye sonra gözleri benimkilerle buluştu.

Anders yavaşça doğrulurken nefesim ciğerlerimde sıkıştı ve kalabalık ortamda bakışlarımız birbirine kilitlendi. Kalbim hızla çarpıyordu. Saniyeler geçtikçe çarpıntı göğüskafesimde yankılanarak sert vuruşlara dönüştü. Gözleri kararırken bakışlarımı ondan ayırmadan onu izledim. Ardından kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırarak ellerini saçlarından geçirdi.

Yüzüme kan hücum ederken kalp atışlarımın daha da hızlandığını hissederek içkime uzandım. Neyse ki Bailey, Casey ile konuşmakla meşgul olduğu için nefesimin ne kadar düzensizleştiğini fark etmemişti.

Anders bir daha bana bakmadı, en azından ben fark etmedim. Dikkatim sürekli ona kayıyordu ve bu açıklayamadığım, görmezden gelemediğim bir çekimdi.

En sonunda, dikkatimi ondan almanın tek yolu biraz kayarak Bailey'nin görüş alanımı kapamasını sağlamak oldu.

Bölüm Üç

"İşte şimdi gerçekten saçmalıyorsunuz. Babam ve Sheryl'ın evi hemen orada!" diye bağırarak nehrin karşısını işaret ettim. "Evinize gidin!"

Bailey ve komiklik derecesinde sarhoş olan kocası beni köprüye kadar geçirmişlerdi ama birkaç dakika önce kendi yollarına dönmüş olmaları gerekiyordu.

"Tamam, peki," diye kabul etti Bailey. Kendini öne atıp bana öyle sert sarıldı ki geriye sendeledim ve neredeyse düşüyordum. "Yarın seni görmeye gelirim," diye söz verdi. "Akşamdan kalma halimizi beraber atlatırız."

"Yarın işe gideceksin," diye hatırlattı Casey sendeleyerek.

"Öğlene kadar boşum," diye cevapladı Bailey. Ardından da bana dönerek, "Sabah görüşürüz," diye ekledi.

"Anlaştık." Şimdiden sabırsızlanarak ona gülümsedim.

Saat gecenin on biriydi, yani İngiltere'de sabahın dördüydü ama tuhaf derecede uyanık ve neşeli hissediyordum. Köprünün altından akan sudan, botlarımın asfaltı ezmesinden ve uzaktan gelen araba gürültüsünden başka bir şey duymuyordum.

Bu gece üvey kardeşim ve kocasının arkadaşlığından çok keyif alsam da kalan yolu tek başıma yürüyecek olmaktan biraz memnundum. Bir süre kendi düşüncelerimle baş başa kalmak güzeldi.

Son sokak lambası da arkamda kalırken gökyüzünün ışığı yolumu aydınlatmaya başladı. Dolunay yukarıda bir meşale gibi parlarken tek bir bulut bile yıldızların parlaklığını engellemiyordu. Hava taze kesilmiş çim kokuyordu ve bakışlarımı gökyüzünden önümde uzanan tarlaya indirirken hayretle nefesimi tuttum. Diz boyu uzanan ekinlerin üzerinde minik ışıklar süzülüyor ve peri tozu gibi parıldayarak yanıp sönüyordu.

Ateşböcekleri. Ya da Sheryl'a göre *yıldırım böcekleri.*

Önceki Indiana gezilerimde birkaç tane görmüştüm ama hiç bu kadar fazlasını bir arada görmemiştim. Manzara âdeta büyüleyiciydi.

Aniden aralarında olmayı diledim. Hemen ileride traktör tekerleklerinin açmış olduğu iki dar yol vardı, bir kişinin yürümesi için yeterince genişti.

Esinti, terden ıslanmış saçlarımı boynumdan savurdu. Bir saniye sonra rüzgârın tarladan esmesiyle bitkilerin fısıltılarını duydum.

İçgüdüsel olarak aniden izlerden birine doğru ilerlemeye başladım. Botlarımın altındaki toprak kuruydu ve ufalanmıştı, aşağı doğru hafif eğimliydi. Ne kadar yürüdüğümden emin değildim –on, belki de yirmi dakika olabilirdi– ama yüzümdeki gülümsemenin hiç kaybolmadığından emindim. Ateşböceklerinin, açık havanın, karanlığın, yıldız ve ayışığının büyüsüne kapılmıştım. Özgür hissediyordum.

Gerçekten *özgürdüm* artık. Özgür ve bekâr. Ayrıldığımızdan beri ilk kez yalnız kalma düşüncesi beni korkutmuyordu. Huzurlu hissediyordum, neredeyse eski halime dönmüş gibiydim ve bu hislerle içimde tarifi imkânsız bir mutluluk dalgası yükseldi.

Tarladan çıkıp uzun bir şerit halinde taze kesilmiş çimlerin üzerine adım attığımda havadaki koku daha tatlı bir kokuya karıştı.

Önümde bir mısır tarlası uzanıyordu; ayışığının aydınlattığı gökyüzünü her birinin yüksekliği üç metreye varan sapların tepesinden püsküllenen yapraklar ve çiçekler süslüyordu. Dizime gelen mahsullerden ve parıldayan ateşböceklerinden uzaklaşarak ilerledim ve kısa sürede kendimi bir mısır ormanının içinde buldum. Birkaç dakika sonra durdum.

Ne halt ediyordum? Burada kaybolabilirdim. İçimde hafifçe yükselen panikle geri dönüp geldiğim yoldan yürümeye başladım ama tam olarak aynı yöne gidip gitmediğimden de emin değildim.

Oldukça yüksek gelen bir sivrisinek sesiyle gerildim, ta ki duyduğum sesin aslında bir motosiklete ait olduğunu fark edene dek. Kasabanın, tepenin yukarısında olduğundan emindim ama bu ses tam tersi yönden geliyordu ve gitgide yükseliyordu.

Sese doğru koşmaya başladım, mısır tarlasından çıktığım an solumdaki çim şeridinden bir ışık huzmesi geçti. Aceleyle geriye sıçrayıp mısır saplarına tutundum ama çok geçti. Işık gözümü yakarken adamın biri telaşla bağırdı ve motor sessizliğe gömülmeden evvel acı bir çığlık attı.

Gözlerimi açtığımda önümde karanlık bir siluet gördüm. Farın ışığı gözlerimi kör ettiği için daha fazlasını göremiyordum.

Motorunu üstünden hışımla savurup sendeleyerek ayağa kalkan adam, "Ne oluyor be?" dedi belirgin Amerikan aksanıyla.

"İyi misin?" diye sordum.

Muhtemelen kaçmak için bu fırsatı değerlendirmeliydim. Psikopatın teki olabilirdi ama korkamayacak kadar sarhoştum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kayıp mı oldun?

"Hayır!" Hemen savunmaya geçtim. "Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?" Bu saatte kim tarlada motosiklet sürerdi ki?

"Seni ilgilendirmez."

"O zaman benim burada ne yaptığım da seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim.

Ses tonu beni gariptir ki tedirgin etmişti.

Alçak ve kalındı ama çok da kalın değildi. Sesindeki tokluk bana balın yoğunluğunu anımsattı.

"İzinsiz giren sensin, yani aslında beni ilgilendirir."

Ah. Dağınık düşüncelerim bir anda toparlanıverdi.

"Şey... Zaten eve gidiyordum, o yüzden seni ilgilendirmez."

Ben geldiğim yolu takip ederek kararlı adımlarla yola koyulurken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Gözlerim karanlığa henüz alışamamıştı, hâlâ lekeler görüyordum.

"Kasabaya dönmek istiyorsan yukarı çıkıp sola dönmelisin," diye seslendi arkamdan.

Biraz sendeleyerek arkamı döndüm. "Nereye yukarı?" Kasabaya dönmüyordum ama bulunduğum yolu bulmam gerekiyordu.

"Oraya yukarı."

Adam ayışığında uzun, koyu renkli bir siluetten ibaretti ama çimenliğe doğru işaret eden o dümdüz, güçlü kolunu ayırt edebiliyordum.

"Düz gidince çok daha hızlı olur," diye ona karşı çıktım ve kolunu yanına indirdiğinde omuzlarının etkileyici genişliğini fark ettim.

Keşke yüzünü görebilseydim. Kimdi bu adam?

"Eğer lanet bir fil gibi soya fasulyelerini ezip geçmek *istiyorsan*..."

Soya fasulyesi mi? Ateşböceği tarlasında yetişen şey o muymuş? Dur bir saniye, fil mi dedi o bana? Ne kadar büyük bir kabalık!

"Onlara zarar vermiyorum ki, yol var!"

"O yol insanlar için değil, traktörler için."

"Boş versene. Fildişi kulenden in de yukarıdan bakmayı kes. Ya da motorundan. Neyse işte. Aslında motorundan çoktan inmiştin,

değil mi?" Düşüp yere kapaklandığını hayal edince sarhoş bir kıkırtı kaçtı ağzımdan. Muhtemelen komik değildi ama...

Tanrım. Gerçekten çok komikti.

"Zilzurna sarhoşsun."

"O kadar sarhoş değilim."

"Bu bir soru değildi."

"Dakikalar geçtikçe daha da ayıklaşıyorum. *Ayıklaşıyorum* mu?" diye sordum yüksek sesle, cevap beklemiyordum çünkü kendi kendime konuşuyordum. "Böyle bir kelime var mı?"

"Hay aksi," diye mırıldandı. Ben yanından geçtiğim sırada motosikletini kaldırarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yukarı ve sola," diye cevap verdim. "Navigasyon adamın söylediği gibi."

"Hayır, demek istediğim nerede kalıyorsun? Evinden çok uzaktaymışsın gibi konuşuyorsun."

"Babam şurada yaşıyor." Motosikletinin ışığı tekrar yanıp çimleri aydınlatırken tarlanın karşısını işaret ettim.

"Orada *benim* babamlar yaşıyor, o yüzden pek sanmıyorum."

"Orada o zaman." İşaret ettiğim yönü değiştirdim.

"Sen Ralph'in kızı mısın? Tabii ki öylesin. Annem, kızının İngiltere'den geleceğini söylemişti. O sensin, değil mi?"

"Evet, o benim."

"Öyleyse, yokuş aşağı inip çiftlik yolundan sağa dönersen daha hızlı olur."

Belirgin bir şekilde iç çekerek etrafımda döndüm ve farlarının ışığıyla gözlerim tekrar kamaşınca sinirle bağırdım.

"Beni takip etmene gerek yok," dedim, tam da bunu yapmaya niyetlendiğini fark edince. "Karanlığın içinde her ne yapıyorduysan ona devam et."

"İhtiyacım olan son şey ayak bileğini kırman. Annem beni öldürür."

"Annenin ne düşüneceğini dert edecek yaşta değilsin," dedim kuru bir sesle.

"Annesinin ne düşüneceğini dert etmeyecek yaşta olan kimse yoktur."

"Burası senin arazin mi? Ne iş yapıyorsun? Çiftçi misin?"

"Hayır ama abim öyle."

Birden durdum.

"Dikkat et!" diye bağırdı, neredeyse bana çarpıyordu.

Arkamı döndüm ve yine gözlerim kamaştı. "Tanrı aşkına!" diye bağırdım ellerimi gözlerime siper ederek. "Ayışığında daha iyi görüyordum!"

Kahkaha attığında yüzümü ona çevirdim, muhtemelen kiminle konuştuğumu fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sen Anders'sın, değil mi?" Cevap veremeden ekledim. "Ve kardeşin de Jonas?"

"Evet," diye cevapladı biraz tereddüt ettikten sonra, muhtemelen bunu nereden bildiğimi merak ediyordu.

Gözlerimizin birbirine kilitlendiği o uzun anı hatırlayınca duyularımı köreltmesi gereken alkolün etkisine rağmen inanılmaz derecede gergin hissettim.

"Bana adını söyleyecek misin?"

"Wren."

Ardından barda benden bakışlarını kaçırdığını hatırladım, kalkana kadar da bir daha bakmadığından da emindim. Utanarak itiraf ediyordum ki, beni ona bakarken yakaladığı o ilk andan beri hissettiğim açıklanamaz sızıya sonunda yenik düşmüş ve bizden önce kalkarlarken bana bakacak mı diye onu izlemiştim.

Küçümsemesine karşı kendimi hazırladım.

"Artık peşimden gelmeyi bırakabilirsin."

"Kaybolmanı istemem, değil mi?"

Alayla gülümsedim. "Kaybolmam. Ben bir mimarım. Yön duygum mükemmeldir."

Göğüskafesimin altında dahi yankılanan ufak bir kahkaha attı. "Öyle mi?" Bir an duraksadı ve sonra pes etmiş gibi nefes verdi. "Seni eve bırakayım."

Birden kendime gelerek kahkaha attım. "Şaka yapıyor olmalısın. Hayır, almayayım. O şeyi nasıl sürdüğünü gördüm."

Rasgele bir adam tarafından kurtarılan bir kadın olmayacaktım asla.

"Sen mısır tarlasının arasından hayalet gibi atladığın için kaza yaptım," diye tersledi.

"Yine de riske girmeyeceğim."

"Aptallık etme de bin."

"Mümkün değil. Yürümeyi tercih ederim. Söz veriyorum, değerli fasulyelerini lanet bir fil gibi ezip geçmeyeceğim."

Pislik herif.

"Buradan sağa dön," dedi çiftlik yoluna çıktığımızda, motosikletinin farları kırmızı renkteki büyük bir yapıyı aydınlatıyordu.

"Biliyorum," diye cevapladım.

"Tabii ki biliyorsun. Sen yön duygusu mükemmel olan bir mimarsın."

Ters bir bakış attım.

Yüzünün hiçbir detayını görememek beni üzüyordu.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu motosikletini yanımda sürerken.

İnanamayarak sordum. "Ne, artık sohbet de mi ediyoruz?"

"Hayvan değiliz sonuçta," diye karşılık verdi.

"Hayır ama sen havadan sudan konuşacak biri gibi görünmüyorsun."

"Yeni tanıştığın biriyle ilgili bu kadar çabuk varsayımlarda bulunman çok ilginç."

"Demek havadan sudan konuşmayı seviyorsun?"

"Hayır, nefret ederim ama sadece ne kadar kalacağını sordum, en sevdiğin rengi ya da evcil hayvanın olup olmadığını değil. Tanrım, ne kadar zor birisin."

Kendi kendime sırıttım. "İki hafta. Siyah. Artık yok ama eskiden Zaha adında bir kedim vardı."

"Zaha Hadid'den mi esinlendin?"

"Evet."

O benim en sevdiğim mimarlardan biriydi.

"Ben daha çok köpek insanıyımdır."

"Kesinlikle arkadaşım olamazsın," diye fısıldadım ciddiyetle.

Şaka yapıyordum. Köpekleri severdim.

"Motosikletimi düşürdüğün andan beri zaten arkadaş olmamız imkânsızdı. Ayrıca siyah bir renk değildir."

"Ah, şimdi de bunun hakkında tartışacağız, öyle mi?"

"Tartışılacak bir şey yok. Bu bir gerçek."

"Sana daha önce tam bir baş belası olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordum. Tam o, "Evet," diye yanıtlayacakken, "Cevap vermene gerek yok," diye ekledim.

Kahkahası başımı döndürdü.

"Benden kurtulmak istiyorsan motorumun arkasına bin ki bir an önce seni evine bırakayım." Ses tonu alaycıydı.

"Hayatta olmaz."

Etrafıma dikkat edince ben farkına varmadan Wetherill Çiftliği'ne geldiğimizi gördüm.

"Çok canlandırıcı bir yürüyüş oldu, teşekkür ederim," dedim tatlı bir sesle. Yolun kenarında durmuş, elimle gözlerimi siper ediyordum çünkü lanet ışığı yine tam yüzüme geliyordu.

"Rica ederim, Wren," dedi alçak ve alaycı bir sesle. "Denk gelmemize çok sevindim."

"Hah! Az kalsın eziyordun beni. Neyse artık, bir dahaki sefere."

"Maalesef bu zevke nail olamayacağım."

"Bu kadar karamsar olma. İki hafta daha buralardayım, unuttun mu?"

"Ben pazar gününe gitmiş olurum, bu yüzden tekrar görüşeceğimizi sanmıyorum."

Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum ama ne garipti ki, bunları demesiyle dudaklarını birbirine bastırdığını hissettim.

Etrafımıza sessizlik çöktü. Işığı hâlâ doğrudan yüzüme vuruyordu ve onun benim ifademi görebilmesi ama benim onunkini görememem birdenbire hiç adil gelmedi.

Ardından ışık uzaklaştı ve motorunu döndürdüğünü duyunca karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım.

O, geldiğimiz yöne doğru yola çıkarken ağzımı bir şey söylemek ister gibi aralayıp hemen sonrasında kapadım. Buraya kadar hiç durmadan konuştuktan sonra ikimizin de veda edecek kelimeleri bulamamış olması kafamı karıştırdı.

Bölüm Dört

"Günaydın!" diye bağırdı Sheryl mutfaktan.

Ona kendimi duyuracak kadar yüksek sesle cevap verme gücünü bulamadım. Hafif terli avuçlarım cilalı ahşap merdiven korkuluğuna yapışıyordu. Kulaklarımı tırmalayan sese tahammül edemeyerek gıcırdayan basamakları dikkatlice indim. Aşağı vardığımda bir an durup ciddi ciddi kusacak mıyım diye düşündüm.

"Dün gece eğlendiniz mi?" diye sordu Sheryl mutfaktan bilmiş bakışlarla.

Yavaşça başımla onaylayıp ona doğru yürümeye devam ettim. "Babam nerede?" Sesim kısık çıkıyordu.

"Bahçede, şeftali topluyor."

"Şimdiden mi?"

"Fırtına geliyor. Olgunlaşmış olanları ağaçtan toplasa iyi olur diye düşündü."

"Gidip bir merhaba diyeyim."

"Çay ya da kahve ister misin?"

Mümkün olduğunca nazikçe başımı iki yana salladım.

"Pekâlâ, babana bir tane götür o zaman." Masada benim için bir sandalye çekti.

Mide bulantısıyla oturdum, o da bir tepsi çıkarıp üzerine buharı tüten bir fincan sade kahve, bir bardak su, bir tabak kurabiyeyle kraker ve bir muz koydu.

Tepsiyi alırken bunun kısmen bir akşamdan kalma kiti olduğunu fark edip ona teşekkür ettim.

Dün gece yaşadıklarım gerçekdışı geliyordu. Scott olmadan gerçekten *mutlu* olduğumu hissettiğim anlar yaşamıştım. Daha sonrasında ise ateşböceklerinin uçuştuğu tarlada yaptığım yürüyüş ve Anders'la karşılaşmam...

Bir elimle tepsiyi dengeleyip diğer elimle ön kapıyı açarken gece yarısı karanlık tarlalarda dans eder gibi dolaştığım anlarda içime ne kaçtığını merak ettim. Anders'ın beni görünce motosikletinden düşmesine şaşmamalıydı: Dolunayın altında mısır tarlalarından çıkan, beyaz tenli, baştan aşağı siyah giyinmiş bir kadın. Verandaya çıkarken bu görüntünün gözümde canlanmasıyla gülümsedim.

Dün masmavi olan gökyüzü, heybetli ve uğursuz görünümlü bulutlarla kaplanmıştı. Meyve bahçelerine doğru ilerlerken Anders'la karşılaşmamızdan başka anılar da aklıma gelmeye başladı. Anders'ın kahkahasını anımsamak, kanıma suda köpüren bir vitamin tableti atılmış gibi hissetmeme neden oldu. Ama sonra muhtemelen onu son kez gördüğümü hatırlamamla coşkulu hislerim, içime dolan yalnızlık dalgasıyla söndü.

Bu hissi çok iyi biliyordum. Dün gece, Scott'ı özlemeye ara vermemi sağlayan hoş bir kaçamak olmuştu ama şimdi yine onu düşünmeye döneceğimden emindim.

Babamı en yakın meyve bahçesinde, bir merdivenin üzerinde buldum. Şeftali ağaçlarının yapraklı dalları, üzerlerinde duran iri turuncu meyvelerin ağırlığıyla sarkmıştı. Binlerce batan güneş minyatürü gibi görünüyorlardı.

"Merhaba baba. Kahven geldi," diye seslendim.

"Harika!"

Yakınlarda tahta bir kasa vardı, ayağımla hafifçe iterek ters çevirdim ve tepsiyi bu geçici masanın üzerine koydum.

Bu sırada babam bir eliyle merdiven basamaklarını tutarken diğer eliyle de hasır sepeti sıkıca kavramış halde merdivenden aşağı indi. Dağınık saçlarına bir dal parçası takılmıştı.

"İnerken dikkatli ol," diye uyardım.

Babam eskiden bahçıvanlık yapıyordu ancak Bloomington Indiana Üniversitesi'nde öğrenci hizmetleri koordinatörlüğüne terfi etmişti ve son yıllarda dışarıda çalışmak yerine masa başında daha fazla zaman geçirmişti.

"Her zaman," diye gülümseyerek cevap verirken sepeti yere koydu ve doğrulurken hafifçe inledi, geriye doğru esnerken mavi ve siyah ekoseli gömleğinin düğmeleri gerildi.

Ekoseli desen bana Anders'ı hatırlattı: soluk siyah tişörtünün üzerine giyip önünü açık bıraktığı, siyah-hardal sarısı iri kareleri olan dirseklerine kadar kıvrılmış gömleği, siyah kot pantolonu ve botları... Gerçi benzerlikleri ekoseyle sınırlıydı.

"Fırtına geliyor, ha?" diye sordum, muzumu soyarken düşüncelerimi Anders'tan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı babam. Fincanını sımsıkı tutmuş, gökyüzünü dikkatle inceliyordu. "Şimşek, gök gürültüsü. Tüm korkulu şeylerle dolu gökyüzü."

"Annem de hep öyle söylerdi."

Kahvesinden bir yudum alırken, "Biliyorum," diye cevapladı gözlerime bakamadan. Fincanını tepsiye koydu ve birkaç kasayı daha çevirerek bana oturmamı işaret etti. "Bailey'yle geceniz nasıl geçti?"

"İyiydi. Ama bugün kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Çok mu içtiniz?" Babam, kötü ruh halimin tamamen akşamdan kalmışlığımdan kaynaklandığını düşünmüştü.

"Biraz."

Babam cıkcıklayarak başını iki yana sallarken kasa gıcırdadı. "Peki, hanginiz diğerini yoldan çıkardı?"

Gerçekten bir cevap mı istiyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu bilmiyordum ama yine de düşündüm.

"Muhtemelen ikimiz de birbirimizden fenayız," diye karar verdim, Bailey'yle gerçekten anlaştığımız zamanların hep alkol etkisindeyken olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordum.

Bailey oldum olası dışadönüktü ve çok sosyaldi, ben ise birkaç kadeh içtiğimde kabuğumdan çıkardım, bu yüzden durum öyleyse bile şaşırmazdım.

Babam bir kurabiye alıp memnuniyetle çiğnedi. Saçındaki dal hâlâ duruyordu.

"Çiftçi komşularınızla tanıştım," dedim. "En azından biriyle. Dirk'ün Yeri'ndeydiler."

"Patrick ve Peggy, Dirk'ün Yeri'nde miydiler?" diye sordu babam şaşkınlıkla.

"Hayır, Anders ve Jonas."

"Ah. Anders çiftçi değil." Zaten bildiğim şeyi söylüyordu. "Jonas öyle ama. Ailesinin işlerini devralıyor."

"Patrick ve Peggy'nin mi?"

"Evet."

"Hepsinin İsveççe isimleri olduğunu sanıyordum."

"Evet. Peggy aileye evlendikten sonra katıldı ve Patrik adı 'c' harfi olmadan yazılıyor."

"Ah." Adının yazılışındaki o harfi kafamdan söküp çıkardım.

"Buraya taşındığımızdan beri Patrik ve Jonas'ı pek görmedik ama Peggy oldukça arkadaş canlısı bir kadın," dedi babam. "Birkaç kez bizi kiliseye davet etti ama Sheryl'ı bilirsin."

Biliyordum. Ateşli bir ateistti.

"Peggy bize Anders'ın geleceğinden bahsetmemişti," dedi babam düşünceli bir tavırla. "IndyCar takımındaymış, bilirsin belki."

"Evet, Casey bahsetmişti."

"Onunla tanışmayı umuyordum."

"Henüz tanışmadın mı?"

"Hayır. Peggy, yarış sezonu boyunca eve hiç gelmediğini söylemişti ama şimdi buradaysa arada uğruyor herhalde. Önümüzdeki hafta Toronto'ya gidecek, işleri çok yoğun olmalı."

Babam kendimi bildim bileli motor sporları hayranıydı. Anders'ın yarış programını bilmesine şaşırmamıştım.

"Sadece hafta sonu için burada," dedim.

"Belki daha sonra onları bir şeyler içmeye davet edebiliriz?"

"Bana uyar," dedim, midemde uçuşan kelebeklerin sesimin titremesine neden olup olmadığını merak ederek.

İçeri geri döndüğümüzde Sheryl radyoda kasırga uyarısı verildiğini söyledi. Dışarısı gerçekten karanlık görünüyordu.

Yağmurdan önce dolu yağmaya başlamasıyla, oturma odasının penceresinde durup yukarıdan düşen yuvarlak beyaz buz küplerinin çimleri kar gibi kaplayarak neredeyse beyaza bürümesini hayretle izledim. Çatıya çarpan sesleri, sanki yüz bin çekiç aynı anda vuruyormuş gibiydi. Sağır ediciydi ve hemen ardından başlayan yağmur da neredeyse aynı derecede gürültülüydü. Uzaklarda şimşekler çakıyor, hemen ardından duvarları titreten gök gürültüsü geliyordu.

Şimşeklerin çatallanarak düşmesini izlerken fırtınanın şiddetli kısmı henüz bize ulaşmadı mı acaba diye merak ettim.

"Umarım Bailey işe güvenle varabilmiştir," dedi hemen yanımdaki babam endişeyle.

Saatime baktım. On iki buçuk olmuştu. Demek ki akşamdan kalmalığı sabah beraber atlatma planımız buraya kadardı.

Bailey'nin ani bir kararla verdiği sözünü bozması başıma ilk kez gelmiyordu. Ama dün gece beni neşelendirmişti ve buna minnettardım. Belki de kardeşlik bağı kurmak gibi büyük beklentilerimiz olmadan ara sıra birlikle eğlenmemiz yeterliydi. Scott yokken daha fazla yakınlaşabileceğimiz konusunda önceki iyimserliğime rağmen önümüzdeki iki hafta içinde bu pek olası görünmüyordu.

"Onu bir arayayım," dedi babam telefonunu cebinden çıkararak odadan ayrılırken.

Kıskançlık içimi kemiriyordu. *Beni* neredeyse hiç aramazdı.

Bailey yakınlarda yaşıyor, diye kendimi ikna ettim. *Aynı saat dilimindeler. Onu aramak daha kolay ve uygun.*

Ama babamın Bailey'yle, benimle olduğundan daha yakın bir ilişkisi olduğu inkâr edilemezdi. O, babamın saçına takılan bir dal parçasını çıkarmakta hiç tereddüt etmezdi.

Yağmur dindikten birkaç dakika sonra babam geri döndü.

"Bailey ve Casey işyerindeler," dedi rahatlamış halde. "Golf kulübünün bir mahzeni var."

Ona dönerek baktım. "Gerçekten kasırga kopacak diye endişeleniyor musun?"

"Hava buna çok uygun," dedi kısa, grileşmiş sakallarını kaşıyarak.

Aniden gerilirken gözleri kocaman açıldı.

"Ne oldu?"

Elini kaldırarak beni susturdu.

Dışarıdan gelen yüksek tiz sesi o anda duydum.

"Bu, kasırga sireni. Sheryl!" Babam merdivenlere doğru bağırdı.

"Duydum! Geliyorum!" diye bağırdı Sheryl.

"Ne yapacağız?" diye sordum panik içinde, kasabanın uyarı sireni çalmaya devam ederken.

"Bodrum," diye cevapladı Sheryl. "Bailey'yi ara, haber ver."

Babam tekrardan telefonunu çıkardı ve beni merdivenin altındaki kapıya yönlendirdi.

Neden Bailey'ye her hareketimizi haber vermek zorundayız? Babam aceleyle durumu ona anlatırken bunu merak ediyordum.

Ev yıkılırsa arama kurtarmanın bizi nerede arayacağını bilmesi içindi muhtemelen.

Korkuyla bir anlığına olduğum yerde donakaldım. *Kasırga* filmini izlemiştim. Filmde olanlar başımıza gelmek üzereydi.

Hiç kasırga uyarısı duymamıştım. Sheryl, kasırga kuşağının tam ortasında bulunan Oklahoma eyaletinde büyürken birkaç kez denk gelmişti. Babası, o henüz gençken iş nedeniyle ailesini Indianapolis'e taşımıştı ve orada da birkaç kez kasırgadan kıl payı kurtulmuştu. Bloomington'da da babamla birlikte birkaç kasırga felaketi atlatmışlardı. Ama nedense kalabalık bir şehirde kasırga sireni duymak, buradaki gibi ıssız bir yerde duymaktan daha az korkutucu geliyordu. Kendimi çok savunmasız hissediyordum.

Birinin kapıyı yumrukladığını duyduk. Babam aceleyle kapıya koştu ve açtı. Kapıda parlak pembe bir yağmurluk giymiş, başlığından su damlayan yaşlı bir kadın duruyordu.

"Acele edin!" diye bağırdı. "Bizim sığınağa gidelim!"

"Teşekkürler, Peggy," dedi babam rahatlayarak. "Ceketini al, Wren. Hadi gidelim!"

Gri paltomun kapüşonunu kafama geçirir geçirmez rüzgârın şiddetiyle tekrardan açılıverdi. Ağaçların yapraklarını koparan rüzgâr orta uzunluktaki kahverengi saçlarımı kafasında yılanlar olan Medusa misali yüzümün etrafında uçuşturuyordu.

Peggy, küçük ve yeşil arazi aracının direksiyonuna geçti. Araca sadece iki kişi daha sığabilirdi ve müsait tek yer olan ıslak yük bölmesine binme fikrine daha alışamadan tanıdık bir ses duydum.

Çamurla kaplı beyaz ve sarı bir motosiklet garaj yolumuza girerken gürlüyordu. Yüz seksen derece dönerek dururken yağmur suyunu etrafına sıçrattı. Geri çekildim ama çok geçti, dizlerimden aşağısı tamamen ıslanmıştı. Etek giyiyordum ve botlarımın altındaki çoraplarım sırılsıklam olmuştu.

"Atla," dedi sürücü, yüzü yağmurluğunun koyu yeşil kapüşonuyla yarı gizlenmişti.

Sheryl ve babam çoktan Gator'ın ön koltuğuna tırmanmışlardı.

Tereddüt ederek arazi aracının arkasındaki yük bölmesine bakarken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Siren hâlâ uzaktan çalmaya devam ediyordu.

Peggy yola çıkarken babam bana rüzgârın alıp götürdüğü birkaç kelime haykırmak için arkasını döndüğünde betinin benzinin attığını gördüm.

"Wren!" diye bağırdı Anders, yüzü görünmese de elbette o olmak zorundaydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve midemdeki kelebekler çılgınca çırpınırken bacağımı motorunun arkasına attım.

Motor o kadar heybetli sayılmazdı, otoyolda göreceğiniz türden büyük olanlardan değildi ama lacivert oturağı göründüğünden yüksekti ve üzerindeki yağmur eteğimin kumaşından içeri işliyordu.

Ellerimi Anders'ın beline henüz koymuştum ki motor hızla ileri fırladı, neredeyse arka tarafından savrulacak gibi oldum.

Ayak koyacak yer yoktu, bu yüzden ona sıkıca tutundum. O kadar şok içindeydim ve nefesim kesilmişti ki çığlık atamıyordum. O, toprak yolda ilerlerken arkamızda su ve çamur sıçrıyordu. Gökyüzü kararmıştı, bulutlarda tuhaf yeşilimsi bir ton vardı.

İleride dün gece gördüğüm büyük kırmızı ambar belirdi ama Anders oradan çok önce sağa dönerek çiftlik evi ile mısır tarlası arasındaki küçük toprak yola girdi.

Ev, ambarla aynı tarzda ve renkteydi ama görebildiğim tek şey buydu.

"Git," dedi Anders evin arkasında dururken başıyla babamı işaret ederek.

Babam ve Sheryl, Gator'dan indiler. Sheryl ıslak çimenlerin üzerinde Peggy'nin peşinden koşarken babam çılgınca bana işaret ediyordu. Peggy ve Sheryl yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki bir tümseğe ulaştılar. Tümseğin yan tarafında kırk beş derecelik açılı metal bir kapı vardı. Bir adam Sherly'a yardım etmek için elini uzattı.

Motordan atladım. Peggy endişeyle bize bakıyordu ama Anders motorundan inmedi.

"Sen gelmiyor musun?" Kalbim deli gibi atıyordu.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil."

"Neden?" diye endişeyle sordum.

"Abimi bulmam lazım."

"Anders!" Peggy, Anders motorunu gazlayarak uzaklaşırken korkuyla çığlık attı.

Gidişini izlerken içimi bir korku kapladı.

Abisi neredeydi?

Bölüm Beş

"Patrik, Peggy, bu benim kızım Wren." Babam kasırga sığınağının içinde, kapı arkamızda kapanmışken bizi tanıştırdı.

Hava yoğun ve boğucuydu, sanki bir yük treni başımızın üzerinden geçiyormuş gibi sesler geliyordu. Klostrofobik olanlar için uygun bir yer değildi.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedim Patrik kapının sürgülerini kapatırken. Bunu tek eliyle yavaşça yapıyordu çünkü diğer eli alçılı ve askıdaydı. Merdivenlerden inerken bana soğukkanlılıkla bir baş selamı verdi. Sheryl geçen hafta düşüp kolunu ve iki kaburgasını kırdığını söylemişti. Görünüşe göre çiftçilik en yüksek ölüm ve ciddi kaza oranı olan mesleklerden biriydi. Bu bilgiyi, babam ve Sheryl evlerinin tapusunu imzaladıktan sonra öğrenmiştim.

Patrik uzun ve zayıftı, Jonas ten rengini ve geniş yüz yapısını ondan almıştı. Eminim eskiden dev gibi bir adamdı ama yaş almasıyla birlikte boyu kısalmıştı. Seksen yaşının üzerinde olmalıydı ve Peggy de ondan sadece birkaç yaş küçükmüş gibi görünüyordu. Hâlâ çalışıyorlar mıydı? Sanmıyordum ama babam Jonas'ın çiftliği devralmak üzere olduğunu söylemişti, *devraldığını* değil.

Peggy, "Lafı olmaz, canım," diye teşekkürümü cevaplarken pembe paltosunu çıkararak omuzlarına kadar uzanan beyaz

saçlarını ortaya serdi. Bana titrek bir gülümsemeyle baktı, oğulları için oldukça endişelendiği belliydi.

Anders'ı az buçuk tanımama, Jonas'la ise hiç tanışmamış olmama rağmen ben de endişeliydim. Etrafımıza bakarak olan bitenlerden dikkatimi uzaklaştırmaya çalıştım.

Yaklaşık üç metreye dört metre genişliğinde bir yeraltı sığınağındaydık. Duvarlar, zemin ve tavan boyasızdı. Bir duvara yaslanmış, zamanla yıpranıp rengi solmuş mor iki kişilik bir kanepeyle diğer duvara dizilmiş birkaç saklama kutusu vardı. Kapının sağında tek çekmeceli bir dolap duruyordu.

Peggy'nin başka bir ışığı açmasıyla arkada bulunan daha küçük ikinci bir oda aydınlandı.

"Ne kadar donanımlı bir kasırga sığınağı," dedi Sheryl hayretle.

Bir keresinde bana Oklahoma'daki ailesinin küçük, karanlık sığınağından bahsetmişti. Elektrik yoktu ve su sızdırıyordu. Babası ve ablası su sızıntısını temizlerken içeride bir yılan bulmuşlardı.

"Ailemiz uzun zamandır burada yaşıyor," diye açıkladı Peggy ve saklama kutularının birini açıp radyo çıkardı. "Kötü hava koşullarından bolca nasibimizi aldık ve yıllar içinde burayı daha konforlu hale getirecek zamanımız oldu. Çocuklar eskiden burada oynarlardı." Sanki çocuklarının hâlâ dışarıda olduğu tekrar aklına düşmüş gibi yüzü soldu. "Su ister misiniz?" diye zayıf bir sesle sorarken birkaç şişe çıkardı ve Sheryl'la bana birer tane uzattı. Başıyla ikinci odayı işaret etti. Dört tahta sandalye ve küçük bir masa vardı; üstüne ise üzerindeki resimleri solmuş ve çiziklerle kaplı, kartonlarının kenarları dağılmış eski masa oyunları yığılmıştı.

Babam, Patrik'in yanında kapının orada duruyordu. Patrik, babamın söylediği bir şeye mırıldanarak cevap verirken pek de konuşkan biri olmadığını anladım. "Bu çiftliğe hiç kasırga vurdu mu?" diye sordum gergin hareketlerle şişeyi açarken.

Sığınak sağlam ve güvenli görünüyordu, enkaz altında kalınması için diğer yapılardan uzağa inşa edilmişti. Kapının da eğimli olmasının nedeni bu olmalıydı; moloz çarpacak olursa üzerinden daha kolay akıp giderdi.

Ama ya kapı tamamen yerinden koparsa? Ya hepimiz kasırganın göbeğine çekilirsek?

Anders ve Jonas'ın hâlâ dışarıda olduklarına inanamıyordum. "Bir keresinde bir kasırga birkaç tarlayı yerle bir etmişti," diye cevapladı Peggy masadan iki sandalye çekerken.

Sheryl bu jesti kabul ederek oturdu. Ben ise yerimde duramayacak kadar gergin olduğum için ayakta kaldım. "O yıl bizim için iyi bir yıl değildi," diye devam etti Peggy. "Ama ev ayakta kaldı. Umarım Frederickson şansı devam eder." Metal kapının aniden gürültüyle çalınması dikkatimi oraya çekti. Patrik şaşırtıcı bir çeviklikle merdivenleri tırmandı ve aceleyle kapının mandallarını açtı. Kapıyı açtığında uçan enkazlarla dolu kirli bir gökyüzü göründü.

Jonas'ın yüzü görününce Patrik, "Hadi, oğlum!" diye bağırarak onu içeri sürükledi.

Onun arkasından Anders göründü ve içeri girip kapıyı kapatarak şiddetle ıslık çalan rüzgârı dışarıda bırakınca içimi bir rahatlama kapladı.

Jonas bu küçük alanda daha da uzun ve geniş görünüyordu. Sırılsıklam olmuştu ve ıslak tişörtü vücuduna yapışarak tüm vücut hatlarını ve kaslarını ortaya çıkarmıştı.

"Ne halt ettiğini düşünüyordun?" Patrik aniden bağırınca irkildim.

Anders hâlâ merdivenin başında kapının mandallarını takıyordu.

"Neredeydin?" Patrik büyük oğlunu azarlamaya devam ediyordu. "Sürekli ortadan kaybolamazsın, çocuk."

Çocuk mu? Adam otuz yedi yaşındaydı! Patrik'in pek konuşkan olmadığı varsayımım da suya düşmüş oldu. Yaşlı bir adam olabilirdi ama hâlâ ailesinin reisi gibi görünüyordu.

"Artık buradayız, baba," dedi Jonas keskin bir sesle.

Bu sanki bir uyarıydı çünkü Patrik mesajı almış gibi geri çekilerek yanımdan geçti ve huysuzca sandalyeye oturdu. Anders merdivenden indi ve çekmeceli dolaba dönüp kapüşonunu geri iterek ıslak ceketinin fermuarını açtı. Ceketi duvardaki kancaya doğru attığında isabet ettirdi ve orada asılı kaldı.

"Ah," dedi Jonas beni fark edince. Sesinde hafif bir şaşkınlıkla, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye cevapladım. "Ben Wren."

"Merhaba Wren."

Anders omzunun üzerinden bana sert bir bakış atınca nefes almayı unuttum. Onu barda gördüğüm andan sonra yüzü sinir bozucu bir şekilde hep karanlıkta kalmıştı ama şimdi anlıyordum ki hafızam beni yanıltmıştı. Hatırladığımdan daha da yakışıklıydı; uzun boylu, geniş omuzluydu ve koyu sarı saçları yüzünden gelişigüzel bir şekilde geriye atılmıştı. Ama şimdi keskin kaşları sert bir çatışla birleşmiş, güçlü çenesi gerginlikle sıkılmıştı.

Çekmeceyi açtı, bir havlu çıkararak dönüp abisine fırlattığında sanki fırtına odadaki bütün havayı emmiş gibi hissettim. Ardından dolaba yaslandı, omuzları ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

Bu, dün gece tanıştığım adam değildi. Bu adam dibine kadar ayık ve öfkeliydi.

Havluyu tek eliyle yakalayan Jonas, kardeşinin ruh halinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Koyu renkli, dağınık saçlarını kuruladıktan sonra kanepeye oturduğunda etrafında bir toz bulutu yükseldi.

Anders dönüp onun yanından geçerek odanın diğer köşesine, benim durduğum yere yöneldi. Ne bir selam verdi ne de beni gördüğüne sevindiğini gösterdi, aksine tam tersi bir tavır içindeydi. Sırtını duvara yaslayıp bacaklarını kendine çekerek oturdu ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. Başını beton duvara yaslayıp gözlerini önüne dikti. Bu açıdan bile çenesini sıkıp gevşettiğini görebiliyordum. Ve o anda yanlış anladığımı fark ettim: Kızgın değil, üzgündü.

Babam ve masada olan diğerleri konuşmaya başladılar, önce sessiz ve tereddütlüydüler ama sonra gitgide daha normal bir ses tonuna geçtiler. Sheryl masa oyunlarını inceliyor, çocukluğundan beri görmediği bazı oyunları karıştırırken kutuları açıp oyun taşlarını babama uzatıyordu. Peggy ara sıra esprili yorumlar yaparken Patrik çok nadiren konuşuyordu ama sesleri gergindi.

Kanepede oturan Jonas, başını arkalığa yaslayacak şekilde pozisyonunu değiştirdi. Kollarını gözlerinin üzerine kapadı ve bu hareketiyle kol kasları şişti, ıslak tişörtü göğsünü iyice sardı. Kadınların neden ona ilgi duyduğunu anlayabiliyordum, Bailey ve Casey'nin söylediklerine bakılırsa pek çok kadın ona ilgi duyuyordu ama benim tipim değildi.

Ayıldığımda bunu anlayacağımı biliyordum. Benim zevkime göre biraz fazla ham ve erkeksiydi.

Geç de olsa ayakta kalan tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

Babam iyi olup olmadığımı sormamıştı. Annem burada olsaydı onun da soracağından emin değildim. Scott bir keresinde onların ilgisizliğinin –bazen öyle geliyordu– aslında umursamamalarından *değil*, benim iyi olduğumu bildikleri için içlerinin rahat olmasından kaynaklandığını öne sürmüştü. Beni yetenekli ve kendine yeten, işlerini halleden biri olarak görüyorlardı. Her adımımı kontrol etme ihtiyacı duymuyorlardı.

Babam, Bailey'ye karşı farklıydı. Her zaman öyle olmuştu. Ama bu durum, Bailey'nin daha *az* yetenekli ve kendine yetemeyen biri olmasından kaynaklanmıyordu çünkü o da gayet güçlü bir kadındı.

Belki de babamın yardımını daha çok kabul ettiği içindi. Bailey, babamın ilgisini ve dikkatini memnuniyetle kabul ederdi. Belki de bu, onu sevmeyi kolaylaştırıyordu.

Ben Bailey'ye göre daha kapalı kutuydum. Kendimi korumak için böyle olmak zorundaydım.

Scott'a karşı ani bir özlem duydum. Burada olsaydı ortamdaki havayı yumuşatırdı; yabancılarla konuşmakta çok iyiydi o, en azından *benden* çok daha iyi.

Oturmak için can atarak Jonas'ın yanında boş bir yer var mı diye baktım. Biraz tozlu olsa da rahat görünüyordu, gerçi ben de kir içindeydim. Bacağımı uzatıp bir o yana bir bu yana çevirerek tenime yapışan çamuru inceledim.

Anders başını benden tarafa, en azından bacaklarıma doğru çevirdi. Dikkatinin üzerimde yoğunlaşması tedirgin ediciydi. Sessizce iç çekip tekrar başka yöne bakarken elini çenesine götürüp sıvazladı. Kolunu dizlerine geri koyduğunda omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış gibiydi.

Ani bir dürtüyle yanından geçip ona en yakın depolama konteynerine oturdum.

"Beni motosikletinin arkasına atmak için ne kadar da ileri gittin," kısık bir sesle kuru kuru.

Hafifçe kahkaha atarken bana yandan baktı, dudağının köşesi yukarı kıvrılarak çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Midemdeki gerginlik bütün vücuduma yayılırken tüylerim diken diken oldu. Gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim: dağ gölünün ferah ve berrak yeşil tonu. Ama içinde başka bir şey daha vardı, yabancı ve yersiz bir parıltı. Tam olarak inceleyemeden o kıvılcım gözden kayboldu.

Beyaz tişörtünün üzerine yine önünü açık bıraktığı başka bir ekoseli gömlek giymişti. Dünkü gömleğine benziyordu, siyah ve kömür grisi yoğunluktaydı ama bu seferkinde koyu sarı yerine açık gri kareler vardı. "Gömleğime bir şey mi bulaşmış?" diye sordu kolunu kaldırıp dirseğini incelerken.

Beni ona bakarken yakaladığı için anında kızardım. "Hayır, sadece beğendim." İtirafımla yüzümdeki sıcaklık daha da artarken, "Detayları beğendim yani," diye ekledim aptal gibi. Daha fazla açıklama yapmamak için kendimi zor tuttum, zira detaylar benim işimde her şeydi.

Karşımızda oturan Jonas kollarını kaldırıp gölgede kalan gözleriyle bize baktı.

"Gömleğini ben de beğendim," dedi Anders'a. "Çok güzel, sıcak ve kuru görünüyor."

Anders ona etkilenmemiş bir bakış atarak ayağa kalktı ve gömleğini çıkarıp tişörtüne kadar soyundu. Gömleğini abisinin göğsüne fırlattı ama önceki kadar agresif değildi.

"Al bakalım, koca bebek." Beni geçip bir şişe su almak için uzandığında yakınlığımızdan dolayı donakaldım. Kolları bronz ve kaslıydı.

"Vay be, teşekkürler," dedi Jonas sırıtarak ve Anders yerine otururken tembelce ayağa kalktı. Islak kırmızı tişörtünü göğsünden yukarı çekip çıkarırken elleri tavana çarptı.

Aşırı kaslı vücutlara pek ilgi duymuyordum ama onun vücuduna bakarken yakalanırsam kimse bana inanmazdı, bu yüzden hemen bakmayı kestim.

Kanepenin minderinde ıslak kot pantolonuyla oturduğu yerde nemli bir leke vardı. Peggy odaya girerken bunu fark etti.

"Neden havlu sermedin?" diye sordu Jonas'a sertçe.

"Daha önce kanepenin durumunu çok da tınladığını görmedim," dedi Jonas gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Kibar ol!" diye söylendi Peggy. Daha sonra, "Misafirlerimiz var," diye ekledi bana bakarak.

"Evet, mütevazı yuvamıza hoş geldin," dedi Jonas annesinin kanepeye serdiği havluya otururken. Kardeşinin gömleği göğsünü sıkıca sarmıştı. "Buraya yaptıklarımızı beğendin mi?"

Çoğu insan burayı sevmezdi. Ama Southbank Centre'ı mimari bir şaheser olarak gören biri olarak biraz ham betona karşı değildim.

Elimi duvarın pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken, "Kendine özgü bir çekiciliği var," dedim profesyonel bir sesle. "Brütalizm akımının büyük bir hayranıyım."

Tam anlamıyla ciddi değildim –yani brütalizm mimarisini seviyordum ama o kadar da değil– ama sözlerim Anders'ı güldürdüğünde içim kıpır kıpır oldu.

Bakışlarımı ona çevirip gülümsemesini yakalamaya çalıştım ve başardım. Dişleri çekici bir şekilde kusurluydu, temiz ve beyazdı ama tamamen düz değildi.

Scott sanata veya mimariye pek ilgi duymazdı. Beraber geçirdiğimiz ilk gecenin sabahında Tate Modern'a gitmeyi önerdiğimi hatırlıyordum ancak o yüzünü buruşturmuş ve bunun yerine London Eye'a bilet almıştı.

Anders su şişesini açtı, içerken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmişti. Dikkatimi başka yere çekmek için büyük çaba sarf ettim.

Peggy, Jonas'ın yanına oturdu. "Her şey yolunda mı?" diye temkinli bir sesle sorduğunda odaya girmeden önce ortamın yumuşamasını beklediğini hissettim.

"Her şey yolunda, anne," diye cevapladı Jonas.

Peggy uzanıp hafifçe Jonas'ın dizine vurdu, bu hareketinde güven verici bir şey vardı.

Oğlu dışarıda kaldığı için endişelendiğini biliyordum ama hâlâ endişeli miydi? Tabii ki endişeliydi. Hepsi endişeli olmalıydı. Bu çiftlik onların geçim kaynağıydı, eğer dışarıda kasırga varsa ve her şeyi paramparça ederse onlara ne olacaktı?

"Wren bir mimar." Peggy oğullarına bilgi verirken bana doğru başıyla işaret etti, dikkatlerini yukarıda olanlardan uzaklaştırmaya çalıştığını hissettim.

"Öyle mi?" Anders masum bir ifadeyle bana yandan bakarak kaşlarını kaldırdı ve annesinin ortamı yumuşatma çabalarına ayak uydurdu.

"Siz ikiniz tanışmış mıydınız?" diye şüpheyle sordu Jonas.

"Onu buraya ben getirdim," diye cevapladı Anders uzun bacaklarını uzatıp ayak bileklerinden çaprazlarken.

"Ve o sırada konuşacak vaktiniz mi oldu?" Jonas kardeşinin açıklamasından tatmin olmayarak ıslarla sordu.

Kardeşini yeterince iyi tanıdığı için Anders'ın onları kandırmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

"Dün gece eve giderken karşılaştık," diye itiraf ettim. "Senin tarlaların içinden geçiyordum."

"Ödümü kopardın," diye homurdandı Anders. "*Mısır Tarlası Çocukları* filminden bir sahne gibiydi."

İçten bir kahkaha ağzımdan çıkıverdi.

"Tarlada ne yapıyordun?" diye sordu Jonas şaşkın şaşkın gülümserken.

"Tarlaya izinsiz girdiğimin farkında değildim. Özür dilerim."

Özrümü eliyle geçiştirdi. "Bu bölgede tarlalarda dolaşan insanlar ya tarlaların sahipleri ya da hapisten kaçanlardır."

Hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

"İstediğin yere girebilirsin," dedi Peggy kesin bir sesle. "Öyle değil mi?" diye sordu Jonas'a.

"Bana uyar," diye cevapladı Jonas.

Anders ayağa kalkarak yanımdaki radyoyu aldı ve sesini kısıp kulağını kapıya dayadı.

"Ne durumdayız?" diye sordu Peggy.

"Sanırım siren sesi durdu." Radyoyu yerine koydu ve merdivene yöneldi. "Rüzgâr sesi de kesilmiş." Mandalını açıp kapıyı araladı. Ben gerginlikle beklerken kapıyı tamamen açtı ve dışarı çıktı.

Jonas öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı, az önceki gülümsemesi ortadan kaybolmuştu. Peggy ona sessizce bir şeyler söyledi, masadakiler ayağa kalkarken kadının yüzünde endişeli bir ifade vardı. Peggy ve Jonas kalkmaya niyetli değillerdi, bu yüzden Anders'ın ardından merdivenden çıkan bir sonraki kişi ben oldum.

"Ev hâlâ yerinde duruyor," dedim rahatlayarak.

Anders ciddiyetle başını yukarı aşağı salladı ve ambarın çatısını incelemeye başladı.

Bu açıdan bakıldığında sağlam görünüyordu. Etrafa ağaç dalları saçılmıştı, şiddetli rüzgârın tek izi buydu. Eğer bir hortum gelmişse de buradan geçmemiş gibi duruyordu.

Patrik de sığınaktan yüzü düşük bir halde çıktı.

"Hasarı kontrol edeceğim," dedi Anders babasına.

Patrik başını sallayarak onayladı.

"Önce seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Anders doğrudan bana bakarak.

Daha önce gördüğüm garip renk parlamasının sağ gözündeki bir kusur olduğunu fark edince kalbim bir an duracak gibi

oldu. İrisinin sol alt kısmında küçük, turuncu-kahverengi bir lekeydi.

"Ya da yürüyebilirsin," diye ekledi şakağını kaşırken.

Cevap vermekte geciktiğimi fark edince birden kendime geldim.

"Evet. Yakın zamanda beni tekrar o şeye bindirmen mümkün değil."

Dudakları yukarı doğru kıvrılarak alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Pekâlâ o halde, Wren. Sanırım tekrar görüşeceğiz."

Babam ve Sheryl'ın sığınaktan açık havaya çıktıkları için rahatladıklarını yüksek sesle ifade etmeleriyle dikkatim dağıldı. Anders'a tekrar baktığımda çoktan uzaklaşmıştı. Bu manzara, gariptir ki içimdeki kelebekleri susturmayı başardı.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

Bölüm Altı

Ertesi gün babam ve Sheryl'la birlikte yağmurluklarımızı giyip bahçeye çıktık ve düşen meyvelerin ne kadarını kurtarabileceğimize baktık. Sheryl, on yıl önce Venedik'te Harry'nin Barı'nda ilk kez tattığı Bellini kokteyli için şeftalileri püre haline getirmek istiyordu. Bu içkiyi barın sahibi bulmuştu ve Sheryl da aynısını yapıp yapamayacağını merak ediyordu.

Artık akşamdan kalma halim tamamen geçtiği için bu fikre tamamen vardım.

"Acaba Anders, Indy'ye mi dönüyor?" diye sordu babam elindeki bir şeftaliyi çevirip çürük var mı diye incelerken.

Ben de bunu merak ediyordum. Frederickson ailesini, özellikle tuhaf yeşil gözlü Anders'ı aklımdan çıkaramıyordum. Son karşılaşmamızın bu kadar ani bitmesi beni rahatsız ediyordu.

"Bir dahaki sefere geldiğinde onunla konuşma fırsatın olacak," dedi Sheryl sabırsızca çimlere iki şeftali almak için eğilirken.

Babam fırtına yüzünden onu evimize içki içmeye davet etme planlarının suya düşmesinin yaşattığı hayal kırıklığını ilk kez ifade etmiyordu. Peggy'ye oradan ayrılırken sormuştu ama kendisi temizlik ve toparlama işleriyle çok meşgul olacaklarını söyleyerek üzüntüyle reddetmişti. Yardım teklif etmiştik ama kabul etmemişlerdi. Onları kendi hallerine bırakmamızı arzu ettiklerini düşünüyordum.

Anlaşıldığı üzere kasırga buradan birkaç kilometre güneye inmişti ve bir ormanla beraber bazı tarlaları yerle bir etmişti. Neyse ki can kaybı, yıkılan çiftlik ya da ev olmamıştı ancak fırtına bazı mülklere küçük çaplı hasarlar vermişti ve babamla Sheryl'ın evine dönerken yol boyunca çok sayıda enkaz görmüştük.

Sheryl, Indiana'da yılda yaklaşık yirmi civarında kasırga olduğunu ve çoğunlukla ilkbahar ve yaz aylarında meydana geldiğini söylemişti.

Bir dahaki sefere kışın ortasında ziyarete gelmeyi düşünüyordum.

"Sığınakta gerçekten çok gergin bir atmosfer vardı," diye devam etti babam. "Anders'la motor sporları hakkında konuşmak çok cazip gelse de içimden bir ses bunu yapmamamı söyledi."

"Sence Patrik'in yaşadığı kaza yüzünden mi eve geldi?" diye sordum Anders'ın yarış sezonu boyunca eve hiç uğramadığını hatırlayarak.

"Olabilir," diye cevapladı babam. "Patrik'in Jonas'a öyle çıkışmasını aklımdan çıkaramıyorum. Adamın o kadar sinirlenebileceğini bilmiyordum."

"Ben biliyordum," diye cevapladı Sheryl. "Yaşına aldanma. O adam bulaşılacak biri değil."

Patrik ne diye bağırmıştı? *Sürekli ortadan kaybolup duramazsın, çocuk*

Jonas'ta bir tuhaflık vardı. Anders neden onu aramaya gitme ihtiyacı hissetmişti? Ve neden barınağa vardığında bu kadar üzgündü?

Jonas yüzünü kollarının arasına gömerek uzun süre kanepede oturmuş ve sonunda sığınaktan çıktığında neredeyse iki kelime bile konuşmadan çiftliğin avlusuna doğru uzaklaşmıştı.

Başımın üzerindeki dalda iri bir şeftali görünce özellikle onu koparmak için uzandım. Beklediğimden daha fazla çekmem

gerekince yapraklarda kalan su damlaları üzerime yağdı ve ceketimin içine sızan suyla irkildim.

"Henüz olgunlaşmamış, Wren. Yerdekilere odaklan," dedi Sheryl.

Onun otoriter tavrına gizlice göz devirdiğim esnada, "Off," diye bir ses çıkararak sırtını düzeltti.

"Sırtın ağrıyorsa dinlen, babamla ben yaparız," dedim, bunun onu kızdıracağını bilmeme rağmen dilimi tutamamıştım.

"Saçmalama, ben iyiyim." Sheryl tahmin edilebileceği gibi somurtarak beni başından savdı ve eğilip başka bir şeftali aldı.

Şeftali bahçesinin kenarındaki ambara yakın kısımdaydım, kalın bir şeyi örten kirli bir branda fark ettim. Rüzgâr estiğinde bir köşesi açıldı ve soluk gümüş rengi bir şey göründü.

"O ne?" diye sordum babama.

"Karavan," diye cevapladı. "Çiftlikle birlikte geldi."

"Bir Airstream mi yoksa?"

"Sanırım öyle," diye cevapladı babam. "İncelemek için fazla vaktim olmadı."

İçime bir heyecan dalgası yayıldı.

"Bakabilir miyim?"

"Elbette." Cesaret verircesine başını salladı. "Karavanlar hakkında bilgilisin galiba?"

"Biraz. Klasik bir tasarımı var. Hep benim de bir tane olsun istemişimdir."

"Ne durumda olduğunu bilmiyorum ama istersen bakabilirsin."

Güldüm. "Keşke İngiltere'ye götürebilsem."

"Ziyarete geldikçe kullanabilirsin," dedi babam. "Amerika'yı gezmeye falan çıkarsın. Her zaman yapmak istediğini söylemiyor muydun?"

"Bir gün yapmak isterim," dedim. Aslında bu, Scott'la beraber yapmak istediğimiz bir şeydi.

Babam ve Sheryl içeri girerken karavana daha yakından bakmak için dışarıda kaldım.

Hava nemliydi ve ağaçlar hâlâ sabah yağmurunun izlerini taşıyordu, bu yüzden brandayla örtülü karavana ilerlerken dalların altından geçmemeye çalışıyordum. Karavan başta düşündüğümden daha küçüktü ve her tarafı hurda gibi görünen şeylerle çevriliydi: tahta kasalar, paletler ve bir sürü paslı eski tarım aleti. Brandanın rüzgârla havalanarak açılan kısmına ulaşmak en kolayıydı, bu yüzden birkaç kasayı kenara çekip brandayı kaldırdım.

Vay canına. Bu kesinlikle bir Airstream'di. Uzun, dikdörtgen, gümüş rozetin üzerinde soluk büyük harflerle yazıyordu. Kaç yıllıktı acaba? Vintage görünüyordu ama iyice bakmadan emin olamazdım.

Brandanın karavana nereden tutturulduğunu görebilene kadar sandıkları, paletleri ve diğer hurdaları kaldırmaya devam ettim. Halat kirden kayganlaşmıştı ve onu çözmeyi başardığımda tırnaklarım yeşil ve siyah bir yapışkanla kaplıydı. Karavanın diğer ucunda da aynı işlemi tekrarladıktan sonra gömleğimin cebinden bir mendil çıkarıp parmak uçlarımı temizledim. Karavanın yan tarafına yaslanmış daha fazla palet vardı, kapının doğru ucunda olduğumu umarak onları da tek tek kaldırıp brandanın altına baktım. Evet, doğru tarafındaydım. Kapı önümdeydi ve sağındaki gümüş renkli rozette kıvrımlı el yazısıyla model adı yazıyordu: Bambi.

Kalbim heyecanla hızlandı. Bu modeli duymuştum. Airstream'in modern bir versiyonunu ürettiğini sanıyordum ama önümdeki kesinlikle eski bir modeldi. Diğer cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca Google'da arama yaptım ve Airstream'in Bambi

modelini 1961'de piyasaya sürdüğünü öğrendim. Yaklaşık beş metre uzunluğuyla şimdiye kadar ürettikleri en küçük modellerden biriydi ama bu boyut, çekme aparatı dahil toplam uzunluğu ifade ediyor olmalıydı çünkü asıl gövde çok küçüktü.

Telefonumu tekrar cebime koyup brandayı çekerken biraz gevşediğini hissettim. Başka bir şeyin brandaya değmediğinden emin olduktan sonra yan tarafına geçip biraz daha çekiştirdim. Yavaşça brandayı kendime çekerken kirli yağmur suyu üzerime sıçradı. Sırılsıklam olmuştum ama vazgeçemeyeceğim kadar heyacanlanmıştım. Bu elbiseyi daha sonra nasılsa yıkayacaktım.

Bambi küçüktü ve mükemmel bir rengi vardı ancak gümüş rengi alüminyum gövdesi zamanla tozlanarak matlaşmıştı. Tek dingilli olduğu için bir ucu bağlantı parçasına sabitlenmiş bir destek ayağına dayanıyordu. Çeki demirinin üstünde, eski bir yedek lastiğin önünde, iki paslı propan tüpü duruyordu. Bir ucunda büyük bir dikdörtgen pencere vardı ve parmak uçlarımda yükselip içeri baktığımda siyah ambar duvarına bakan tarafta iki büyük dikdörtgen pencere daha görebildim.

Karşısında dikilerek her detayını içime çekercesine inceledim. Gözyaşı damlası şeklinde gösterge lambaları ve kubbe şeklinde gümüş jant kapakları vardı. Kapı kemerliydi ve gövdenin yuvarlak çizgisini takip ederek içe doğru kıvrılıyordu. Kapının üzerinde yağmurun yanlardan akıp içeriye girmesini önlemek için küçük, uyumlu bir kemerli sundurma vardı. Üzerindeki metal parçalar biraz paslanmış ve çökmüştü ama genel olarak güzelliği yadsınamazdı. Bambi bir sanat eseriydi.

İleriye doğru yürüyüp kapıyı açmayı denedim. Açılmadı. *Kahretsin.*

Anahtarın nerede olabileceğini sormak için eve döndüğümde babamı kanepede uzanmış televizyon izlerken buldum.

"Ofisteki masanın çekmecelerine bak," dedi dalgınca.

Ofis, mutfağa bitişik küçük bir odaydı ve masanın her iki tarafında üçer tane olmak üzere altı çekmece vardı. Sol üstten başladım, kırtasiye malzemelerini ve çeşitli ıvır zıvırları geçip daha derin olan alt çekmeceyi açtım. Anahtar görünürde yoktu ama burnuma eski ve tanıdık bir koku gelince bir an durup karşımdaki fotoğraf albümüne baktım.

A4 boyutundan biraz daha genişti, kahverengi kapağında altın rengi süslemeler vardı. Annemle bende de aynısından bir tane vardı; içinde bebeklik ve üç yaşıma kadar çocukluk fotoğraflarımın olduğu bir albümdü. Kokusu bile aynıydı. Phoenix'teki evimizin kokusu da böyle miydi acaba diye hep merak etmiştim.

Albümü çekmeceden nazikçe çıkarıp açtım. Önünde ince yumuşak bir kâğıt vardı ve onun altında annemin el yazısıyla "Elmont Ailesi" yazıyordu.

Aynı kelimeler evimizdeki albümde de yazıyordu ancak o üç yılı kapsıyordu. Burada tarih olarak sadece dört yaşına girdiğim yıl yazıyordu. Yanında bir çizgi vardı sanki albüm hiç tamamlanmamış gibiydi ve arkalarını çevirdiğimde son altı sayfanın boş olduğunu gördüm.

Önünü çevirerek sararmış kâğıdın arkasına yerleştirilmiş ilk iki fotoğrafı inceledim. Üstteki fotoğrafta limon yeşili bir mayo giymiş, Phoenix'teki evimizin bahçesinde duruyordum. Fıskiye çalışıyordu ve ben kollarımı iki yana açmış gülerken çenemden su damlaları süzülüyordu.

Arkamda çok net hatırladığım üç tombul kaktüs vardı ve uzakta, caddenin karşısındaki bungalovların kahverengi çatılarının

ötesinde Camelback Dağı yükseliyordu. Gökyüzü soluk maviydi ve gölgem soluk yeşil çimlerin üzerine uzanıyordu.

Bu fotoğrafın altında, kırmızı kiremitli alçak bir çatısı olan ve pencerelerinin üzerine aynı renk tente gerilmiş krem rengi evimizin bir fotoğrafı vardı. Evin ön cephesinde kemerli bir giriş ve veranda bulunuyordu. Çimenlik, evin genişliği boyunca uzanıyor ve kaktüslerle çeşitli çalıların bulunduğu bir çakıl çukuru ile sonlanıyordu. Çakıl çukurundaki beyaz taşlar, üzerinde durmak için fazla keskindi ama mahalledeki diğer tüm arsalarda çim yerine bu taşlardan vardı.

Annem bir keresinde bana, bölgede çim bahçesi olan tek ailenin biz olduğumuzu söylemişti –İngiltere'yi hatırlamak için çim bahçesi istemişti– ve her akşam çimleri sulamak için fıskiyeler çalışırdı. Ben de düzenli olarak yapılan açık hava duşlarının tadını çıkarırdım.

Ayaklarımın altında hissettiğim çimlerin sert ve dikenli olduğunu hatırlıyordum, İngiltere'deki evimizdeki yumuşak ve gür çimenlerden ya da bu evin önündekilerden çok farklıydı.

Sayfayı çevirdim ve Phoenix'teki yapay plajda babamla çekilmiş bir fotoğrafımı gördüm. Parlak turuncu mayosuyla yanımda duruyordu, vücudu güneşten yanarak bronzlaşmış ve uzun saçları yanaklarına yapışmıştı. Arkamızda, donuk mavi sudan çıkan bir dizi sahte kaya vardı, *stegosaurus* dinazorunun dikenli sırtına benziyordu ve onların ötesinde şişme yataklarda yüzen insanlarla dolu büyük bir lagün vardı. Daha ileride beyaz kumlu bir plaj ve bir dizi uzun, ince palmiye ağacı uzanıyordu. Manzara acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu.

Başka bir fotoğrafta kırmızı bir elbise giymiş, arkamda Büyük Kanyon'un krem rengi ve sarı çizgili katmanlarının uzandığı bir

taş duvara tünemiş haldeydim. Bir başka fotoğrafta kıvrımlı dalları olan bir Joshua ağacının yanında, babamın omuzlarındaydım. Bir başkasında ise Rawhide'daki bir restoranın girişinde dev bir kaktüsün önünde duruyordum. Restoranın açık hava masalarında duran parlak renkli şamdanları hatırladım.

En azından hatırladığımı sanıyordum. Anılarım gözümde mi canlanıyordu yoksa bu fotoğrafları daha önce görmüş müydüm, tam emin değildim.

Aile olarak *güzel* vakit geçirmiştik, değil mi? Her şey nasıl bu hale gelmişti? Babamın Sheryl'dan vazgeçmemesinin sebebi neydi? Annemden çok farklıydı. Annem hırslı değildi ya da iyi bir eğitim almış sayılmazdı ama sıcakkanlı ve samimiydi. Sevgi doluydu. Neden babam için yeterli olmamıştı ki?

Bu fotoğrafların çoğu mutlu anılarımızı gösteriyordu. Hatırlamadığım çok fazla kötü anımız mı vardı?

Belki de annemle babam birbirlerine uygun değillerdi. Ama kâğıt üzerinde bir bahçıvan ile bir meyve toplayıcısı, bir bahçıvanla bir profesörden daha mantıklı bir çiftmiş gibi görünüyordu.

Nedense Scott'la Nadine aklıma geldi.

"Şansın yaver gitti mi?" Babam birden kapıda belirip sorunca irkildim.

Refleks olarak albümü kapadım.

Gülümsedi ve başıyla albümü işaret etti, yakalandığım için suçluluk duyduğumu ya fark etmemişti ya da görmezden geliyordu. "Bloomington'daki evi toplarken bir kutuda buldum."

"Annemde de aynısından var, sadece daha önceki yılların fotoğraflarıyla dolu."

"Bunu da kendine saklamak istedi ama izin vermedim."

"Neden?" Daha az önce onu bir kutuda bulduğunu söylemişti, o kadar da önemsememiş olamazdı.

"Annende negatifleri vardı. Kopyalarını bastıracaktı ama sanırım yapmamış."

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevapladım sessizce.

"Vakit bulamamış olmalı."

Belki de bizi terk etmenden önceki dönemi hatırlamak çok acı vericiydi.

Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmedim. Babamın bizi terk etmesini hiçbir zaman anlamayacaktım ve birbirimizle açıkça konuşabileceğimiz türden bir ilişkimiz de yoktu.

Gençken sesimi daha çok çıkarırdım, bir şeyin adaletsiz olduğunu düşündüğümde söylemekten çekinmezdim. Ziyarete geldiğim zaman, Sheryl'ın önemsiz bir şey yüzünden bana çıkışması ya da babamın Bailey bana kaba davrandığında onu azarlamaması gibi sayısız küçük reddedilişten çok daha kolay toparlanırdım.

Ama uzun zamandır babamın ilgisini ve zamanını kazanmak için mücadele etmekten vazgeçmiştim. Artık durumu olduğu gibi kabul etmeyi tercih ediyordum, yani Sheryl ve Bailey onun öncelikleriydi ve ben onun listesinde daha aşağıdaydım.

Eskisine göre daha dayanıklıydım; savaştığımdan falan değil, daha çok savaşmadığım için. Bu benim başa çıkma yöntemimdi, olayların eskisi kadar canımı yakmamasını sağlama yolumdu.

Bu, artık canımın yanmadığı anlamına gelmiyordu tabii. "Fotoğraf albümünü yukarı, odaya götürebilir miyim?" diye sordum babama.

"Elbette. Karavan anahtarını buldun mu?"

"Henüz bulamadım."

"Sağdaki orta çekmeceye bak," dedi.

Dediği çekmeceyi açtım ve bir sürü anahtar buldum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama şansıma babam yaklaştı ve

anahtarları karıştırarak birkaç seti ayırıp sonunda iki küçük gümüş anahtarın takılı olduğu ince bir anahtarlık çıkardı.

"Bunlar olmalı." Anahtarları bana uzattı.

"Teşekkürler."

Önce fotoğraf albümünü yukarı çıkardım ve yatak ucumdaki komodinin üzerine dikkatle koyduktan sonra sanki değerli ve canlı bir şeymiş gibi elimi üzerine koydum.

Merdivene dönmeden önce görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırmam gerekti.

Bölüm Yedi

"Wren!"

Sheryl bana sesleniyordu.

Bambi'den inip minnetle temiz havayı içime çektim.

Artık Airstream'e böyle sesleniyordum. Bu kadar sevimli bir isme başka ekleme gerekmezdi.

"Bunu Fredericksonlara götürür müsün?" diye sordu Sheryl ambarın yanından çıktığımda. Elinde gazoz gibi görünen bir şişe ve daha önce yaptığı şeftali püresi kavanozu vardı.

"Teşekkür hediyesi olarak mı?" diye sordum yaklaşırken.

"Evet."

"Önce üstümü değiştirmeli miyim?" Kirle kaplı kömür grisi gömlek elbiseme baktım.

Başını iki yana salladı. "Onlar çiftçi. Görünüşüne aldırmazlar."

"Bu biraz yargılayıcı bir yaklaşım."

"Sadece ellerini kirletmeye alışıklar demek istedim. Bu iyi bir şey," dedi sertçe.

Öyle diyorsan...

Şişeyi ve kavanozu ondan alırken Anders'ın muhtemelen Indianapolis'e dönmek üzere yola çıkmış olduğunun farkına vardım.

Onun görünüşüm hakkında ne düşündüğünü umursadığımdan falan değil, diye kendimi kandırdım.

♡

Airstream'in kilidini açtığımda umut doluydum ama kısa sürede hayal kırıklığına uğradım. Küf ve nem kokuyordu. Eski sahipleri, şimdilerde siyah küfle kaplanıp kenarlardan kıvrılmaya başlamış bir halı sermişlerdi. Bir köşeyi kaldırdığımda altında çürümüş yer karolarını gördüm. Orijinal demirbaşlar ve aksesuarlar hâlâ duruyordu ama oldukça kötü durumdalardı. Güveler perdeleri delmiş, fareler solmuş sarı koltuk minderlerini kemirmiş ve başka bir şey de ahşapları aşındırmıştı.

Çok üzgündüm. Burada kalacağım kısa sürede bu kadar büyük bir restorasyon işini üstlenemezdim ama brandayı henüz geri örtmek de istemiyordum.

Karavanın en güzel özelliklerinden biri kapının hemen ardındaki bir diğer kapıydı. Dışta sağlam bir metal kapı ve içte ise böcekleri dışarıda tutan tel bir kapı vardı. Havalansın diye dış kapıyı açık bıraktım.

♡

Fredericksonların çiftliği babamla Sheryl'ın mülkünden bir balkabağı bahçesiyle ve bir tarlayla ayrılıyordu, aralarında yaklaşık bir kilometre vardı. Çiftlik evi daha yakın olmasına rağmen uzaktan bakınca ilk kırmızı ambar görünüyordu çünkü ev, yanında yürüdüğüm uzun mısır tarlasının arkasında gizliydi.

Ambar koyu kırmızıya boyanmış ve neredeyse tamamen ahşaptan yapılmıştı, mansart çatılı tarihi bir mimari şaheserdi. Sanırım buradaki mansart çatılara Hollanda çatısı veya gambrel çatısı diyorlardı. Çatının her iki yanında da eğim vardı, bu da yüksekliği ve dolayısıyla depolama alanını artırıyordu.

Mısır tarlasının sonunda Anders'ın dün kasırga sığınağına ulaşmak için kullandığı dar yol vardı. Bu yol, anayol boyunca uzanan beyaz bir çitle bitişikti. Çitin arkasında çimlik bir alan ve çiftlik evi vardı.

Dün evin ambarın tasarımını yansıttığını fark etmiştim ancak şimdi bunu takdir edecek zaman bulabiliyordum. Ambar gibi kırmızı ama çok daha küçük ve dekoratifti, beyaz pencere çerçeveleri hava tahliye panellerinden oluşan cepheyi bölüyordu ve pişmiş topraktan kiremit çatının içine merkezi bir çatı penceresi inşa edilmişti. Pencereler dikdörtgen ve simetrikti ancak çatı hattının altında, yanlarda ve çatı penceresinin üstünde küçük, üçgen pencereler vardı.

Kapının mandalını açıp bahçe yolunda yürümeye başladığımda, evin solundaki araba yoluna bagajı açık koyu gri bir BMW'nun park edildiğini gördüm. Ana ön kapıya çıkan üç basamağı tırmanıp kapı zilini çalarken evin yanından gelen bağırışlar duyarak durakladım.

"Aptalca davranıyorsun," diye bağırıyordu Patrik evin yan kapısı gürültüyle açılıp kapanırken. "Bir çiftlikte kendini öldürmenin milyonlarca yolu var!"

"Evet ama bu en kolayı," diye cevapladı Anders görüş alanıma girerken.

"O zaman nasıl biliyorsan öyle yap," diyen Patrik'in sert sesiyle beraber tekrar açılıp kapanan yan kapı Anders'ın irkilmesine neden oldu.

Kabullenmiş halde başını iki yana salladıktan sonra üç uzun tüfeği –sanırım av tüfeğiydi, farklarını bilmiyordum ama silah olduklarına emindim– bagaja koydu ve kapağı kapattı. Ardından beni verandada görünce donakaldı.

"Bunları annen için getirdim." Kafam karışmış bir halde şişeyi ve kavanozu kaldırdım.

"Anne!" diye bağırdı. "Wren geldi!"

Ön kapının arkasından ayak sesleri yaklaştı ve Peggy yüzünde hafif telaşlı bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

"Merhaba Wren!" Sesi samimi geliyordu ama gözle görülür derecede gergindi.

"Merhaba! Bunlar Sheryl ve babamdan. Ve benden!" Şeftali püresini uzattım. "Bellini sever misin bilmiyorum ama bu köpüklü şaraba şeftali püresi ekleyince çok güzel bir kokteyl oluyor. *Prosecco* kullanmak gerekiyor aslında ama kasabada satılıyor mu bilmiyorum. Dolapta sadece bu vardı. Dün bizi kurtardığınız için küçük bir teşekkür hediyesi."

Birden konuşkan birine dönüşmüştüm.

"Aslında kurtarılmanıza gerek yokmuş. Kasırga yaklaşmadı bile."

Gergin gergin güldüm. "O kadar şanslı olmayabilirdik."

Sola bakınca Anders'ın hâlâ orada durduğunu ve bizi izlediğini gördüm.

"Her neyse, tekrar teşekkürler!" dedim aşırı neşeli bir tavırla. "Akşam yemeği için eve gitsem iyi olacak!"

Basamaklardan aşağı koşarcasına inip bahçe yoluna çıktım.

"Anders'ın seni bırakmasını ister misin?" diye arkamdan seslendi Peggy. "O da tam çıkıyordu."

"Hayır, hayır sorun değil," diye aceleyle cevap verdim. "Yürümek hoşuma gidiyor."

Geri dönüp baktığımda elini saçlarından geçirirken şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Anders'ı gördüm.

Önüme döndüm ve kapıdan çıktım.

Neden böyle bir tepki verdiğimi bilmiyordum. Onu silahlarla gördüğüm için miydi yoksa sırf onu gördüğüm için mi?

Her vedalaştığımızda –daha doğrusu vedalaşmadan ayrıldığımızda– bunun onu son görüşüm olduğunu düşünüyordum ama sonra yine karşıma çıkarak beni tedirgin ve dengesiz hissettiriyordu.

Otuz metre kadar ilerlemiştim ki arkamdan bir araba yaklaştı. Beni biraz geçtikten sonra yavaşladı.

"İyi misin?" diye sordu Anders.

Sesinin beklenmedik yakınlığıyla korkudan yerimde zıpladım. Amerika'da sürücü koltuğunun solda olduğunu unutmuştum, arabanın öteki tarafından sesleneceğini sanıyordum.

"*Gergin* görünüyorsun," dedi tam yanımda durarak.

"Öyle mi?" dedim alaycı bir tonla, ona kısacık bakıp hemen gözlerimi kaçırdım. Yürüdüğüm yere dikkat etmeliydim.

"Aklımı karıştırmaya başladığının farkındasındır umarım." Sol kolunu kaldırıp koltuk altını kokladı ve sonra dirseğini pencere kenarına dayadı.

Gözlerimi kısarak ona doğrudan sordum. "Neden bu kadar çok silahın var?"

Çenesini kaşıdı ve yola bakarak, "Çiftçiler silah taşır," dedi. Sesinde pes etmiş bir ifade vardı. "*İnsanlar* silah taşır."

"Biliyorum ama neden bagajında bu kadar çok var?"

"Onları evime götürüyorum."

"Indianapolis'e mi?"

"Aynen."

"Neden?"

"Çünkü ben..." Cevap verecekmiş gibi lafa başlasa da cümlesini yarım bıraktı. "Karmaşık bir durum," dedi en sonunda.

"Jonas için mi endişeleniyorsun?"

Araba durdu ama beynimin bunu algılaması biraz zaman aldı, bu yüzden birkaç adım geri gitmek zorunda kaldım.

"Neden öyle dedin?" Açık penceresinden bana bakarken son derece temkinli görünüyordu ve ben de onun bakışlarına karşılık verirken gergin hissediyordum. Gözlerindeki o garip kahverengi lekeyi bir kere daha fark ettim. Hayır, *kehribar* rengiydi.

"Sadece bir his," dedim aceleyle. "Annen fırtına sırasında onun için endişeleniyor gibiydi ve baban da o ortadan kaybolduğu için oldukça üzgündü. Olanları düşünürsek bunların hepsi anlaşılabilir bir durum ama Jonas iyi mi diye düşünmekten kendimi alamadım."

İç çekti. "Abim... Şey, son zamanlarda kendinde değil," diye itiraf etti zorlukla. "Annem endişelendiği için beni aradı."

Demek bu yüzden yarış sezonu olmasına rağmen eve gelmişti. Jonas için.

Çekinerek sordum. "Kendine zarar vereceğinden mi korkuyorsun?"

Bu yüzden mi silahları ortadan kaldırıyordu?

"Öyle olmamasını umuyorum. Ama bu riski göze alamam." Yutkundu ve ön camdan dışarı baktı, birdenbire gözüme son derece savunmasız göründü. "Gitmek yanlış geliyor."

"Kalamaz mısın?" diye sordum durumuna üzülerek nazikçe.

"İşimi kaybetmek istemiyorsam kalamam."

"Çok üzgünüm, Anders." İçgüdüsel olarak elimi dirseğine koydum.

"Gitmeliyim." Kolunu içeri çekip bana bakarken gözleri kömür grisi elbisemin üzerinde gezindi. Kaşlarının çatıldığını fark ettiğim anda geç de olsa ne halde olduğumu hatırladım.

"Jackson Pollock sana yeşil boyayla saldırmış gibi görünüyorsun," diye takıldı.

Güldüm ve aynı anda onun da yüzünde oluşan gülümseme, uzun ve soğuk bir kışın ardından güneşin doğması gibi hissettirdi.

Scott, Jackson Pollock'un kim olduğunu biliyor muydu acaba?

"Kendine iyi bak," dedi.

"Sen de."

Ve işte, bir anda kış geri geldi.

Bölüm Sekiz

Babam ve Sheryl'ın evine döndüğümde Bailey'nin arabası garaj yolunda duruyordu. Sadece bir buçuk gün geç kalmıştı.

Bu gece onun neşeli sohbetine katılacak havamda değildim. Keşke sadece aç olduğum ve kapı aralığından gelen yemek kokusu da açlığımı iyice artırdığı için bu kadar huysuz olduğumu söyleyebilseydim ama Anders'ın yanından ayrıldığımdan beri kendimi boş hissediyordum. Kararlılıkla onu aklımdan atıp anahtarlarımı evde unuttuğum için sinirlenerek zili çaldım.

Kapıyı Bailey açtı. "Merhaba!" diye bağırarak geniş ve parlak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Merhaba." Heyecandan uzak ses tonuma engel olamadım.

"Annemin rosto yaptığını duyunca dayanamadım," dedi ben eşikten geçip kapıyı arkamdan kaparken.

"Casey de geldi mi?"

Mutfağa giderken omzunun üzerinden, "Hâlâ işte," dedi.

"Gerçekten mi? Saat çok geç oldu."

"Özel ders. Müşterilerine uymak zorunda."

"Wren! Çok geç kaldın," diye seslendi Sheryl sinirli bir sesle.

"Bundan daha hızlı nasıl gelirdim bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Bunları masaya götürür müsün?" Başıyla fırınlanmış patates, havuç ve bezelye içeren servis tabaklarını işaret etti.

Babam ve Bailey hangi şarabı açacaklarını tartışıyorlardı. Kendimi sanki bir aile yemeğine davetsiz gelen bir misafirmiş gibi hissediyordum. *Başkasının* aile yemeğine.

Bu hissi görmezden gelmeye çalışarak tabakları bitişikteki yemek odasına götürdüm.

Masa dört kişilikti. Masayı sekiz kişiliğe çevirmek için ek kanat vardı, bunu önceki akşam yemeklerinden hatırlıyordum ama şu anda altı kişilik kurulmuştu ve yedek sandalyeler masadan kaldırılıp duvara dayanmıştı.

Geldiğimden beri babamın soluna oturuyordum ve Sheryl da karşımda oturuyordu. Babam aramızda, masanın başındaydı ama şimdi onun tam karşısında, masanın diğer ucunda dördüncü bir yer ayarlanmıştı.

Sebzeleri önceden masanın üzerine konulmuş nihalelerin üzerine yerleştirirken tereddüt ettim, eski özgüvensizliklerim yeniden ortaya çıkıyordu.

"Otur, Wren," dedi Sheryl kızarmış tavukla ortaya çıkarak.

Babam ve Bailey de geldiler, Bailey hâlâ konuşmaya devam ederken bir şişe kırmızı şarap açtı ve babamla Sheryl'ın kadehlerine şarap doldurdu.

Masanın başında dikildim.

"Wren?" diye sordu Bailey şişeyi uzatarak.

"Olur," diye cevap verdim ve babamın karşısındaki sandalyeyi çekerek oturdum.

Bailey boş kadehime şarap doldurduktan sonra babamın soluna oturdu.

Sandalyeler masa boyunca belirli aralıklarla yerleştirilmiş olsa da Sheryl ve Bailey'yle aramdaki mesafe, onların babamla arasındaki mesafeden çok daha fazlaydı.

Sanki bu ailenin bir parçası değilmişim gibi kendimi ailemden ayrı, yalnız hissediyordum.

Kendi kabuğuma çekilmeden edemedim. Kimsenin fark ettiğini sanmıyordum, Bailey ve Sheryl her zamanki gibi sohbeti sürdürüyorlardı.

Cumartesi Sheryl'la babamın açılış günü olduğu için sonraki birkaç günü çiftliği ilk müşterilerine hazırlamalarına yardım etmekle geçirdim.

Eski sahipleri siyah ambarın içinde bir dükkân işletiyordu. Satışa her şey dahil edilmişti, yazarkasadan meyveleri tartmak için kullanılan terazilere, hatta müşterilerin eskiden topladıklarını ağaçtan ambara taşımak için kullandıkları büyük hasır sepetlere kadar.

Ambarın içini iyice temizlemeye başladım. Yerleri süpürdüm, ahşap duvarlardaki örümcek ağlarını temizledim, rafları ve tezgâhları silip yıkadım. Sepetleri güzelce sildim, bir dezenfektan ve süngerle yazarkasayı temizledim.

Bugün günlerden perşembeydi ve ben bir haftadır buradaydım. Şimdiye kadarki en konforlu tatilim olmuyordu ama kendimi meşgul etmek ve kaslarım ağrır, gözlerim yorgunluktan kapanır halde yatağa gitmek hoşuma gidiyordu. Tüm bu yoğun çalışmaların geceleri uykuya dalmama yardımcı olacağını umuyordum çünkü pazar gününden beri uyanık kalıp Scott'ı düşünüyordum.

Pazar günkü akşam yemeğimizin ardından Bailey'ye, Casey için eve artanlardan yemek götürüp götürmeyeceğini sormuştum ve o da benim ondan daha iyi bir eş olacağımı söylemişti.

Sheryl acıyla irkildiğimi fark edince Bailey'yi duyarsızlığı yüzünden azarlamıştı ama üvey kız kardeşimin beni incittiğini anlaması biraz zaman almıştı. Jeton düştüğünde özür dilemişti ama o gece Scott'ı kaybetmenin yarası yeniden açılmıştı.

Amerika'ya son geldiğimde Scott da benimle gelmişti ve o pazar gecesi kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. O her zaman yanımdaydı ve benim tarafımı tutuyordu; Sheryl beni sinirden deliye çevirdiğinde dizimi sıkıyor ya da gizlice kaşlarını kaldırıyordu. O tatilde onun, hayatımı birlikte geçirebileceğim ve güvenebileceğim kişi olduğunu fark etmiştim. Ailemi ziyarete geldiğimde onun artık benimle olmayacağını hâlâ kabullenemiyordum.

Ve sonra dün çiçekçimizden düğün çiçekleri için depozito ödememi isteyen bir telefon gelmişti. Scott her şeyi iptal edeceğini söylediğinde teklifini kabul etmiştim çünkü bunun ona benden daha az acı vereceğini düşünüyordum. Düğün planlama dosyasını ona verip onu tüm bunlarla baş başa bırakmış ama belli ki çiçekçinin bilgilerini eklemeyi unutmuştum. Düğünün iptal olduğunu öğrenince çiçekçinin acıma dolu sözlerine katlanmak, fiziksel bir darbe yemek gibiydi.

Bury St. Edmundstaki o çiçekçinin önünden sayısız kez geçmiştim. Ben buraya gelmeden önce dükkânın önünde yerde büyük bir kova dolusu ayçiçeği duruyordu. Onları görmek, geçen yaz Scott'la Fransa, İspanya ve Portekiz'de geçirdiğimiz karavan tatilimizi hatırlatmıştı.

Scott ve ben Fransa'dayken ayçiçek tarlasının yanından geçmiştik. Tarladaki bir çiçek hariç tüm çiçekler bize sırtını dönmüştü. Scott da bunu benimle aynı anda fark ederek bana dönmüş ve direksiyonu birkaç saniyeliğine bırakıp bana iki elini yüzünün yanında açarak bakmıştı.

Onun o çiçeği taklit etmesine gülmekten ölmüştüm.

Şimdi de gülümsüyordum ama sonra artık benim yerime Nadine'in onun şakalarına güldüğünü hatırladım.

Bölüm Dokuz

Ertesi sabah aklıma ambarın içine flamalar ve ışık şeritleri asmak geldi. Babam ve Sheryl bu fikri çok beğenmişlerdi ancak yarınki açılış günü etkinliği için ikramlık hazırlamakla meşgullerdi. Babamın arabasını ve kredi kartını alıp kasabaya doğru yola çıktım.

Meydanın doğusunda, daha önce hiç gitmediğim bir semtte birkaç bağımsız dükkân, şirin bir kafe ve bir parti malzemeleri dükkânı buldum. Arabadan inmek için kapı koluna uzandığımda yanımda duran tozlu siyah kamyonetin içinde Jonas'ı görünce şaşırdım. Anders endişelendiğini itiraf ettiğinden beri onu görecek miyim diye etrafa bakınıyordum ama bu hafta onu ilk kez görmüştüm.

Bir an duraksadım. Parti malzemeleri satan mağazanın yanındaki marketi izliyordu ve yakından baktığımda gözlerini kasada duran kadından ayırmadığını fark ettim. Kadın onun yaşlarında, otuzlarının ortalarındaydı, çekiciydi ve koyu renk saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı. Kısa, kıvırcık saçları olan bir çocuğun elini tutuyordu.

Dikkatimi tekrar Jonas'a çevirdim. Acı çekiyor gibiydi. Yanına gidip iyi olup olmadığını sormalı mıyım diye düşünürken motorunu çalıştırıp geri geri giderek yola çıktı ve çiftliğe doğru sürmeye başladı.

Pekâlâ, *bu* oldukça ilginçti.

İlginçti ama beni ilgilendirmezdi.

Parti malzemeleri mağazasında işlerimi hallettikten sonra Wetherill'e bolca ışık ve flama ile döndüm. Tasarımı benim zevkime göre biraz fazla country mutfak tarzı kaçıyordu; çiçekten puantiyelere kadar çeşitli desenler vardı ve hepsi pastel renklerdeydi. Ama ambarın iç kısmına yakışacaktı, bu yüzden uzun bir merdiven ve zımba tabancasıyla flamayı duvara sabitlemeye başladım.

"Çok güzel görünüyor!" diye heyecanla bağırdı babam ambara girince.

"Teşekkürler. Neredeyse bitti," dedim son ipi sabitlerken. "Bence bu, ışık şeritleri için yeterince sağlam olmadı," dedim ve merdivenden indikten sonra zımba tabancasını ona uzattım.

Yüksek tavana baktı. "Kirişlerden çaprazlamasına asmayı mı mı planlıyorsun?"

"Öyle düşünmüştüm ama sen ne dersin?"

"Çok iyi olur. Gidip çivi ve çekiç getireyim."

Tezgâhın üzerine oturup onu beklerken ambarın büyük çift kanatlı kapısından içeri giren esintiyle dalgalanan flamaları izledim. Hava dün olduğundan daha serindi.

Telefonum cebimde titremeye başladı. Arayanın patronum Graham olduğunu görünce şaşırdım. Beale işi için aramadığını umuyordum.

Eskiden Clerkenwell'de havalı, yeni bir mimarlık bürosunda çalışıyordum ve yürüttüğüm projeler hem ilgi çekiciydi hem de çeşitliydi. Örneğin, nehir kenarındaki bir dairenin iç mekân tasarımından da eski bir deponun bar ve restorana dönüştürülmesinden de sorumlu olmuştum.

Bury St. Edmunds'daki işim ise ona kıyasla sıradandı.

On ay boyunca okul çatı detayları ve hastane kapı planlamaları gibi sıkıcı işler üzerinde çalıştıktan sonra patronuma bana konut projesi vermesi için yalvarmıştım. Bu yılın başlarında bana Beale evinin yenileme ve genişletme projesini vermişti. Ancak Lucinda Beale hayal gücü olmayan, tamamen güç manyağı bir müşteriydi. Tasarım önerilerimi her seferinde reddediyor ve bana emrinde çalışan bir uşakmışım gibi davranıyordu. Onunla çalışmaktan nefret ediyordum.

Evin inşaat izni çıkmıştı ve işler benim döndüğüm haftadan sonra başlayacaktı. Bu iş beni korkutuyordu. Her şeyi değiştirip durarak sözleşme anlaşmazlıklarına neden olacaktı. Olay tam bir kâbusa dönüşecekti ve konut işini ben istediğim için bu konuda kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Mimar olmayı, insanların içlerinde yaşayıp çalıştığı sanat eserlerini tasarlamak için para almayı seviyordum. Ama mimarlığın da diğer meslekler gibi dezavantajları vardı.

Graham'ın telefonuna cevap verdim. "Alo?"

"Wren, merhaba," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim. Dinle, seni tatilinde rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama bir durum oldu ve sana danışmam gerektiğini düşündüm."

"Pekâlâ."

"Sen yokken Freddie, Bayan Beale'in işinde birkaç sorunla uğraşmak zorunda kaldı ve Bayan Beale de ona biraz ısındı."

Eminim öyle olmuştu. Lucinda Beale'in daha deneyimli bir kadın olan bana saygı göstermek yerine yakışıklı, genç ve henüz tam olarak nitelikli olmayan bir erkek mimarı göklere çıkarması çok olasıydı.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diye devam etti Graham. "Freddie'ye şantiye mimarı olup işi devralıp alamayacağını sormuş."

"Ah!" *Ne oluyor be?*

"Tabii ki Freddie'nin müsait olmadığını söyleyebilirim ama zaten senin kadınla çalışmaktan pek memnun olmadığın izlenimini edinmiştim."

Utançtan yerin dibine girdim. Haksız değildi ama bu kadar açık olduğumu fark etmemiştim.

"Çalışması biraz zor biri," diye itiraf ettim.

"Yani Freddie devralırsa sorun olur mu?" diye umutla sordu, kolay bir çözüm arıyordu.

Sorun *olurdu* ama bu tamamen prensip meselesinden dolayıydı.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordum, bunun olumlu bir duruma dönüşeceğine kendimi ikna etmeye çalışarak. Çünkü evdeki inşaat başladığında kadın tam bir baş belası olacaktı.

"Raj gittiğine göre, Heathfield İlköğretim Okulu'nun ek binası için ihale çizimlerini yapabilirsin," dedi Graham. "Sonra da inşaat çizim paketi işi olacak."

Kalbim sıkıştı. Bu tam da uzaklaşmaya çalıştığım türden bir işti. Tasarımla alakası yoktu; sadece çatı ve pencere detaylarından kanalizasyon borularına, elektrikçinin takması gereken priz ve ışık anahtarlarına kadar her şeyi gösteren bir sürü sıkıcı teknik çizimdi. İhale çizimleri beş müteahhide gönderilecekti, onlar maliyet hesapladıktan sonra tekliflerini sunacaktı ve kazanan müteahhit için daha ayrıntılı çizimler yapmam gerekecekti. Bu iş beni iki üç ay, belki de daha uzun süre meşgul edecekti.

Babam ihtiyacımız olan aletlerle ambara geri döndü. "Sheryl mutfakta işini bitirmek üzere, ben de sana yardım edeyim."

Telefonumu sallayarak konuşmada olduğumu gösterince sessizce özür diledi.

"Bunu bir düşün," dedi Graham. "Pazartesi bana haber verirsin."

"Tamam, teşekkürler," diye cevapladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babam ben iç çekip telefonu cebime koyarken.

"Evet, yolunda." Tezgâhtan atladım. "Gerçekten yardım edecek vaktin var mı?"

"Tabii ki. Bence bu harika bir fikirdi," dedi babam gülümseyerek ilk sıradaki ışıkları düzeltirken. "Tam bir tasarım uzmanı olduğun belli."

Övgüsü ben utandırmıştı. Herkes ışık ve flama asabilirdi.

"İşin nasıl gidiyor?" diye sordu.

Onu başımdan savmak ve her zamanki gibi bu kişisel soruya sadece iyi diye cevap vermek üzereyken kendimi durdurdum. Tatilimin yarısı geçmişti ve henüz doğru düzgün oturup konuşmamıştık. Nadiren konuşurduk. Bu tarihleri seçtiğimde babamın çiftlikle meşgul olacağını biliyordum ve bu beni rahatsız etmemişti ama bir hafta sonra eve dönecektim, kimbilir bir daha ne zaman görüşecektik. Gerçekten babamla sadece yüzeysel bir ilişki yaşamaya mahkûm muydum? İstediğim bu muydu?

Bailey'yi ve babamın ilgisine, şefkatine nasıl daha açık ve sıcak davrandığını düşündüm. Belki ben de biraz öyle *olabilirdim.*

Bu dürtüyle kendimi işim hakkında konuşurken buldum, eski işimi ne kadar özlediğimi ve son zamanlarda ne kadar kapana kısılmış ve ilhamımı kaybetmiş hissettiğimi anlattım.

"İlhamını kaybetmiş gibi hissetmen çok normal," dedi çivi çakarken. "Çok şey yaşadın."

"Ondan önce de ilhamımı kaybetmiş hissediyordum," diye itiraf ettim ve asması için süs ışıklarını uzattım.

"Kariyer değişikliği düşünmüyorsun, değil mi? Son zamanlarda bu oldukça moda."

"Yedi yıllık eğitimden sonra mümkün değil." Muhtemelen yetmiş yaşına kadar ödeyeceğim öğrenci kredilerinden bahsetmiyordum bile. "Bunu öylece kenara atmayacağım."

"Eskiden sürekli çizim yaptığını hatırlıyorum," dedi babam gülümseyerek ve bana çekici uzatıp merdivenlerden indi. "Her zaman eskiz defterine bir şeyler karalardın. Diğer çocuklar midilli çizerken sen evler çizerdin." Merdivenden indi ve dönüp bana baktı. "Bloomington'daki komşularımızın bir çanta dolusu LEGO getirdiği o zamanı hatırlıyor musun? Her gün saatlerce oturup evler, dükkânlar yapmıştın. Hatta üç katlı bir otel bile yapmıştın," dedi hayranlıkla. "Daha sekiz yaşındaydın. Büyüyünce yaratıcı bir şeylerle uğraşacağını hep biliyordum."

Kutudan birkaç çivi alıp merdivene tırmanırken ona gülümsedim. Sırayla yapıyorduk.

"Bak ne diyeceğim. Patronun sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlamıyorsa onu bırakıp başka bir iş bulmalısın."

Homurdanarak çiviyi sabit tuttum ve çekiçle önce hafifçe sonra daha kararlı bir darbeyle vurdum. "Yaratıcı alanlardaki mimari işlerin şu an gökten yağdığını söyleyemem. En azından benim yaşadığım yerde."

"Başka bir yere taşınamaz mısın? Biraz hava değişikliği olur."

"*Buraya* gelerek biraz değişiklik yaptım aslında. Scott ve yeni kız arkadaşıyla sürekli karşılaşıyordum, bu yüzden uzaklaşmam gerekiyordu. Ama aynı şehirde olmamıza rağmen oturduğum yeri seviyorum. *Beni* terk eden *o* olmasına rağmen taşınırsam bunun kuyruk acısını uzun bir süre yaşarım."

Babam ışıkları uzatırken anlayışlı bir ses çıkardı. Kabloyu çiviye takıp son birkaç ışıkla aynı yüksekliğe gelmesi için ayarladım.

"Senden istenen çizimler... çok fazla saha ziyareti gerektirecek mi?" diye sordu babam.

"Hayır, hem de hiç. Tüm ölçümler hazır ve çok sayıda fotoğraf da var."

"Bu işi her yerden yapabilir misin yani?" diye sordu babam ben merdivenden inerken.

Ona dönerek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Teorik olarak evet."

"Neden patronuna yaz boyunca burada kalıp uzaktan çalışıp çalışamayacağını sormuyorsun? İki hafta gerçek bir tatil için çok kısa bir süre."

Benimkilerle aynı renkteki ela gözlerine bakarken Graham'ın bu öneriyi kabul edeceğini fark ettim. Çizimleri uzaktan kolayca yapabilirdim ve Lucinda Beale'in beni işten kovmasının acısını biraz olsun hafifletebilirdim.

Ama babam ciddi miydi? Kalmamı gerçekten istiyor muydu? Yazı Indiana'da geçirme fikri gerçekten cazipti ama bir de gerçekler vardı.

"Alanınızı işgal etmek istemem," dedim beceriksizce merdiveni alırken.

Sadece onun alanını değil, Sheryl'ınkini de. *Özellikle* Sheryl'ınkini.

Beni ambarın uzak köşesine kadar takip ederken, "Alanımızı işgal etmezsin," dedi biraz gergince. "Sen benim kızımsın! Belki biraz daha uzaklaşmak sana yeniden ilham verir. Yeni bir mekân bulursun, eskiz yaparsın. En azından bu çizimleri güzel bir ortamda yapabilirsin." Merdiveni tırmanırken konuşmaya devam etti. "Yukarıdaki çatı pencerelerinden birinin önüne bir masa koyabiliriz, böylece tarlaları görebilirsin."

Anders'ı tekrar görebilecek miydim? Bu soruyu düşündüğüm için kendime kızdım. Zihnimde yer kaplayacak başka bir erkeğe ihtiyacım yoktu.

Ama Airstream'i yenilemek için zamanım olacaktı. *Bu* düşünce içimi mutlulukla doldurdu. Pazar günü Frederickson Çiftliği'nden döndüğümde kapısını kapamayı unutmuştum ve ekstra havalanmaya rağmen ertesi sabah hâlâ kokuyordu. O çürüyen her şeyi söküp sıfırdan başlamak için neler vermezdim...

Annem açısından sorun olmazdı. Keith adında yeni bir erkek arkadaşı vardı ve araları iyi görünüyordu. Eminim bana biraz daha kendime zaman ayırmamı söylerdi.

"Bir söz vermeden önce Sheryl'la da konuşsan iyi olur," dedim merdivenden inerken.

Ruh hali biraz bozulunca daha hevesli davranmadığım için kendimi suçlu hissettim. Biraz daha coşkulu. Biraz daha Bailey gibi.

Ama Sheryl'ın bu fikre yüzde yüz sıcak baktığını bilmeden umutlanmak istemiyordum ve büyük ihtimalle de sıcak bakmayacaktı. Gençken bir kez bir aylığına kalmıştım ve sadece iki hafta sonra evdeki gerginlik dayanılmaz hale gelmişti, o yüzden ziyaretlerimin süresini kısaltmıştım.

"Bu onuru sana bırakıyorum." Prize doğru işaret ettim.

"Hayatta olmaz, bu onur senin," dedi babam.

Duvara doğru yürüdüm ve elimi düğmeye koyarak bir an durdum.

"Bir de yanmazlarmış, düşünsene," dedim gülümseyerek.

"Hadi ama! Bizi merakta bırakma."

Düğmeyi çevirdim ve ambar başımızın üzerinde zikzaklar çizerek uzanan iki yüz ampulün sıcak ışığıyla aydınlandı. Etkisi inanılmaz güzeldi.

Babamın hayretle yukarı bakışını izlemek için ona bir göz attım, ışıklar gözlerinden yansıyordu ve aniden içimi ona sarılma arzusu kapladı.

Gerçekten yaz boyunca onunla kalmamı istiyor muydu?

"Sheryl buna bayılacak," dedi. "Gidip onu getireyim."

Babam aceleyle ambardan çıkarken ben olduğum yerde kaldım.

Bölüm On

Açılış günü hepimiz şaşkınlık içindeydik. Beklenenden çok daha fazla katılım olmuştu ve etkinlik, ambardan yükselen müzikle beraber etrafta koşuşturan çocuklarla muhteşem bir yaz partisi havasına bürünmüştü.

Bailey ve Casey ile Casey'nin ailesi de katıldılar, hepsi de en az Casey kadar cana yakındı. Peggy ve Patrik de uğradılar ama Jonas'tan ses yoktu. Peggy'nin birine Anders'ın bugün Toronto'da yarışı olduğunu söylediğini duydum ama büyük oğlunun nerede olduğu hakkında herhangi bir bilgi vermedi. Konuştuğumuzda, bir daha arazilerinde yürüyüşe çıkıp çıkmadığımı sordu. Oğullarından birinin bana kızmasından korktuğum için çıkmadığımı söylediğimde güldü ve istediğim kadar yürüyüşe çıkabileceğimi söyledi. Teklifini değerlendireceğimi söyledim.

♡

O akşam, güneşin sıcağı biraz azalıp hava daha katlanılabilir bir hale geldiğinde tam da söylediğimi yaptım. Fredericksonların çiftlik evinin önünden geçerken pencerede biri olabilir diye bakışlarımı başka yere çevirerek patikadan aşağı yürüdüm. Mahremiyetlerini ihlal etmek istemiyordum ama ambarlarına vardığımda çevremdeki manzarayı incelemekten kendimi alamadım.

Arkasında iki devasa çelik hangar vardı ve ilkinin açık kapısından girişte büyük, yeşil bir traktör görünüyordu. Sağda konik çatılı, gümüş rengi iki büyük tahıl silosu vardı, bana *Oz Büyücüsü*'ndeki Teneke Adam'ın kafasını hatırlattılar.

Daha ileride bir tür hurdalık vardı ama dikkatimi tepenin dibindeki ağaçlar ve gümüş bir yılan gibi kıvrılan dere çekti. Toprak yol çimler tarafından yutulmaya başladıkça daha yakından bakmak için yürümeye devam ettim.

Kısa süre sonra büyük bir dere sandığım şeyin aslında yolun tepesindeki anayola paralel akan küçük bir nehir olduğunu fark ettim. Su serbestçe akıyordu.

Kıyı kayalıktı ve suyu daha yakından görmek için bir kayanın üzerine tırmandım. Yüzmek için yeterince derin miydi acaba? Kalın bir daldan sarkan, kenarları eski ve yıpranmış bir ip bulduğumda gülümsedim. Anders ve Jonas küçükken bu ipte bolca sallanmışlardı muhtemelen.

Sıcak bir günde burada yüzmek inanılmaz cazip geliyordu. Tam ayakkabılarımı çıkarıp suya girmeyi düşünürken arkamda bir dalın kırıldığını duydum. İrkilerek arkama baktım, gölgede duran iriyarı bir adam vardı.

Adam tam, "Sakın kayma," derken yüreğim ağzıma geldi.

Uyarısına rağmen o kadar korkmuştum ki tam olarak dediğini yaptım ve kayarak nehre düştüm. Çığlığım ağaçların tepesinden yankılandı.

♡

Jonas tepemde kahkaha atıyordu.

"Ah! Çok soğuk!" diye bağırarak kıyıya ilerledim. Su sadece belime kadar geliyordu ama düşerken sıçrayan su kıyafetlerimin tamamını ıslatmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Jonas, gözleri fal taşı gibi açılmış halde kayaları aşıp su kenarına inmeye çalışıyordu.

"Ödümü koparttın," diye bağırdım.

Kahverengi saçlarım ıslak bukleler halinde çenemin etrafından sarkıyordu, ıslak bir fareye benziyor olmalıydım.

"Özür dilerim," derken elini uzattı, pişman görünüyordu ama ciddi kalmak için çabaladığını görebiliyordum. "Hiçbir şey söylemeseydim, aniden beni gördüğünde korkacağını düşündüm."

"Bunun yaşanmasını engellemenin mantıklı bir yolu olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım ve elini tuttum.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni sudan çekti. Isınmak için bir kayanın üzerinde zıpladım, artık pek de beyaz olmayan spor ayakkabılarım her hareketimle vıcık vıcık ses çıkarıyordu.

Jonas bana bakarak güldü.

"Seni eğlendirdiğime sevindim," dedim somurtarak.

Durum çok komik olduğu için alay ediyordum ama beklediğim gibi daha fazla gülmek yerine Jonas yorumumu çok ciddiye almış görünüyordu.

Telefonunun sesi bu garip anı böldü. Jonas iç çekip arka cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda Anders'ın komik bir surat yaptığı bir fotoğrafı vardı. Jonas telefona baktı, ben de öyle. Fotoğrafta daha genç görünüyordu, yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp telefonu tekrar cebine koydu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yürüyüşe çıktım. Annen izin vermişti, hatırlamıyor musun? Sığınaktayken söylemişti. Umarım sorun değildir."

"Evet, benim için fark etmez," diye cevapladı. Telefonu tekrar çalmaya başlayınca bu sefer iç çekerek, "Alo," diye cevapladı.

"Milyon kere aradım, abi!" diye kızdığını duydum Anders'ın.

"Ne var ne yok?"

"Neredeydin?"

"Bugün yarışın olduğunu sanıyordum."

"Öyle! Neden cevap vermedin?"

"Dışarıdaydım."

"Nerede?"

"Yürüyüşe çıkmıştım. Hatta Wren'e de rastladım." Jonas bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

"Wren mi?" diye sordu Anders sonunda.

"Evet. Şu an burada."

"Telefonu ona ver."

Jonas telefonu uzatırken karnıma ağrı girdi. "Seninle konuşmak istiyor," dedi.

Telefonu tereddütle kulağıma dayadım. "Alo?"

"Jonas'la ne yapıyorsun?" diye sertçe sordu.

Kızgın mıydı? İyi de neden?

"Hiçbir şey. Nehir kenarında rastlaştık," diye cevapladım savunmacı bir ses tonuyla.

Jonas ağaçların altından geçerek uzaklaştı ama ben ıslak giysilerimle kayalıklı kıyıda titreyerek olduğum yerde kaldım.

"Orada ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Yanında bir şey var mıydı? İyi miydi?"

Kızgın olmadığını anladım, yine yanlış varsaymıştım.

Endişeliydi.

"İyi gibiydi." Jonas'ın bir tarlanın kenarında durmasını izledim. Toprak çamurluydu, yeşillik zar zor yüzeye çıkabiliyordu.

"Telefon numaran ne?" diyen Anders dikkatimi kendine çekti. "Yalnız kaldığında konuşabilir miyiz?"

"Imm. Tabii." Kalbim hızla atarken iletişim bilgilerimi verdim.

"Numaranı kaydettim. Benimkini kaydetmen için birazdan çağrı atacağım. Fırsatın olunca beni ara."

Telefonu kapadı ve birkaç saniye sonra cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim. Hemen sonra durdu. Telefonum neyse ki su geçirmezdi.

Jonas'ın durduğu yere doğru çamurlu zeminde ilerledim.

"İyi misin?" Başımı kaldırıp ona baktım. Bu kadar uzun olması çılgıncaydı.

Başını yukarı aşağı sallayarak tarlaya bakmaya devam etti. Omzunda yırtık olan soluk sarı bir tişörtle aylardır çamaşır makinesi görmemiş gibi duran kirli bir kot pantolon giyiyordu. Kahverengi saçları, uzun süredir şampuan yüzü görmemiş gibi belirgin dalgalar halinde ayrılmıştı. Şu anda kesinlikle modelden çok bir mağara adamına benziyordu.

"Kardeşin senin için endişeleniyor," diyerek telefonunu geri verdim.

"Keşke endişelenmese."

Sesi çok kalındı. Kardeşininkinden birkaç oktav daha düşüktü ve orta batılı aksanı daha belirgindi.

"Endişelenmemeli mi?"

Cevap vermeden telefonunu cebine koydu. Pek iç acıcı bir yanıt değildi.

İç çekip kıyafetlerimin haline baktım. "Pekâlâ, o zaman ben eve gideyim."

"Tişörtümü ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim." Teklifine minnettardım ama ağaçların gölgesine kıyasla burası daha sıcaktı. Zaten tişörtü olmadan yarı çıplak halde eve gitmesi çok tuhaf olurdu.

"Çiftliğe vardığımızda seni eve bırakayım," dedi.

"Çok iyi olur. Motosikletle değildir umarım."

"Kardeşimin seni oraya motosikletle getirdiğini unutmuşum."

"Ya motosiklet olacaktı ya da kasırga."

Aklıma Anders'a dair anılar gelince midem bir anda gerildi. Onu aramamı istiyordu. Oysa onu son kez gördüğümü sanıyordum.

"Fırtınadan sonra çiftlikte çok hasar var mıydı?" diye sordum yola çıkarken.

"Kötü bir şey yok, en azından mülke bir zarar gelmedi ama mısır tarlası mahvolmuş gibi görünüyor." Gıcırdayan spor ayakkabılarımı başıyla işaret etti. "Onları çıkarsan iyi olur. Ayakların su toplayacak."

Haklıydı. Ben ıslak ayakkabılarımı ve çoraplarımı tek ayak üzerinde hoplaya hoplaya dengede durmaya çalışarak çıkarırken bekledi.

"Hangi mısır tarlasıydı?" diye sordum tekrar yola çıkarken.

"Bizim çiftlikle sizinki arasında kalan yolun kenarındaki."

"Sorun olduğunu nasıl anladın?" Oradan geçerken yerde yatan sap falan görememiştim.

"Dolu, püsküllere zarar vermiş."

"Püskül mü? Üzgünüm, tarımdan hiç anlamıyorum ama ilgimi çekti."

"Sapların tepesinde çıkan çiçekler." Uzakta görünen mısır tarlasını işaret etti. "Polen mısır koçanlarına düşer ve püsküllleri döller. Püskül olmazsa mısır taneleri olmaz. Şansımıza dolu bölgesel yağdı da diğer tarlalara dokunmadı."

"Peki ne yapacaksınız? Onları söküp başka bir şey mi ekeceksiniz?"

Jonas başını iki yana salladı. "Bu sezon için artık çok geç. Bırakacağız ve diğer tarlalarla birlikte hasat edeceğiz."

"Darı labirenti yapabilirsiniz!" diye bağırdım.

Bana baktığında kalın kaşları çatıldı. Gözleri koyu maviydi. "Ne? Dar labirent mi?"

"Darı labirenti," diye tekrarladım gülümseyerek. Ellerimdeki spor ayakkabılarımı sallayarak biraz kurumalarını umdum.

Ayaklarımın altındaki toprağın verdiği hissi seviyordum. Bir yere ayakkabı ve çorap giymeden yürümeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Ahh! *Darı.*" Ne demek istediğimi anlamıştı. "İngiltere'de mısıra darı diyorsunuz."

"Doğru."

"Evet, babamın bu fikre ne kadar da sıcak bakacağını ancak tahmin edebilirim."

Sesi Phoenix'teki çöl kumları kadar kuru geliyordu ama pes etmedim.

"Bunu bir düşün. İnsanlar Wetherill'e balkabaklarımızı toplamaya gelip sonra da darı labirentini ziyaret edebilir. Ya da mısır labirenti, artık adına ne derseniz."

Homurdandı. Bir an sonra, "Ben önden gidip Gator'ı alacağım," dedi.

Sanırım fikrimi pek de beğenmemişti.

♡

Duş aldıktan sonra kabarık beyaz bornozumu giyip telefonumu aldım ve yatak odasına geri dönüp yatağın ucuna oturdum. Heyecanlı ve gergindim.

Anders ikinci çalışta cevapladı. "Merhaba Wren."

Sakin ve derin sesini duyunca sinirlerim yatıştı.

"Merhaba."

"Evde misin?"

"Evet."

"Jonas sana eşlik etti mi?"

"Gator ile bıraktı. Neden sordun?"

"Hiç. Sadece merak ettim." Sesi öncekinden daha yumuşaktı ve aniden onu zihnimde net bir şekilde görebildim; parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve ben arabasının kapısından uzaklaşırken arkamdan bakıyordu. "Aradığın için teşekkürler," dedi. "Çok endişeliydim."

Boştaki kolumu karnıma doladım. "İyi görünüyordu."

"Nehirde ne yapıyordu?" diye merakla sordu sesi biraz yükselerek. "Yanında bir şey var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla yoktu." Bunu zaten sormuştu. "Ne tür bir şey olabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum... Belki bir ip..."

Göğsümde gitgide kabaran o hafif ve kıpır kıpır his, bir buz bloğunun altında ezildi.

"Ciddi misin?" diye sordum.

"Üzgünüm, seni korkutmak istememiştim."

"Hayır, yani, gerçekten öyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?"

Gözümün önüne dallara bağlanmış bir ip salıncak geldi ve zihnim onu ilmekle değiştirince dehşete düştüm.

"Yapmamasını umuyorum ama başka bir insanın kafasının içinde neler döndüğünü tam anlamıyla asla bilemezsin."

"Oldukça iyi gibiydi," derken hem onu hem de kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Yabancılara karşı iyi rol yapar."

"Depresyonda mı?"

"Kesinlikle."

"Nedenini biliyor musun?"

"Bir sürü nedeni var. Kendini yalnız, kapana kısılmış, bunalmış, kontrolünü kaybetmiş hissediyor... O kasırga çiftliği yerle bir etseydi... Böyle bir şeyin sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum. Sadece etrafa saçılan enkazlar bile çok fazla iş çıkardı. Tarlalardan temizlenmezlerse hasat sırasında tarım aletlerine zarar verebilirler."

"Dolu yağışı nedeniyle mısır tarlasını kaybettiğini ve geçen ay da nehrin taşarak soya fasulyesi tarlasının bir kısmını mahvettiğini söyledi." Jonas son kısmı eve dönerken anlatmıştı.

"Evet. Buğday hasadı için saatlerce çalışmanın, tarlaları sürüp gübrelemenin, biçerdöverle tablalarını yıkayıp hepsini yerlerine kaldırmanın ve tam da yazlık işlerin bittiğini düşünürken kırk dönümlük araziyi yeniden ekmek için her şeyi en baştan dışarı çıkarmak zorunda kalmanın ne kadar yıkıcı olduğunu hayal edebiliyor musun? Bu çok fazla iş ve maddi hasarı hesaba katmıyorum bile."

Kardeşi için çok üzülüyor gibiydi.

"Şu anda kendini bunalmış hissetmesine şaşmamalı," dedim.

Anders da kendini bunalmış, çaresiz ve ayrıca kontrolünü kaybetmiş hissediyor olmalıydı, özellikle de işten izin alıp eve gelerek ailesine destek olamadığı için.

"Evet, çiftçiler arasında depresyonun bu kadar yaygın olması hiç şaşırtıcı değil. Ayrıca çoğu, buna abim de dahil, yardım almama konusunda inatçı."

"Hep çiftçi mi olmak istiyordu?" Yatağın üzerinde geriye kayarak yastıklara yaslandım.

"Biz büyürken bu işi seviyordu, her zaman işe koyulmak, çiftlikte bir şeyler yapmak isterdi. Hatta parmağının bir kısmını kaybettiğinde bile birkaç gün içinde işe geri döndü."

"O nasıl oldu?" diye endişeyle sordum.

"Bir burgu ile kesti."

"O nedir?"

"Toprağı delmek için kullanılan spiral şeklinde bir alet. Çit dikiyorduk."

"Dikiyordunuz?"

"Ben de ona yardım ediyordum."

"Kaç yaşındaydınız?"

"On ve on iki."

"On ve on iki mi?"

"Evet. Giysisinin kolunu sıkıştırdı. Neyse ki ben oradaydım ve o lanet şeyi kapatabildim, yoksa muhtemelen bütün elini kaybederdi."

"Aileniz neredeydi?" Her soruda sesim daha da şaşkınlıkla çıkıyordu.

"Ne yaptığımızı bilmiyorlardı," diye cevapladı kayıtsız bir tavırla. "Jonas ördek almayı kafaya takmıştı, biz de önce bir kümes yapıp sonra anne babamıza soralım dedik."

Aniden gülümsedim, çocukluklarını ve bir hedefe odaklanmış hallerini düşününce kalbim eridi. "Umarım en nihayetinde ördekleri almaya razı olmuşlardır."

"Hayır, onun yerine köpek alabileceğimizi söylediler."

"Yaa."

Ondan kesinlikle hoşlanıyordum. İnkâr edemezdim. Jonas'ı da seviyordum ama Anders'ta beni bambaşka bir düzeyde kendine

çeken bir şey vardı. Tam benim tipimdi, abisinden biraz daha kültürlü ve daha az sert bir erkekti. Her konuştuğumuzda kendimi biraz daha canlı, biraz daha hayat dolu hissediyordum.

Burada olduğum süre boyunca tekrar karşılaşma ihtimalimizin olmaması iyi olmuştu. Şu anda kalbim başka bir sarsıntıya dayanamazdı ve karşılıksız aşk –hatta yaz aşkı bile– bana hiç iyi gelmezdi.

Aramızda sessizlik oldu. Anders'ın uzun, yavaş bir nefes aldığını duydum.

Aklıma bahsetmem gerektiğini hissettiğim bir şey geldi.

"Anders," dedim dikkatle. "Nehir kenarındaki bir daldan sarkan uzun bir ip vardı."

"O bir salıncak. Çocukken sallanırdık."

"Şey... İstersen... Bilmiyorum ama oraya tırmanıp kesebilirim?"

"Bunu nasıl yapacaksın?" Sesinden eğlendiği belliydi. "Küçük bir kuş gibi daldan dala atlayarak mı?"

Oflayarak nefes verdim.

"Şaka yapıyorum, özür dilerim. O yolu seçmek isteseydi, o eski ipi değil yenisini kullanırdı."

Bu görüntü zihnime pençelerini geçirince midem bulandı.

"Siktir," diye mırıldandı Anders şakayı bırakarak.

"Babam bana 'minik kuş' derdi." Aklıma gelen ilk konu değişikliğine atladım.

"Ne?" Anders hâlâ karanlık düşüncelerle boğuşuyordu.

"Küçük bir kuş gibi daldan dala mı atlayacaksın diye dalga geçtin ya az önce. Babam da bana küçükken böyle derdi: Minik kuş."

"Artık demiyor mu?"

"Annemle ayrıldıklarından beri demiyor."

"Ne zaman oldu bu?"

"Beş ya da altı yaşındaydım. Sheryl, üvey kız kardeşime hamile kaldığında babam bizi terk etti."

"O gece barda yanındaki o muydu?"

"Evet, Bailey."

"Yanınızdaki adam tanıdıktı."

Ben de bizden tarafa neredeyse hiç bakmadığını düşünmüştüm.

"Kocası Casey."

"Sanırım onunla aynı okula gitmiştik."

"Evet, öyleymiş," diye onayladım.

"Bundan kesinlikle emin gibisin."

Tam da tuzağına düşmüştüm.

"Senden ve Jonas'tan bahsetti." Casey'ye onu nereden tanıdığını kendim sormamışım gibi görünmeden açıklamaya çalıştım. "Bize ailenin babamların yanındaki çiftliğin sahibi olduğunu söyledi."

"Ah. Demek bizi oradan tanıyorsun."

Arka planda bir kapı çalma sesi ve boğuk bir bağırış duydum.

"Bekleyin bir saniye. Geliyorum!" Anders ahizeyi eliyle örterek cevap verdi.

"Gitmen mi gerekiyor?" Konuşmanın bitmesini istemiyordum.

"Evet, arkadaşlarla bira içmek için sözleştik."

"Takım arkadaşların mı? Kutlama mı yapıyorsunuz yoksa teselli için mi?"

"Kutlama," diye cevapladı. "Kazandık."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Ve hey, ayrıca beni geri aradığın için de teşekkürler. Minnettarım."

"Ne zaman istersen."

"Ne zaman eve dönüyorsun?"

"Perşembe."

Kalmam konusu tekrar açılmamıştı. Ya babam Sheryl'a konuyu açmamıştı ya da Sheryl reddetmişti.

"Pekâlâ o zaman, iyi yolculuklar," dedi. "Belki bir dahaki sefere geldiğinde tekrar görüşürüz."

"Belki."

Onun yoğun yarış programını ve benim ne kadar nadiren ziyarete gelebildiğim düşünüldüğünde birbirimizi bir daha asla göremeyebilirdik.

Bölüm On Bir

Telefonu kapar kapamaz kapım gürültüyle açıldı.

"Kapıyı çalmaz mısın sen?" diye ciyakladım Bailey'ye.

Aptalca bir soruydu. Bailey asla kapı çalmazdı.

"Burada ne yapıyorsun?" "Casey kardeşiyle takılıyor. Sıkıldım. Kiminle konuşuyordun?" diye sordu yüzünde muzip bir gülümsemeyle yanıma gelirken.

Ona ters ters baktım. "Kapı da mı dinliyorsun?"

"Hepsini değil. Rahatsız etmek istemedim. Scott'la konuşuyorsun sandım."

Sonunda ondan bahsetmişti. "O dediğin pek mümkün değil," diye mırıldandım bornozumu göğsüme daha sıkı sararken.

"Ee, kimdi?"

"Bu kadar meraklı olma!" diye onu azarlayarak yataktan kalktım. Giyinmem gerekiyordu.

"Wren!" diye bağırırken omzumdan iterek beni yatağın üzerine düşürdü. "Neden bu kadar sıkıcısın?"

"Pardon?" dedim oturmaya çalışırken sinirle gülerek.

Bu gençlik yıllarımdan tanıdığım Bailey'ydi.

Beni tekrar geri itti.

"Kes şunu!"

"Sadece söyle işte!"

"Hayır! Git başımdan!"

"Lanet olsun, çok sinir bozucusun," diye haykırarak yatakta yanıma uzandı.

"Ben mi sinir bozucuyum?" diye inanamayarak sorarken tekrar oturdum. Sanki zamanda geriye gitmişiz gibi hissediyordum.

"Evet, evet, her zaman benim baş belası olduğumu düşündüğünü biliyorum."

Ben ayağa kalkıp komodine doğru yürürken gözlerini tavana çevirdi. Bunu inkâr etmedim çünkü doğruydu. En azından eskiden öyleydi.

Temiz kıyafetler alıp üstümü değiştirmek için banyoya giderken arkamı döndüm, Bailey incinmiş görünüyordu. Yatağımın başucundaki fotoğraf albümünü görünce neşelendi.

"Bunu hatırlıyorum!" diye bağırdı ve albümü kucağına alıp açtı. "Eskiden sürekli bakardım."

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla sorarken kapıda durdum.

"Evet. Senin bu fotoğraflarına bayılırdım."

"Gerçekten mi?"

"Evet!" diye tekrarlarken sayfayı çevirdi. "Annem beni elimde bununla gördüğünde hemen dudakları büzülür ve gözleri kısılırdı." Bu açıklamayı yaparken sırıtarak albümü incelemeye devam etti. "Bir süre yatağımın altında sakladım ama annem bulup bir yere kaldırdı."

"Babam bir kutuda bulduğunu söyledi."

"Doğrudur. Annem çok kıskanıyordu."

Öfkelendim. "Nasıl kıskanabilir? Onun için *bizi* terk etti!" *Ve senin için* diye içimden ekledim.

Bailey omuz silkti. "Kıskançlık her zaman mantıklı değildir. Eminim aynı zamanda suçluluk da duyuyordu ama bunu nasıl dışavuracağını hiç bilemedi."

"Albümümü ortadan kaldırdığına inanamıyorum," diye mırıldandım ve kıyafetlerimi yatağa atıp albümü Bailey'nin elinden aldım. "Bu fotoğrafları daha önce gördüğümü bile hatırlamıyorum."

Bailey'nin kaşları çatıldı. "Çok kötü bir durum. Ebeveynlerinin boşanması hakkında çok şey hatırlıyor musun?"

"Evet, hem de epey."

"Nasıl bir şeydi?"

"Cehennem gibiydi."

Büyük kahverengi gözleri ciddiyetle bana baktı. "Bize bunun için kızgın mısın?"

Bu bana şimdiye kadar sorduğu en doğrudan, en kişisel soruydu. Özellikle neden şimdi sorduğunu bilmiyordum. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi ama aynı zamanda bu yaşa kadar bu konuyu hiç konuşmamış olmamıza inanamıyordum.

Bunu gerçekten yapıyor muyduk? Kocaman açılmış gözlerinde kararlı bakışlarla hâlâ bana bakıyordu.

"Evet," dedim.

Omuzları çöktü. Parmaklarını bir o yana bir bu yana çevirerek tırnaklarını inceledi. Badem şekilli kısa tırnaklarına mercan pembesi oje sürülmüştü. Bu renk, bronz teniyle hoş bir kontrast oluşturuyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gerçi bunun mantıksız olduğunu biliyorum." Giysilerimi kenara ittim ve yatağa onunla yüz yüze geleceğim şekilde oturup dizlerimi kendime çektim.

İç çekti. "Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum... Tek başına o uçağa binip babanı görmek için onca yolu gelmek. Sen gözümde hep cesur ve süper ablamdın. Beni sevmen için çıldırırdım. Oysa sen beni görmeye bile tahammül edemiyordun."

"Yanılıyorsun," diye cevap verdim kaşlarımı çatarak. Bu samimi itirafıyla boğuşuyordum. Onun dürüstlüğü domino etkisi yarattı ve ben de kendimi açılmak isterken buldum. "Çoğu zaman çok tatlıydın. Ben sadece... Şey, *kıskanıyordum*. Senin baban ve annen vardı. Benim annem vardı ama babam neredeyse hiç yoktu. Kendimi dışlanmış hissediyordum. Hâlâ öyle hissediyorum."

Geri çekildi. "Gerçekten *hâlâ* öyle hissediyor olamazsın, değil mi?"

"Hissediyorum." Sesim kısıktı. "Geçen hafta masada babama daha yakın oturmuş olman bile dışlanmış hissetmeme neden oldu."

Bunu itiraf ettiğime inanamıyordum ve Bailey'nin gözlerinin daha da irileştiğini gördüğüm an pişman oldum.

"Ama uzağa oturan *sendin*, Wren! O sandalyeyi *kendim* için koymuştum!"

"Gerçekten mi?"

"Evet!"

Tamam, işte şimdi şaşırmıştım.

O güne dönüp önceki günlerde olduğu gibi babamın yanına değil de uzağa oturmaya nasıl karar verdiğimi hatırlamaya çalıştım. Masanın ucunda tek başına duran sandalyenin benim için olduğuna öyle emindim ki.

Sorun bende miydi? Kendime her zaman ikinci planda olacağımı söylemeye o kadar alışmıştım ki bilinçaltım bunu gerçekleştirmeye mi başlamıştı?

"Babam ziyarete gelmeni çok seviyor," dedi Bailey. "Ben de çok seviyorum. *Keza annem de öyle*."

"Hadi ama, tabii ki sevmiyor," diye araya giremeden edemedim. "Tolerans gösteriyor sadece ama *sevmeyi* bırak *hoşuna* gittiğini bile sanmıyorum."

"Aman Tanrım! O kadar yanılıyorsun ki!" diye bağırdı Bailey. "Eskiden onun hakkında ne düşüneceğinle ilgili ne kadar strese

girerdi bilemezsin. Ondan hoşlanmanı *çaresizce* istiyordu. Geleceğin zamanlarda onu görmeliydin; deli gibi evi temizliyor, her yerin tozunu alıyor ve odana taze çiçekler koyuyordu. Bana *hiç* taze çiçek vermedi."

Sözleriyle ikimiz de aynı anda komodinin üzerinde duran küçük gül vazosuna baktık. Onları önemsememiştim, varlıklarını bile fark etmemiştim. Ama şimdi anlıyordum ki onları oraya Sheryl koymuştu. Bahçeye çıkmış, beş tane mükemmel gül tomurcuğu seçmiş, kesmiş ve vazoya koymuştu. *Benim* için.

Bailey'nin sözlerini idrak edemeden, "Ama ben hep kendimi misafirmişim gibi hissediyorum," dedim şaşkınlıkla.

"Öylesin," diye cevapladı. "*Asla* yeterince uzun kalmıyorsun. Seninle daha fazla zaman geçirebilmek için her şeyi verirdim."

"Keşke daha uzun *kalabilseydim*. Birkaç hafta daha burada kalmak isterdim ama gitmem gereken bir işim var, biliyorsun." Babamın teklifini söylemekten kaçındım.

"Şu anki işini sevmiyorsun bile."

Bunu Dirk'ün Yeri'nde konuşmuştuk.

"Evet ama öylece bırakamam. Ödemem gereken bir ev kirası var. Ve sözleşmemiz bitene kadar taşınamam. Taşınmak da istemiyorum, henüz bir ev arkadaşı edinmeye hazır değilim."

"Lanet olası Scott," diye mırıldandı.

"Evet. Lanet olası Scott," diye katıldım.

"Sana karşı tam bir pislik olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı Bailey.

Gözlerime yaşlar hücum etse de gülümsedim. "En azından bir süre daha kirayı ödememe yardım ediyor."

"Öyle de yapmalı. En azından bunu yapabilir."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Muhtemelen hâlâ kendini suçlu hissediyordur."

"Ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. İlk dışarı çıktığımız gece soracaktım ama seni üzmekten çekindim."

"Endişelenme, o zaman ben de onun hakkında konuşmak istemiyordum."

Ben parktaki o günü ve Scott'la daha sonrasında yaptığımız konuşmayı anlatırken Bailey şefkat ve empatiyle dinledi.

"Bazen onu küçümsediğimi hissettiğini söyledi." Bu kısmı itiraf etmekten utandığım için burnumu buruşturdum.

"Öyle mi yapıyordun?"

"Hayır! Tabii ki yapmıyordum! Ama Nadine'in ona hayran olduğunu hissediyordum ve belki de o buna daha çok ihtiyaç duyuyordu. Onun her sözünü dinlemezdim ya da sürekli ona fikrini danışmazdım. Belki de ona hiç hayran hayran bakmadım. Biz eşittik. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Gerçekten *eşit* miydiniz?" Bailey ciddi bakışlarla sordu.

"Maaş açısından neredeyse eşittik, evet." Tam anlamıyla kalifiye olmak için yedi yıl süren eğitim düşünüldüğünde mimarlığın maaş getirisi çok da iyi değildi. "Ama mimar olmam onun gözünü *korkutuyordu*." Meslek olarak benimki biraz daha gösterişliydi. "Bilmiyorum. Belki de üzerimdeki baskıyı anlamadığını hissettiğimde ona biraz *ters* davrandım. Ve belki de beni anlamadığını söylediğimde kulağa küçümseyici geldim."

"Yok ya. O sadece kendine güveni olmayan bir aptal," diye sadakatle cevapladı Bailey.

Gülmekten kendimi alamadım.

"Neyse, bu kadar Scott yeter," diye karar verdim aniden.

"Tamam, başka bir şey konuşalım," diye ayak uydurdu Bailey. "Telefonda konuştuğun kimdi?"

Bir yastık alıp ona vurdum.

Yastığı savurdu, pes etmemişti. "Hadi ama! *Lütfen*, senin hayatın üzerinden biraz heyecan yaşamama izin ver!" diye yalvardı. "Casey'yle dört yıldır birlikteyim. Sıkıldım!"

"Hayır, sıkılmadın."

"Evet, sıkıldım."

Yan döndüm ve dirseğimin üzerine yaslanıp başımı elime dayadım. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey iyi," diye cevapladı tırnaklarını ısırarak.

"Yapma, manikürünü mahvedeceksin," diye azarladım.

Sözümü dinleyip parmağını ağzından çıkardı ve yüzlerimiz birbirine bakacak şekilde yanıma uzandı. Rahatladığımı ve içimin ferahladığını hissettim. Böyle derin mevzular üzerine konuşmak çok iyi gelmişti. Babamla olduğu gibi kız kardeşimle de hep yüzeysel bir ilişkim olmuştu ama artık bunu değiştirmek istediğimi fark ediyordum.

"Wren! Bailey!" Sheryl merdivenlerden seslendi.

"Evet?" diye bağırdık başlarımızı aynı anda kapıya doğru çevirerek. Senkronize hareket eden iki mirket gibiydik.

"Bir şeyler içmek isteyen var mı?" diye sordu Sheryl.

Bailey'yle birbirimize bakıp sırıttık.

Aynı anda yataktan fırlayıp kıkırdayarak, "Evet!" diye bağırdık.

"Bu konuşma devam edecek," diye uyardım *hâlâ* giyinmem gerektiği için kıyafetlerimi toplarken.

Beni başıyla onayladı. "Sen nasıl istersen, ablacığım, sen nasıl istersen."

Bölüm On İki

Pazartesi sabahı yataktan bile çıkmadan patronumu aradım ve Freddie'nin Beale evi restorasyonunu devralmasının benim için sorun olmadığını söyledim. İlkokul ihale çizimlerini halledeceğimi söyledim, Graham'ın buna çok sevinmesi üzerine cesaretimi toplayıp uzaktan çalışma şansımın olup olmadığını sordum.

"Neden olmasın?" diye cevapladı. "Orada daha uzun kalmayı mı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim ama böyle bir seçeneğimin olması hoşuma gider."

"Harika bir fikir. İhtiyacın olan her şeyi e-posta ile gönderebilirim."

"Çok teşekkürler."

"Her şeyin tekrar yoluna girmesine sevindim."

Kahvaltıda telefon görüşmesinden bahsetmedim ama cumartesi akşamı Bailey'yle yaptığımız konuşma ve hemen sonra dördümüzün geç saatlere kadar oturup sohbet ettiği o keyifli gecenin ardından, Sheryl'a kalış süremi uzatmak istediğimi söylemeye biraz daha meyilliydim. Eğer konuyu babam açmazsa bu akşam Sheryl'la kendim konuşmaya karar verdim.

♡

O öğleden sonra ben Bambi'nin yanındayken Sheryl seslendi.

"Müşteri mi kaçırdım?" diye sordum.

Babam ve Sheryl ile sırayla müşterilerle ilgileniyorduk. Benden yardım beklenmiyordu ama bu işi yapmaktan oldukça hoşlanıyordum. Arabaların geldiğini uzaktan duyabiliyorduk ama olur da duymazsak müşteriler ambardaki zili çalarak bizi çağırabiliyordu, böylece hiçbirimiz ambarda boş boş beklemek zorunda kalmıyorduk.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır."

Kırmızı bir tişörtün üzerine bahçıvan tulum giymişti. Bu yaza kadar daha önce hiç görmediğim bir kıyafetti ama geldiğimden beri neredeyse her gün giyiyordu. Kumaşın üzerinde un, kısa gri saçlarında da hamur parçaları vardı. Az önce kek yapıyor olmalıydı.

"Sadece ne yapıyorsun diye merak ettim." Ellerini beline koyup Airstream'den çıkardığım tüm hurdaları inceledi.

"Dağınıklık için özür dilerim. Daha işim bitmedi. Bunların bir kısmını ambarın arkasına, gözden uzak bir yere taşımak istiyorum ama çoğu çok ağır."

"İstersen yardım edebilirim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Babanı da çağırabiliriz. Hatta büyük parçaları traktörle çekmesi için Jonas'ı da." Paslı tarım aletlerine başıyla işaret etti "Bazıları işine yarayabilir."

Jonas'ın durumunu bildiğim için şu anda ona yük olmak istemiyordum.

"Bu kadar çaba sarf etmeye razıysan Airstreamleri gerçekten seviyor olmalısın," diye düşüncesini dile getirdi.

"Evet, seviyorum. Bir brandanın altında saklı kalması çok yazık. Ama önümüzdeki birkaç günde çok fazla ilerleme katedebileceğimi

sanmıyorum." *İpucu veriyorum, anla.* "Sen iyi misin?" diye sordum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Birdenbire rahatsız görünmeye başlayınca söyleyecek bir şeyi olduğunu hissettim.

Hayır, olamaz. *Neyi yanlış yaptım?*

"Ralph biraz daha kalmak isteyebileceğini söyledi."

İşte başlıyoruz...

Yüzündeki acı dolu ifade kalbimi sıkıştırsa da kayıtsızca omuz silktim.

"Kalmasam da olur."

"Hayır, hayır. Kalmanı *çok* isterim. *Hepimiz* isteriz."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

Bailey'nin söylediği onca şeye rağmen bu konuda şüphelerim vardı ve gözlerini sürekli kaçırması da şüphelerimi gidermiyordu.

"Patronum uzaktan çalışabileceğimi söyledi," diye itiraf ettim tereddütle. "Ama size yük olmak istemem. Yani, uçuşumu değiştirsem bile sadece bir iki hafta daha kalırım," diye ekledim çabucak.

"İstediğin kadar kalabilirsin," dedi Sheryl kararlı bir ses tonuyla. "Çok ciddiyim, Wren."

İkna olmuş gibi görünmüyor olmalıydım ama yüzündeki ifade de hiç ikna edici değildi ve bunu söylemek onun için bu kadar zorsa...

"Eski fotoğraf albümünü bulduğunu fark ettim," dedi birdenbire. "Bailey de bana onu aldığımı ve bir saklama kutusuna koyduğumu hatırlattı. Bunca yıldır hiç görmediğini."

Midem kasıldı.

"Çok üzgünüm, tatlım," dedi Sheryl sessizce.

Geç de olsa yüzündeki rahatsızlığın kalacak olmamdan kaynaklanmadığını fark ettim. *Utanıyordu.*

"Bunu yapmam son derece yanlıştı," diye devam etti. "Sonra da tamamen aklımdan çıkmış ama bu bir mazeret olamaz. Özür dilerim."

Özrüne o kadar şaşırmıştım ki başım dönüyordu.

"Önemli değil," diye mırıldandım.

"Hayır, önemli. Sen küçükken yaptığım tüm hataları telafi etmek için basit bir özür yetmez. Ama umarım bazılarını şimdi telafi edebilirim."

Gözlerime baktı ve bu sefer bakışlarını kaçırmadı.

Aniden gözlerim doldu.

"Buraya gel," dedi boğuk bir sesle ve bir anda kendimi kollarında buldum. *Sheryl*, tıpkı annem gibi beni sarıyor ve teselli ediyordu. Bu, benimle gerçek anlamda fiziksel temas kurduğu ilk andı.

"Lütfen kal," dedi kulağıma fısıldayarak. "Kalmanı *çok* istiyorum."

Omzuna başımı yaslayıp boğuk bir sesle cevap verdim. "Ben de çok istiyorum. Teşekkür ederim."

Bölüm On Üç

Dışarıda hava henüz griydi, sabahın erken saatlerinde olmalıydık ama tamamen uyanıktım. Bugün cumaydı ve şu anda Bury St. Edmunds'ta olmam gerekirdi ama değildim. Tavana bakıp gülümsedim, hâlâ Güney Indiana'daydım.

Bailey kalacağımı öğrendiğinde havalara uçmuştu, tekrar Dirk'ün Yeri'ne gitmek istiyordu. Muhtemelen yine geç saatlere kadar ayakta kalacaktık ama şu anda tekrar uykuya dalmamın imkânı yoktu. Saat *kaçtı* ki?

Kontrol etmek için telefonuma uzanırken perdenin kenarındaki beyaz duvarda kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Kalbim hızla çarpmaya başlarken yataktan fırladım ve perdeleri kenara çekerek Frederickson Çiftliği'ne doğru giden bir ambulans gördüm. Anders'ın sakladığı silahları ve kardeşinin nehre götürmüş olabileceğinden endişelendiği ipi hatırlayınca sevincim yerini mutlak korkuya bıraktı. Peggy'nin Anders'ı eve çağırmasının bir nedeni vardı, hepsinin endişelenmek için bir nedeni vardı.

Lütfen, lütfen, lütfen o ambulans Jonas için olmasın.

Işıklar hâlâ yanıp sönüyordu ama siren çalmıyordu. Yollar sakin olduğu için mi böyleydi? Yoksa acil bir durum yok muydu?

Eğer ambulans Jonas içinse ve çok geç kalındıysa Anders ve ailesi şu anda ne tür bir cehennem yaşıyordu?

Üstümü giyinip çiftliğe gitme isteğiyle mücadele ettim. O aileye ne olduysa beni ilgilendirmezdi.

Sonunda ambulans ışıkları yanarak tekrar geçti ama sireni hâlâ çalmıyordu.

♡

Zorlu bekleyişin ardından haber sonunda sabah saat on buçukta geldi. Ambulans Patrik içindi: Sabahın erken saatlerinde ölümcül olmayan bir kalp krizi geçirmişti ve iyileşecekti. Sheryl, Jonas'ı hastaneye bir çanta götürürken görünce durdurup konuşmuştu.

Patrik için endişelenmeme rağmen günün geri kalanında kendimi rahatlamış hissettim.

♡

Akşamüstü bir sepet şeftali ve hepimizin adını taşıyan bir "Geçmiş Olsun" kartıyla Frederickson Çiftliği'ne doğru yola çıktım. Sheryl, eğer evde kimse yoksa bunları kapıya bırakmamı söylemişti.

Onu gördüğümde kapıya varmıştım. Anders ön merdivenlerde oturmuş, dirseklerini dizine dayamış ve başını ellerinin arasına almıştı.

Midem altüst oldu.

Indy'den iki saatlik yolu çoktan gelmiş olabileceği aklımdan geçmişti ama üzerine çok fazla düşünmek istememiştim. Artık burada kalıyor olsam da bu yaz onu bir daha göremeyeceğime ikna olmuştum.

Ayak seslerimi duyunca ağır ağır başını kaldırdı, yaklaşmamı izlerken yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Merhaba," dedim ona ulaştığımda.

Gözleri hafifçe açıldı ama bunun dışında yüz ifadesi değişmedi.

Kusurlu yeşil gözlerini gözlerime kenetledi ve "Hâlâ buradasın," dedi alçak bir sesle.

Başımla onayladım. Bakışları sanki içime işliyor, beni ısıtıp uyandırıyordu. Sesimi bulmak için çabaladım.

"Baban için üzgünüm." Şeftalileri uzattım. "Bunlar sizin için."

Sepete birkaç saniye baktıktan sonra uzanıp aldı. Sanki beyni uzuvlarına talimat vermekte gecikiyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

"Teşekkürler," dedi kısık bir sesle ve sepeti arkasındaki kapının eşiğine koydu.

Yanında açık bir şişe bira vardı.

"Jonas nerede?" diye sordum.

Şişeyi alırken şakağındaki bir damar seğirdi. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. "Dışarıda bir yerlerde." Arkamdaki geniş yeşil tarlaları işaret etti ve birkaç yudum bira içti.

"Peki annen?"

"Yatıyor. Gecenin çoğunda ayaktaydı."

Tereddüt ederek sordum. "Sana eşlik edebilir miyim?" Onu bu halde bırakmak istemiyordum.

Cevap vermedi, başıyla ne onayladı ne de reddetti ama sonra geniş omuzları hafifçe kalktı ve birkaç santim yana kaydı.

Yanındaki basamağa oturdum, garip bir şekilde gergin hissediyordum. Gökyüzü yama yama gri ve beyazlardan ibaretti. Saat akşamın yedisiydi, yani günbatımına yaklaşık iki saat vardı ama kalın bulut tabakası yüzünden sanki daha geçmiş gibi görünüyordu.

"Dün eve dönüş uçuşun yok muydu?" diye sordu.

"Patronum daha uzun kalıp uzaktan çalışabileceğimi söyledi."

"Geri dönmek için başka bir nedenin yok mu?"

"Annem İngiltere'de ama burada kalmamdan memnun."

Bu itirafa şaşkın bakışlarla karşılık verdi.

"Benden kurtulduğu için memnun demek istemedim," diye açıkladım. "Kendime biraz daha zaman ayırmamı istiyor. Bir ilişkiden yeni çıktım." Ayrıntılara girme niyetinde değildim ama konuştukça daha fazla açıklama yapma ihtiyacı hissediyordum.

Anders başını yukarı aşağı salladı ve şişeyi kaldırıp içindeki bira miktarını kontrol etti. "Bira ister misin?" diye sorduktan sonra ayağa kalkıp sepeti aldı.

Petrol mavisi bir tişört giymişti ve siyah kot pantolonu oturduğu yerden dolayı tozlanmıştı. Benim siyah elbisem de aynı kaderi paylaşacaktı.

"Tabii."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını araladı ama vazgeçip derin bir nefes aldıktan sonra sinekliği açtı ve arkasından gürültüyle kapadı. Geri dönüp bana bir bira verene ve tekrar yanıma oturana dek gerginlik içinde bekledim. Alışkanlıkla şişemi onunkine vurma isteğine direndim, *şerefe* denecek bir an değildi.

"Bu, Jonas'ı daha da strese sokacak değil mi?" diye mırıldandım empatiyle.

Başını tekrar yukarı aşağı sallayıp bir yudum daha içti.

"Ailen hiç satmayı düşündü mü?"

Kahkaha atarken şişeyi dudaklarından uzaklaştırıp bana baktı ama yüzünde mutlu bir ifade yoktu.

"Üzgünüm, aptalca bir soruydu herhalde."

Başını iki yana salladı ve kotuna yapışan bir parça çamuru aldı. "Hayır. Aptalca değil. Normalde mantıklı bir soru. Ama bu çiftlik, atalarımız 1851'de İsveç'ten buraya taşındığından beri büyük oğula miras kalıyor. Jonas ve ben, aile mirasını korumamız gerektiğini bilerek büyüdük. Onu korumak bizim görevimiz."

"Hepinizin isimlerinin İsveççe olduğu doğru mu?"

"Evet. Bütün ailemin öyle. Babamın kız kardeşi Agata, dedem Erik, onun babası Aan. Saymaya devam edebilirim."

Arkamı dönüp kırmızı-beyaz çiftlik evine baktım. "Bu evi atalarınız mı yaptı?"

"Ambarı da," diyerek onayladı çenesiyle işaret ederken. "İsveç'teki çiftliğin birebir kopyaları."

"Çiftçilik yapmayı istedin mi hiç?"

"Tutkulu olduğum bir şey değil ama mecbur kalırsam yaparım."

"Gerçekten mi? İşini bırakır mıydın?"

Başıyla onayladı.

"IndyCar takımında mekanikçisin, değil mi?"

"Hayır, yarış mühendisiyim."

"Ah! O nasıl bir iş?"

"Sürücü ile mekanikçiler arasında tercüman gibiyim." İlgimi ölçmek için bana bir bakış attıktan sonra devam etti. "Sürücü bana arabanın nasıl gittiği hakkında geri bildirim verir, ben de tüm teknik verileri analiz eder ve arabanın maksimum performansa ulaşması için ne yapmamız gerektiğini belirlerim. Bunu mekanikçilere iletirim ve onlar da değişiklikleri yapar."

"Vay canına, kulağa oldukça önemli bir işmiş gibi geliyor. İşini seviyor musun?"

"Çok seviyorum."

"Buna rağmen bırakır mıydın?" diye ısrarla sordum anlamaya çalışarak.

"Jonas'a bir şey olursa, evet." Derin bir nefes aldı. "Zaten şu an burada kalmam gerektiğini hissediyorum."

"Hayalindeki işi bırakamazsın," dedim nazikçe.

Bana dönüp baktığında yüzündeki ifade o kadar hüzünlüydü ki kalbim parçalandı. "Ailem parçalanıyor, Wren. Babamın bu yaşta çalışmaması lazım, annemin tansiyon sorunu var. Ayrıca... Tanrı bilir bu durum ona daha ne yapıyordur... Ve Jonas..." Hüzünle başını iki yana salladı, onu teselli etmek için kolumu omzuna atmak üzereyken cebimdeki telefon titremeye başladı.

Telefonu çıkardım ve arayanın Bailey olduğunu görünce içimden küfrettim.

Telefona cevap vermeden önce, "Kusura bakma," dedim Anders'a.

"Geliyorum, özür dilerim!" Bailey nerede olduğumu soramadan konuştum. "Beş dakikaya oradayım!"

"Wetherill'de buluşalım."

"Tamam. Üzgünüm." Tekrar özür dileyerek telefonu kapadım ve Anders'a baktım. "Gitmek istemiyorum ama kız kardeşimle buluşmaya geç kaldım. Köprüde buluşacaktık."

Beni başıyla onaylayıp şişeyi dudaklarına götürdü.

"Bizimle Dirk'ün Yeri'ne gelmek ister misin?" diye sordum. Yutkunurken yukarı aşağı hareket eden âdemelmasıyla biraz büyülenmiştim. Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Biraz evden çıkmak istersin belki?"

"Sanırım abimi bulsam iyi olacak."

"Umarım motosikletinle değildir." Boş şişesini kenara koyarken anlamlı anlamlı oraya baktım.

"Sadece iki tane içtim."

"Yine de annen ne derdi?"

"Bu tarlaları avucumun içi gibi bildiğimi biliyor," dedi şakalaşan ses tonuma karşı gözleri parlayarak.

Ayağa kalkıp üzerimdeki tozu silkelerken aklıma bir şey geldi. "O gece yaptığın da bu muydu? Tanıştığımız gece? Jonas'ı mı arıyordun?"

"Evet."

İkiyle ikiyi toplamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum.

"Ben de seni kasabanın serserisi sanmıştım," diye alay ettim.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı ve bu gülümsemeyi tam göğüskafesimin ardına saplanmış bir kancaya bağlayan görünmez bir ip varmış da çektikçe çekiyormuş gibi hissettim.

"Kim demiş öyle olmadığımı?"

Bölüm On Dört

"Hâlâ Amerika'dasın!" Bailey geç kaldığım için beni affederek bağırdı. Koluma girdi ve yürürken bana sıkıca sarıldı.

Bu sefer arabayla gitmiyorduk ve neredeyse varmıştık, kasaba meydanı yolun sonundaydı.

"Sen benim bar arkadaşımsın. Yeni içki arkadaşım," dedi gülerek.

"Senin yaşlarında hiç arkadaşın yok mu?" diye sordum içime onun neşesi dolarken.

"İşyerinde bir kız var, fena değil. Case ve ben buraya ilk taşındığımızda birkaç kez buluşmuştuk ama şimdi hamile ve hiç eğlenceli de değil."

"İşler nasıl gidiyor?"

"Sıkıcı."

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bana çok tuhaf bir şey sormuşum gibi baktı. "Hiçbir şey. Artık hayatım bu şekilde," dedi melodramatik bir tonda.

Kaşlarımı çattım. "Kulağa doğru gelmiyor. Casey'yle konuştun mu? O mutlu mu?"

"Çılgınlar gibi. Eve dönüp kardeşi ve ebeveynlerinin yakınında yaşadığı için çok mutlu. Golf kulübünde iş bulduğunda şansına inanamadı."

"Ama burada olmak istemiyorsan..."

"Dayanırım. Bu kadar ciddi olma!"

Dirk'ün Yeri'ne vardığımızda bu konuşma hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu.

Hoparlörden Weezer'ın *All My Favorite Songs* şarkısı çalıyordu. İlk fark ettiğim şey buydu, ikincisi ise Jonas'ın barda olduğu.

Bailey'nin kolunu çekiştirdim. "Bekle."

"Ne oldu?" diye sordu ben onu merdiven boşluğuna çekip telefonumu çıkarırken. "Ne yapıyorsun?"

"Anders'a mesaj atıyorum."

"Bekle, ne? Anders'ın numarasının sende ne işi var? Neden ona mesaj atıyorsun? Aman Tanrım, çok fazla sorum var!"

"Onu bugün gördüm. Jonas için endişeleniyordu," diye cevap verdim dalgın dalgın. Bir yandan da, *Jonas Dirk'ün Yeri'nde*, yazıyordum.

Umarım mesajı görürdü. Kardeşini aramak için ne kadar uzağa gitmişti kimbilir.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Bailey'nin bana sorgulayıcı bakışlar attığını fark ettim.

"Numarasını nasıl aldın ve bu durum seni neden ilgilendiriyor? Anders'ı nereden tanıyorsun? Jonas'ın ne yaptığı neden umurunda? Geçen gece konuştuğun kişi o muydu?" Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibiydi. "*Oydu*, değil mi?"

"Sakin ol. Kasırga zamanı sığınaklarına gitmiştik, hatırladın mı? Bugün Patrik için şeftali bırakmaya gittiğimde Anders oradaydı, biz de konuşmaya başladık."

"Bu yüzden mi geç kaldın?"

"Evet, özür dilerim," diye tekrarladım. "Ama o ve ailesi hakkında endişelendim. Artık onların komşusu sayılırım hatırlarsan."

Birden sırıtmaya başladı. "Burada kaldığına inanamıyorum!"

"Ben de öyle!" Frederickson kardeşler hakkındaki sorgusunun bu kadarla kalacağını umarak ama aynı zamanda tam tersinden şüphelenerek ona gülümsedim. "Hadi, bir şeyler içelim."

Jonas biz içeri girdiğimizde hâlâ bardaydı. Dirseklerini yapış yapış ahşap bara dayamış, bacaklarını iki yana açmış halde kambur duruyordu. Ya çok rahatlamıştı ya da oldukça sarhoştu. İkincisi olduğuna dair güçlü bir his vardı içimde.

"Selam," dedim koluna dokunarak.

Bardağından bakışlarını kaldırıp bana baktı, lacivert gözleri donuktu. Beni tanıması biraz zaman aldı ama sonunda yüzünde uykulu, çarpık bir gülümseme belirdi. "Selam Wren," dedi.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Gayet iyiyim." Dengesini bulmak için elini bara koydu. Sek viski içiyormuş gibi görünüyordu. "Islak kıyafetlerin olmadan seni tanıyamadım ve saçların da yüzünde değil."

Parmağıyla önümde daireler çizerken bakışları yüzümde dolaştı.

Saçlarımı çok toplamazdım ama kısa süre önce topuz yapabilecek kadar uzadıklarını keşfetmiştim.

Çoğu insan ayrılık yaşayınca saçlarını kestirirdi. Ben ise saçlarımı uzatmaya karar vermiştim. Hâlâ omuzlarıma bile gelmiyordu ama şimdiki boyu yenilikçi bir değişiklik olmuştu.

"Islak kıyafetler mi?" diyerek konuşmaya daldı Bailey, parlayan gözleri ikimizin arasında geziniyordu.

"Wren nehre düştü," Jonas yüzünü eline dayadığında gülümsemesini sıkıştırdı.

"Öyle mi?" Bailey, Boo bakışlarıyla bana döndü.

"Sonra anlatırım," dedim ve Jonas'a döndüm. "Anders seni arıyordu."

Gülerek başını kaldırdı. "Anders hep beni arıyor."

"Senin için endişeleniyor," dedim nazikçe. "Seni umursuyor."

Jonas içkisine uzandı ve Bailey'ye baktı. "Sen Ralph ve Sheryl'ın kızısın, değil mi?"

"Merhaba, evet, ben Bailey." Gülümseyerek ona elini uzattı.

Jonas'ın ona tepki vermesi bir saniye sürdü ama verdiğinde devasa eli onunkini sardı.

Henüz tanışmamış olmalarına şaşırmıştım ama Jonas son zamanlarda pek sosyalleşmiş gibi görünmüyordu.

"Ne alırsınız?" diye sordu Dirk önümüzde belirerek.

Jonas hâlâ Bailey'nin sıkıyordu ve Bailey de bu duruma aldırış etmiyor gibiydi.

"Her zamankinden," diye cevapladı Bailey, Jonas sonunda elini bırakırken.

"Yani?"

Gözlerini devirdi ve ardından kendini toparladı. "İki rom kola lütfen, Dirk! Ve *beyefendi* her ne içiyorsa ondan!"

Bundan daha coşkulu olamazdı.

Jonas bardağına doğru gülerek viskisinin son damlalarını içti.

O anda Anders kapıdan girdi ve midem bu akşam ikinci kez takla attı. Bakışları üzerimizdeydi ve şaşırmış gibi görünmüyordu, bu yüzden mesajımı aldığını tahmin ettim.

"Selam abi," diye sessizce Jonas'a selam vererek yanımıza geldi ve haber verdiğim için teşekkür etti.

"Selam kardeşim!" dedi Jonas aşırı coşkulu bir ses tonuyla.

Anders abisinin omzuna hafifçe dokunarak, "Hadi, eve gidelim," dedi.

"Ben eve gitmiyorum," dedi Jonas. "Bailey bana içki ısmarladı."

Anders, Bailey'ye baktı.

"Selam," dedi Bailey sevecen bir gülümsemeyle.

Anders kısaca, "Merhaba, ben Anders," diyerek kendini tanıttı.

Dirk içkilerimizi bara koydu.

"Bir tane iç," diyerek ısrar ettim kardeşlerimizin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Bailey içkilerimizi öderken Jonas bana döndü. Anders'ın abisini yakın zamanda buradan çıkaramayacağı belliydi.

Anders iç çekip Dirk'e döndü.

"Bira mı?" diye sordu Dirk.

Anders onu başıyla onayladı.

Jonas'a döndüm. "Hey, baban için çok üzüldüm."

Jonas'ın gülümsemesi biraz soldu. "Şu anda bunu umursamayacak kadar sarhoşum."

"Oldukça mutlu bir sarhoş gibi görünüyorsun," dedi Bailey, Anders cüzdanını almak için cebine uzanırken.

"*Ben* mutlu sarhoşlardanımdır," diye onayladı. "Babamızın aksine. O mutlu bir sarhoş değildi, değil mi, kardeşim?"

Anders kaskatı kesildi ve kredi kartını okuturken ona sertçe baktı.

Midem sıkıştı. Bu ne anlama geliyordu?

"Bilardo oynamak isteyen var mı?" diye sordu Bailey.

"Tabii," dedi Jonas. Sesi şaşırtıcı derecede neşeliydi.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Anders, o birasını aldıktan sonra ikimiz beraber Jonas ve Bailey'nin arkasından bilardo masasına yürürken.

"Sorun değil. Seni bugün davet eden bendim aslında, hatırladın mı? Bailey mutluysa ben de mutluyum."

Bailey gerçekten mutlu görünüyordu. Kırmızı şortu ve beyaz tişörtüyle bu gece gözalıcıydı. Basit bir kıyafetle bile o kadar güzeldi ki patates çuvalı bile giyse yine de çekici olurdu.

Ben siyah bir gömlek elbise seçmiştim, uzun kollarını dirseklerime kadar kıvırmıştım ve altına da artık temiz olan beyaz spor ayakkabılarımı giymiştim. Dirk'ün Yeri'ne son geldiğimde giydiğim kıyafetten daha rahattı ama yine de buradaki çoğu insana göre şık kaçıyordum.

Alışverişe çıkmam gerekiyordu. Tatile giderken genelde yaptığım gibi en iyi kıyafetlerimi yanıma almıştım ama gardırobum uzun ve sıcak bir yaza pek uygun değildi. Özellikle Bailey'nin benim için planladığı, kirli barlarda geçireceğim uzun, sıcak bir yaz için.

Jonas topları yerleştirmeyi bitirirken Bailey yanında durmuş, istekasına tebeşir sürüyordu.

"Onlara karşı biz mi?" diye sordu Jonas.

Bailey bir yetmiş boyundaydı ama Jonas'ın yanında ufak görünüyordu. Adamın açık kahverengi saçları dağınık dalgalar halinde şakaklarına dökülüyordu ve sarhoş olmasına rağmen nehir kenarında gördüğüm son halinden daha derli toplu görünüyordu.

"İyi fikir," diye cevapladı Bailey.

Anders kaderine boyun eğmiş gibi görünerek ikinci bir istekaya tebeşir sürdü.

Jonas cebinden bir bozuk para çıkararak, "Yazı mı, tura mı?" diye sordu gözleri Anders'la benim aramda gidip gelirken.

"Siz başlayın," diye cevapladı Anders gülümsemeden.

"Neşelen biraz, dostum," dedi Jonas bozuk parayı cebine koyarken, ardından da masanın diğer ucuna yürüdü. "İlk sen başlamak ister misin?" diye sordu Bailey'ye.

"Hayır, sen başla."

Jonas vuruşuyla topları masanın her yanına dağıtırken, "Bilardoda berbatım, üzgünüm," dedim Anders'a. Bir tanesi ceplerin birine girdi.

Onu bu barda ilk görüşümden iki hafta sonra bilardo partneri olmam biraz gerçekdışı geliyordu.

"Sadece vakit öldürüyoruz," diye mırıldandı.

Bu durumdan *hoşlanıyorsam* da artık pek hoşlanmıyordum. Anders burada olmaktan memnun değildi.

"Sıra sizde," dedi Jonas.

Anders elini saygıyla sallayarak ilk başlamamı işaret etti. Masaya yaklaşıp yeşil çizgili topu hedefledim ama deliği on santim kadar ıskaladım.

Anders'a surat astım, o da bana kaşlarını kaldırdı.

Sırada Bailey vardı, mavi topu cebe girdiğinde sevindi ama ardından beyaz top da onu takip edince sinirli bir ses çıkardı.

Anders iki vuruş yaptı. İlk vuruşunda sarı çizgili topu cebe soktu, ikinci vuruşunda ise boş geçti.

"Uğurunu mu kaybettin?" diye sordu Jonas.

Anders omuz silkti ve yüksek pencerenin pervazına koyduğu birasını aldı.

Jonas veya Bailey cebe her top soktuğunda, Anders bir sonraki sırasında skoru eşitliyordu. Ben de her seferinde bizimkilerden birini vurmak için elimden geleni yapıyordum.

"Bilardoda gerçekten berbatsın," dedi Anders oyunun sonlarına doğru.

"Aynen. O yüzden acele edip şu son ikisini de sok çünkü tuvalete gitmem lazım."

Bir süredir bu son iki topu sokmaya çalışıyorduk. Anders isterse oyunu bitirebilirmiş de olabildiğince uzatmaya çalışıyormuş

gibi hissediyordum. Masanın diğer tarafına geçti, duruşunu ayarladı ve bakışlarını kaldırdı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kanım kaynadı. İstesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tıpkı bu barda bakışlarımız ilk kez buluştuğunda yaptığı gibi göz temasını bozdu ve topu doğrudan cebe soktu. Aniden o geceden bir ayrıntı daha hatırladım: Casey, Anders'ın evli olduğunu ve karısını bir trafik kazasında kaybettiğini söylemişti.

"Lanet olsun!" Jonas, Anders siyah topu deliğe sokunca şikâyet etti. "Hadi tekrar oynayalım."

Bunu nasıl unutabilmiştim?

Anders iç çekti. "Ben bara gideyim o zaman. Ne içersin?" diye sordu bana.

"Rom kola lütfen," dedim dalgın dalgın.

"Bailey?"

"Aynısından, teşekkürler!"

Abisini gitmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtiğini geç de olsa fark ettim.

"Ben de viski alayım!" diye arkasından seslendi Jonas.

Dirk, Anders'a içkilerimizi verirken tuvaletten dönüyordum, bu yüzden taşımasında yardım ettim.

Anders ona bira uzattığında, "*Viski* istemiştim," diye söylendi Jonas.

"Eve taşınamayacak kadar ağırsın."

Jonas tiksintiyle dilini şaklattı ve içmeye hazırlanarak şişeyi kaldırdı. "Önce siz başlayın."

Anders'a sıranın onda olduğunu işaret ettiğimde başını iki yana salladı.

"Kendimi rezil etmemi mi istiyorsun?"

"Neden şimdi durasın ki?" Sırıtarak kollarını göğsünde kavuşturduğunda kasları tişörtü gerdi.

Gözlerimi kıstım.

"Bahse girerim kendini pek sık rezil etmiyorsundur," diye itiraf etti.

İçim içime sığmıyordu çünkü haklıydı. Kendimi nadiren rezil ederdim. Genelde oldukça sakin biriydim. Sarhoş olmadığım sürece tabii. O zaman davranışlarımdan sorumlu değildim.

Beyaz topa var gücümle vurdum ama renkli topların oluşturduğu üçgene yaklaşmadı bile. Utançtan başımı ellerimin arasına gömdüm, lanet olası Frederickson kardeşler ve kendi kız kardeşim bana gülüyordu.

"Bu oyunda nasıl bu kadar iyisin?" diye sordum Bailey topları vurup her yana saçarken.

"Babam öğretti," diye cevapladı ve bir top cebe girdiği için tekrar vuruş yaptı.

Karnımdaki mutlu baloncuklar bir anda patladı. Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemişti ki.

Anders'ın bakışlarını yakaladım, artık gülümsemiyordu. Gözlerimi kırpıştırarak başka yere baktım ve masaya uzanıp içkimi aldım.

Anders ve Jonas da turlarını tamamladıktan sonra Bailey masadakilere, "Tuvalete gitmem lazım," dedi.

"Ben de." Jonas istekasını masaya dayarken, "Hile yapmayın!" diye bağırdı ve Bailey'nin peşinden koşarak barın içinden geçip gitti.

İçimden gelmeyen bir kahkaha attım ve vuruşumu yapmaya geçtim.

"Yardım ister misin?" diye sordu Anders.

Alaycı bir bakış attığımda samimi olduğunu fark ettim. Çerçevelenmiş iki turne posterinin arasında duruyordu: Wolf Alice ve Radiohead. Hoparlörden Lana Del Rey'in *Blue Jeans* şarkısı çalmaya başladı, ritmi yavaş ve şehvetliydi.

"Oynayıp oynayamamamın bir önemi yok, değil mi?" diye titrek bir sesle cevap verdim. "Sen ikimize yetecek kadar iyisin."

Omuzlarını silkti ve boyasız duvara yaslanarak bir ayak bileğini diğerinin önüne attı. Rahat bir hareketti ama sakin ve anlamlı bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Birden fikrim değişti.

"Hadi bana neyi yanlış yaptığımı göster."

Tembelce duvardan uzaklaştı ve bana yaklaşırken odanın sıcaklığının yükseldiğine yemin edebilirdim.

"Sol elini masaya koy ve sağ elinle istekayı belinde tut," diye sakince talimat verdi. "Rahatla. Çok gerginsin. Şimdi parmaklarını aç." Başıyla sol elimi işaret etti. "Başparmağını dışarı çıkar. Hayır, köprün yeterince sağlam değil, bu şekilde düz atış yapamazsın. Bak şimdi."

Kenara kaydım, sol elini masanın üzerine koyarak istekayı daha iyi dengelemek için nasıl dayamam gerektiğini gösterdi.

"Bir deneyeyim."

İstekayı geri verdi. "Dirseklerin menteşe gibi olacak. Aşağı yukarı oynarken şu şekilde kalmalı."

Gösterirken dirseğimi sıkıca tuttuğu için irkildim.

İstekayı gösterdiği gibi ileri geri hareket ettirirken dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Bu sefer isteka aşağı yukarı aynı yönde kaldı.

"Buraya vurursan," dedi Anders masaya eğilerek sarı noktanın sol tarafındaki bir yeri gösterdi. "Doğruca şu köşe cebe girer."

"Açıları anlıyorum," dedim.

"Elbette anlıyorsun. Sen bir mimarsın," dedi şakacı bir gülümsemeyle.

Gülerken ayak parmaklarım kıvrıldı. Odaklanmaya çalıştım ve bu sefer vurduğumda top cebe girdi.

"Yaşasın!" diye sevinçle bağırdım.

"İşte böyle!" diye sıcak bir şekilde eşlik etti.

Elimi kaldırıp çakmak için uzatmak üzereyken dikkatimiz bara yöneldi. Bailey ve Jonas orada oturmuş gülüşüyorlardı, Dirk ise iki *shot* bardağına galiba tekila dolduruyordu. Jonas bize kısa bir bakış atıp aceleyle gözlerini kaçırdı ve Bailey'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bailey bize suçlu bir bakış atıp bar tezgâhının üzerine eğildi ve sonra ikisi komplo kurmuşçasına kıkırdayarak *shot* bardaklarını pek de gizli olmayan şekilde tokuşturdular.

"O hainler bizden gizlice içki içiyorlar," diye mırıldandım.

Bailey içkisini bir dikişte bitirdi ve öksürmeye başladı. Jonas elini onun omzuna koydu, sarhoş ağırlığıyla onu neredeyse yere düşürecekti. Bu, onları daha da güldürdü.

Yanımdaki Anders iç geçirdi. "Sanırım uzun bir gece olacak."

Gözlerimiz buluşunca gülümsemesini bastırmak için dudaklarını sıktı.

Bunun için üzüldüğümü söyleyemezdim. Bu iki kardeşin biraz stres atması iyi gelebilirdi.

Bölüm On Beş

Kapanış saati gelip de Dirk bizi kovana kadar orada kaldık.

"Park yerinden motorumu almam lazım," dedi Anders, Jonas'a beklemesi için seslenirken.

"Eve motorla gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum endişeyle onu binanın köşesinden takip ederken.

O kadar da sarhoş görünmüyordu ama bu konuda karar verecek durumda olmadığımı biliyordum.

"Hayır, yürüyerek götüreceğim. Trafikte kullanmak yasak, buraya kadar sürmem bile yeterince kötüydü."

Jonas'ın kusma sesiyle aniden durduk ve aynı anda barın arka kapısı açıldı.

"Hayır! Benim kaputuma kusmuş olamazsın, değil mi?" diye sordu Dirk sesinde karanlık bir tınıyla. Elinde dolu bir siyah çöp torbasıyla orada durmuş, Frederickson kardeşlerin büyük olanına öfkeyle bakıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Anders çünkü evet, Jonas gerçekten de büyük kırmızı bir kamyonetin kaputuna kusmuş gibi görünüyordu. Sokak lambalarının ışığında parlak ve temiz görünmesinden Dirk'ün kamyonetinin onun gurur kaynağı olduğunu tahmin ediyordum.

"Kıçını öttüreceğim," diye bağırdı ve elindeki torbayı yakındaki çöp kutusuna fırlattı. Yüzü öfkeden kızarmıştı.

"Temizleyeceğiz," diye seslendi Anders yatıştırıcı bir sesle.

"Temizleseniz iyi olur!" diye bağırdı Dirk parmağını hepimize sallayarak. "Yoksa bu ayın geri kalanında bara giremezsiniz!"

Kapı arkasından çarparak kapanır kapanmaz Bailey ve Jonas birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular.

Temmuzun bitmesine sadece bir hafta kalmıştı, bu yüzden cezayı çok ciddiye almıyorlardı.

Anders bana uzun süre acı içindeymiş gibi baktı.

"Kıç öttürmek de ne demek?" diye ciddiyetle sordum.

Yüzündeki ifade bir anda gülümsemeye döndü ve bir saniye sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim.

Arka kapının yanında bir hortum vardı, bu yüzden abisinin kusmuğunu temizlemek Anders için çok zor olmadı. Yardım etmeyi teklif ettim ama beni eliyle uzaklaştırdı. Suçlu ise ortalarda görünmüyordu. Köşede, kız kardeşimle birlikte kahkahadan kırılmakla meşguldü. Kahkahalarının sesi çevredeki binaların duvarlarından yankılanıp bize geri geliyordu.

"Her zaman böyle miydi?" Anders hortumu geri sararken eğlenerek sordum. "Ona hep sen mi göz kulak oluyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Eskiden tam tersiydi. Peki ya sen ve Bailey? O senden biraz küçük, değil mi?"

"Evet, altı yaş küçük. Ama koruyucu abla olmaya pek fırsatım olmadı."

Bana bakıp başını yukarı aşağı salladı, yeşil gözlerinin derinliklerinde bir yoğunluk vardı. Böyle ciddileştiğinde içimde tuhaf bir his oluşuyordu ama başka bir yere baktığında da rahatladığım söylenemezdi.

Motosikletini aldı ve eve doğru yola çıktık, Anders motorunu yolun kenarından iterek yanımda ilerliyordu. Bailey ve Jonas biraz

önümüzdeydi. İyi mi anlaşıyorlardı? Biraz fazla mı iyilerdi? Endişelenmeli miydim? Casey endişelenmeli miydi?

"Bailey ne zamandır evli?" diye sordu Anders sanki aklımı okumuş gibi.

"Beş ay kadar," diye cevapladım tedirginliğim artarken. "Abin evli bir kadına asılmaz, değil mi?"

Casey, Jonas'ın kadınlarla düşüp kalkmasıyla ün saldığını söylemişti.

"Bu, onu geçmişte durdurmamıştı."

Kahretsin. Umarım Bailey kocasını aldatacak kadar acımasız ya da aptal değildi. Ama hayatından coşkuyla bahsetmiyordu ve biraz heyecan arıyorsa...

Anders omzunu silkti. "Bilmiyorum, belki de eski sevgilisine has bir durumdur."

"Eski sevgilisi evli mi?"

Beni başıyla onayladı. "Okuldayken kız arkadaşıydı. Jonas ona deli gibi âşıktı ve bir gün evleneceklerini düşünüyordu ama kız üniversiteye gidince onu başka bir erkek için terk etti. Ve o adamla da evlendi, çocukları oldu. Jonas bunu asla atlatamadı."

"Yani aralarında yasak bir ilişki mi vardı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bir süre, bir dargın bir barışık görüştüler ama birkaç yıl önce kız kesin olarak bitirdi. Jonas'ın o zamandan beri ciddi ilişkisi olmadı. Aklı hâlâ onda."

"Buralarda mı oturuyor?" Nedense aklıma marketteki kadın gelmişti.

"Aslında kısa bir süre önce buraya taşındılar," diye cevapladı. "Sanırım kısmen bu yüzden kafası bozuk ama bana ondan bahsetmedi. Takıldıklarından şüphelenip ağzına sıçtığım son seferden sonra konuşmaz tabii. Bu aralar Heather ile ilgili şeyleri annemden duyuyorum."

"Adı bu mu? Heather?"

Başıyla onayladı.

"Nasıl biri?"

"Uzun siyah saçlı, mavi gözlü..." Bana baktı. "Neden sordun?"

"Bir hafta kadar önce Jonas'ı kasabada gördüm," diye itiraf ettim. "Bir marketin önüne park etmişti. İçeride koyu saçlı bir kadın kasada ödeme yapıyordu. Yanında küçük bir çocuk vardı."

"Çocuk kaç yaşındaydı?"

"İki yaşlarında falandı."

"Üç çocuğu var ama o en küçüğü olabilir."

Jonas ve Bailey köprüye doğru sola dönmek yerine sağa yöneldiler. Jonas onu evine kadar geçirdiğinin farkında mıydı acaba?

Bailey ve Casey'nin mahallesi biraz bakımsızdı ama dış cephesi beyaza, kapısı mora boyanmış evleri yeni ve pırıl pırıl görünüyordu.

Scott'la biz de birlikte bir ev almayı planlıyorduk ama yeni kurduğu işinin iki yıllık şirket hesaplarını sunabilene kadar ev kredisi alamıyorduk.

Şimdi muhtemelen Nadine'le bir ev alacaktı.

Bu düşünce, birkaç hafta önce olduğu kadar canımı yakmıyordu. Sanırım sonunda ondan ve Bury St. Edmunds'tan uzaklaştığım için kendimi daha iyi hissediyordum.

Ama şu anki eşlikçimin de bunda büyük bir payı olabilirdi.

Bailey dönüp bize bakarak sırıttı. "Sizi içeri davet etmek isterdim ama... Hayır, sizi içeri davet edemem."

"Casey bu gece nerede?" diye sordum. İtiraf etmem gerekiyordu ki bu taktiksel bir soruydu.

"Brett'le. Muhtemelen bütün geceyi PlayStation'da çoluk çocuğu vurarak geçirmişlerdir."

"Casey ve Brett kim?" diye sorarak araya girdi Jonas.

"Bailey'nin kocası ve onun kardeşi," diye cevapladım.

Jonas ona döndü. "Sen evli misin?" *Görev tamamlandı.*

"Biliyorum, çok sıkıcı biriyim," derken omuz silkti.

"Pekâlâ, yarın iş çıkışı görüşürüz belki?" diye yaklaşıp sarılmak için bir adım attım.

"Yarın olmaz, Casey'nin ailesine gidiyoruz ama en kısa sürede görüşürüz." Beni geçip kardeşlere baktı. "Sonra görüşürüz o zaman?"

"Evet," diye cevapladı Jonas ve ona selam çakıp arkasını döndü.

Bailey ön kapısına yöneldi, içeri gidip kapıyı kapatırken omzunun üzerinden hafifçe gülümsedi.

Nedenini bilmiyordum ama onun için üzüldüm.

♡

Cumartesi öğleden sonra babamdan işi devralmak için ambarın yolunu tuttum. Hava mükemmeldi, yirmi derecelerdeydi ve hafif bir esinti vardı. Hafta sonu olduğu için işler yoğundu.

Bir ailenin topladıkları ürünleri tartmayı yeni bitirmiştim ki başka bir aile geldi. Otuzlu yaşlarının ortalarında bir adam ve bir kadın ile üç çocuk. Anne tanıdık geliyordu ve aniden onun Jonas'ın baktığı kadın olduğunu fark ettim. Bu, Heather mıydı?

Yakından bakınca çok güzeldi, keskin mavi gözleri ve doğal olup olmadığından emin olamadığım kirpikleri vardı. Markette gördüğüm küçük oğlunu kucağında taşıyordu. Çocuğun açık kahverengi bukleleri çok güzeldi, annesinin omzuna yaslamış halde parmağını emiyordu.

Diğer müşterilere teşekkür edip vedalaştım ve aileye gülümsedim. "Merhaba! Bugün buraya şeftali toplamak için mi geldiniz?"

Kadın beni şaşırtarak kıs kıs güldü.

Eğer oysa, kocası dostça gülümsedi. "Evet, lütfen."

Sanırım aptalca bir soruydu, başka neden geleceklerdi ki? Ama bu, babamla Sheryl'ın kullandığı selamlamaydı ve ben de

benimsemiştim çünkü kulağıma nazik, dost canlısı bir Amerikan şeftali çiftçisinin söyleyeceği bir şey gibi gelmişti.

Gülümsemem titredi. "Kaç sepet istersiniz?"

"Beş kişiyiz, yani beş tane," dedi kadın sanki sorduğum için aptalmışım gibi.

Pekiii... Tezgâhın üzerine beş sepet koydum. "İşte, buyurun."

"Onu bırak lütfen, Jacob," dedi babaları, eline bir kavanoz Bellini karışımı alan yedi ya da sekiz yaşlarındaki en büyük çocuğuna. Ortanca çocuk olan kız da onu taklit etmeye başladı.

"Evie, onu yerine koyabilir misin lütfen?" diye sordu adam yine aynı sabırla.

"Bir şey yaptıkları yok," diye tersledi kadın. "Gel de sepetleri al."

"Beş taneye ihtiyacımız var mı?" diye sordu, ki ben de aynı şeyi düşündüğüm için bence makul bir soruydu.

"Getir işte," dedikten sonra ambar kapısından çıktı.

"Evie! Jacob!" diye seslendi adam.

Hâlâ şeftali püresi kavanozlarıyla oynuyorlardı, ya onu duymamışlardı ya da umursamıyorlardı.

"Evie! Jacob!" diye aynı neşeyle seslendi adam. "Gelin ve birer sepet alın!"

Evie omzunun üzerinden bakarken elindeki kavanozu bıraktı. Kavanoz yere düşerken nefesimi tuttum ama şans eseri yere çarparak sekip durdu.

Ardından Jacob, kız kardeşinin yaptığını fark edince kendi kavanozunu da sertçe yere fırlattı.

Kavanozun nasıl parçalanmadığını bilmiyordum ama hâlâ sağlam olan kavanoza bakarken oğlanın hayal kırıklığına uğradığını hissettim.

Çocukları koşarak gelip onları bekleyen sepetleri kaparken, "Yavaşça!" dedi babaları neşeyle.

Ona hayretle baktım.

Çocuklarını cam kavanozları düşürdükleri için ya da oğlunun durumunda yere *fırlattığı* için azarlamayacak mıydı? Eğer kırık varsa ödemesini yapmak için kavanozları kontrol etmeyecek miydi? En azından yerden alıp rafa geri koymayacak mıydı? Ya da özür *dilemeyecek* miydi?

"İstediğimizi seçebilir miyiz yani?" diye sordu adam, kızı onu kapıdan dışarı çekmeye çalışırken.

"Evet, doğru. Sadece ödemeyi düşündüklerinizi alın," dedim dişlerimi sıkarak.

"Anladım. Hadi gidelim," dediğinde oğlu sepeti bırakıp ambardan koşarak çıktı. Adam eğilip sepeti aldı ve zaten taşıdığı saçma sapan sepet miktarına ekledi.

Bir dürtüyle telefonu çıkarıp Anders'a mesaj attım: *Heather olduğunu düşündüğüm –o olmayabilir de tabii– kadın burada.* Gönder tuşuna bastım ve sonra nezaketsiz davrandığımı düşünerek hemen bir mesaj daha yazdım: *Baban nasıl? Umarım Jonas bugün o kadar da kötü değildir.*

Şansa kırılmamış kavanozları raflara geri koyduktan sonra ambarın arkasına doğru yöneldim.

Bu hafta babam ve Sheryl'ın yardımıyla Bambi'nin etrafındaki hurdaları neredeyse tamamen temizlemiştik. Hâlâ birkaç büyük tarım makinesi vardı ama bunlar girişi engellemiyordu, bu yüzden ben de işe koyulmuş ve yumuşak mobilyaları kaldırıp nemden çürümüş yer karolarını sökmüştüm. Kurtarılabilecek eşyaları belirleyebilmek için karavanın tamamını boşaltmam gerekecekti. Fareler içeri girmenin yolunu bir şekilde buluyordu ve küfle nemden dolayı bir sızıntı olduğunu düşünüyordum.

Dışını bir güzel yıkayabilmek için can atıyordum. On yılların birikmiş kirini temizlemek için çok fazla ovmak gerekecekti ama

temizlendikten sonra alüminyumun parıltısını görmek için sabırsızlanıyordum. En tepesini yıkamak için nasıl tırmanacağımı henüz çözememiştim. Anders'ın, "Küçük bir kuş gibi uç," diye alay ettiğini kafamda canlandırdım.

Anders aklıma gelince cevap vermiş mi diye telefonumu çıkarıp baktım. Vermişti.

Fotoğraf gönder.

Hayır! Sapık bir takipçi gibi görünürüm! yazdım gülümseyerek.

Babasının ve Jonas'ın nasıl olduğunu söylememişti. Haber olmamasının iyi haber anlamına geldiğini umdum.

Dikkatimi tekrar Bambi'ye verdim.

Bunu yapacağım, eski bir Airstream'i yenileyeceğim için hâlâ heyecandan titriyordum. Scott bir Airstream'e sahip olmak için her şeyi yapardı, burada olsaydı kendinden geçerdi.

Onu düşündüğümde genellikle hissettiğim acı hafiflemişti.

Ona Indiana'da kalacağımı söylemeliydim muhtemelen. Annem eve gidip çiçekleri sulamayı ve sağı solu kolaçan etmeyi kabul etmişti ama ortaklaşa aldığımız eşyaları ayırmamız gerekiyordu. Sırf beni terk etti diye onların benim hakkım olduğunu düşünmüyordum.

Nadine'e âşık olduğunu söylemesinden birkaç gün sonra nişan yüzüğünü ona geri vermiştim. Yüzükparmağım o yüzüğü haftalarca özlemiş, yokluğunu neredeyse sürekli hissetmişti.

Çok güzeldi, geleneksel bir tek taş pırlantaydı ama bana sormuş olsa o yüzüğü seçmezdim.

Belki bir gün bana bütün kalbimle seveceğim bir yüzük verilecekti. Ve belki de bana bu yüzüğü verecek adam, benim onun için olduğum kadar benim için de mükemmel bir eş olacaktı. Umarım öyle olurdu.

Önemli olan, *umudumun* olmasıydı.

♡

Bir süre sonra aile şeftali toplamayı bitirdi ve ben de ambarın yolunu tuttum.

"Diğer üç sepet nerede?" diye sordum kadın sadece iki sepeti tezgâha koyarken.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Bahçede bir yerlerde."

"Onları da getirir misiniz lütfen?"

"Ben getiririm," dedi adam.

Adam ambardan koşarak çıkarken kadın bana kötü bir bakış attı. Ona karşı önyargılı olmamak, kötü bir gün geçirdiğini düşünmek istiyordum –üç küçük çocukla hayat kolay olamazdı– ama bu kadın Heather ise Jonas'ın zevkinden pek hoşlanmadığımı düşünmeden edemedim. Kesinlikle daha iyisini bulabilirdi.

Dün geceki sarhoş ve neşeli halini düşünmek moralimi düzeltti. Depresyon onu dibe çekmediğinde acaba böyle biri mi diye merak ettim.

Topladıklarını tartmaya başlarken, "Buralı mısınız?" diye sordum Heather olduğunu düşündüğüm kadına.

"Burada büyüdüm. Daha yeni geri taşındık."

"Anladım."

En büyük çocukları yine Bellini kavanozlarıyla oynamaya başlayınca onun, tam o sırada otoparktan gelen motosikletin patinaj çekerek durma sesiyle de benim dikkatim başka yöne kaydı...

Bölüm On Altı

Aile ayrıldıktan hemen sonra Anders ambarın içine girdi. Dışarıda onlarla birkaç kelime konuştuğunu duymuştum. Beni kasanın arkasında gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"*Çalışıyor* musun? Tatilde olman gerekmiyor mu?"

"Artık bir çiftçi kızıyım," dedim onu bu kadar çabuk gördüğüm için duyduğum sevinci gizlemeye çalışarak.

Boş sepeti tezgâhın üzerine koyarken, "Çok iyi anlıyorum," dedi sesinde bir eğlence tınısıyla. "Babam şeftaliler için teşekkürlerini iletti."

Beyaz tişört ve dizlerinin birkaç santim üstünde kalan lacivert şort giymişti. Bacakları uzun ve bronzdu, onlara bakmamalıydım ama onu kot pantolonsuz ilk defa görüyordum o yüzden kendimi tutmam çok zordu.

"Baban nasıl?" diye sordum gözlerimi önüme odaklayarak.

"İyi. Doktorlar pazartesi taburcu olabileceğini söylediler."

"Harika!"

"Neyse, sepeti geri getirsem iyi olur diye düşünmüştüm."

"Hazır gitmişken de biraz dedektiflik yaparım mı dedin? O, Heather mı?"

"Maalesef öyle. Beni gördüğüne benim onu gördüğüme sevindiğim kadar sevindi."

"Arkadaş değilsiniz sanırım?"

"Sana hiç arkadaş canlısı biri gibi göründü mü?"

"Pek sayılmaz," diye cevapladım alayla ve hasır sepetin saplarını katlayarak diğer ikisiyle birlikte yığına ekledim. Heather'ın kocası sonunda diğer ikisini de getirmişti. Beşinci sepet hâlâ dışarılarda bir yerlerdeydi. "Aslında sepetlerden birini bahçede bırakmışlar ve birkaç tane de yarısı yenmiş şeftali var." Bakarken çocuklarının yediğini görmüştüm. "Gidip temizlik yapıp kaybolan sepeti bulsam iyi olacak."

Şeftali artıklarıyla dolu bir bahçe hiç hoş bir manzara değildi. Geride bıraktıklarının aksine, Heather'ın tartmaya getirdiği tüm şeftalilerin el değmemiş olmasına şaşırmamıştım.

"Jonas nasıl?" diye sordum tezgâhın arkasından çıkarken.

"Akşamdan kalma."

"Eminim öyledir. Ama iyi mi?"

"Evet, fena değil," diye omuz silkti ve benimle beraber ambarın yan kısmına doğru yürüdü. Bambi gözüne çarpınca aniden durakladı. "Yok artık." Bana şaşkınlıkla baktı. "Bu, Bill ve Eileen'in eski karavanı."

"Bu yerin önceki sahipleri miydiler?"

"Hayır, onlardan önceki sahipleri. Buna ne olduğunu hep merak etmişimdir." Parmaklarını Bambi'nin rozetinin üzerinde gezdirdi. "Orijinal, değil mi? 60'ların başlarından olmalı."

"Evet, Airstream bu modeli 1961 ila 1963 yılları arasında üretti. Şimdi modern bir versiyonunu üretiyorlar."

Bulaşan kiri temizlemek için başparmağını dalgın dalgın diğer parmaklarına sürterken, "Bunca zamandır burada olduğuna inanamıyorum," dedi hayranlıkla. "Ne kadar yazık."

"Üstünde branda vardı. Durumu pek iyi değil ama yenilemeyi çok istiyorum."

"Sonra ne olacak? Satacak mısın?" diye sordu bakışlarını bana çevirip.

"Hayır. Tutacağım! Hep bir Airstream istemişimdir."

"Ben de." Arkaya doğru yürüdü, gözleri karavanın gövdesinin her bir santimini inceliyordu.

Gözlerindeki kehribar rengi kusur güneş ışığında daha da çarpıcıydı. Gözlerime yeterince uzun süre bakmadığı için bir türlü iyice inceleyemiyordum.

"Bugün seni düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Bunu tamamen temizlemek istiyorum ve karavanın tavanına tırmanmaya çalışmama güleceğini düşündüm."

"Küçük bir kuş gibi," dedi gülerek, ne demek istediğimi anlamıştı. "Onu bizim oraya götürmeliyiz. Basınçlı yıkama aletimiz var. İstersen yarın sana yardım edebilirim."

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu. Tek sorun, lastiklerinin patlak olması."

"Eğer tamirhanede yoksa Jonas yenilerini sipariş edebilir."

"Tamirhane mi?"

"Şehirdeki tamirhanede çalışıyor."

"Çiftçiliğin yanı sıra mı?"

"Evet, bizimki gibi büyüklükteki bir çiftlikte tam zamanlı çalışmasını gerektirecek kadar iş yok. Hasat zamanları hariç, o zaman herkes iş başına." Bambi'ye başıyla işaret etti. "Bu şey çok küçük, traktörle bizim oraya götürebiliriz."

"Jonas için sorun olmaz mı?"

"Sorun olmaz ama traktörü kendim de getirebilirim. Aldırmam."

"Bu harika olur, teşekkürler. Aslında, babam ve Sheryl da bu eski çiftlik aletlerinden işinize yarayacak bir şeyler var mıdır diye merak ediyorlardı."

Karavanın etrafında dolaşarak şüpheyle inceledi. "Aslında yok ama eğer ıvır zıvırdan kurtulmak istiyorsan bizim hangarın arkasına taşıyabilirim."

"Ah, evet, yürüyüşe çıktığımda orada bir hurdalık olduğunu fark ettim."

"*Hurdalık* mı? Orası bir motokros pisti!"

Alınmış, öfkeli ses tonuna güldüm. "Bir *ne*?"

"Arazi motosiklet pisti. Bilirsin işte, motosiklet sürmek, atlayışlar ve akrobasi yapmak için bir pist."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Yani, pek *güvenli* sayılmaz," diye gülümseyerek cevapladı. "Jonas ve ben gençken motor çok sürerdik ama uzun zamandır yapmadık. Onu tekrar oraya götürmek moralini düzeltir mi diye düşünüyordum."

"Eğlenceli mi?"

"*Çok* eğlenceli." Şimdi sırıtıyordu. "Orada çok güçlü bir özgürlük hissi yaşıyorsun, Jonas'ın şu anda buna çok ihtiyacı var."

"Her zaman motosikletleri, arabaları falan sevmiş miydin?" Abisine karşı ne kadar koruyucu olduğunu görünce duygulanarak sordum.

"Kendimi bildim bileli."

"Ne olmak istediğini hep biliyor muydun?"

"Yani, motorlu yarışları izlemeyi hep sevmişimdir –IndyCar, NASCAR ve Formula 1 ile büyüdüm– ama yarışın parçası olarak bir kariyer yapabileceğimi hiç hayal etmemiştim." Omuzlarını silkti. "Okulda oldukça iyiydim. Matematik ve fizik en iyi

derslerimdi. Ve yüksekleri hedeflememi teşvik eden iyi bir fizik öğretmenim vardı. Bay Ryland," dedi sevgiyle. "Tam bir yarış arabası fanatiğiydi. Peki ya sen?" diye sordu. "Mimarlığa nasıl başladın?"

Babamın ambarın köşesinden ortaya çıkmasıyla konuşmamız kesildi. "Merhaba!" Anders'ı gördüğüne çok sevinmişti.

"Merhaba," diye cevapladı Anders elini sıkmak için babamın yanına giderek.

"Müşteri mi geldi?" diye sordum.

"Hayır, kahve içmek ister misiniz diye sormak istedim. Anders?" diye sordu umutla. "Seni ikna edebilir miyiz?"

Anders bana kısaca baktıktan sonra babamı başıyla onayladı. "Tabii."

Onu birkaç soruyla ısıtmış olmam iyi olmuştu. Zavallı adam başına geleceklerden bihaberdi.

Bölüm On Yedi

"Aynı yarışa gitmiş olduğumuza inanamıyorum," dedi Anders.

Luis Castro'un üçlü 500 zaferinin ilkini kazandığı hafta sonu, ikimizin de Indy 500'de olduğumuzu yeni keşfetmiştik. O zamanlar ben sadece on altı ya da on yedi yaşlarındaydım ve bu, Brezilyalı yarış pilotunun dört kez Formula 1 dünya şampiyonu olmasından çok önceydi.

Babamın yarışlara olan tutkusu yıllar içinde bana da bulaşmıştı, bu yüzden Anders'ı dinlemek gerçekten çok ilginçti. Son yarım saatte babam onu soru bombardımanına tutmuştu.

Artık her takımda iki sürücü olduğunu ve Anders'ın bunlardan birinin baş yarış mühendisi olduğunu biliyordum. Sürücüsü Ernie Williams şu anda şampiyonada sadece birkaç puan farkla lider durumdaydı. Anders normalde sezon boyunca hiç izin almıyormuş ve zaten yoğun olan takvimine Indy 500'ün de eklenmesiyle mayıs ayı uzun ve zorlu geçiyormuş; geceleri pistten son ayrılanlardan biriymiş ve iki ayrı yarışın yapıldığı hafta sonları en kötüsüymüş. Genellikle bütün gece boyunca bilgisayar verilerini inceleyip arka arkaya denk gelen yarış günlerinde arabanın ayarlarının nasıl değiştirileceğine karar vermek için çalışıyormuş. Şu anda, çift yarışlı hafta sonlarından birinde olduğu için Iowa'da, sekiz saat uzakta olması

gerekiyordu ve asistan yarış mühendisinin onun yerine çalışmak zorunda kalmasından ötürü kendini suçlu hissediyordu ancak önümüzdeki hafta sonu Indianapolis'te bir motosiklet yarışı için geri dönecekti, ardından sonraki hafta sonu da Nashville'de olacaktı.

Ayrıca IUPUI'da motor sporları mühendisliği okuduğunu, kariyerine IndyCar'a pilot yetiştiren Indy Lights serisinde stajyer olarak başladığını ama hızla terfi edip daha sonra en iyi IndyCar takımlarından biri tarafından işe alındığını da öğrenmiştim.

Ve içimden bir ses, diğerlerine kıyasla çok daha hızlı yükseldiğini, muhtemelen –hatta büyük ihtimalle– gerçekten oldukça parlak zekâlı olduğunu söylüyordu.

Babamın da aynı sonuca vardığı, her lafını can kulağıyla dinleyişinden belliydi. Ben ise hafiften bir hayranlık krizine girmiş gibiydim, muhtemelen bu yüzden ayağa kalkıp boş kahve fincanlarını mutfağa götürerek kendime gelmeye çalıştım.

Sheryl'ın Anders'a bir şey sorduğunu duydum, ardından babamın da beni mutfağa takip ettiğini fark ettim.

"Vay be," dedi başını hayranlıkla iki yana sallayarak. "Ne kadar ilginç bir adam."

"Evet," dedim ve yüzüne bakma hatasına düştüm. Kafasından geçenler fazlasıyla belliydi.

"Sakın aklından bile geçirme," diye fısıldadım Anders kanepede oturduğu yerden bizi duymasın diye.

Kıkırdayarak gülerken ellerini havaya kaldırdı.

"Karışmak istemem ama... yaz aşkı arıyorsan daha kötüsünü de bulabilirdin."

"Off, baba, yapma lütfen!" Fincanları lavaboya bıraktım. "Kesinlikle ilgilenmiyorum..."

Boğaz temizleme sesiyle donakaldım ve dehşetle dönüp baktım, Anders kapı eşiğinde durmuş bize bakıyordu. Yüzüm bir anda alev aldı ve onun biraz mahcup gülümsemesinden konuşmamızın tamamını duymuş olduğunu anladım.

"Ben artık gideyim," dedi. "Ama beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim! Asıl biz memnun olduk," diye atıldı babam ve Anders'ı koridordan ön kapıya geçirdi. "Her zaman bekleriz. Bu kadar çok soru sorduğum için kusura bakma ama yaptığın işi gerçekten büyüleyici buluyorum."

"Hiç sorun değil," dedi Anders her zamanki güler yüzüyle.

Ben de yerin dibine geçmiş bir halde hemen arkalarından onları takip ettim.

"Ben seni motosikletine kadar geçireyim," dedim Anders'a, sonra babama anlamlı bir bakış atıp kapıyı yüzüne kapadım.

Biz bahçeyi geçip ahırın önündeki otoparka yürürken Anders hafifçe gülüyordu.

"Az önceki söylediğim şey... kulağa bu kadar kaba gelmesini *istememiştim.*" Mahcubiyetten yerin dibine girmiştim ama bir yandan da kendimi açıklamak istiyordum. "İhtiyacım olan en son şey babamın çöpçatanlık yapması. Şu sıralar hayatımda bir ilişkiye yer olmadığını biliyor, nişanlım beni başka biri için terk ettiğinden beri... Aman Tanrım, yani şey demek istemiyorum, senin bana ilgi duyduğunu düşündüğümden söylemiyorum!" dedim aceleyle, yanaklarım alev alırken. "Duymadığına eminim."

Bu konuşma gitgide daha da beter bir hal alıyordu ama hiç alınmaması çok şey anlatıyordu. Benden *etkilenmediğini* fark etmiştim. O yüzden benim *ondan* etkilenip etkilenmemem de umurunda değildi.

"Haklısın, ilgilenmiyorum," diyerek onayladı motosikletine yaklaşırken bana hafifçe gülümseyerek.

Bana ilgi duyduğunu düşünmemiştim ama bunu dile getirme ihtiyacı hissetmesi midemi bulandırdı.

Motorunun iki yanında durduğumuzda o kadar aşağılanmış hissediyordum ki ona bakamadım.

"Aslında biz de kasırgadan sonra annemle aynı konuşmayı yaptık," diye itiraf ederken ses tonu dikkatimi çekti. Artık gülmüyordu. "Ben de bir ilişkiye hazır değilim."

Tereddüt ettikten sonra içimdekini söyledim. "Casey birkaç yıl önce karını kaybettiğini söyledi. Bir araba kazasında."

Uzun bir nefes verdi. "Dört yıl dört ay önceydi ve bir go-kart kazasıydı."

Kalbim sıkıştı. "Çok üzüldüm."

"Sana dürüst olacağım. Onu bırakmaya yaklaşmış bile değilim. Ve sen de nişanlının sana yaptıklarını kabullenmekte hâlâ zorlanıyor gibisin." Onayımı beklercesine duraksayınca başımı yukarı aşağı salladım. "Ama bir arkadaş istiyorsan..."

"Seni motosikletinden düşürdükten sonra bile mi?" diye sordum zayıf bir sesle. Bir şekilde onunla şakalaşacak gücü kendimde bulmuştum.

"Seni affediyorum," diye fısıldadı.

Birbirimize gülümsedik ama o motosikletine binerken içimde garip bir boşluk hissediyordum.

"Yarın traktörle geleceğim. Küçük Airstream'ini temizlemeye yardım ederim."

"Çok isterim. Teşekkürler."

"Ve hâlâ mimarlığa nasıl başladığını öğrenmem gerek."

"Artık başka zaman anlatarak seni sıkıntıdan boğarım."

Gülerek motorunu çalıştırdı ve toprak yola girerken elini bana doğru kaldırdı.

Ne kadar uğraşsam da günün geri kalanında sözlerini kafamdan çıkaramadım: *Onu bırakmaya yaklaşmış bile değilim.*

Bölüm On Sekiz

Anders, ertesi gün öğleden sonra saat dörtte uygun olup olmadığımı sorduktan sonra Jonas'la birlikte tozlu siyah kamyonetiyle geldi.

"Jonas bunları tamirhaneden getirdi," dedi yük bölümündeki lastikleri fark etmemle yüzümün aydınlandığını görünce. "Sanırım Airstream'e uygunlar. Bu işi halledince onu bizim oraya çekmek daha kolay olur diye düşündüm."

"Bu harika. Teşekkürler," dedim lastikleri kaldırırken kol kasları şişen iki kardeşe.

Dünkü utancımı ve Anders tarafından reddedilmeye duyduğum rahatsız edici hayal kırıklığını tam olarak atlatamamıştım ama onun garip davranmaması yardımcı oluyordu. Hayatıma devam etmeliydim.

"Sorun değil," dedi Jonas ve omzuna siyah büyük bir çanta asıp lastiklerden birini ambarın arkasına götürdü. Anders diğerini çakıltaşlarının üzerinde zıplata zıplata sürüyordu.

Karavan tek dingilli olduğu için sadece iki lastik gerekiyordu ama bir ara yedek lastiği de değiştirmem gerekecekti.

"Bugün hastaneye gittiniz mi?" diye sordum.

"Sabahtan gittik," diye cevapladı Anders. "Babam iyi durumda, şu anda uyuyor. Annem onun yanında kalmak istedi."

"İyileştiğine sevindim. Ben ne yapabilirim?" diye sordum Jonas çantadan krikoyu çıkarırken.

"Sadece orada dur ve güzel görün," diye şakalaştı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Şimdi kıçını öttüreceğim."

Başını geriye attı ve karnını tutarak kısık ama gür bir kahkaha attı.

Anders'ın kahkahası daha hafifti, göğsümden içeri süzülüp kalbimin erafına dolandı.

Böyle şeyler düşünmeyi *gerçekten* bırakmalıydım.

Jonas kendini toparladıktan sonra, "Bunu İngiliz aksanıyla söylemesi gerçekten çok iyi," dedi.

"Paha biçilemez," dedi Anders yeşil gözleri parlarken.

Onları görür görmez kardeş olduklarını anlayamama şaşırdım. Evet, Jonas biraz daha iri ve kaslıydı. Anders'ın yüz hatları daha inceydi ama ifadelerinde ailelere has bir benzerlik vardı.

"Gülümsediğinizde birbirinize çok benziyorsunuz."

"Oysa kız kardeşinle *sen* hiç benzemiyorsunuz," dedi Jonas.

"Biz *sadece* üvey kardeşiz," diye hatırlattım ona ama bunu duymak canımı acıtmıştı.

Bailey ve ben gerçekten farklıydık. O çok güzel ve parlaktı, ben ise... onun çok daha ***azıydım***.

"Cidden, nasıl yardım edebilirim?" diye ısrarla sordum.

"Bu tek kişilik bir iş," dedi Anders gülümseyerek.

"Ama yine de siz ikiniz varlığınızla beni onurlandırdınız," dedim tatlı tatlı. "Ve oldukça minnettarım," diye ekledim çabucak daha ciddi bir ses tonuyla.

Scott'ın kamyonetini ikimiz ortak kullanıyorduk ve bakımıyla tamamen o ilgileniyordu. Daha fazla "*Ataerkiye ölüm!*" demeli ve

bu tür şeyleri yapmayı öğrenmeliydim ama gerçek şuydu ki, bir erkeğin arabalardan anlamasını seksi buluyordum.

Özellikle de Anders sert bir tekerlek somunuyla uğraştığı sırada kollarındaki kaslar gerilip esnerken kendime onun sadece arkadaş olmak istediğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Çok *seksi* bir arkadaş. Ve onun *tüm* özelliklerini takdir etmemde bir sakınca yoktu, değil mi?

Jonas ve Anders lastikleri değiştirdikten sonra Airstream'i çiftliklerine götürüp yıkamama yardım ettiklerinde saat akşam yediyi bulmuştu. İkisi de işe koyulmuştu ve birbirimize şakalar yapıp gülüşerek oldukça eğlenceli zaman geçirmiştik. Giysilerim nemli ve kirliydi, kollarım ağrıyordu ama içim tozlu zeminde köpüren sabun kadar coşkuluydu.

Geçenlerde, hayatta size mutluluk veren şeyleri yapmanın önemi hakkında bir şey okumuştum. Anders, Jonas'ı eski motokros pistine götürmek istediğini söylerken çok doğru bir noktaya değinmişti. Son zamanlarda hayatımda pek mutlu olmamıştım ama şu anda burada durup Bambi'ye bakarken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum.

İnternette gördüğüm çoğu Airstream kadar parlak değildi –metal kesinlikle yıllar içinde matlaşmıştı– ama bu soluk görünümünü de sevmiştim.

Çiftliklerine varmamızdan kısa bir süre sonra Peggy hastaneden dönmüştü, yorgun görünüyordu ama üçümüzü bir arada görmek ona hoş bir sürpriz olmuştu. Beni akşam yemeğine davet etmişti. Aslında ısrar etmişti. Yaşadığı onca şeyden sonra ona yük olmak istememiştim ama Anders bana kabul etmem gerektiğini ima eden bir bakış atmıştı. Peggy bizi yalnız bırakınca, misafir ağırlamanın kafasını dağıtmaya yardımcı olacağını söylemişti.

Yemek masasına oturmak için kendimi pis hissediyordum ama güneş hâlâ çok sıcaktı, en azından eve varana kadar elbise kururdu.

Jonas'ın basınçlı yıkama makinesini kaldırmasını beklerken Anders'a, "Indy'ye ne zaman dönüyorsun," diye sordum.

"Salı."

"Yaz bitmeden yine gelir misin?"

"Normalde hayır ama Jonas izin almam için başımın etini yiyor."

"Yarış sezonu sırasında izin almak zor değil mi?"

"Zor ama ne yapabileceğime bir bakacağım."

Abisi için dağları yerinden oynatabilirmiş gibi hissediyordum. Acaba Bailey ve ben de bu kadar yakın olabilecek miydik? Altı yaş çok fazlaydı, yine de yaş ilerledikçe bu farkı daha az hissediyorduk. Arkadaş olan kız kardeşler kadar ortak noktamız olduğunu hiç düşünmesem de artık onun dışadönük kişiliğinden o kadar da çekinmiyordum. Eskiden onun yanında içime kapanırdım ama artık daha özgüvenliydim. Bizim için kesinlikle umut vardı.

Jonas makineyi kaldırdıktan sonra geri geldi. "Bence bira içmeyi hak ettik. Önce bunu senin evine götürmemi ister misin?" Bambi'ye başıyla işaret etti.

"Ya da gece boyunca burada bırakabilirsin," dedi Anders ve Jonas'ın az önce çıktığı büyük hangardan ilkine başıyla işaret etti. "Sabah getiririm."

"Harika olur. Acelem yok. Yarın zaten çalışacağım."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu çiftlik evine doğru yürürken.

"Bir ilkokulun ek binası," diye cevapladım.

"Harika."

"Aslında pek heyecan verici değil."

"Neden?"

"Tasarım içermiyor, sadece bir dizi teknik çizim yapıyorum ama en azından uzaktan çalışabiliyorum."

Solumuzda küçük bir orman vardı, ağaç gövdelerinin arasından akşam güneşinde parıldayan büyük bir su birikintisi görünüyordu.

"Burada göl olduğunu bilmiyordum," dedim. "Hiç yüzüyor musunuz?"

"Bazen," diye cevapladı Jonas. "Neden? Yakında kazara tekrar suya mı düşmek istiyorsun?"

Ona dil çıkardım. "Bir dahaki sefere mayomu da getiririm."

"Getirmelisin."

Aslında şaka yapmıştım ama Jonas ciddiymiş gibi görünüyordu.

"Duş alacağım. Anneme az sonra geleceğimi söyleyin," dedi ve göle doğru uzaklaşmaya başladı.

"Nereye gidiyor?" diye sordum Anders'a şaşkınlıkla.

"Evine." Su kenarındaki bir kulübeyi işaret etti.

"Aa, çiftlik evinde yaşadığını sanıyordum."

"Annem ve babamla mı?" Anders homurdanarak güldü. "Hayır."

"Kulübe ne zamandır orada?" Boyutuna bakarak tek yatak odalı olduğunu tahmin ettim.

"Yaklaşık on beş yıldır. Jonas ve babam ormandaki ağaçları kullanarak inşa ettiler."

"Sen yardım etmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Üniversitedeydim."

"Jonas üniversiteye gitti mi?"

"Evet. Ziraat fakültesi. Ama evde yaşamaya devam etti, sadece derslere gitti."

Anders beni evin yan tarafına götürüp tel örgü kapıyı açtı ve geçmem için tuttu. Kendimi bir çamaşır odasında buldum. Yerde kum rengi tüylerle kaplı gri bir köpek yatağı vardı.

"Köpeğiniz mi var?" diye sordum o kapıyı gürültüyle kaparken.

"Aslında birkaç hafta önce öldü."

"Ah. Çok üzüldüm."

"On dört yaşındaydı ama Jonas çok üzüldü. Her yere onunla giderdi."

Jonas son zamanlarda gerçekten zor bir dönemden geçiyormuş, moralinin bozuk olması çok normaldi. Ama bugün oldukça mutlu görünüyordu, hatta birkaç kadeh içtiği halde cuma gecesi de öyleydi. Anders'ın evde olması yardımcı mı oluyordu acaba?

"Hep bir köpek istemişimdir," dedim bir an durup.

"Seni kedi insanı sanıyordum?"

"Yok, sadece sana takılıyordum. Kedileri ve köpekleri eşit derecede severim."

Gülümsedi. "Köpeğine ne isim verirdin?"

Sanırım kedime Zaha Hadid'in adını verdiğimi hatırlamıştı.

"Muhtemelen Eames."

"Charles mi? Yoksa Ray mi?"

"Dişi mi yoksa erkek mi olduğuna bağlı."

Gülerek başını iki yana salladı.

Mimari referanslarımı anlaması çok hoşuma gidiyordu.

"Buradan dümdüz ilerle," diye yönlendirdi.

Evin arka kısmındaki mutfağa girdim, Peggy tezgâhta fasulye doğruyordu.

Bizi görünce irkildi. "Anders," diye bağırdı. "Önden gelseydiniz ya! Misafirini bu şekilde getiremezsin."

Anders gözlerini devirirken Peggy ellerini mutfak havlusuna sildi. Beyaz saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı.

"Gidip üstümü değiştireceğim," dedi Anders koridorda yürürken omzunun üstünden seslenerek. "Jonas da birazdan gelir."

Ben de üstümü değiştirebilmeyi ya da duş alabilmeyi dileyerek orada garip garip dikilmeye başladım.

"Yardım ister misin?" diye sordum Peggy'ye.

"Hayır, her şey hazır," diye cevapladı önlüğünü çıkarırken. "Umarım kuzu eti seversin."

"Severim. Çok güzel kokuyor ama bu kadar zahmet etmeseydiniz."

Endişemi eliyle savuşturdu. "Zaten çocuklar için yemek yapacaktım. Ne içmek istersin? Bir şişe *rose* şarap açmayı düşünüyordum."

"Harika olur. Ama ben elim boş geldim, kusura bakmayın."

"Ah, hadi ama." Buzdolabına gitti ve bir şişe çıkardı. "Bu arada şeftali kokteylini çok sevdim," dedi tıpasını açarken.

"Bellini mi?"

"Adını unutmuşum ama evet, çok lezzetliydi."

"Sana püreden biraz daha getiririm."

"Onu ima etmek istememiştim! Ama varsa biraz püreye hayır demem."

"*Kesinlikle* biraz paylaşabiliriz," diye gülümsedikten sonra uzattığı kadehi alıp etrafa bakındım.

Mutfağın duvarları ve tavanı tamamen zencefil rengi çam kaplamaydı, dolaplar ve tezgâh da aynı malzemeden yapılmıştı. Kahverengimsi turuncu fayanslarla birleşince genel olarak göze fazla gelen etki yaratıyordu.

Koridordaki duvarda bir dizi büyük fotoğraf çerçevesi olduğunu fark ettim ve bakışlarımı oraya çevirdim. "Bakabilir miyim?"

"Tabii ki, tatlım, evindeymişsin gibi davran."

Görebildiğim kadarıyla evin alt katının tamamı, bitişikteki oturma odası da dahil olmak üzere aynı zencefil rengi çam ile kaplıydı. Ayrıca zeminin tamamı karo döşeliydi ve düzenli aralıklarla koyu desenli halılar serilmişti.

Bu evi biraz aydınlatmak için neler vermezdim.

Aile fotoğraflarına bakarken alışkanlıkla şarabımı kadehimde döndürdüm. Çerçeveler farklı boyutlarda olsa da hepsi oval şekilliydi ve her biri koyu renkli cilalı ahşaptan süslü altın kaplama metala kadar farklı malzemelerden yapılmıştı.

Mutfakta Peggy doğranmış fasulyeleri ocaktaki tavaya koyuyordu ve işini bitirince bana katıldı.

"Bunlar kim?" Siyah beyaz bir fotoğraftaki sert bakışlı bir çifti işaret ettim. Fotoğraf çok eskiydi; bir kadın yüksek sırtlı bir koltukta oturuyor, sağındaysa bir adam ayakta duruyordu.

"Patrik'in büyük büyükbabası Haller ve eşi Sigrid." Peggy Ortabatı Amerikan aksanıyla konuşuyordu ama Haller'ı "Ha-ler" olarak telaffuz etmişti ve bu da kulağa İskandinav gibi geliyordu.

"Onlar buraya ilk yerleşenler mi?" diye merakla sordum.

"Evet, öyleler."

Başka bir siyah beyaz fotoğrafta farklı bir çift yine aynı pozu vermişti. Biraz ürkütücü olduğunu söylemeliydim. "Aynı koltukta oturuyorlar," dedim ve daha yakından baktım.

"Evet," diye gülerek cevapladı. "Bu Henrik, Haller'ın oğlu ve karısı Edna." Duvarda ilerledi. "Ve burada da Aan ile Rose ve Erik ile Mary var."

Hepsi aynı koltukta aynı pozu vermişti.

"Ve işte biz," dedi neşeyle kendisi ve kocasının fotoğrafını göstererek.

Son iki fotoğraf gibi bu da renkliydi ve Peggy nispeten ciddi bir ifade takınsa da gözlerindeki ışıltıyı gizleyememişti. Çok genç görünüyordu, belki yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Anders'ın yeşil gözlerini ve çarpıcı kaşlarını ondan aldığını fark ettim.

"O koltuk hâlâ duruyor." Oturma odasını işaret etti. Köşede kırmızı, yüksek sırtlı koltuğu gördüm.

"Çok beğendim!" dedim heyecanla ve daha yakından bakmak için yaklaştım.

Sandalyenin kumaşı solmuş ve yıpranmıştı ama onu burada görmek beni heyecanlandırdı.

Dikkatimi odanın geri kalanına çevirdim. Neredeyse her yüzey süs eşyaları, antikalar ve fotoğraf çerçeveleriyle doluydu. Etrafıma baktıkça iç mekânı değiştirmekle ilgili az önceki düşüncelerimi geri almak istedim. Bu evin içinde yüz yetmiş yıldan uzun bir tarih vardı. Bana *kalsaydı* muhtemelen ben de olduğu gibi bırakırdım.

Ama bir yandan da biraz beyaz boya mucizeler yaratabilirdi.

Gözüm gümüş çerçeveli bir fotoğrafa takıldı ve onun Anders'ın düğün günü olduğunu fark edince kalbim bir anlığına durdu.

"O, Laurie," dedi Peggy dikkatimi çeken şeyi görünce.

Artık karısının adını da biliyordum.

"Anders bana olanları anlattı," dedim onun gibi alçak sesle konuşarak.

Fotoğrafı inceledim. Anders üzerine tam oturan siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve ince siyah kravatıyla çok yakışıklıydı. Saçları şimdi olduğundan daha kısaydı ve karısı Laurie'ye bakıyordu. Laurie ise ona gülümsüyordu. Sarı saçları dağınık bir topuz yapılmıştı ve üstüne minik beyaz çiçekler takılmıştı. Gelinliği beyaz dantelden ve kolsuzdu. Kesinlikle çok güzeldi.

"Ailemizin başına gelen en kötü şeylerden biri," dedi Peggy sesi kederden boğuklaşırken.

Biri mi?

Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı ki birdenbire mahcup göründü.

"Patrik nasıl?"

"Ah, o iyi," diye yanıtladı ve bu da bana, onun kalp krizini bu ailenin yaşadığı diğer trajedilerle aynı kefeye koymadığını düşündürdü.

Gerçekten de kasırga sığınağındayken olduğundan çok daha rahat ve huzurlu görünüyordu, babamın ona neden cana yakın dediğini anlayabiliyordum. Kocasının iyi olacağını bilmek onu rahatlatmış olmalıydı.

"Bence dinlenmenin tadını çıkarıyor," diye samimiyetle fısıldayarak ekledi. "Yıllardır geçirdiği en güzel tatil."

"Peki bu kimin yüzünden?" Anders merdivenlerden inerken yüksek sesle sordu.

"Evet, evet biliyorum. Onu uğraştırıyordum," diye cevapladı annesi. Gözlerini tavana çevirdi, ardından bana gülümsedi ve mutfağa geri döndü.

Anders siyah bir tişört giymişti. Saçları ıslaktı ve birkaç koyu saç teli yeşil gözlerinin üzerine dökülmüştü. Uçlarında minicik su damlacıkları vardı. Onlara öyle bakakalmıştım ki elini asi saçlarına atıp düzeltmesiyle irkildim.

"Duş almışsın," diye suçlayıcı bir ifadeyle fısıldadım. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Gayet iyisin," dedi kaşlarını çatarak ve mutfağı işaret etti.

Narenciye kokulu duş jeli kokuyordu, belki de şampuanıydı.

Kapı gürültüyle açıldı ve Jonas'ın çamaşır odasını geçip eve girdiğini gördük.

"Biram nerede?" diye bağırdı.

"Hemen geliyor," dedi Anders yorgunluktan ölüyormuş gibi alaycı bir sesle, ardından buzdolabına yöneldi. Önce *rose* şarabı çıkardı ve benim kadehimi doldurdu, ardından da annesininkini. Daha sonra da Jonas ve kendisine iki şişe bira çıkardı.

Jonas gülümseyerek, "Şerefe," dedi ve dördümüz de içkilerimizi kaldırıp kadeh tokuşturduk.

Yemek odasında, eski moda beyaz dantelli masa örtülerinin serili olduğu oval şekilli maun masada yemek hazırdı. Jonas bir ucunda, Peggy diğer ucunda oturuyordu. Anders ve ben ortada, karşılıklı oturmuştuk.

Peggy ve Anders'ın masaya koyduğu servis tabaklarının üstünde buharları tütüyordu; kendi suyuyla parlayan kemiksiz kuzu kolu, çıtır çıtır altın rengi kızarmış patatesler ve tereyağıyla kavrulmuş karabiberli fasulye vardı. Jonas bir bıçak getirdi ve herkesin sebzelerini tabaklarına almadan önce onun eti kesmesini beklediğini düşündüm ama o bıçağı bırakıp avucunu bana uzattı. Peggy'nin de solumda aynı şeyi yaptığını fark etmem bir saniye sürdü.

Ah, kahretsin. Şükran duası ediyorlardı.

Daha önce hiç şükran duası edilen bir masada bulunmamıştım ve kendimi tamamen rahat hissetmiyordum. Ama orada oturup Peggy'nin yumuşak elini ve Jonas'ın nasırlı elini tutarken, kadının inişli çıkışlı Amerikan aksanı odayı doldurarak sağlığımız için, Patrik için, onların masasında olduğum için, Ramsay'yi onlara hediye eden Ted ve Kristie için ve Ramsay'nin kendisi için –*bunun* ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum– şükretmesini dinlerken içimi garip bir memnuniyet kapladı.

Dindar biri değildim ama oluşturduğumuz bu el zincirinde, bu birliktelik hissinde iyi ve kutsal bir şey vardı.

Peggy konuşmasını bitirdiğinde birbirimizin ellerini bıraktık. Başımı kaldırıp Anders'ın masanın ucundan dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

Ve dün birbirimize söylediğimiz onca şeye rağmen tuttuğum el onun olmadığı için bütün vücudum pişmanlıkla sızladı.

Bölüm On Dokuz

Akşam yemeğinin ardından Anders beni eve kadar geçirdi. "İlk kez şükran duası ettin, değil mi?" dedi bakışları bana kayarken. Dudaklarında durumdan eğlenen bir gülümseme vardı.

"Okunması o kadar kolay biri miyim?"

"Pek sayılmaz." İkimiz de biraz çakırkeyif olduğumuzdan sohbet daha rahat ve akıcıydı.

"Ted ve Kristie kim?" diye sordum gökyüzüne bakmak için durduğumuzda.

Gökyüzü mor, pembe, mavi ve turuncu neon çizgilerle kaplanmıştı; sanki dev bir bebek eline fosforlu kalemleri almış ve rasgele karalamış gibi görünüyordu.

"Ailemin çiftçi arkadaşları," diye cevapladı Anders.

"Peki, *Ramsay*'nin kim olduğunu sorma cüretinde bulunabilir miyim?"

"Ramsay *artık* yok," dedi bana bakarak. Gözlerindeki kehribar rengi lekeler bu ışıkta daha koyu görünüyordu, irisleri daha puslu bir yeşildi. "Bence içten içe biliyorsun."

"Ah! Dostum!" diye inledim yüzümü ovuşturarak yürümeye devam ederken. "Daha önce ismi olan bir yemek yememiştim."

Aniden gelen alçak kahkahası tenimi ısıtarak içimi eritti. Beni kızarmış bir marşmelov gibi hissettirdiği için utanmam gerekirdi ama bu hisse bayılıyordum.

"Çok daha iyi bence," dedi adımlarını bana uydurarak. "Birisi bir hayvana isim verecek kadar değer veriyorsa, hayvan hayattayken de ona değer verdiğine inanabilirsin. Ramsay, senin tabağına gelmeden önce çiftlikte iyi bir hayat yaşadı, bunu süpermarketten aldığın hiçbir et için söyleyemezsin."

"Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum."

Evimin kapısına vardık ve Anders verandanın ışığı altında bana döndü, bakışları alnıma kaydı.

"Yüzün biraz kirlenmiş." Silmek ister gibi elini kaldırdı, sonra fikrini değiştirip geri indirdi ama onun neredeyse dokunacak kadar yaklaşan parmaklarının heyecanını hissetmeye devam ettim.

"Nerede?" Parmaklarım anında kumlu bir şeye değdi. "Anders!" diye onu azarladım. "Neden daha önce söylemedin? Bunca zaman boyunca annenin yanında yüzümde kirle oturdum."

"Annem fark etmemiştir. O bir çiftçi karısı, artık kiri görmüyor."

"Geçti mi şimdi?" diye sordum.

Alnıma baktıktan sonra yüzümün geri kalanını inceledi, gözleri benimkilerle buluştuğunda kanım elektriklenerek uğuldadı. Hafifçe başını yukarı aşağı salladı.

Kahretsin, ondan hoşlanıyordum.

Aniden hareketlendi. "Yarın görüşürüz."

"Evet! Bugün Bambi'ye yardım ettiğin için tekrar teşekkürler," dedim o geri çekilirken.

"Benim için bir zevkti."

♡

Dönüp merdivenlerden koşarcasına inerken arkasını dönüp bana bakmadı. Biliyordum çünkü o gözden kaybolana kadar orada durup izledim.

Ertesi gün, yatak odamdaki yeni masamda oturup işlerimi yapmaya çalışırken Anders hâlâ aklımdaydı.

Patronum Graham, ilkokul ek binası için ihale çizimlerinin ayrıntılarını göndermişti ve bunları incelerken önceki mühendisin tesisat odasındaki ısı pompasına fazla alan ayırmış olabileceğini fark ettim çünkü benden önce bu projeyle ilgilenen Raj, alanı genişletmek için hizmet dolaplarından birini feda etmişti.

Personelin görüşlerini almak için yaptığımız ilk *toplantıya* ben de katılmıştım ve temizlikçi Jerry –kırklı yaşlarında, saçları dağınık ve ağzı kokan bir adam– neredeyse bir saat boyunca konuşup durmuştu. Süpürge dolabını alamazsa çok kızacaktı.

Sınıfların alanından yer çalarsam da öğretmenler ve okul yönetimi memnun olmayacaktı. Bunu bildiğim için iç tasarımı yeniden düzenlemeye çalıştım. Bu bir denge oyunuydu ama ben bu sorunu oradan birkaç santim, buradan birkaç santim keserek çözdüm.

Geçici ofisimi çok sevmiştim. Sabah babamla şehre inmiştik ve küçük bir mobilyacıda bu masayı bulduğumuzda gözlerime inanamamıştım. Aslında Walmart'a gidiyorduk ama birden buraya bir bakasımız gelmişti. Masa basit ama şıktı, yosun yeşili metal tokalı ayakları ve huş ağacından bir yüzeyi vardı. Beşik çatı pencerelerinden birine sığacak kadar küçüktü ama masa lambası, dizüstü bilgisayarımı ve bir tepsi koyabileceğim kadar da büyüktü. Neyse ki MacBook Pro'mu yanımdan hiç ayırmıyordum yoksa bu uzaktan çalışma planım bu kadar kolay gerçekleşmezdi. Tepsiden bahsetmemin sebebi ise Sheryl'ın az önce kahveyle birlikte şeftalili, vanilyalı ve bademli taze pişmiş kek getirmiş olmasıydı. Masamın üzerinde kalan boş alan tam da tepsiyi koyacak kadardı.

E-postalarımı kontrol ettim: Annemden uzun, hoşsohbet içerikli bir e-posta vardı ve ekim ayında evlenecek olan arkadaşım Sabrina da beni ve bir grup arkadaşını bekarlığa veda partisinin detaylarını içeren e-postanın bilgi kısmına eklemişti. Sabrina ve nişanlısı Lance, Scott'la ikimizin tek ortak arkadaşlarımızdı ve Scott nişanımızı attıktan sonra onlarla aramda bir mesafe hissediyordum. Ama şu ana kadar Sabrina benim tarafımda, Lance ise Scott'ın tarafında görünüyordu.

Bu durumun ne kadar süreceği belli değildi. Nadine ve Scott birlikte olmaya devam ederlerse, onları sonsuza kadar dışlayamazlardı. Scott'a düğüne Nadine'i getiremeyeceğini söyleyeceklerini de sanmıyordum. Ayrılığımız konusunda biraz daha iyi hissediyor olabilirdim ama yine de tek başıma gidip onları orada birlikte görmeyi hayal edemiyordum.

İş arkadaşım Freddie'nin e-postasına tıkladım ve Lucinda Beale işini devraldığı için suçluluk duyduğunu gördüm. Benim için sorun olup olmadığını bilmek istiyordu ve onun içini rahatlatan bir şeyler yazdım. Başta sinirlenmiş olabilirdim ama şimdi yumuşak dalgalar halinde ufka kadar uzanan yeşil tarlalara ve kabarık beyaz bulutlarla bezenmiş puslu mavi gökyüzüne bakarken ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Bazen, diye düşünmeye başladım tam kekimi yerken, *hayat gerçekten de insana güzel şeyler sunabiliyor*.

♡

Anders bugün Bambi'yi geri getirecekti ama saat ilerledikçe ve ondan haber alamadıkça sinirlerim biraz gerilmeye başladı.

Ondan hoşlanıyordum. Hem de kabul etmek istemediğim kadar çok. Ve dün gece bana bakışından sonra hislerimin biraz bile olsa karşılığının olmadığını söyleyemezdim. Öyleyse neden söz verdiği gibi haber gelmemişti? Cesaretimi toplayıp mesaj gönderdim.

Bambi'yi öğleden sonra getirebilecek misin?

Bir dakika içinde cevap verdi. *Hayır. Artık bizim oldu.*

Hırsız! yazdım gülerek.

Jonas bir saat kadar sonra getirir. Babam evde. Ben de birazdan Indy'ye döneceğim.

Midem düğümlendi. *Bugün mü?*

Yarın gideceğini sanıyordum.

Evet

Tek yazdığı buydu, başka herhangi bir şey, hatta noktalama işareti bile yoktu.

Ne zaman buraya döneceğini –tabii dönecekse– sormamak için kendimi zor tuttum.

Dikkatli sür, yazmaya karar verdim.

Cevap gelmedi.

♡

Onu düşündüğümde kendimi boşluktaymış gibi hissetmemem yaklaşık bir hafta sürdü. İlk başta bana ilgisi olmadığını *söyleyecek* kadar ileri giden birine bir şeyler hissettiğim için kendime çok kızdım. Nasıl oldu da fikrini değiştirmiş olabileceğine kendimi inandırabilmiştim, anlamıyordum.

En azından Scott'ı düşünmeye başlamamıştım. Günlerimi masamda tek başıma çalışarak geçiriyordum; akşamları babam ve Sheryl ya da Bailey ve Casey'yle, bazen de dördümüz ailece birlikte geçiriyorduk. Boş zamanlarımda da Airstream'in tadilatına devam ediyordum.

Sonunda melankolik ruh halim geçti ve yaz boyunca Indiana'da kaldığım için kendimi şanslı hissetmeye başladım.

♡

Ağustosun ilk haftasının sonuna denk gelen bir cumartesi gününün öğleden sonrasıydı. Bugün sırayla müşterileri karşılamaya devam ederken bir yandan da Sheryl'a mutfakta yardım ediyordum. Daha doğrusu, bu sefer o bana yardım ediyordu.

Fazlaca ravent bitkisi topladıktan sonra Bellini'den esinlenerek kokteyl tariflerini araştırmış ve ravent şurubu kullanılan bir tarif bulmuştum. Sheryl ve ben kavanozları yıkadık, raventleri yıkayıp beş santim uzunluğunda doğradık ve toz şekerli suda kaynattık. Sonunda, mutfak tezgâhının tepesindeki ışıklar altında parlayan birkaç düzine parlak pembe şurup elde ettik.

Bu arada babam Nashville'deki IndyCar sokak yarışını izliyordu. Anders'ı televizyonda gördüğü için çok heyecanlanarak beni çağırdı.

Ben oraya varamadan kamera başka yere döndü ama babam benim için geri sardı ve itiraf etmeliydim ki onu pit duvarındaki komuta masasında siyah kulaklıkları ve son derecede ciddi bir ifadeyle otururken görünce kalbim bir an durdu.

En azından arkadaş kalacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum ama neredeyse iki hafta geçmesine rağmen birbirimize tek kelime bile yazmamıştık.

Gerçi ben de ona mesaj atmış değildim.

İnsanlara karşı önyargılı olduğumu ve onların düşündüklerini varsaydığım şeylerin doğruluğuna şüphesiz inandığımı fark etmiştim ama Bailey'yle yemek masasında nereye oturacağımız konusunda yaşadığımız yanlış anlaşılma gibi çoğu zaman haksız çıkıyordum. Son iki hafta içinde Casey'yle birlikte birkaç kez akşam yemeğine gelmişlerdi ve ilk seferinde beni özellikle babamın yanına oturtmaya özen göstermişti. Aslında kendimi biraz aptal gibi hissetmiştim; aşırı tepki vererek şımarık davranmışım gibi geliyordu ama Bailey çok ısrarcıydı ve hissettiğim o ilk rahatsızlık halini

atlatınca beni önemsediğini göstermesini takdir etmiştim. Bunun çok yardımı dokunmuştu. Kendimi daha çok ailenin bir parçası gibi hissetmeye başladım ve bir kez bile dışlanmış hissetmedim.

"Yine çıktı," diye bağırdı babam oturma odasından. "Wren!"

"Geliyorum," diye seslendim.

Görüntüyü çoktan geri sarmış ve duraklatmıştı bile. Ben de ani bir dürtüyle telefonumu çıkarıp televizyon ekranının fotoğrafını çektim.

Anders'a mesaj attım. *Bak! Arkadaşım televizyona çıkmış!*

Yarış şu zamana çoktan bitmiş olmalıydı ama babam müşterilerle ilgilenmek için defalarca duraklatmak zorunda kalmıştı. Gerçi Anders'ın yarış günleri hakkında anlattıklarına göre muhtemelen hâlâ pistteydi. Ondan yakın zamanda cevap alabileceğimi sanmıyordum. Gerçi ondan hiç cevap alabileceğimi sanmıyordum.

Bailey işten sonra bize gelince kokteylleri hazırladım –bir ölçü ravent şurubu, bir ölçü vanilya votkası ve iki ölçü limonata– ve onları verandaya taşıdık. Babamla Sheryl bizi yalnız bıraktılar. Beyaz ahşaptan bir bahçe salıncakları vardı ve orası sabahın erken saatlerinde ya da serin akşamlarda oturup sezonun son ateşböceklerinin soya fasulyelerinin üzerinde dans etmesini izlemek için en sevdiğim yerdi. Bitkiler artık belime kadar uzamıştı ve üzerinde küçük yeşil fasulyeler büyüyordu.

Bazen traktörüyle ya da Gator'ıyla veya başka bir tarım aracıyla Jonas'ın geçtiğini görüyordum. Dün onu tarlaları ilaçlarken görmüştüm, traktörünün iki yanından devasa mekanik kollar uzanıyordu. Bu sabah yatak odamın penceresinden bir tarım uçağının tarlaların üzerinden geçip mısırlara bir tür ilaç püskürtmesini izlerken onun da bu küçük beyaz uçakta olduğunu hayal ettim. Orada

olduğunu sanmıyordum ama onu her yerde vızıldayarak gezinip listesindeki işleri birer birer tamamladığını düşünmek beni güldürmüştü. Kasabadaki tamirhanede de çalıştığına inanamıyordum.

Sadece kardeşini değil, Jonas'ı da özlediğimi fark ettim. Bambi'ye yardım ederken ikisiyle *birlikte* vakit geçirmeyi sevmiştim ve yollarımızın tekrar kesişmemesi beni üzüyordu.

Jonas, Bambi'nin lastik değişimi için henüz fatura getirmemişti. İşyerine uğrayıp borcumu ödeyerek yedek lastiği de değiştirmesini isteyecektim ama bu işi kayıtdışı yapmak istemiş olabileceği de aklıma gelmişti. Belki yarın çiftliğe gidip ödemeyi hallederdim ve nasıl olduğunu da sorardım.

Kavurucu sıcaklık bugün sona ermişti. Dün sıcaklık doksan Fahrenheit civarındaydı ama bugün sadece sekseni gösteriyordu. Bir aydır Indiana'daydım ve Fahrenheit cinsinden konuşmayı benimsemiştim. Bu, dün otuz üç dereceyken bugün yirmi altı derece demekti. İçeceğini yudumlayan Bailey'ye göz attım.

"Yürüyüşe mi çıksak?" diye sordum birdenbire.

Frederickson Çiftliği'ne gidebilirdik ama bu fikir aklımdan geçer geçmez hemen rafa kaldırdım. Bailey, Dirk'ün Yeri'nde içtiğimiz geceden beri Jonas'tan bahsetmemişti ve bu da bana acaba Jonas'ı aklından çıkarmaya mı çalışıyor diye düşündürüyordu. Eğer öyleyse kararlılığını zayıflatmak istemiyordum.

"Ciddi misin?" Bailey pek ikna olmamış gibiydi ama çok güzel bir akşamüstüydü.

"Balkabağı tarlasının son halini gördün mü?"

"Balkabağı tarlası mı?" Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Hadi ama," diye ısrar ettim. "Filizler birkaç gün önce çiçek açmaya başladı."

Yola çıktık ve siyah ambarın önünden geçerek Fredericksonların dolu vuran mısır tarlasıyla bitişik alana doğru yürüdük. Çiçekleri, yeşil bir denizde yüzen sarı denizyıldızlarını andıran balkabağı tarlası önümüzde uzanıyordu.

"Bu çok lezzetli," dedi Bailey coşkuyla.

Bailey manzaradan hiç etkilenmemiş, kokteyl hakkında konuşuyordu.

Ben de bir yudum aldım. "Casey bu akşam gelmek istemedi mi?"

"Hayır, Brett geldi."

"İyi anlaşıyorlar, değil mi?"

"Biraz fazla iyi. Ondan kurtulamıyorum."

"Ondan kurtulmak mı *istiyorsun*?" Duygusuz ses tonundan şaka mı yaptığını yoksa gergin mi olduğunu anlayamamıştım.

"Hayır, iyi biri. Henüz misafirliği rahatsızlık vermeye başlamadı, o duruma gelmeden de gider zaten."

Gülümsedi ama bunun göstermelik olup olmadığını merak ettim. Casey'yle çok uzun süredir evli değillerdi ve onun aksine Bailey buraya yeni taşınmıştı.

Casey karısına yeterince zaman ayırıp ilgi gösteriyor muydu? Karısının buraya alışması için yeterince çaba gösteriyor muydu?

Henüz ona bu soruları sormaya cesaret edemiyordum. Endişelerimi gülünç bulacağından korkuyordum.

En azından babam ve Sheryl yakınlarındaydı, tamamen yalnız değildi.

Ve şimdilik ben de vardım.

Bir araç bizim çiftliğin yoluna saptı ve birden Jonas olduğunu fark ettim. Bizi görünce frene bastı, siyah kamyoneti beni ve kız kardeşimi beyaz toz bulutuna boğdu. O, camı indirirken biz gülerek öksürüyorduk. Kader müdahale edip onu bize göndermiş gibiydi. Bunun iyi bir şey olup olmadığını henüz bilmiyordum.

"Hanımlar," dedi gülümseyerek ve gözleri benden Bailey'ye kaydı.

"Hey!" diye bağırdı Bailey. "Nasılsın?"

"Fena değil."

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Indiana Eyalet Fuarı'nda. *O* nedir?" Pembe içeceklerimize başıyla işaret etti.

"Denesene biraz." Bailey içeceğini açık pencereden uzattı.

Jonas bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Vay canına, çok tatlı." Bardağı geri verdi.

"Ah! Bir saniye bekler misin?" diye sordum. "Annen bu kokteyli çok sevecektir. Ona benim için götürür müsün?"

"Çoktan gitti. Üzgünüm."

"Nereye gitti?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Wisconsin'e, babamın kız kardeşinin evine. O ve babam orada biraz zaman geçirecekler. Bu sabah çıktılar."

"Ah! Harika!"

"Evet, uzun zamandır beklenen bir tatil." Bu durumdan memnun görünüyordu. "Aslında Anders yarın buraya dönüyor. Siz de gelin, mangal yaparız."

"Harika, tamam!" diye cevapladı Bailey.

"Mangal yaparız" derken barbekü yapmayı kastettiklerini varsayıyordum ama... *Anders geri mi geliyordu? Ne kadar süreliğine?*

Umursamamalıydım. Umursamamam gerektiğini *biliyordum.* Ama lanet olsun ki umursuyordum.

"Saat kaçta?" diye sordu Bailey. "Ne getirelim?"

"Saat dörtte ve kendiniz gelin yeter."

Jonas uzaklaşır uzaklaşmaz, Airstream lastiklerini sormayı unuttuğum için kendime kızdım. Neyse, yarın öderdim.

Bailey'ye baktığımda yüzünün ışıldadığını fark ettim.

Casey'yle mutlu muydu?

Jonas'tan hoşlanıyor muydu?

Umarım bir gün ona bunları sorabilecek kadar kendimi rahat hissederdim.

♡

Neyse ki Anders o gece geç saatlerde mesajıma cevap verdi. Sadece gülen bir emojiydi ama hiç yoktan iyiydi. Dört ravent kokteyli içmiştim –yıldızlar çıkana kadar verandada oturmuştuk– ve belki ayık olsaydım konuşmamızı orada bırakırdım. Ama ayık değildim ve bu yüzden yeni bir mesaj yazdım.

Jonas'ı gördüm. Aileni tatile mi gönderdiniz?!

Bir dakika bekledikten sonra dişlerimi fırçalamak üzere banyoya gittim. Döndüğümde cevap vermişti.

Evet. Hâlâ inanamıyorum.

Jonas, Bailey ile beni barbeküye davet etti. Umarım senin için sorun olmaz.

Seni görmek güzel olacak.

Cevap vermemek için kendimi zor tuttum ama o lanet mesaj yüzünden gece yarısına kadar uyuyamadım.

Bölüm Yirmi

Hazırlanmayı bitirdiğim sırada Bailey geldi.

"Güzel görünüyorsun," derken bana tek koluyla sarıldı.

"Sen de."

Kot etek ve kollarında fırfır olan beyaz dantelli bluz giymişti.

"Bu, muhtemelen dolabımdaki en yazlık şey," dedim siyah şort tulumumdan bahsederek. "Alışverişe çıkmam gerek."

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Indianapolis ya da Bloomington?"

"Ben de gelirim," dedi hevesle. "Hafta sonu gezisi yapabiliriz."

"Eğlenceli olabilir. İzin alabilir misin?"

İşini hatırlayınca keyfi birden kaçtı. "Aslında, muhtemelen alamam. Ağustosun geri kalanı boyunca peş peşe düğünlerimiz var."

"Düğün organize etmeyi seviyor musun?" diye sordum endişeyle.

"Seviyorum ama planladığım her etkinlik golf kulübünde gerçekleşiyor, bu yüzden hepsi birbirinin aynısı. Ajansa bağlıyken işim daha çeşitliydi."

"Şehirde organizasyon ajansı yok mu?"

Bailey hüzünlü bir gülümsemeyle cevapladı. "Sence? Golf kulübü, herkesin önemli etkinliklerini yaptığı tek yer. Doğum günü partileri, emeklilik partileri, cenaze törenleri... Her şey golf

kulübünde. Bu kasabadaki insanların hayal gücü konusunda ciddi eksiklikleri var."

"Alışverişe hafta içi çıkabilir miyiz?" diyerek konuyu planımıza geri çevirdim. "İşimi yaptığım sürece kaçta gittiğimiz hiç sorun olmaz."

"Hafta içi harika olur! Perşembe nasıl? Bloomington'a gidersek arkadaşım Tyler'a onda kalıp kalamayacağımızı sorarım."

"Harika!"

Yine sıcak günlerden biriydi ama nem oranı düşüktü, bu yüzden geçen hafta kadar dayanılmaz değildi. Kendimi gök gürültülü bir fırtınayı özlerken buluyordum, şimşeklerin gökyüzünü aydınlattığı ve yağmurun şiddetle yağdığı bir fırtınayı... ama bu tür bir havanın Fredericksonların ekinlerine zarar verip vermeyeceğini bilmediğimden çok da isteyemiyordum.

"Bugün Scott'la ilgili nasıl hissediyorsun?" Bailey çiftliğe doğru yola çıkarken sordu.

"Daha iyiyim," diye cevapladım.

Geçen hafta, Indiana'da kalacağımı haber vermek için ona mesaj atmıştım.

Bu harika! diye cevaplamıştı ve buna nedense çok sinirlenmiştim. *Eve göz kulak olmamı ister misin? Ödenecek fatura ya da sulanacak bitkiler var mı?*

Hayır, annem hallediyor.

Harika. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Onun bu coşkusunu küçümseyici bulmuştum ama dün gece Bailey'ye bundan bahsettiğimde öyle olmadığını söylemişti.

"Birlikte bir geçmişiniz var ve ayrılmadan önce birbirinizden nefret etmiyordunuz. Eminim seni özlüyordur. Muhtemelen arkadaş kalmak istiyordur."

"İmkânsız," diye mırıldanmıştım.

O sırada sadece iki içki içmiştik ama gece ilerledikçe Bailey'nin sözleri kafamda dönüp durmaya devam etmiş ve Scott'ın Airstream'i yenileme projemden ne kadar hoşlanacağını düşünmeye başlamıştım.

Bailey'ye onun sözlerini düşündüğümü itiraf ettiğimde, onunla iletişime geçmek için Bambi'nin bir fotoğrafını göndermemi önermişti.

Arkadaş olabileceğimizi sanmıyordum ama en azından dostça davranabilir miydik?

Hâlâ düşünüyordum.

Kırmızı ambar uzakta belirdi ve sağımızdaki mısır tarlası aniden sona erdiğinde yolun gerisinde duran ev göründü. Anders'ın BMW'sunu garaj yoluna park edilmiş halde görünce tüylerim diken diken oldu. Onu tekrar görme fikrinin beni bu kadar etkilemiş olmasından nefret ettim.

Ben âşık olduğumda sonuna kadar âşık olurdum ve şu anda ihtiyacım olan son şey, karısını kaybetmenin acısını hâlâ yaşayan bir adama karşılıksız duygular beslemekti. Ön kapıya doğru yürürken kendimi cesaretlendirmeye çalışarak kapıyı çaldım.

Cevap yoktu.

Daha sert çaldım.

Hâlâ cevap yoktu.

"Müzik sesi mi o?" diye sordu Bailey ben telefonumu çıkarırken.

Başımı bir yana eğip dinledim. Sam Fender çalıyor gibiydi.

Bailey merdivenlerden aşağı koşarak indi ve sağa dönerek evin yan tarafından dolandı. Peşinden giderken mesajlarımı kontrol ettim ve tahmin ettiğim gibi Anders'tan bir mesaj vardı.

Kulübedeyiz.

Gülümseyerek telefonu cebime koydum. Göl evini görmeye gidiyorduk!

Araba yolu bakımsız bir çimenlikte son buluyordu. Sağda, stratejik bir açıyla yerleştirilmiş olan gül bahçesi tarafından gizlenmiş kasırga sığınağı vardı. Çimleri geçip ormana ulaştığımızda müzik sesi gitgide yükselmeye başladı, ayaklarımızın altındaki dallar adım attıkça kırılırken ağaçların arasından güneş ışığı süzülüyordu. Göl, uzun ve ince ağaç gövdeleri arasından parlıyor, kulübeye yaklaştıkça hafif bir esinti ile barbekü kokusu burnumuza geliyordu.

Jonas ve Anders su üzerindeki bir iskelede şezlonglara oturup bacaklarını uzatmış, ellerinde bira şişeleriyle çok rahat görünüyorlardı. Anders omzunun üzerinden bize baktı ve gözleri benimkilerle buluşunca hain kalbim yerinden çıktı.

"Merhaba!" diye seslendi Bailey.

"Selam!" diye cevapladı Jonas ve Anders'la birlikte ayağa kalktılar.

Jonas bize doğru koşarak geldi. Mutlu ve halinden memnun görünüyordu. Bunun sebebi bira mıydı, kardeşinin eve dönmüş olması mıydı yoksa Anders'ın bir keresinde söylediği gibi "yabancılara" karşı böyle davranmasından mıydı bilmiyordum ama onu neşeli görmek çok güzeldi.

Bailey'ye ve ardından bana sarıldı ve Anders'a doğru yürürken kolunu omuzlarıma attı.

Jonas beni bırakınca Anders'a, "Selam," dedim. "Biraz izin alabildin demek."

"Evet," diye cevapladı kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bize sarılmak için hiçbir hareket yapmadı ve onun abisi gibi temas seven bir insan olmadığını fark ettim. Geç de olsa, onun Sheryl'a biraz benzediğini ve kişisel alanını koruduğunu düşündüm.

Ya da belki de sadece benimle ilgilenmediğini hatırlatmak istiyordu.

Kardeşinin sırtını sıvazlayarak, "Patronu sezonun geri kalanında esnek çalışmasını kabul etti," diye araya girdi Jonas.

"Bu harika!" dedim, o rahatsız edici son düşüncemi kafamdan atmaya çalışarak.

"Üç yıldır tatil yapmadı," dedi Jonas ters ters. "Takımının en azından bunu yapması gerekir."

"Üç yıldır tatil yapmadın mı?" diye sordum Anders'a endişeyle. Onu son gördüğümden beri etrafına ördüğü duvarların beni caydırmasına izin vermemeye kararlıydım. "Neden?"

Tereddüt etti ve kardeşine kaşlarını çattı.

Jonas onun yerine cevapladı. "Kendisi bir işkolik."

Anders bana omuz silkerken gözlerindeki kehribar rengi lekeler güneş ışığında parladı.

"Şey, artık tatil yapabilecek olmana sevindim. Bira ve şarap getirdik." Soğutucu çantayı uzatırken bu ulaşılmaz adamı keşke böyle çekici bulmasaydım diye düşünüyordum.

Jonas çantayı benden aldı. "Ne istersin?"

"Şarap lütfen."

Bailey'ye baktı.

"Aynısından."

Ardından kulübeye doğru yol aldı.

"Oturun." Anders şezlongları başıyla işaret etti. "Ben kaburgaları kontrol edeceğim."

"Oo, kaburga mı yiyeceğiz?" diye seslendi Bailey arkasından.

"Evet. Birazdan hazır olur. Jonas öğleden beri tütsülüyor."

Jonas geri döndü ve Anders'ı barbekünün başında gördü.

"Hey! Çekil oradan!" diye bağırdı. "Al, bunları kızlara götür."

Anders gözlerini devirerek bize döndü.

"Abin biraz sahiplenici, ha?" diye sordum bana bir kadeh şarap uzatırken.

"Evet. Et çubuğunu bana saplamadığı için şanslıyım."

"Pardon?"

Anders kahkahayı patlatınca Bailey ve ben de gülmeye başladık, ardından Jonas gelip neyin komik olduğunu sordu.

Hepimiz sakinleşince ortam tamamen ısındı.

"Sen gotik misin?" diye sordu Jonas hazırladığı ağız sulandıran yemeği servis ederken.

Füme barbekü kaburga, ızgara mısır, ev yapımı lahana salatası ve folyoya sarılmış tereyağlı patatesleri servis etti.

Siyah tulumuma bakarak yüzümü buluşturdum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Emo o zaman? Yoksa ikisi aynı şey mi? Seni sadece siyah giyerken gördüm."

"Hayır, aynı şey değil. Emo, doksanlarda ortaya çıkan bir punk rock müzik türü olan *emotional hardcore*'un kısaltmasıdır. Gotik ise yetmişlerde ortaya çıkan bir müzik türü olan gotik rock ile ilişkilidir."

"Bu soruyu defalarca duymuş gibisin," dedi Anders eğlenerek mısır koçanını eline alırken.

Yanımda yeniden rahat davranması üzerine huzurlu hissederek gülümsedim. "Doğru, duydum. Ama hayır, gotik ya da emo değilim. Mimarım ve biz mimarlar her zaman siyah giyeriz."

Anders gülerken boğazına mısır kaçıp boğulur gibi olunca kalbimin birdenbire ne kadar hafiflediğini ve titrediğini fark etmem beni korkuttu.

"Mimarlar siyah giyer" lafı çok büyük bir genellemeydi ama Londra'daki eski işlerimdeki meslektaşlarımın yarısından fazlası için geçerliydi.

"Perşembeden sonra bir daha siyah yok," dedi Bailey imalı imalı.

"Siyah kıyafetler almayacağım demedim hiç," diye karşılık verdim.

"Perşembe ne var?" diye sordu Jonas.

"Bloomington'a alışverişe gidiyoruz," dedi Bailey.

"Biz de perşembe Bloomington'a gidiyoruz!" dedi Jonas.

"Gerçekten mi? Ne için?" diye sordum.

"Satış işleri. İsterseniz tek araç gidebiliriz."

"Orada kalacak mısınız?" diye sordu Bailey umutla.

"Hayır, günübirlik gidip döneceğiz."

"Ah, biz arkadaşımda kalıp perşembe gecesi dışarı çıkmayı planlıyoruz."

"Yıllardır orada sarhoş bir gece geçirmedik," dedi Jonas, Anders'ın ayağına tekme atarken.

"Eskiden oraya sık gider miydiniz?" diye sordum.

"Evet. Bluebird'de konserlere ya da Mother Bear's Pizza'nın arkasındaki komedi kulübüne giderdik."

"Mother Bear's Pizza'yı çok severim!"

"Orayı biliyor musun?"

"Babamla Sheryl'ı her ziyaret ettiğimde oraya giderdim. Diğer en sevdiğim yer ise Nick's English Hut."

"Ah! Orası harika bir yer," dedi heyecanla Anders.

Nick's English Hut, kampüsten dümdüz uzanan popüler bir cadde olan Kirkwood Bulvarı'nda bulunuyordu. Sheryl, Indiana Üniversitesi Bloomington Kampüsü'nün Amerika'daki en güzel

kampüslerden biri olduğunu söylerdi hep ve Sarmaşık Ligi okullarıyla yarışabileceğini iddia ederdi. Ama o tam bir Indiana fanatiğiydi, o yüzden ne kadar güvenilir olduğu tartışılırdı.

Yine de yerel kireçtaşından yapılmış süslü binaları, geniş ve derin pencereleri, hatta tuhaf kuleleriyle objektif olarak bakıldığında güzel bir yerdi. Biraz eski İngiltere havası vardı.

Ancak Nick's English Hut, yakındaki Irish Leon barı ne kadar İrlandalıysa o kadar İngiliz'di. En azından Lion'ın menüsünde leprikon kanatları* vardı. Kimse onları İrlanda ruhuna uygun davranmadıkları için suçlayamazdı.

"Dostum, Nick'in o *stromboli* sandviçleri," diyerek inledi Jonas. "Perşembe günü yüzde yüz oraya gidiyoruz," dedi Anders'a kesin bir dille.

"Şu an yemek yiyorken nasıl bir sonraki yemeğini düşünebiliyorsun?" diye sordu Anders.

Jonas omuz silkerek parmaklarını yaladı.

"En son Nick's English Hut'a gittiğimizde Scott tuvalette John Mellencamp'i gördüğünü söylemişti," dedim Bailey'ye.

Bailey gülümseyerek başını yukarı aşağı salladı. "Onu Bloomington'da sürekli görürdüm. Bir aşağıdaki kasabada yaşıyor."

"Ne zaman görmüştü?" diye sordu Anders.

"Birkaç yıl önce," diye cevapladım.

"Pardon, Scott da kim?" Jonas'ın kafası karışmış görünüyordu.

"Wren'in nişanlısı," dedi Bailey. "Yani, *eski* nişanlısı."

Jonas şaşırarak kardeşine baktı ama Anders tepki vermedi çünkü önceden nişanlı olduğumu zaten biliyordu.

* İrlanda mitolojisinde baştan ayağa yeşil giyinen cüce cinler. Menüde tavuk kanatlara isim olarak konularak temayla bütünleştirilmiş. (ç.n.)

"Ne kadar süredir birlikteydiniz?" diye sordu Anders düz bir ses tonuyla.

"Üç yıl."

Jonas tekrar Anders'a baktı. Sonra bana. Sonra Bailey'ye. Bailey ona sırıttı. Jonas da karşılık olarak sırıttı. "Peki senin kocan bugün nerede?" diye sordu.

"Çalışıyor."

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Jonas. Ve bunu Bailey'nin evli olması onu rahatsız etmiyormuş gibi sormasına sevinmiştim.

Umarım bu, aynı zamanda ona ilgi duymadığı anlamına da geliyordu. Onun evli bir kadına asıldığını düşünmek istemiyordum. Heather'a olan düşkünlüğü, geçmişleri nedeniyle biraz daha anlaşılabilirdi ama bence yasak ilişkinin her türlüsü kınanacak bir şeydi.

"Golf eğitmeni," diye cevapladı Bailey ben etrafımdaki sohbete odaklanmaya çalışırken.

"Golf mü?" Jonas geri çekildi. "Şu gösterişli tiplerden mi?"

"Hiç de değil," diye cevapladı Bailey gülerek.

"Eskiden çok tuhaf, hiç de gösterişli olmayan bir bıyığı vardı," diye araya girdim.

"Ah, o bıyığı *özledim*," diye hayıflandı Bailey.

Son birkaç haftadır Casey'yi biraz daha yakından tanımıştım ve ondan gerçekten hoşlanıyordum. Bence o ve Bailey harika bir çiftti. Casey sevimli ve tatlıydı, Bailey ise onun yanında her zamanki neşeli hallerindeydi. Ama aynı zamanda Casey, Bailey'yi dengeliyormuş gibiydi. Hiç sinirlenmiyor ya da kaba davranmıyordu, onu gerçekten çok seviyor gibiydi.

Ama yine de... Bailey tam anlamıyla memnun değilmiş gibi görünüyordu.

Belki sadece işinden kaynaklı bir durumdu –partnerlerden biri çok mutluyken diğerinin olmaması çok zorlayıcıydı– ama ya bundan daha fazlası varsa? Ya bu kasaba onun büyük kişiliğine göre çok küçük kalıyorsa?

Bailey ve Casey burada bir ev satın almıştı. Casey'nin bütün ailesi buradaydı ve işini seviyordu. Kendini buraya adamıştı. Hatta babam ve Sheryl bile onlara yakın olmak için buraya taşınmıştı. Bu durum, kız kardeşimin üzerinde mutlu olmak için büyük bir baskı yaratıyor olmalıydı.

Bölüm Yirmi Bir

Tom Petty ve Heartbreakers'ın *American Girls* şarkısı arabada bangır bangır çalıyordu, biz de Bailey'yle pencereleri açmış, sıcak hava saçlarımızı dağıtırken şarkının nakaratına son ses eşlik ediyorduk.

Bloomington yaklaşık bir saat kuzeydeydi ve oraya ulaşmak için tarım arazileriyle küçük kasabaların arasından geçtik. Jonas ve Anders'tan ayrı seyahat ediyorduk. Onlar iş için gidiyorlardı, eğlence için değil. Bu yüzden buluşmak için plan yapmamıştık ama belki rastlaşırdık.

Bailey'yle arkadaşı Tyler'ın şehir merkezindeki dairesinde kalacaktık. Tyler şu anda şehirde değildi ve bizi göremeyeceği için çok üzülmüştü ama Bailey'ye komşusundan anahtarı alabileceğimizi ve kendimizi evimizde hissetmemizi söylemişti.

Öğleden sonrayı dolaşarak ve dükkânlara girip çıkarak geçirdik. Üçüncü kez koyu renkli kıyafetlere yöneldiğimde Bailey beni daha renkli bir reyonun önüne çekti. Artık bir kot şort, farklı renklerde üç tişört, belimle göğsümü sarıp kalçalarımın etrafında genişleyen mavi, beyaz ve sarı desenli bir elbise ile yine aynı kesim siyah-kırmızı bir elbisenin çekingen sahibiydim.

Bailey muhteşem göründüğümü söyleyerek elbiseleri almam için beni ikna etmişti. Aslında ben hiç emin değildim ama o kadar ısrarcıydı ki tartışacak gücüm kalmamıştı.

O da kendine sarı bir yazlık elbise, beyaz bir şort ve birkaç çizgili üst almıştı.

Akşamüstü olduğunda kendimizi Nick's English Hut'ın o kendine has karman çorman cephesinin önünde yürürken bulduk.

"Fotoğrafını çek ve Anders'a gönder," diye ısrar etti Bailey.

Sadece bir anlığına tereddüt ettim.

Neredeyse hemen cevapladı: *Geceyi bitiriyor musunuz?!*

Henüz değil ama çok uzun sürmez!

Bailey omzumun üzerinden baktı. "Hâlâ Bloomington'dalar mı diye sor!"

Hâlâ şehirde misiniz?

Evet. Jonas, Nick's English Hut'ta stromboli *yemeye karar verdi.*

"Onlara katılabilir miyiz diye sor!" diye dürttü Bailey.

"Olmaz," diye cevapladım telefonumun ekranına bakarak. Israrcı davranmak istemiyordum.

"Neden?" diye sordu Bailey kaşlarını çatarak.

"Çünkü öyle."

Sonra başka bir mesaj daha geldi: *Orada görüşür müyüz?*

"Bu bir davet!" diye heyecanlandı Bailey parmağıyla telefonumun ekranına dokunarak.

Bailey'nin yüzünü inceledikten sonra sonunda o meseleye girme cesaretimi topladım.

"Casey onlarla takılmana bir şey demez mi?"

Bailey yerinde kıpırdandı. "Yani, pazar günü onlara gideceğimi söylediğimde buna *bayılmadı* ama sorun da çıkarmadı. Onları çok sevdim, özellikle de Jonas'ı. Çok komik biri."

Tereddüt ettim. "Arkadaş olarak, değil mi?"

Cevabını duymaktan korkuyordum. Bailey babamın izinden gidip yasak ilişki yaşarsa onu affedebileceğimi sanmıyordum.

Bana ifadesizce baktı. "Kocamı asla aldatmam."

"Bunu duyduğuma *çok* sevindim," dedim rahatlamış bir sesle.

"Ah, Wren," diyerek hayal kırıklığıyla iç çekti. "Keşke beni daha iyi tanısaydın."

Bütün bedenim utançla kavruldu.

"Özür dilerim."

Bana küçük bir gülümseme gönderdi. "Önemli değil. Benim de senin hakkında öğrenmem gereken çok şey var. Ama birbirimizi gitgide daha çok tanıyoruz, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, öyle."

"Jonas ve benimle ilgili endişelenmene gerek yok," dedi içimi rahatlatmak için. "Casey'yi seviyorum. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu görmüşsündür?"

Başımla onayladım. "Harika bir çiftsiniz. Ama Bailey, yaşadığın yerden memnun musun?" diye sordum çekinerek. "Sen memnun değilsen Casey taşınmayı düşünmez mi? Başka bir golf kulübünde iş bulabilir."

"Hayır, Wren. Onu memleketinden koparmak istemiyorum."

"Sadece... orası çok küçük bir kasaba. Kültürel çeşitlilik yok denecek kadar az. Yakında sıkılacağından endişeleniyorum."

"Şu anda da biraz sıkılıyorum ama buna bir şans vermem lazım. Arkadaş edinmek de yardımcı olacaktır. Casey'nin Jonas'ın ünü yüzünden ona karşı şüpheleri olabilir ama benim mutluluğumu daha çok önemsiyor. Jonas beni güldürüyor. Anders'ı da seviyorum ama Jonas çok tatlı."

"Öyle. Ben de ikisini de seviyorum," diye itiraf ettim.

"Ee?" Anlamlı bir baş hareketiyle telefonumu işaret etti.

Pekâlâ. Zaten oraya gitmek istiyorduk. Anders'ın mesajına, *Bir saat sonra orada olacağız,* diye cevap verdim ve alışveriş poşetlerimizi bırakıp hazırlanmak için Tyler'ın evine döndük.

♡

Nick's English Hut'ın iç mekânı çerçeveli fotoğraflar, gazete kupürleri ve Indiana Üniversitesi'ne ait bir sürü hatıra eşyasıyla doluydu. Duvarlarda birçok ünlü kişinin imzası vardı. Bunlar arasında 2008 yılında buraya gelen Barack Obama da vardı. Babam, Sheryl ve Bailey'nin onu kaçırdıkları için ne kadar üzüldüklerini hâlâ hatırlıyordum.

Kırmızı ahşap bir masada oturmuş bira içen Jonas ve Anders'ı gördük.

Bailey, Jonas'ın arkasından gizlice yaklaşıp omzuna dokundu. Onu gören Jonas'ın yüzü aydınlandı ve hızla dönüp ona sarıldı, ardından da kollarını bana doladı.

Anders olduğu yerde kaldı ve yer açmak için koltukta kaydı. Ben de yanına oturdum, sarılmaya çalışmadım. Tavırlarına alışmaya başlıyordum.

Burası kalabalıktı ama tıklım tıklım değildi. Üniversitede dersler haftaya başlıyordu. Amerika'da yaz, ağustos ortasında biterdi. Bu düşünceyle moralim bozuldu.

Garson içecek içecek siparişlerimizi aldıktan sonra, "Bugün neler yaptınız?" diye sordum.

Jonas sırıtarak Anders'a baktı. Anders ise sessizce gülerek, "Jonas, mağaza sahipleriyle cinmısırı satın almaları için konuşuyordu," diye açıkladı.

"Bu mısırdan yetiştirdiğini bilmiyordum."

"Babamız da bilmiyor," diye cevapladı Anders bana göz ucuyla bakarak.

"*Nasıl?*"

"Deneme amaçlı biraz ekmiştim," diye araya girdi Jonas yaramaz bir okul çocuğu gibi sırıtarak. "Fazla değil, sadece on iki dönüm ama babama söylemedim çünkü..." Konuşmayı kesti.

"Babam değişiklikten hoşlanmaz," diye araya girdi Anders.

Jonas başıyla onayladı. "Aynen öyle."

"Uzun lafın kısası, Jonas babamların bir süreliğine evden uzaklaşmasına çok sevindi çünkü bu mısır türü sadece iki metreyi buluyor ve babamın o tarlanın önünden geçip sapların diğerlerinden kısa olduğunu fark etmesi an meselesiydi."

"Bu çok şeytani," dedi Bailey neşeyle.

"Ona söylemeden hepsini satmayı mı umuyorsun?" diye sordum.

"Planım o," diye cevapladı Jonas. "Buradaki çiftçi pazarlarına da götürmek istiyorum."

Bloomington'daki çiftçi pazarlarını iyi hatırlıyordum; yemek kamyonları ve canlı müzik olurdu, yerli çiftçiler meyve sebzeden canlı çiçeklere kadar envai çeşit şey satmaya gelirdi.

"Arabalı sinema gecesi yapmalısın!" diye haykırdı Bailey aniden. "Ya da arabalı olmasın, insanlar ambarda ya da yıldızların altında otururlarsa daha sosyalleşebilirler. Bilet satabilirsin."

Jonas gülerek masanın diğer ucundan bana baktı. "Ve senin mısır labirentini de yapabiliriz, Wren, herkesi oraya toplayabiliriz."

"Hâlâ bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım çünkü benimle dalga geçtiğini biliyordum.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Anders.

"Bizim arazimizle onların arazisi arasındaki tarla," diye açıkladı Jonas. "Wren'e oranın doludan dolayı hasar gördüğünü söylediğimde *darı labirenti* yapmamızı önerdi. İnsanlar Wetherill

balkabaklarını topladıktan sonra bizim oraya gelip eski usul kır eğlencesi yaşayabilirmiş."

Anders abisi gibi gülmüyordu.

Bailey masaya vurdu. "Bu fikre *bayıldım!*"

"Ne? Hayır!" Jonas onu eliyle geçiştirdi.

"Neden olmasın?" diye sordu Anders.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Jonas şaşkınlıkla. "Babamın bunu kabul edeceğini düşünebiliyor musun?"

"Babam burada değil," dedi Anders sakin bir sesle. "Bence artık o çiftliğin dizginlerini eline alıp istediğini yapmanın zamanı geldi."

Bölüm Yirmi İki

Ertesi sabah Bailey'yle şehirden güneye doğru yola çıktık, arabayı park edip biraz yüzmek için terk edilmiş bir taş ocağına doğru yürüdük. İzinsiz girilmez uyarı levhalarını görünce tedirgin oldum ama bir fırtınadan farksız olan kız kardeşim durmak bilmiyordu.

"Küçükken arkadaşlarımla Rooftop Quarry'ye sürekli doğa yürüyüşüne giderdim," dedi. Sırtüstü suya uzanmış, güneşin keskin ışınlarından korumak için gözlerini kapamıştı. "Eskiden insanlar kayalıklardan atladığı ve tehlikeli olduğu için şimdi bir kısmı dolduruldu ama çok güzeldi. Aslında Empire State Binası'nın taşlarını da oradan çıkarmışlar."

"Kulağa çok keyifli geliyor. O sıralarda ben ise gri yağmur bulutları altında Sudbury'de Kingfisher Leisure Center'a yürüyordum."

Suda ayaklarımı çırpıyor, berrak zümrüt yeşili suya dik uzanan kayalık kireçtaşı duvarlara bakınıyordum. Kenarlara yapraklı ağaçlar sıralanmıştı, birkaç çalı da kayalara tutunuyordu.

"Amerika'dan ayrılacak olmana üzülmüş müydün?" diye sordu Bailey aniden.

Dürüstçe cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Genel olarak üzgündüm."

"Buna üzüldüm. Ben de annemle babam sürekli ayrılacak korkusuyla yaşıyordum."

"Ama sana bu konuda endişelenmen için bir sebep vermediler, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Bacaklarını çırparak doğruldu ve başını sudan çıkardı. "Eskiden sürekli kavga ederlerdi."

"Öyle mi?"

"Hem de *sürekli!*" diye tekrarladı bana şaşkın şaşkın bakarken.

"Ben ziyarete geldiğimde hiç kavga etmezlerdi."

"Ah, hayır, o zamanlarda en iyi davranışlarını sergilerlerdi," diye cevapladı alayla. "Bu yüzden senin misafirliğe gelmeni çok severdim ve gitmeni hiç istemezdim çünkü kaybedilen zamanı telafi ederlerdi."

Bailey'nin acı çektiği düşüncesinden hoşlanmayarak, "Ne hakkında tartışırlardı?" diye sordum.

"Her şey hakkında. Annem işine çok zaman ayırıyordu, babam evi dağınık bırakıyordu, annem yeterince sevgi göstermiyordu ya da çok fazla arkadaşını eve davet ediyordu, babam annemin istediği gibi yemek yapmıyordu, annem ailenin geçimini sağlayan tek kişiydi..."

"Babamın, annenin ondan daha fazla para kazanmasını umursamadığını sanıyordum."

"Umursamıyordu. Umursayan *annemdi.*"

"Babamın kendisinden daha az kazanmasından rahatsız mıydı?"

"Bu konuda sürekli beyninin etine yerdi! Ona saygı duymuyordu, bahçıvanlık işini sevmesinden ve kazandığı paradan memnun olmasından nefret ediyordu. Onun da kendisi gibi daha fazlasını istemesini, hırslı olmasını istiyordu. Babam bahçıvanlığı sevmesine rağmen onu öğrenci hizmetleri işine girmesi için zorladı ve o işi aldığında bile memnun olmadı. Daha eğitimli olmadığı için onu hep küçümsüyordu. Dürüst olmak gerekirse bunun

ayrılmalarına neden olacağını ve annemin babamdan boşanıp kendine daha uygun birini bulacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Ve bir noktada sanırım annem kendi şeytanlarıyla barıştı."

Şaşkınlıktan donakaldım. Bunların hiçbirinden haberim yoktu.

"Ben olmasaydım asla devam etmezlerdi," diye ekledi Bailey.

Olanların daha yeni farkına varıyordum. Sheryl, Bailey'ye kazara hamile kalmıştı.

Sheryl gibi gururlu bir kadın, çalıştığı yerin bahçıvanıyla yasak ilişki yaşamanın başından beri hata olduğunu kabul eder miydi? Adamın evliliğini bitirmeyi haklı çıkarmak için herkese babamın hayatının aşkı olduğunu göstermeyi kafaya koymaz mıydı? Kapalı kapılar ardında mutlu olmasa bile ilişkisini yürütmeye ne kadar kararlı olduğunu hayal edebiliyordum.

Ama ilişkilerini yürütmüşlerdi. Onlardan rol yaptıkları izlenimini hiç almamıştım. Ne o zaman ne şimdi.

Sheryl şimdi altmışlı yaşlarının ortasındaydı. Emekli olmuştu. Eskisine göre çok daha rahattı. Sanki geride bıraktığı hayatla ve önündeki hayatla barışmış gibiydi.

Buna seviniyordum.

Daha küçükken ikisinin arasının bozulmasını, Bailey'nin benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmasını ve babamın annemle beni terk ettiği için pişman olmasını umuyor olabilirdim. Küçüktüm, incinmiştim. Kin ve kıskançlık duyuyordum. Ama kimsenin benim yaşadıklarımı yaşamasını dilememeliydim. Aslında, Bailey'nin her zaman hayal ettiğim gibi mutlu bir çocukluk geçirmediğini düşünmek bile canımı acıtmıştı.

Bölüm Yirmi Üç

Pazartesi öğleden sonra misket limonu almak için şehre gittim. Bailey ve Casey akşam yemeğine geleceklerdi ve Meksika yemeği pişirecektim ama margarita yapmak için yeterli misket limonumuz olmadığını son anda fark etmiştim. Markete babamın arabasıyla gidebilirdim ama bacaklarımı açmak istemiştim, bu yüzden yürümeye karar verdim. Ve bu kararımdan beş dakika içinde pişman olmuştum.

Hava çok sıcaktı ve rüzgâr yaklaşık kırk kilometre hızla esiyordu, sanki dev bir saç kurutma makinesinin içinde yürüyor gibiydim. Toz yüzüme çarparak güneş gözlüğümle dudaklarıma yapışıyor ve saçlarım yanaklarımı kırbaçlıyordu. Kasabadaki markete vardığımda terlemiş ve kirlenmiştim, susuzluktan bitap haldeydim.

Güneş gözlüğümü başımın üstüne kaldırdım ve klimanın soğuğuna dalmak için sabırsızlanarak otomatik kapılara yöneldim. Ama kapılar daha ben oraya açıldı ve telaşlı görünen bir kadın, çığlıkları gökyüzünü delebilecek kadar güçlü, kıvırcık saçlı bir çocuğun elini tutarak dışarı çıktı.

"Ah, merhaba!" Kadının Heather olduğunu fark edince selam verdim.

Kıvırcık saçlı çocuk onu markete geri çekmeye çalışıyor ve "İSTİYORUM! İSTİYORUM!" diye bağırıyordu. Yüzü kıpkırmızı

kesilmişti ve gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Sanki hayatı, gözünü diktiği şeye sahip olmasına bağlıydı.

Heather'ın yüzünde zaten cinayetin eşiğinde gibi bir ifade vardı, şimdi aynı zamanda kafası karışmış görünüyordu.

"Kusura bakma, ben Wren," dedim hızlıca, kendimi duyurmak için sesimi yükseltmek zorunda kalarak. "Babam ve üvey annem Wetherill Çiftliği'nin sahipleri."

Heather sabırsızca başını iki yana salladı. "Yani?"

"Kısa süre önce çiftliğe gelmiştiniz? Ailecek? Şeftali topladınız? Sadece merhaba demek istedim."

Bu koşullar altında –daha doğrusu herhangi bir koşulda– onu tanıdığıma inanamıyormuş gibi bana baktı.

"Neyse. Seni tutmamayım," diye mırıldandım.

Çocuğunu arabaya sürüklerken bir şeyler mırıldandı ve marketin içine girdiğimde yüzüm utançtan kıpkırmızıydı.

Kasiyer kadınlar topluca kıkırdadıklarında Heather hakkında konuştuklarını hissettim ama beni görünce hızla toparlandılar ve içlerinden biri beni hoş geldiniz diyerek selamladı.

"Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin!"

"Tamamdır. Teşekkürler."

Burası oldukça sevimli bir marketti, sadece taze ürünler değil, sabun, parfüm, kartpostal, oyuncak ve takı gibi el yapımı yerel hediyelik eşyalar da satıyorlardı. Misket limonlarını çabucak buldum ama acele etmeden dolaşmaya devam ettim. İçecek dolabından aldığım buz gibi suyu yudumlarken ve kokulu sabunları koklayıp parfümleri denerken serin hava sıcaklayan kanımı soğutuyordu.

Ödemeyi yapıp oradan ayrıldığımda içimdeki sıcaklık daha katlanılabilir hale gelmişti.

Ne yazık ki beş dakika yürüdükten sonra yine terlemeye ve rahatsız olmaya başladım. Köprüden geçmek üzereyken uzakta, çimlerin kenarında giden Gator'ı gördüm. Yola çıktığımda neredeyse benimle aynı hizaya gelmişti ve direksiyonda Anders'ı görünce yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bırakmamı ister misin?" diye seslenirken durdu.

"Evet, lütfen!"

Sevinçle yolun karşısına koştum ve yanındaki krem rengi koltuğa oturdum. "Ne yapıyorsun?"

"Elektrik iletim kulelerinin altındaki Johnson otlarını kontrol ediyordum." Uzaklardaki elektrik direklerine başıyla işaret etti, kabloları ellerinin arasında iyice germiş iskeletler gibi görünüyorlardı. "İlaçlama makinesini onların altına sokamıyoruz, bu yüzden rüzgâr dinince o işi elle yapmak zorunda kalacağım."

"Johnson otu yabani bir ot türü mü?"

"Aynen."

Aniden kaskatı kesilerek bana döndü, tedirgin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

"Kullandığın parfüm ne?"

"Kasabadaki markette denedim."

Laurie bu parfümü kullanıyordu. Hemen anlamıştım. Ağzım kurudu.

"Hemen iniyorum." Onun acısını dindirmek için çaresizce araçtan inmek üzereydim ki parmakları bileğimi yakaladı ve beni durdurdu. Neredeyse aynı hızla da bıraktı.

"Sorun yok," dedi titrek bir sesle ve kontaktaki anahtara uzandı.

O dokunuşu iliklerime kadar hissettim.

Wetherill'e bir an önce varmamız gerekiyordu. Elinin tenimde bıraktığı his sanki damgalanmışım gibi orada kaldı ve bundan hiç

hoşlanmadım. Anders'ın karısının ölümünü hâlâ atlatamadığıyla ilgili daha ne kadar kanıta ihtiyacım vardı? Ondan hâlâ bu kadar etkileniyor olmam kendimi kirlenmişim gibi hissetmeme yol açıyordu.

"Laurie'yi hatırlatıyor, değil mi?" diye sordum araçtan inerken.

Acı dolu bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. "O parfümü ona annem alırdı."

"Hemen içeri gidip yıkanacağım. Beni bıraktığın için teşekkürler."

"Wren, bekle." Utanmış görünüyordu.

Tereddüt ettim, midem bulanıyordu.

"Bizim orada senin için yedek lastik var. Şimdi getireyim mi?"

"Bunu gerçekten istiyor musun? Yani, çok iyi olur ama vaktini almak istemem."

Geçen pazar Jonas'a ödemeyi hatırlatmıştım. Direnmişti ama sonunda üç lastik için oldukça ucuz bir fiyat söylemişti. İşçilik ücretini ödememe de kesinlikle izin vermemişti.

Başını iki yana salladı. "Birazdan dönerim."

"Teşekkürler."

İçeri girdim, limonları mutfağa bıraktım ve duş almak için yukarı koştum.

♡

Dışarı çıktığımda Anders yedek lastiği değiştirmeye başlamıştı bile. Islak saçlarımı fark edince yüzünü buruşturdu.

"Bu garip oldu. Özür dilerim," dedi.

"Özür dilenecek bir şey yok."

Kendimi toparlamak için zamanım olmuştu. Bu gerçeğin yüzüme vurulması tam olarak ihtiyacım olan uyanıştı.

"Başka bir yerde olman gerekiyorsa burada durmana gerek yok," dedi.

"Hiçbir işim yok. Ama gerçekten yapmak istediğine emin misin? Benim için yine lastik değiştiriyor olduğuna inanamıyorum. Bu yaşıma kadar bunu çoktan öğrenmiş olmalıydım."

Bana baktı. "Babanın öğretmediğini farz ediyorum?"

Başımı iki yana sallayarak cevapladım. "Annem de öğretmedi. O, arabalar konusunda benden bile kötüdür."

"İstersen gösterebilirim."

"Gerçekten mi? Bu kadar acınası olmayı bırakmalıyım."

Ne yaptığını bana anlata anlata yedek lastiği güvenli bir şekilde taktığında, Bambi'nin anahtarlarını almak için içeri gittim. Anders, Bambi'nin iç kısımlarında ne kadar ilerlediğimi görmek istiyordu.

Döndüğümde Gator'ın ön koltuğunda, uzun bacaklarını kapıdan sarkıtmış halde oturuyordu. Telefonuyla meşguldü ama beni görünce cebine koydu.

Airstream'in dış kapısını açtıktan sonra tel örgüyü kaydırıp kenara çekildim.

"Ahşap tamamen çürümüş," diye açıkladım o içini incelerken. Bazı yerlerde metal çerçeveye kadar inip bakmıştım. "Hâlâ gardırop, mutfak ve banyoyu sökmem gerekiyor. Tabii buna banyo denebilirse." İçine sadece küçük bir tuvalet sığacak büyüklükteydi. "Maalesef hiçbirini kurtaramayacak gibiyim."

Mutfak tezgahının üzerinde duran babamın elektrikli testeresi gözüne ilişti.

"*Onunla* ne yapıyorsun?"

"Babam bana bir sürü alet verdi. Neye ihtiyacım olacağını henüz bilmiyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Basit bir elektrikli testere," diye gülerek cevap verdim. "Uzuvları kesecek kadar güçlü benzinli olanlardan değil ki."

"O şeyle ciddi hasar verebilirsin." Sesi endişeyle yükseldi. "Bunu sana baban mı verdi?"

"Evet."

Başını iki yana salladığını görünce gülmeden edemedim. "Güvenlik anahtarı var. Nasıl kullanacağımı gösterdi."

"Aferin ona." Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak bana pişmanlıkla baktı. "Kaba olmak istemedim."

"Sorun yok." Gülümseyerek omzumu silktim.

Tekrar içeriye baktı, gözleri her santimetreyi tarıyordu. "Bir salınımlı testere daha iyi olur."

"Testereye hiç gerek olmayabilir bile. Dolaplar vidalı ve cıvatalı."

Arkasını dönüp bir an beni inceledi. "Neden bizim çiftliğe götürmüyoruz? İhtiyacın olabilecek tüm aletler var ve ben de yardım edebilirim."

"Bu çok nazik bir teklif ama..."

"Yardım etmeme izin ver," diye sözümü kesti. "Bunu istiyorum. Yardım etmekten *mutlu* olurum. Ciddiyim."

"Bundan gerçekten ama gerçekten emin misin?" Biraz daha ikna olmaya ihtiyacım vardı. Abisi için buradaydı, benim için değil.

"Gerçekten ama gerçekten eminim," diye ısrar etti. O kadar samimi görünüyordu ki kendimi kabul ederken buldum.

Bölüm Yirmi Dört

Sonraki birkaç akşamı Fredericksonların çiftliğinde, Anders'le birlikte Airstream'in yenilenmesi üzerine çalışarak geçirdim. Cuma gününe kadar büyük ilerleme kaydetmiştik ve yakında her şeye sil baştan başlayacak olmaktan çok heyecanlıydım.

Anders bize bira getirmeye gitti, ayakta durup Bambi'ye bakarken zihnim aşırı hızlı çalışıyordu.

Geri döndüğünde bira için teşekkür ettikten sonra, "Aklıma çılgınca bir fikir geldi," dedim.

"Nedir?"

"Etik değil. Hatta ahlaka aykırı bile olabilir. Muhtemelen benden nefret edeceksin."

"Dökül bakalım."

"İngiltere'de oldukça küçük olan köyler var ve çoğunda market yok. Birkaç yıl önce aklıma bir minibüsü market ürünleriyle doldurup köyleri yarım saat orada, yarım saat burada dolaşmak ve insanlara seyyar marketin ne zaman geleceğini bildiren bir zaman çizelgesi vermek gibi bir fikir geldi. Adını da 'Köy Marketi' koyup minibüs için büyük bir tabela yaptırabilirim diye düşündüm. Her neyse, minibüsün arkasında bir mekanizma olacağını hayal etmiştim, böylece sadece kapıları değil arkası da açılacak ve raflar, dergi

stantları, şekerlemeler ve çocuk-yaşlı herkesin gelip bakabileceği bir sürü şey ortaya çıkacaktı."

"Fikir hoşuma gitti," diyerek başını yukarı aşağı salladı. Bütün süre boyunca dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu. Sonra kaşları havaya kalktı. "Bir dakika. Bunu Bambi'yle yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Vintage bir Airstream'i kesmek mi? Bu ahlaksızlık!"

Kahkahayı patlattım. "Haklısın."

Aslında Bambi'yi bir köy marketine çevirmeyi önermiyordum. Aklımda daha çok onu doğaya açmak vardı. Arkadan manzara harika olurdu ve belki mutfağı oraya yerleştirebilirdik, böylece hava el verdiğinde dışarıda yemek pişirebilirdim.

Ben hayallerimi anlatırken Anders da Airstream'i inceliyordu, sonra arkaya döndü ve biraz da orayı inceledi. Yanına gidip ona katıldım ve biramdan bir yudum aldım.

"Penceresi olduğu için ortadan kesemezsin," dedi.

"Peki ya arka kısım tek bir noktadan açılsa," dedim ve gövdenin ana silindir şeklini kavisli arka kısımdan ayıran perçin sırasını işaret ettim.

"Panel boşluğuna menteşe takarsın," dedi düşünceli bir tavırla ama sonra başını iki yana salladı. "Kapı ağırlığı her şeyi devirecektir."

Elbette haklıydı.

"Ama ağırlığın bir kısmını taşımak için aşağı inen çekilebilir tekerlekler kullanabilirsin," dedi. "Çerçeveyi kontrol etmeliyiz. Menteşeleri destekleyecek kadar sağlam olmayabilir." Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. Omzunun üzerinden baktığımda, 1961 model bir Airstream'in iç çerçevesini Google'da arattığını fark ettim. "Evet, o alüminyum halkalar yeterince sağlam olmaz," diye

sesli düşündü. "Çelik alt şasi tabanına yeni bir çelik çerçeveyi kaynak yaparak monte etmemiz gerekecek."

Bana baktı.

Gülümsedim.

O da güldü ve telefonunu cebine koydu.

Laurie'nin parfümü olayından beri, ona olan hislerimi tamamen platonik bir alana kaydırmak için fazlaca uğraşıyordum. Aklım artık neredeyse tamamen yerindeydi ama kalbimin biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Gülümsemesi hâlâ göğsüme helyum pompalanmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Bu oldukça yanlış olur, değil mi?" dedim.

"Ama bir o kadar da doğru geliyor," diye cevapladı. "Önce önemli olanı halledelim. Bu kızın içini tamamen boşaltalım."

"*Oğlanın*," diye düzelttim.

"*Oğlan*," diye kabul etti gönlüm olsun diye.

Jonas bu hafta işteyken Anders uzaktaki kulübenin yanındaki iki gümüş dev gibi görünen tahıl silolarını temizliyordu. İçlerinden birine bakmıştım; içerisi neredeyse TARDIS* gibi devasaydı, delikli metal bir tabanı ve tahılların altından sıcak hava üfleyen bir havalandırma sistemi vardı. Jonas, kış buğdayının son hasadını daha yeni pazara götürmüştü. Tahılları iyi bir fiyata satana kadar silolarda tutuyorlardı. Yakında bu iki dev Teneke Adam kafasının, Jonas'la babasının mayıs ayında ektiği soya fasulyesi ve mısırla dolacağına inanmak zordu.

Jonas geldiğinde Anders onu yanına çağırdı ve Airstream'le ne yapmayı düşündüğümüzü anlatmaya başladı.

* *Doctor Who* adlı İngiliz bilimkurgu dizisinde geçen, içi dışından daha büyük olan zaman makinesi. (ç.n.)

Yüzünde dehşet ifadesinin belirmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Bunun yerine başını yukarı aşağı salladı ve işyerinden çelik siparişi verebileceğini söyledi. Ardından da kayıtsız bir sesle, "Tek bir şartla," diye ekledi.

"Nedir?" diye sordum.

"Film gecesinde patlamış mısır ve içecekleri Airstream'den servis edeceğiz."

Benimle alay edip etmediğini tam anlayamadan yüzüm aydınlandı.

"Ciddi misin?" diye sormaya cesaret ettim.

Gülümsedi. "Fikir hoşuma gitti. Ama..." Omuz silkti. "Böyle bir şeyi nasıl organize edeceğimi bilmiyorum."

"Bailey bilir," dedim tereddüt etmeden. "Onun işi bu: Etkinlik planlamak."

"Evet ama film ruhsatı gibi bir şeyler gerekmez mi?"

"O, bunların hiçbirini halletmekte zorlanmaz. Hatta bu uğraşı seve seve kabul eder. Bundan eminim."

Bailey bana işinde yeterince çeşitlilik olmadığını söylemişti, golf kulübünde düğün ve emeklilik partileri düzenlemekten sıkılmıştı. Yeni ve heyecan verici bir şeye girişmeyi isterdi. Belki tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Jonas birasını yudumlarken ambardan tarafa döndüğünde Anders'la birbirimize umutla baktık.

"Bailey'nin de fikrini almaktan zarar gelmez," dedi Jonas.

"Hemen arıyorum." Telefonumu çıkardım.

"Eğer müsaitse onu da davet et. Gelirken hamburger aldım," dedi. "İkiniz de davetlisiniz. Ona mayolarınızı getirmesini de söyle."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün kesinlikle göle giriyorum."

Bailey çok hevesliydi, gelirken bikinimi alması için Wetherill'e uğramasını da rica ettim.

Yarım saat içinde bizimleydi, sarı plaj çantasını sıkıca tutmuştu ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Hafta boyunca nem oranı yüksekti ve hava oldukça rahatsız ediciydi, o yüzden Jonas kömürü yaktıktan hemen sonra yüzmeye karar verdik.

Havada tozdan ve polenden bir pus vardı, cam gibi suyun üzerinde böcekler uçuşuyordu. Jonas koşup iskelenin ucundan suya atladığında böcekler dağıldı, Anders da hemen arkasından daldı. Bailey onları takip ederken omzunun üzerinden, "Hadi, Wren!" diye bağırdı. Hemen ardından yanına atladığımda çığlık atması beni güldürdü çünkü bunu yapacağıma inanmadığını biliyordum.

Sıcaklık mükemmeldi, neredeyse hiç soğuk değildi. Biraz açıldım ve sırtüstü yüzerek başımın üzerindeki kabarık bulutlara baktım.

Bailey ve Jonas bir şeye gülmeye başladıklarında başımı kaldırıp nerede olduklarını görmek için bakındım, iskelenin üzerinde şakalaşıyorlardı. Ama Anders yakınlarda beline kadar suya girmiş halde gölün ötesindeki mısır tarlalarına bakıyordu.

Teni pürüzsüzdü ve altın rengi bir bronzluğu vardı, gözlerim omuzlarını izleyerek aşağıya, karnındaki gergin kaslara doğru kaydı.

Yüzüne tekrar baktığımda, beni onu süzerken yakalamadığı için rahatlamıştım. Alnı pürüzsüzdü, gerginlik yoktu. Bu huzurlu ifade onda nadir görülüyordu.

"Burası tam sana göre bir yer," dedim düşünmeden.

Onu bir anda gerçek dünyaya döndürmek istememiştim aslında.

"Hı?" Ben dizlerimin üzerine çöküp suyun boynuma kadar gelmesine izin verirken o da beni dalgın dalgın izledi.

"Mutlu görünüyorsun."

Gülümseyerek başıyla onayladı.

"Jonas'ın film gecesi yapmayı düşünmesi ne harika!" diye yüksek sesle fısıldadım.

"Değil mi?!" diye benim gibi fısıldayarak Jonas'a baktı. "Onun değişimine inanamıyorum. Annem beni eve çağırdığında çok farklıydı."

"Annen neden bu kadar endişeliydi?"

"Abim çok içine kapanmıştı ve hüzünlü gibiydi. Ayrıca çok fazla içiyordu, sanki zarar görmek umurunda değilmiş gibi çiftlikte dikkatsiz davranıyordu. Ama kulübesini temizlemeye başladığında annem çok endişelendi. Bu davranışın, birinin hayatını düzene sokmaya çalıştığının ve öldükten sonra insanlara yük olmamak için hazırlık yaptığının bir işareti olabileceğini duymuştu."

"Tanrım," diye mırıldandım, dehşete kapılmıştım.

"Öyle. Şimdi daha iyi bir noktada ama kötüye gitmeyeceğinin garantisi yoktu."

"Senin burada olmanın yardımı olmuştur eminim."

"Bana da iyi geldi."

"Ailenin burada *olmaması* yardımcı oldu mu sence?" Bailey ve Jonas'ın olduğu taraftan gelen kahkaha seli bizi sararken dikkatlice sordum.

Anders bir an onları izledikten sonra neredeyse pes etmiş gibi beni başıyla onayladı. "Özellikle babam. O her zaman kontrolcüydü. Biz çocukken çok içerdi. Bazen içince öfkeli oluyordu. Şiddet kullanmazdı ama korkutucuydu. Jonas beni evden çıkarır ve dikkatimi başka yere çekmeye çalışırdı. Nehre giderdik ya da babamın eve döndüğümüzde kanepede sızmış olacağından emin olana kadar motokros pistinde takılırdık. En nihayetinde babam içkiyi bıraktı ama hâlâ bizi kontrol altında tutuyor. Hiç yakın olamadık. Jonas'ın

çiftlikte herhangi bir değişiklik yapma konusunda ne kadar gergin olduğunu gördün."

Onu başımla onayladım. "Çok üzüldüm." Verdiğim derin nefesle suda baloncuklar çıkardım, o bana tüm bunları anlatırken neredeyse nefes almamıştım.

"Jonas'ın bu yaz babamın baskısı olmadan burada biraz zaman geçirebilmesine seviniyorum." Bana bir bakış attı. "Senin babanla aran düzeldi mi?"

"Eskisinden daha iyiyiz. Burada daha uzun kalmamın faydası oldu."

Aslında dün akşam babamla birlikte verandada oturmuştuk. İşlerimin nasıl gittiğini sormuştu ve neredeyse kendi anlattıklarım beni uyutacak olsa da o gerçekten ilgileniyor gibiydi.

"Eve ne zaman dönüyorsun?" diye sordu Anders.

"Ekim başına uçak bileti aldım çünkü katılmam gereken bir düğün var ama misafirliğimden rahatsız olunduğunu hissedersem daha erken dönerim. Sen ne yapacaksın?"

"Önümüzdeki hafta sonu Indy'ye dönmem gerek ama sadece birkaç günlüğüne."

"İş için mi?"

"Oradayken yarış atölyesine de uğrayacağım ama bir arkadaşımın doğum günü için gidiyorum."

"Bir ara Indy'yi tekrar görmek isterim."

"İstersen gelebilirsin."

"Kendimi davet ettirmeye çalışmıyordum," diye itiraz ettim ama içimde bir heyecan dalgası kabardı.

"Biliyorum."

"Hey!" Jonas bize bağırdı. "Buraya gelin yoksa film gecesi planını sizsiz yapacağız!"

"Onun hakkında mı konuşuyordunuz?" diye sordum yaklaşırken.

"O ve başka şeyler de. Bailey burayı düğün salonu yapmak istiyor," dedi Anders'a. "Wisconsin'de daha uzun kalsın diye birine babamın bacaklarını kırması için para vermemiz gerekebilir."

"Of, *kes* şunu!" diye azarladı Bailey. "Bu korkunç bir şey."

Jonas ve Anders, Bailey'yi ciddiye alıyorlar mıydı yoksa ona ayak mı uyduruyorlardı bilmiyordum ama kardeşim büyük kırmızı ambarın önünde ve mısır tarlalarında çekilecek düğün fotoğraflarını, gölde yüzen mumları, ışık şeritleriyle süslenmiş ambarın içindeki resepsiyonu, her masaya yerleştirilecek çiçek dolu vazoları, canlı müzik grubunu ve insanların oturacağı saman balyalarını anlatırken hepimiz gülümsüyorduk.

Onun hayallerine tamamen kapılmış haldeydim ki Bailey bir anda ciyaklayarak, "Hatta kulübeni düzenleyip balayı süiti olarak sunabilirsin!" dedi.

"*Ben* nerede uyuyacağım?" diye sordu Jonas somurtarak.

"Ana evde, şaşkın. O zamana kadar ailen sana bırakmış olur."

Onlar konuşmaya devam ederken kendimi gölün karşı kıyısını, daha uzaktaki tepede uzanan mısır tarlalarını izlerken buldum. Aklımda bir fikir oluşmaya başlıyordu.

Yarın kasabaya yeni bir eskiz defteri almak için gidebilirdim.

Bölüm Yirmi Beş

Sinirlerim gerilmiş durumdaydı. Bunun nedeni, dışarının sıcaklığı ya da havayla uyumsuz giyinmiş olmam değildi. Aslında yeni kot şortum ve beyaz tişörtümle yaz için daha uygun giyinemezdim. Hayır, bunun nedeni Anders'ın açılı taşlama makinesiyle çalışmasını izlememdi.

Kulak koruyuculu bir kasketle ağır iş eldivenleri giymişti, her iki yanından havai fişek misali yüzlerce kıvılcım uçuşuyordu. Çeliği ihtiyacımız olan boyutlarda kesiyordu, daha sonra bunları kaynaklayarak menteşeleri cıvatalayacağı çok yüzeyli çelik çerçeveyi oluşturacaktı.

"Tüm yarış mühendisleri kaynak yapmayı bilir mi?" diye sormuştum dün gece.

"Sadece çiftlikte büyüyenler," diye cevaplamıştı sırıtarak.

Çelik o öğleden sonra gelmişti, biz de iç iskeleti inşa etmek için ihtiyacımız olan açıları hesaplamak üzere mutfak masasına geçmiştik.

"Babamın buralarda yüz yıllık bir gönyesi vardır herhalde," demişti ama kalkıp ofisteki çekmeceleri karıştırmaya başlayamadan ben kendi ayarlanabilir gönyemi sırt çantamdan çıkarmıştım.

"Ben bir mimarım, yanımda her zaman gönye taşırım."

Onu güldürmek bana hâlâ büyük bir zevk veriyordu.

Geçen gün Jonas'ın çeliği sipariş ettiğini duyunca biraz tereddüt etmiştim. Altmışlardan kalma bir Airstream'i değiştirmek çok

saygısızca geliyordu ama sonra mimarların tarihi binalara her zaman bunu yaptıklarını düşündüm. Onları kullanıma uygun hale getirmek için uyarlardık ve bu uyarlamalar duyarlı ve geri dönüştürülebilecek kadar basit olduğu sürece genellikle kabul edilebilir olurdu. Bunu göz önünde bulundurarak ve Anders'la da üzerine tartıştıktan sonra çelik çerçeveyi alt çerçeveye kaynaklamak yerine cıvata atmaya karar verdik, böylece gelecekte kolayca çıkarılabilirdi. Airstream'in mevcut panellerinden hiçbirini kesmemiş olacaktık, bu sayede her şey olduğu gibi yerine geri konulabilirdi. Bu kararı verdikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Telefonum titredi ve dikkatimi Anders'tan ayırıp gelen mesaja baktım.

Hadi canım! İçi nasıl?

Kalbim hızla atmaya başladı. Mesaj Scott'tandı.

Sonunda pes etmiş, ona Bambi'nin bir fotoğrafını göndermiştim. Altına da, *Bunu babamın evinde bir brandanın altında bulduğuma inanabiliyor musun?!* yazmıştım.

Ona bunu göndermek için uygun bir zaman yoktu. Scott, Nadine'le çalışıyordu ve bildiğim kadarıyla da birlikte yaşıyorlardı. Bu yüzden mesajı aldığında Nadine'in yanında olma ihtimali yüksekti. Nadine'in, erkek arkadaşının eski nişanlısıyla arkadaş kalmasına tahammül edebilecek türde bir kız olduğunu tahmin ediyordum. Umarım bu teoriyi test etmekten zarar gelmezdi.

Cevap yazdım. *İşte bu ilk hali.* Çalışmaya başlamadan önce çektiğim bir fotoğrafı ekledim. *Ve bu da şu anda geldiğimiz nokta.* Bu sabah çektiğim bir fotoğrafı gönderdim.

Çok ilerlemişsin! İçini neyle kaplayacaksın?

Huş ağacı olacak sanırım.

Güzel. Bükmesi kolay olur.

Aynen.

Lütfen gelişmeleri bana göndermeye devam et.

Sonra başka bir mesaj daha geldi.

İletişime geçtiğin için teşekkürler. Senden haber almak güzel.

Mesajlaşırken gerginliğim azalmıştı ama şimdi yine artıyordu.

Senden de öyle, diye cevap verdim.

Ekrana uzun bir süre baktım ama mesajlaşmamızın sonu gelmiş gibi görünüyordu.

Telefonumu cebime koyarken Scott'la hâlâ birlikte olsaydık, Airstream'in tadilatında bana yardım eden o olsaydı ve Amerika turu planlıyor olsaydık nasıl olurdu diye hayal etmeye çalıştım. Geçen yazki araba gezimizde aramız çok iyiydi.

O tatilden bir anı aklıma geldi. Portekiz'in kuzeyindeki milli parkın sınırını yeni geçmiştik ve bir şelaleye yürüyerek gitmeye karar vermiştik. Şelaleye ulaşmak için uçurumdan inmek biraz tehlikeliydi, nehirden çıkıntı yapan pürüzsüz ve kaygan taşların üzerinden geçmek de öyle ama sarı ve kömür rengi taşların üzerinden koyu zümrüt yeşili bir havuza dökülen muhteşem beyaz şelaleye ulaşmak için bu çabaya değerdi.

Scott suya atlamam için bana meydan okumuştu. Su dondurucu olmasa da çok soğuktu. Yavaşça ve alıştıra alıştıra girme niyetindeydim. Ama su yüzeyinin hemen altındaki bir kayanın üzerine çıkmış ve ayaklarımın kaymasıyla birden boynuma kadar suya batmıştım. Soğuktan nefesim kesilmişti.

Scott bunu çok komik bulmuştu ama sonra aynı şey ona da olmuştu ve gülmekten neredeyse ölecektim.

Bu anı beni gülümsetti. Birlikte çok eğlenmiştik. Ama hâlâ çalışmaya devam eden Anders'a baktığımda, bu tadilatı ondan başka kimseyle yapamayacağımı düşündüm.

Scott ve ben güzel zamanlar geçirmiştik ama birbirimize tam olarak uymuyorduk.

Yolculuğumuzdan başka bir anı daha aklıma geldi. İspanya'nın kuzeyindeki sahil şeridinde ilerliyorduk ve pencereden dışarı baktığımda yol kenarları boyunca uzanan ve yamaçlara dikilmiş okaliptüs ağaçlarını görmüştüm. O kadar çoklardı ki, okaliptüs ağaçlarının Avustralya'ya özgü olduğunu düşündüğüm için bunların yerli bir tür olduğunu sanmıştım. Scott bana öyle olduğunu söylemişti. Okaliptüs ağaçlarının tohumlarının 18. yüzyılın sonlarında Avustralya'dan Avrupa'ya getirildiğini, ilk ağacın Londra'daki Kew'de bulunan seralara dikildiğini ve açık havaya ilk dikilen okaliptüsün de İtalya'daki bir sarayda bulunduğunu anlatmıştı. İspanyol yerlilerinin, bu ağaçları çok kolay alev aldıkları ve çalı yangını tehlikesi oluşturdukları için kestiklerini söylemişti.

Bununla da kalmayıp kaşiflerin isimlerini ve tarihleri de saymıştı ama özetle böyleydi.

İlginç bir hikâye miydi?

Evet.

İlgimi çekmiş miydi?

Pek sayılmaz.

Başlangıçta merakım kabarmıştı ama bir süre sonra dikkatim dağılmıştı ve kendimi konsantre olmaya zorlamamıştım.

Ve mesele şuydu ki bunun ilk ve son kez olmadığını da biliyordum.

Ona hak ettiği saygıyı göstermediğim zamanlar kesinlikle olmuştu.

Onu küçümsediğimi sanmıyordum ama fark etmeden öyle yapmış olabilir miydim? Bir yerden sonra Sheryl'ın babama davrandığı gibi davranmaya başlamış olabilir miydim?

Bu düşünceyi kabullenmek çok zordu.

Anders'ın yarış mühendisi olduğunu söylediğinde ne kadar etkilendiğimi hatırladım. Yarış takımında mekaniker olmak da havalıydı ama mühendis olduğunu duyduğumda ona çok daha fazla hayran kalmıştım.

Bu farkındalık beni biraz rahatsız etti.

Ama Anders'a gerçekten saygı *duyuyordum*. Ona çok fazla saygı duyuyordum ve onun da bana saygı duyduğunu düşünüyordum.

O an Scott'ın haklı olduğunu fark ettim. Ona saygı duyan biriyle birlikte olmayı hak ediyordu. Beni değil de Nadine'i seçmekle doğru kararı vermişti. O ve ben birbirimiz için yaratılmamıştık ve bunu şimdi anlıyordum. Var olan farklılıklarımızı görmezden gelmiştim çünkü dürüst ve sırtımı yaslayabileceğim, benim tarafımda olan, güvendiğim biriyle evlenmek istemiştim.

Ona güvenmekle hata etmemiştim. Nadine'e âşık olması onun suçu değildi. En azından babamın yaptığı gibi gizli bir ilişki yaşamak yerine ona olan hisleri konusunda bana karşı dürüst davranmıştı.

Ama beni reddetmesi hâlâ canımı acıtıyordu.

Babamın reddetmesi de hâlâ canımı acıtıyordu.

Belki babamla hiç şu an olduğu kadar iyi anlaşmamıştık ve belki de annemle beni terk etme kararından pişman olduğu zamanlar olmuştu ama gerçek şuydu ki *terk* edilmiştik. *Bizi* terk etmişti. *Beni* terk etmişti.

Onun için yeterli değildim.

Ben yetersizdim.

Hiç yeterli olabilecek miydim? Birinin mükemmel eşi olabilecek miydim?

Anders benim için o kişi olabilirdi, bunun farkındaydım.

Ama ben, onun için o kişi olmaktan çok uzak olduğumu hissediyordum.

Acının her tarafımı sarmasıyla, açılı taşlama makinesinin sesi kesildiği anda gözlerim yaşlarla doldu.

"Kulak koruyucu olmadan burada oturmamalısın," diye uyardı Anders.

Gürültü sağır ediciydi ama kendimi oradan uzaklaştıramamıştım.

Başımı yukarı aşağı sallayıp ayağa kalkarak sırt çantamı aldım.

"Wren?" Anders yüzümdeki ifadeyi fark etmişti.

"Sakıncası yoksa göl kenarına gidebilir miyim?" diye sordum boğuk bir sesle, altdudağım titriyordu.

"Tabii ki." Sırt çantamı omzuma atıp kulübeden çıktım.

Jonas dışarıda traktörü yıkıyordu. Anders, Jonas'ın çiftlik makinelerini temiz tutmaya çok önem verdiğini söylemişti ve devasa biçerdöverin parlaklığını görünce ona inanmıştım.

Jonas beni ıslatmak istercesine püskürtücüyü kaldırdı ama sonra yüzümü gördüğü an suyu kapadı.

"Ne oldu?" Beni dışarı kadar takip eden Anders'a bakıyordu.

"Hiçbir şey." Ona başımı iki yana sallayıp geçmek için hareketlendim ama elini nazikçe koluma koydu.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle.

"Sadece eski nişanlım yüzünden biraz üzgünüm, hepsi bu."

Daha fazla ayrıntıya girmedim ama bunun kardeşiyle bir ilgisi olduğunu da düşünmesini istemiyordum. Kısmen öyle olsa bile.

Birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Hızla silmeye çalıştım, bunu şu an hayal ediyor olabilirdim ama Jonas'ın Anders'a anlamlı bir bakış attığına yemin edebilirdim.

Anders biraz yaklaştı. "İyi misin?" Ama bana dokunacak kadar yakın değildi.

Onu başımla onayladım ve Wetherill'deki masamda bıraktığımdan emin olduğum mendil paketini aramak için sırt çantamı açtım.

Ben aramaya devam ederken Jonas sinirli bir ses çıkardı, bunun Anders'a yönelik olduğunu düşündüm çünkü ona hayal ettiğime asla inanmadığım kötü bir bakış attı ve beni kollarına aldı.

Duraksadım. Gözlerimin arkasındaki baskı, boğazımdaki düğüm, anlayış ve şimdi de içtenlikle her yerimi saran bir kucaklama... Tüm bunlarla dağıldım.

Jonas'ın göğsüne yaslanmış, kollarının arasına gömülmüş durumdaydım ve ağlamamı durduramıyordum.

Scott eskiden sürekli beni kucaklardı, fiziksel şefkati çok özlüyordum. Bu ona bel bağladığım bir başka şeydi. Babam beni yılda iki kereden fazla kucaklamıyordu bile.

Jonas, "Git de ona lanet bir mendil getir," diye çıkıştı Anders'a.

Anders uzaklaşırken kulağıma, "Kardeşim duygusal açıdan tam bir aptal olduğu için özür dilerim," diye fısıldadı.

"Hayır, değil." Onu savunmak için uzaklaştım. "Sana çok destek oldu."

"Evet ama bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda sarılabilmesi gerekiyor. Sanırım başka bir kadına dokunarak Laurie'ye ihanet etmiş olacağını düşünüyor. İzlemesi acı verici."

Bir dakika, *ne?* Anders bu yüzden mi mesafeli davranıyordu? Ben de onun Sheryl gibi kişisel alanını koruyan biri olduğunu sanıyordum.

"Gidip biraz göl kenarında oturacağım." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. "Anders'a mendile ihtiyaç olmadığını söyler misin lütfen?"

"Emin misin?"

"Eminim. Teşekkür ederim."

İskeleye vardığımda gözlerim kurumuştu. Şezlonglardan birine oturup düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Anders'ın hâlâ

Laurie'nin yasını tuttuğu çok açık olmasına rağmen Jonas'ın getirdiği açıklamaya neden şaşırdığımı bilmiyordum.

Sırt çantamı alıp eskiz defterimi çıkardım, kendimi işime kaptırmaya kararlıydım.

Yaptığım işe o kadar dalmıştım ki yarım saat sonra Anders iskeleye adım attığında neredeyse korkudan kalbim duracaktı. Ormandan gelen ayak seslerini bile duymamıştım.

"Ne yaptığını bana gösterecek misin?" Eskiz defterime başıyla işaret etti.

İçgüdüsel olarak defterimi sıkıca göğsüme bastırdım ama artık utangaçlığımı yenmenin zamanı gelmişti, birkaç gündür üzerinde çalışıyordum.

"Sadece vakit geçiriyorum," dedim. Şimdiden bahaneler uydurmaya başlamıştım. "Bailey balayı süitinden bahsederken aklıma geldi."

"Bakabilir miyim?"

Beni yeterince yalnız bıraktığını düşündüğü kesindi. Buraya indiğimde açılı taşlama makinesinin yeniden çalıştığını duymuştum.

Anders yanıma bir sandalye çekip otururken defteri ona uzattım.

İlk çizime gözü takılır takılmaz, "Vay canına!" dedi. "Böyle çizim yapabildiğini bilmiyordum."

"Eskiden sürekli çizim yapardım," dedim o karakalem eskizimi incelerken. "Ama uzun zamandır ilham gelmiyordu."

"Bunlar gölün etrafında mı olacak?"

"Orada." Başımla uzak ucu işaret ettim.

Eskiz defterinin bir sonraki sayfasına geçti ve aynı dikkatle incelemeye başladı.

Gölün kıvrımlarını takip eden bir dizi ayaklıklı ahşap kulübe tasarlamıştım ancak kütükler dikey olarak sabitlenecek, böylece her kulübeye farklı bir form verilebilecekti. Çeşitlilik olması ama yine

de birbirine uyumlu olması fikrini sevmiştim. Onları siyaha boyanmış olarak hayal ediyordum.

"Dediğim gibi sadece vakit geçiriyorum. Ama bir gün burayı düğün mekânı veya başka etkinlikler için kullanmak isterseniz konaklama imkânı da sunarak makul bir gelir elde edersiniz diye düşündüm."

"Böyle bir şeyin maliyeti ne kadar olur?" diye sordu Anders.

"İşçilik en pahalı kısım olur ama sen ve Jonas çoğunu kendiniz halledersiniz. Babanla beraber kulübeyi yaptıkları gibi ormandaki kütükleri kullanabilir ve göl kaynaklı ısı pompası kurabilirsiniz." Bu sistem yazın soğutma, kışın ise ısıtma sağlardı. "Pencereler de standart boyutlarda," dedim çok fazla pencere olduğu için açıklama ihtiyacı hissederek. "Hazırlardan satın alabilirsiniz."

Pencerelerin boyutları farklı olduğu için buna şaşırdı, bazıları uzunlamasına bazıları enine yerleştirilmişti. Bir Modrian tablosu gibiydi. Onları hem gölün hem de arkadaki tarlaların manzarasından en iyi şekilde yararlanacak şekilde tasarlamıştım.

"Jonas'a gösterebilir miyiz?" diye sordu sonunda.

"Elbette."

"Ardından da yarın için bir plan yapmalıyız."

"Yarın mı?"

"Benimle Indy'ye geliyorsun, değil mi?"

"Geliyor muyum?"

"İstediğini sanmıştım. Ben sürerim."

Ruh halimi mi düzeltmeye çalışıyordu bilmiyordum ama şehirde bir hafta sonu geçirmek çok hoşuma giderdi. Beni kucaklamaya dayanamasa da benimle birlikteyken rahat hissedip davet etmesine sevinmiştim.

Bölüm Yirmi Altı

"Şehirdeyken Midland Sanat ve Antika Pazarı'na gitmelisin. Çok seversin. Eski bir fabrikadan dönüştürülmüş, çok büyük bir yer ve yüzyılın ortalarından kalma bir sürü eşya var. Tabii bütün gününü Circle Alışveriş Merkezi'nde geçirmek istiyorsan o başka."

"Kesinlikle istemem. Kulağa harika geliyor. Nerede?"

"Dairemden yürüyerek gidebilirsin. Haritada gösteririm. Airstream için altmışlardan kalma duvar lambaları bile bulabilirsin."

"Sen de gelebilecek misin?" BMW'nun sürücü koltuğunda oturan Anders'a baktım.

"Seni bıraktıktan sonra doğrudan yarış atölyesine gitmeliyim." Ekibinin çoğu bugün yarıştaydı ama Anders ofisine gidip bazı verileri yazdırmak ve işlerini halletmek istiyordu.

Beni götürmeyi teklif etmesiyle başlayan ve motelde kalacak yer aramamla devam eden olay, onun boş odasında kalmamı ve arkadaşlarıyla gece dışarı çıkmamı ısrar etmesiyle sonuçlanmıştı.

Beni neşelendirmek için mi yoksa Jonas ona suçluluk duygusu yüklediği için miydi bilmiyordum ama planından oldukça memnun görünüyordu.

Indianapolis, Anıt Çemberi adı verilen merkezi bir döner kavşaktan dışarıya doğru birbirini kesen sokaklardan oluşan, ızgara planlı bir şehirdi. Bu kuzey-güney-doğu-batı yolların istisnası,

merkezden bir blok uzaklıkta başlayan dört ana çapraz yoldu. Anders bu çapraz yolların kuzeydoğusunda yaşıyordu –Massachusetts Caddesi ya da onun deyişiyle Mass Caddesi'ndeydi– ve loft dairesi, dönüştürülmüş bir ipek fabrikasının içindeydi. Bina beş katlıydı, kırmızı tuğlalı, dev Crittall tarzı pencereleri vardı. Orijinal fabrika bacası da hâlâ duruyordu; yer seviyesinde başlıyordu ve apartman bloğunun yaklaşık iki katı kadar uzundu. Üst katta "İpek" yazan yuvarlak gümüş su deposu da bulunuyordu.

"Burası çok havalı," dedim hayranlıkla. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Şubattan beri," diye cevapladı. "Taşındığım gün, bölge yaklaşık yarım metre karla kaplıydı."

Laurie'yle eskiden nerede yaşadıklarını merak ettim.

Daireye ulaşan koridorlar sıradandı ve ilham vermekten uzaktı ancak evinin tavanları yüksekti ve pencere, oturma odasının üç duvarının neredeyse tamamını kaplıyordu. Bu alan, sürgülü kapılar ve bir kış bahçesiyle dairenin geri kalanından ayrılmıştı. Mutfak, kapının hemen yanında yer alıyordu ve açık planlıydı, ayrıca bir kahvaltı barı vardı.

"Boş oda şurada." Anders oturma odasının karşısında bulunan soldaki kapıyı işaret etti.

Odası, mutfağın köşesini dönünce birkaç basamak yukarıdaydı. Bel yüksekliğindeki bir bölme duvarı sayılmazsa oturma odasına tamamen açıktı. Muhtemelen kendi odasında hiç pencere olmadığından o devasa pencerenin ışığından faydalanması gerekiyordu.

Duvarlar beyaz, yerler ise cilalanmamış doğal ahşaptı. Çoğunlukla modern olan mobilyalar ise kahverengi deri koltuk ve kanepeleri, yalın hatlı ahşap sehpalarıyla tam bir İskandinav havası katıyordu.

Bir dakika. "O bir *Eames* sandalye mi?" Kış bahçesinde güneşin altında duran sarı fiberglas sallanan sandalyeyi görünce coşkuyla seslendim.

"Evet, sana bahsettiğim o pazardan aldım."

"Çok kıskandım."

Tarzını gerçekten ama *gerçekten* çok beğenmiştim.

Tanrım. Neden bu kadar havalı olmak zorundaydı ki? Neden yatağının üzerine tuhaf, küçük figürlerden oluşan bir koleksiyon ya da pelüş oyuncaklar dizip de beni kendinden bir kerede tamamen soğutmuyordu?

Kimi kandırıyordum? O zaman bile muhtemelen ondan hoşlanmaya devam ederdim.

Çantalarımı odama koyarken gergin ve rahatsız hissediyordum. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüp üzerinde tertemiz, beyaz gofre dokulu bir yatak örtüsü serili olan çift kişilik yatağa vuruyordu Arkasında bulunan prefabrik beton duvarla güzel bir kontrast oluşturuyordu. Anders'ın odasının arkasında bir banyo vardı, o yüzden mutfağa gitmeden önce banyoyu kullandım.

"Çıkmadan önce kahve yapayım mı?" diye sordu Anders.

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim."

"Haritada nerede olduğumuzu göstereyim."

Yönümü bulmama yardım ettikten sonra da bana yedek anahtarlarını verdi ve arkadaşının doğum günü partisi başlamadan Fountain Meydanı'na gidip etrafı gezebilmemiz için erken dönmeye çalışacağına söz verdi.

♡

Anders'ın tahmin ettiği gibi Midland Sanat ve Antika Pazarı'nı çok sevmiştim. Dönüştürülürken ham halde bırakılmış kocaman bir depo binasının iki katına yayılmıştı ve muhtemelen bütün günümü burada tek başıma geçirebilirdim.

Bambi'nin duvarına çok yakışacak, beyaz cam başlıklı iki adet alüminyum okuma lambası buldum. Elektrik kabloları eskimekten dolayı sararmıştı, anahtarlar biraz gevşekti ve hareketli bir araçta cam kullanmak muhtemelen kötü bir fikirdi ama onlara karşı koyamadım.

Sonra sokaklarda dolaştım; kahve dükkânlarının, şık restoranların ve önlerinde masaları olan şarap barlarının, kuaförlerin ve berber dükkânlarının, şarküteri ve butiklerin, bir galeri ve bir müzenin önünden geçtim. Anders'ın dairesinin hemen yanında, Lockerbie Meydanı adında tarihi bir mahalle vardı. Yeşilliklerle kaplı sokaklarda gök mavisi, hardal sarısı, limon yeşili gibi güzel renklere boyanmış eski ahşap evler sıralanıyordu ve hepsinin önünde çitler vardı.

Circle AVM'ye gitmeye hiç vaktim olmamıştı. Şehrin bu bölgesinde görülecek o kadar ilginç şeyler vardı ki, taksiyle ruhsuz bir alışveriş merkezine gitme düşüncesinden nefret etmiştim.

Sonunda hazırlanmak için ipek atölyelerine geri döndüm ve bir kez daha midemde heyecan yükseldi. Keşke bu kadar gergin hissetmeseydim. Sinirlerimi yatıştırmak için bir içkiye gerçekten ihtiyacım vardı.

Son birkaç hafta içinde Frederickson Çiftliği'ne birkaç altılı paket bira götürmüştüm, bu yüzden Anders'ın buzdolabından bir bira almaya karar verdiğim için kendimi çok da suçlu hissetmiyordum. Mutfağa giderken yatak odasına baktım ve yatağının başucundaki beyaz bir fotoğraf çerçevesi gözüme çarpınca duraksadım. Çerçevede Laurie'nin renkli bir fotoğrafı vardı ve 20 x 25 cm boyutlarında olduğu için de gözden kaçması imkânsızdı. Merakım beni yatak odasının kapısına kadar çekti, detayları görebilecek kadar yakındaydım. Uzun, açık sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı ve kameraya gülümsüyordu. Düğün fotoğrafındaki gibi parlak bir gülümseme

değildi ama ifadesi yumuşak, mavi gözleri nazikti. Onu tanısaydım seveceğime dair garip bir hisse kapıldım.

Anders'ın *onu bırakmaya yaklaşmış bile* olmamasına şaşırmamalıydım. Gece uykuya dalmadan önce gördüğü son şey ve sabah uyandığında gördüğü ilk şey oydu. Onu çok özlüyor olmalıydı.

Bu düşünceyle birlikte midemdeki gerginlik iyice yerleşti. Alkol aramaktan vazgeçerek onun yerine hazırlanmayı tamamlamak için yatak odama döndüm.

Anders saat altı civarında geri geldiğinde daha erken gelemediği için özür diledi. Hızlıca duş aldı ve tekrar yanıma geldiğinde koyu sarı saçları hâlâ nemliydi. Kömür grisi, beyaz düğmeli gömleğin içine beyaz bir tişört, altınaysa siyah kot pantolonla süet bot giymişti.

Ben ise her zamanki gibi güvenli alanım olan siyaha dönmeye karar vermiştim. Dirk'e ilk gittiğimde giydiğim, V yakası beyaz boncuk işlemeli dizime gelen kolsuz elbiseyi giymiştim.

Anders bu gece fazla içmek istemediğini söyleyerek aracı güneye doğru sürerken ben de ona günümü anlattım. Bir başka çapraz caddeye vardık, bu cadde şehirden güneydoğuya uzanıyordu. Indianapolis'in merkezinden uzaklaştıkça binalar alçalmaya ve aralıkları açılmaya başlamıştı. Binalar arasında otoparklar vardı ve çoğu kırmızı tuğladan yapılmıştı; bazılarının süslü detayları, dekoratif kornişleri ve siyah metal yangın merdivenleri vardı. New York'ta çekilen filmlerde gördüğünüz türdendi. Dükkânların ve apartmanların dış duvarlarında birkaç ilginç grafiti vardı ve sanki daha genç, daha havalı bir semte doğru gidiyormuşuz gibi hissediyordum.

"Şurası Fountain Meydanı Tiyatro Binası." Anders başıyla ileriyi işaret etti. "Oraya gidiyoruz."

Bina büyük ve biraz sıkıcıydı ancak zemin katını saran eski moda tabelalar bir renk cümbüşü sunuyordu.

"Sen güzelsin," dedi Anders.

Ne?

Şaşkınlıkla ona dönüp baktığımda pencereden dışarıyı göstererek gülümsediğini gördüm. Parmağını takip ettiğimde binanın yan tarafına sabitlenmiş büyük beyaz harflerle yazılı "SEN GÜZELSİN" tabelasını gördüm.

Güldüm. "Eh, benden bahsetmediğin kesindi."

"Neresi kesinmiş?" diye cevapladı.

"İltifat beklediğim için söylemedim," diye onu temin ettim. "Öyle olmadığımı biliyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi duyduklarına inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Hayır. Güzel olanımız Bailey." Konuyu değiştirdim. "Parti saat kaçta başlıyor?"

Arkadaşı Wilson, ne olduğunu bilmediğim bir *duckpin* bovling* salonu tutmuştu. Sanırım on toplu bovlingin küçük ölçekli bir haliydi.

"Saat sekizde ama kendisi her zaman geç kalır. Önce çatı katındaki barda bir şeyler içelim mi?"

Binanın yanından ilerleyerek şimdiye kadar gördüğüm en havalı vintage neon tabelanın önünden geçtik. Mavi bir hap şeklindeki tabela binadan dışarı çıkıntı yapıyordu, etrafını yatay olarak beyaz neon çizgiler sarmalamıştı ve üzerinde sarı harflerle *Duckpin Bovling* yazıyordu. Yanında, Fountain Meydanı Tiyatrosu'nun Vegas'a yakışacak kadar çok ampulle aydınlatılmış tabelası vardı.

* *Duckpin* bovling, klasik on top bovlinge benzeyen ancak daha küçük toplar ve daha kısa, tombul labutlarla oynanan bir bovling türüdür. (ç.n.)

Binada iki vintage *duckpin* bovling salonu vardı ve arabayı park ettikten sonra Anders beni dördüncü kata çıkarıp gitmeyeceğimiz diğer salonu gösterdi; 1930'lardaki orijinal tasarımına sadık kalınarak restore edilmiş bu salonda bir kafe ve sekiz kulvarlı ahşap bir bovling salonu bulunuyordu. Beyaz badanalı duvarlardaki uzun pencereler sayesinde içerisi aydınlıktı.

Yukarı çıktığımızda terasa geçtik. Etrafımız tamamen düzdü ve manzara kilometrelerce uzanıyordu. Bir köşede "*Fountain Square: anything but square!*"* yazan bir reklam panosu vardı ve altında klasik kırmızı beyaz Coca-Cola logosu bulunan büyük yuvarlak bir saat asılıydı.

Şehrin gökdelenlerini uzaktan gösteren bir masaya oturduk ve bir garson geldi. Rom bazlı bir kokteyl seçtim, Anders ise düşük alkollü bir bira söyledi. Garson uzaklaşırken kendimi gülümsemekten alamadım.

"Burası şimdiye kadar gördüğüm en karakteristik yerlerden biri. Buraya taşınmak istiyorum."

Anders eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Bunda kısmen de olsa gerçeklik payı var," dedim.

"Amerika pasaportun var mı?" diye ilgiyle sordu.

Başımla onayladım. Babamın bana verdiği en güzel hediyeydi. "Burada doğdum. Phoenix'te"

"Burada ne kadar yaşadın?"

"Altı yaşıma kadar. Annem, Bailey doğana kadar bekledi ve sonra evi toplayıp bizi İngiltere'ye geri götürdü. Babam çoktan Sheryl ile Indiana'ya taşınmıştı. Şimdi düşündüğümde hayatımın o dönemi rüya gibi geliyor."

* (İng.) İngilizce'de "square" kelimesi hem kare hem de meydan anlamına gelmektedir ve *Fountain Meydanı, asla kare değil,* diyerek kelimenin taşıdığı anlamlarla bir sözcük oyunu yapılmıştır. (ed.n.)

Ona Camelback Dağı'nın eteklerindeki kırmızı kiremitli bungalovumuzdan, kum fırtınalarından, kaktüslerden ve kovboy kasabalarından bahsettim. Bu sırada garson içeceklerimizi getirdi.

"Bir gün Arizona'ya geri dönmek istiyorum," dedim. "Büyük Kanyon ve Powell Gölü gibi hatırladığım yerleri görmek için. Geçenlerde babamın eski bir fotoğraf albümünü buldum, su çok yeşildi ve kenarlarında büyük kayalar vardı. Bu yerler hatırladığım kadar güzel mi diye görmek istiyorum."

"Bambi ile bir seyahate çıkabilirsin."

"Çok isterim. Sen de gelebilirsin derdim ama iki yatak odası için yer yok."

Gülümsedi. "Sanırım kendime bir Airstream almam gerekecek."

"Olmaz, Bambi'yi istediğin zaman ödünç alabilirsin. Çok ciddiyim," dedim. "Benim olduğu kadar seninmiş gibi de hissediyorum."

"Ah." Birayı eline alırken duygulanmış gibi görünüyordu.

"Scott'la bir keresinde Amerika'yı gezmekten bahsetmiştik," diye itiraf ettim.

Anders bakışlarını kaçırmadan başını yukarı aşağı salladı. Güneş bulutların arkasından çıkıp yüzüne vurduğunda gözündeki kehribar lekeyi aydınlattı. Elini gözlerine siper ederek, "Laurie ve ben de bunu yapmak istiyorduk," dedi.

Bu, ölen karısını kendi isteğiyle ilk kez gündeme getirişiydi.

"Ne kadar evli kaldınız?" diye sordum nazikçe.

Elini indirdi ve ışığa karşı gözlerini kıstı. "Kazadan bir buçuk yıl önce evlenmiştik ama öncesinde de birkaç yıldır birlikteydik."

"Nasıl tanıştınız?"

Sandalyesine yaslandı. "Takımın halkla ilişkilerinde çalışıyordu. Çoğu yarışa gelirdi."

"Sen loft'a taşınmadan önce nerede yaşıyordunuz?"

"Broad Ripple'da, buradan yarım saat kuzeyde. Aslında orayı da seversin."

"Beni oraya götürmeni istemeyeceğim."

"Benim için sorun değil."

Çok fazla kötü anı canlanmazdı o halde, öyle mi? Bu iyiye işaretti.

"Dün olanlardan sonra iyisin, değil mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, bunun için üzgünüm, çok utanç vericiydi." Sandalyemde kıpırdandığımda bacağım onunkine çarptı.

"Hiç de değil." Tekrar öne doğru eğilip dirseklerini masanın üzerine dayadı. "Eski nişanlın seni üzecek bir şey mi söyledi?"

"Hayır, söylediği bir şeyden dolayı değil. Ona Bambi'nin bir fotoğrafını gönderdim çünkü yaptıklarımızı görmek isteyeceğini düşündüm ve güzel bir mesajlaşmamız oldu ama sanırım hâlâ bazı şeyleri kabullenmeye çalışıyorum."

Gözleri endişeyle kısıldı. "Bir ilişkisi mi vardı?"

"Hayır ama iş arkadaşına âşık oldu ve onun hayatının kadını olduğunu fark etti. Ve benim olmadığımı."

"O bir aptal."

Güldüm ama Anders gülümsemedi bile.

"Ne iş yapıyor?" diye sordu ben onun yoğun bakışlarına karşı kendimi hazırlarken.

Bana böyle baktığında elektrik prizine takılmışım gibi hissediyordum.

"Peyzaj mimarı. Kendi işini yapıyor."

Başını yukarı aşağı salladı, bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Nadine, yeni kız arkadaşı, onunla birlikte çalışıyordu. Kötü biri değildir. Ona karşı hisler beslediğini fark edince işi bırakmaya

karar verdi. Sanırım Scott'ın ona âşık olduğunu anladığı ve onu bırakamayacağını kabul ettiği anı kendi gözlerimle gördüm."

Şişesini dudaklarına götürüp indirirken bana merakla baktı.

O gün parkta olanları anlattım. "Scott ona baktığında yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Açıklaması zor. Nadine de onun gözlerine baktığında ikisi de bakışlarını kaçıramadı ve aralarında bir çekim olduğunu fark ettim. Kendimi çok kötü hissettim." O günü anımsayarak irkildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Anders.

"Sorun yok. Gerçekten, önemli değil. Artık birbirimiz için uygun olmadığımızı anlıyorum. Bence Scott –ya da belki de Nadine– ikimize de bir iyilik yaptı." Ona gülümsedim. "Wilson'dan bahset bana. Takım arkadaşlarından biri mi?"

"Hayır, çok alakasız aslında." Düşünceli halinden sıyrıldı. "Onunla Slippery Noodle adlı bir blues barında tanıştım. O bir müzisyen."

Sevinçle canlandım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Orayı da seversin. Indiana'nın en eski barıdır," dedi. "Hayaletli olduğu söylenir," diye de ekledi gülümseyerek. "Evime arabayla sadece beş dakika uzaklıkta ama gençken daha sık giderdim. Wilson ve ben barda sık sık sohbet ederdik, yıllardır arkadaşız."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Çatı katında bir içki daha içtikten sonra bodruma indik. Burası 1950'ler ve 1960'ların otantik eşyalarıyla döşenmişti, yemek bölümünde kırmızı-beyaz kareli yer karoları, kırmızı vinil sandalyeler ve bar tabureleri vardı. Duvarlarda neon tabelalar ve vintage posterler asılıydı ve alanları birbirlerinden cam blok bölmeler ayırıyordu.

Anders'ın birçok arkadaşı çoktan gelmişti, çok ilginç ve seçmece bir kalabalık vardı. Beni sanatçılar, müzisyenler ve hatta nazik

bakışları olan hipster sakallı bir mimarla tanıştırdı. 1950'lerden kalma kırmızı-beyaz puantiyeli bir elbise giyen bir kadın vardı ve ona inanılmaz yakışmıştı. Ayrıca retro tarzda yana doğru taradığı kızıl saçları inanılmaz görünüyordu. Anders'a her gün böyle giyinip giyinmediklerini sorduğumda giyindiklerini söyledi.

Wilson büyük bir coşkuyla geldiğinde ben çoktan üç içki içmiş ve sarhoşluğa doğru yol almaktaydım. Yaklaşık bir seksen boyundaydı ve zayıftı, dar belinin etrafındaki gümüş çivili kemer dışında tamamen siyah giyinmişti. Omuzlarının çok altına uzanan kalın siyah bukleleri vardı.

"Bu kim?" diye sordu Anders'a kahverengi gözlerinde bir parıltıyla.

"Bu arkadaşım Wren," diye cevapladı Anders.

Beni herkese böyle tanıtıyordu: "*Arkadaşım Wren.*"

"Doğum günün kutlu olsun," diye cıvıldadım.

"Wren bir mimar," dedi Anders dudaklarında bir gülümseme belirirken.

"Dean'le tanıştın mı?" Hipster sakallıya başıyla işaret etti.

"Kısaca tanıştık."

"Nerelisin?"

"İngiltere."

"Anladım. İngiltere'nin neresi?"

"Bury St. Edmunds adında bir yer."

"Bury St. Edmunds'a hiç gitmedim, Wren. Anlat bana."

Masalsı kalıntıları ve tarihi mimariyi anlattım, Britanya'nın en küçük barlarından biri olan ve mumyalanmış bir kedi de dahil olmak üzere bir sürü tuhaf şeyle dolu Nutshell adlı küçük bardan detaylıca bahsettim.

Anders da Wilson kadar memleketim hakkında anlattıklarımdan etkilenmiş görünüyordu ama konuşmayı arkadaşına bırakmıştı. Bence bu, Wilson'ın iyi olduğu şeydi: çok soru sorup insanları rahatlatmak. Ama bana soru sordukça bunun kişiliğinin bir parçası olduğunu fark ettim. İnsanlara ve şeylere ilgi duyuyordu. Ben de ona müziği ve çaldığı enstrümanlar hakkında sorular sordum. Hepsini çalıyor gibi görünüyordu ama en çok elektro gitarı seviyordu.

Anders bir süre yanımızda durduktan sonra daha fazla içki almaya gitti ve ardından da bizi bırakıp arkadaşlarının arasına karıştı. Anders'ın Wilson geldiğinde ona sarıldığını ve bizi tanıştırırken Dean'in omzuna kolunu sevgiyle attığını ama kadınlara hiç dokunmadığı geç de olsa aklıma dank etti. Karısını kaybetmesinin üzerinden neredeyse dört buçuk yıl geçmesine rağmen hâlâ müsait olmadığını açıkça belirtmeye kararlı görünüyordu.

Herkesin yas tutma şekli farklıydı ama onun bu kadar uzun süre kendini kapamış olması çok üzücüydü.

Bir süre sonra elliler modasına uygun giyinmiş kızıl saçlı kadın yanımıza geldi ve Wilson bizi tanıştırdı. Adı Susan'dı ve bir fotoğrafçıydı ama aynı zamanda buradan biraz ilerideki bir plak dükkânında çalışıyordu. Yakın zamanda antika pazarının birinde keşfettiği duyulmamış bir grubun plaklarını dinletmek için bir ara onu ziyaret etmemde ısrarcıydı.

Dean de bize katıldı ve mimarlık hakkında onunla konuşarak fazla zaman geçirdim. Son zamanlarda, yüzyılın ortasından kalma eski bir banka binasında bulunan bir kahve dükkânı üzerinde çalışıyordu ve geniş saçaklı çatısıyla devasa sürgülü cam kapıları olan alçak, modern bir evin tasarımını yeni bitirmişti. Bunlar, uğruna canımı verebileceğim türden projelerdi.

Belki alkolün etkisiydi, belki de davulun sesi uzaktan hoş gelir sendromuydu ama sanki hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Bury St. Edmunds'ta henüz kendime ait bir arkadaş grubu bulamamıştım. Tek iyi arkadaşım Sabrina'ydı ama o ve nişanlısı Lance'le Scott aracılığıyla tanıştığım için kendilerini Scott'a daha yakın hissediyorlardı. İşten ve üniversiteden diğer arkadaşlarım Londra'ya ve ülkenin diğer dört bir yanına dağılmış durumdaydı. Böyle büyük bir yerel arkadaş grubum olmasını çok isterdim. Anders şanslıydı.

Wilson, ilk *duckpin* bovling oyunumuzda onunla ve grup arkadaşlarından Davis'le takım olmamda ısrar etti. Pistler standart bovlingdekinden daha kısaydı ve toplar daha küçüktü ama temelde konsept aynıydı: Yolun sonundaki şeyleri vur.

Tabii ki onları hayatta vuramıyordum. Çok sarhoştum.

"Neyi yanlış yapıyorum?" diye sordum Anders'a.

Sırıtarak cevap verdi. "Sana söyleyemem, aynı takımda değiliz." Takım arkadaşlarından biri olan Susan, üçüncü denemesinde tüm labutları devirdiğinde Wilson kollarını havaya kaldırarak ona tezahürat yaptı.

"Kazanmak ya da kaybetmek kimin umurunda? Önemli olan eğlenmek!" Wilson, İngiliz aksanı yaparak sanki Shakespeare oyunlarında oynayan bir aktör gibi haykırdı. "Ama bileğini dirsekten büküyorsun," diye de kulağıma fısıldadı.

"Nasıl büküyorum? Böyle mi yani?"

"Hayır, böyle." Kolumu tutup biraz daha düzleştirdi.

Atışımı düzeltmeye çalışarak topu tahta piste gönderdim ve o lanet labutların *hepsini* devirdim. O kadar şaşırmış ve hemen

ardından da o kadar sevinmiştim ki yerimde zıplayarak, "BAŞARDIM!" diye bağırdım.

Wilson bana beşlik çaktıktan sonra Davis de aynısını yaptı. Ardından yüzümde büyük bir neşeyle Anders'a döndüm ama onun çoktan yüzü şefkatle aydınlanmış halde güldüğünü gördüm. O anda içimde ona karşı öyle büyük bir sevgi kabardı ki o göz temasımızı bozmayınca ben de bakışlarımı kaçırmadım.

Başı hafifçe yana eğildi ve sırıtışı küçük bir gülümsemeye dönüşürken gözleri karardı. Kendimi balın içine düşmüş bir sinek gibi hissediyordum –hayır, kehribar taşının içine sıkışmış bir sivrisinektim– ve kendimi bakışlarından kurtaramıyordum.

Dikkati dudaklarıma çevrildi ve gözleri tekrar gözlerime dönünce kalbim adrenalinle dolup taştı. Yüzünü hemen önce gözlerindeki ateşli bakışı yakaladım.

Ayağa fırladı ve bir bowling topu aldı. Sırasının geldiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Şimdi kıçınızı öttürme zamanı," dedi hafif şakacı bir tonla.

Zorla gülümsedim, ne halt ediyordum ben? Aramızdaki bağı hayal mi etmiştim? O tamamen normale dönmüş gibi görünürken ben nefes almakta zorlanıyordum. Kalbim resmen göğüskafesimin altında çırpınıyordu ama Anders hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Ona uymak için elimden geleni yaptım ama çok zordu.

Oyunu bitirdikten sonra birkaç saat daha yalnız kaldık, güldük, içtik, sohbet ettik ve yemek yedik. Sonunda geceyi bitirdiğimizde Anders bizi eve götürdü.

"Bir içki ister misin?" diye sordu kapısını açarken.

"İçemediğin için çok üzgünüm," dedim hüzünle.

"Önemli değil. Mutluydum."

"Öyle miydin?" diye sordum. "Mutlu muydun?"

"Çok," diye gülümseyerek cevapladı.

Dostum, adam fazla ayıktı.

"Şimdi çok sarhoş olabilir misin lütfen?" diye sordum ve deri koltuğuna doğru sendeleyerek ilerleyip üzerine düştüm.

"Elimden geleni yaparım. Ne alırsın?"

"Hafif bir şeyler."

Bana soda ve kendine de buzlu viski getirip sağımdaki tekli koltuğa oturdu.

"Çok güzel bir gece geçirdim," dedim. "Arkadaşlarını çok sevdim."

"Sevindim. Onlar da seni sevdiler."

"Hepsi çok ilginç insanlar."

"İlginç olan *sensin*."

"*Sen* ilginçsin," diye karşılık verdim sarhoş sarhoş.

Gülerek başını iki yana salladı ve bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Bir an duraksadı, sonra bardağını tekrar indirdi.

"Daha önce Bailey'nin güzel olduğunu söyledin. Baban sana büyürken hiç güzel olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır," diye açıkça cevap verdim.

"Ama Bailey'ye söyledi, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Yani, ona baksana. Biz hiç benzemiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Katılmıyorum."

"Hadi ama, Jonas bile ne kadar farklı olduğumuzu söylemişti."

"Yanılıyor. Gözleriniz aynı," dedi. "Rengi değil, seninki daha hoş ama ikinizinki de badem şeklinde."

Daha hoş? Kalbim sevinçle çarpmaya başlasa da başımı iki yana salladım. "Gözlerim onunki gibi değil. Onunki büyük ve Boo gibi."

Bu tanımlamaya şaşırması normaldi. "Boo ne demek bilmiyorum ama ikinizin de büyük gözleri olduğunu düşünüyorum. Ve ikinizin de burnu aşırı düzgün."

Bunu düşünmek için belli ki biraz zaman harcadığı için gülümsedim.

"İkiniz hep böyle iyi mi anlaşırdınız?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz, gençken öyle değildik. *Anlaşamıyorduk* diyemem ama bu seyahate çıkmadan önce çok da yakın değildik."

"Neden?"

"Kısmen yaş farkından, kısmen de birlikte çok zaman geçirmemiş olmamızdan. Ayrıca biz *farklı* insanlarız. O benden çok daha dışadönük. Onun yanında kendimi hep biraz küçük hissetmişimdir. Bu yaz birbirimize bağlandık ama sonuçta ben *onun* ailesiyle kalıyorum. Daima babamın daha çok ona ait olduğunu hissedeceğim."

Kaşları çatıldı. "Böyle hissettiğine üzüldüm. Üçümüz oturduğumuzda babanın seni de çok sevdiği belliydi."

Derin bir nefes aldım. "Babam bana *sarılmıyor* bile. Yani, buraya geldiğimde sarıldı ve giderken de sarılacak ama ailemin bu tarafı fiziksel sevgi göstermez. En azından bana karşı. Sheryl'ın bana düzgünce sarıldığı tek sefer, birkaç hafta önce ben küçükken yaptığı bir şey için özür dilerken oldu."

Dikkati tamamen bendeydi, daha fazla detay vermem için zorluyordu.

"Sana bahsettiğim fotoğraf albümünü saklamış. Bailey ona bakmayı çok seviyormuş ama Sheryl ondan almış. Sanırım benden, annemden, babamın bizimle olan geçmişinden dolayı kendini tehdit altında hissediyordu. Ona yaklaşmama hiç izin vermezdi ve kendimi bir baş belasıymışım gibi hissetmeme neden olurdu. Ben sekiz ya da dokuz yaşlarındayken bir keresinde perma yaptırmıştı, saçları çok kıvırcık ve parlaktı. Nasıl bir his olduğunu çok merak ediyordum ama saçlarından bir tutamına parmağımla

dokunmaya çalıştığımda beni itmişti. Ben büyürken de bana pek iyi davranmadı."

"Sence bu kadar özgüvensiz olmanın bir sebebi bu olabilir mi?"

"Ben özgüvensiz miyim?"

"Bence senin kadar zeki ve yetenekli birine göre oldukça özgüvensizsin."

Sözlerini anlamaya çalışırken içim titreyerek ona baktım.

"Babamın beni terk etmesinin de bir etkisi vardır muhtemelen. Sonra da Scott terk etti," diye ekledim omuz silkerek.

Bu şakaya vurmaya çalıştığım ama onun komik bulmadığı başka bir şeydi. Bakışları baskıcı ve yoğundu. Tenime dalga dalga bir sıcaklık yayıldı.

"Sanırım yatmalıyım. Bu konuşma için çok sarhoşum," dedim aniden.

Başını yukarı aşağı sallayarak yavaşça öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, bardağı elinde tutuyordu. Ben ayağa kalkarken izledi.

Buzdolabındaki şişeden su doldururken dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Oturma odasından geçip yatak odasına doğru ilerlerken iyi geceler demeden önce tereddüt ettim. Hâlâ bana bakıyordu ve nedense konuşamıyordum. Hareketsizce durup bekledim ama neyi beklediğimi bilmiyordum.

"*Sen* güzelsin, Wren."

Bunu o kadar sessizce ve içten söylemişti ki ağzımı açıp kapamaktan başka bir şey yapamadım.

Gözleri, düşüncelerim bovling labutları gibi dağılacak kadar uzun süre benimkilerde kaldı. Bakışlarımızı ayırmaya çalıştım ama yine bala yapışmıştım, kehribarın içine hapsolmuştum. İçimde bir şey çözülmeye başladı ve ona doğru süzüldü. Ona doğru

çekildiğimi hissettim ama bir adım attığımda gözleri içkisine döndü.

"İyi geceler," dedi.

Bardağındaki içkiyi bir dikişte içti ve ben de topuklarımın üzerinde dönüp odama kapanarak kalbimin çırpınmasını kontrol altına almaya çalıştım.

Gece yarısı tuvalete kalktığımda, duvarın diğer tarafında bir kadının kahkahasını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ama sabah uyandığımda acaba bunu rüyamda mı gördüm diye merak ettim.

Bölüm Yirmi Yedi

Baş ağrımı geçirmek için acilen ilaca ihtiyaç duyarak odamdan çıktığımda Anders hâlâ uyuyordu. Gözlerimi o tarafa çevirmeden yatak odasının önünden geçtim ve dün gece kapının yanına bıraktığım çantamı aldım. Bu kadar acı çekmiyor olsaydım onu uyandırma riskini göze almazdım. Musluktan sessizce bir bardak su doldurup odama dönerek yatağıma girdim.

Aklımda dün gece olan her şeyi tekrar tekrar döndürüyordum ama sürekli, "*Sen güzelsin, Wren,*" sözlerine ve yüzündeki ifadeye takılıyordum.

Benden hoşlandığını düşünmemiştim ama şimdi o kadar da emin değildim.

Uyumak için fazla gergindim, sonunda kalkıp duş aldım. Duştan çıktığımda Anders mutfakta dolaşıyordu.

"Merhaba," diye seslenerek ona doğru gittim.

"Selam," diye karşılık verdi kısık bir sesle gözlerime bakmadan.

Midem düğümlendi. *Lütfen aramızda garip bir hava olmasın...* Kendimi toparladım ve ilişkimizin geriye gitmesine izin vermeyeceğime karar verdim.

Kahvaltı barına oturduğum sırada, "Kahve?" diye sordu.

"Lütfen. Dün gece çok eğlenceliydi." Sesime sıcaklık katarak hafif ve dostça bir tonla konuştum. "Ama çok sarhoştum. Umarım

kendimi çok rezil etmemişimdir. Az önce ağrı kesici aramak zorunda kaldım. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Başını yukarı aşağı sallayıp ensesini kaşıdı, vücudu kahve makinesine dönüktü.

Üzerinde kırışmış bir gri tişört vardı. Sanırım onunla uyumuştu.

Sen güzelsin, Wren.

Kalbimin çırpınmasına neden olan anıları bastırmaya çalıştım.

"İyi uyudun mu? Yorgun görünüyorsun."

"Biraz. Krema? Şeker?"

"Evet, lütfen. İki tane."

Akşamdan kalma olduğum için normalde üç tane alırdım ama kendimi tuttum.

"Dışarıda kahvaltı yapalım mı?" diye sordum. "Yağlı bir kahvaltı iyi gelirdi. Bu sabah çalışmak zorunda mısın?"

"Hayır ama mümkünse çiftliğe olabildiğinde erken dönmek istiyorum."

"Büyük şehirden şimdiden sıkıldın mı?" diye sırıtarak sordum.

Belki de benden sıkılmıştı. *Ah.*

Dün gece bana sadece nazik mi davranıyordu? Bu, herhangi bir kız arkadaşına onu rahatlatmak için söyleyeceği türden bir şey miydi? Paylaştığımız bakışlara fazla anlam yüklediğimden korkuyordum.

"Sen hazır olduğunda gidebiliriz," dedim. "Daha sonra tekrar gelirim."

"Hadi kahvaltıya çıkalım," dedi aniden. "Köşede hoşuna gideceğini düşündüğüm bir yer var."

Hoşuma gidebilecek şeyleri bilmesini seviyorum.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez onu bastırdım. Zihnime duvarlar örmek için daha çok çalışmam gerekiyordu.

♡

Sokağa bakan iki duvarında da devasa pencereler bulunan yerel bir kafeye gittik. İçerisi koyu griye boyanmıştı; aşırı rahat, yıpranmış koltuklar ve kanepelerle doluydu. Barın yanındaki raflara eski kitaplar ve eski masa oyunları yığılmıştı, insanların burada saatlerini geçirebileceğini hayal edebiliyordum.

Oturduğumuzda ailesinin evinde bulunanla aynı eski tarz bir koltuğu işaret ettim. Annesinin atalarını taklit ettiği sırada ciddi kalmaya çalışırkenki halinden bahsedince benimle birlikte güldü.

"Sence Jonas'ın bir gün karısıyla birlikte o duvarda resmi olacak mı?" diye sordum.

"Biriyle nasıl tanışacak ki?" dedi acı bir gülümsemeyle. "Bence kasabadaki tüm kadınları tüketti."

"Belki buraya gelip biraz zaman geçirmeli ve çiftçiliğe döndüreceği güzel, şehirli bir kız bulmalı."

Gülümsedi. "Hayatlarımızı takas edebiliriz."

"Çiftliği seviyorsun, değil mi?" Bu bir soru değildi. Geçen hafta sonu yüzmeye gittiğimizde ne kadar huzurlu göründüğünü düşündüm.

"Evet, seviyorum." Düşünceli gözlerle pencereden geçen arabalara baktı. "Jonas eve dönmem için bana çok baskı yaptı. Patronuma, ailemin bana ihtiyacı olduğunu söyledim. Kardeşimin bana ihtiyacı vardı. Ama şu sıralar Jonas'ın beni çiftliğe kendi iyiliği için değil de benim iyiliğim için mi çektiğini merak ediyorum. Sanırım her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu."

"Yine koruyucu abi gibi davranıyor sanki. Senin ona değil, onun sana göz kulak olduğu zamanlardaki gibi. Küçükken de böyleydi demiştin, değil mi?"

Başıyla onaylayarak büyük kahve fincanına çay kaşığını hafifçe vurdu. "Hasat zamanı gelene kadar orada kalabilmeyi isterdim. Jonas çiftlikte çalıştırmak için adam tutmayı düşünüyor."

Onun gideceği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

"Belki biraz yardım etme şansım olur."

"Eğer yardım edersen seninle traktöre binebilir miyim?" diye gülümseyerek sordum.

Hadi ama, gülümse. Gülümse.

"Elbette," diye gülümseyerek cevap verdi.

♡

Anders, Weherill'in önünde durana kadar yavaş yavaş açılmaya devam etmişti ve şimdi her şey normale dönmüş gibiydi. Rahatlamıştım.

"Git ve onlara sarıl," dedi bana arabadan inerken. "Sana meydan okuyorum."

"Bakacağız." Açık kapıdan ona bakabilmek için dönüp eğildim. "Tekrar teşekkürler. Çok güzel vakit geçirdim."

"Ben de."

Durum tekrar garipleşmeden önce dikleşip kapıyı kapadım.

Yolculuğun son kısmını ailem hakkında konuşarak geçirmiştik ve Anders babamın –hatta belki Sheryl'ın bile– sayısız kez bana sarılmak istediklerini ama sınırlarını aşmak istemedikleri için kendilerini tuttuklarına beni ikna etmişti. Gerçek şuydu ki –ve bu konuda Anders da hemfikirdi– beni pek tanımıyorlardı. Benim incinmekten korktuğum için kendimi uzak tuttuğumu bilmiyorlardı. Eğer bunu değiştirmek istersem yapabilirdim, durum benim kontrolümdeydi. Bu sebeple de muhtemelen ilk adımı benim atmam gerekecekti.

Ön kapıya ulaştığımda Anders'ın çoktan uzaklaştığını bilmeme rağmen omzumun üzerinden arkama baktım.

Sheryl mutfakta meyve soyacağıyla uğraşıyordu.

"Seni burada bulacağımı bilmeliydim," diye takıldım. "Oo, armut mu?"

"Sezonun ilk mahsulleri!" diye şakıdı.

"Tam zamanında. Şeftaliden biraz sıkılmıştım."

"Elmalar da neredeyse olgunlaştı," dedi.

Önlüğüne ve saçlarına hamur sıçramıştı.

"Babam nerede?"

"Ambarda. Hafta sonun nasıl geçti? Akşam yemeğinden önce gelmezsin diye düşünmüştüm."

"Çok mu erken geldim? Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki yok. Seni özledik," dediğinde çok mutlu oldum. "Güzel vakit geçirdin mi?"

"Çok eğlendim." Gözlerim, küt kesim gri saçlarına sıçrayan kek hamuruna takıldı. "Şuranda... biraz..." Sağ şakağının yukarısını işaret ettim.

"Nerede?" Başını bana doğru eğdi.

"Orada."

"Sen çıkarabilir misin?" Biraz sabırsızlanmıştı.

"Tabii, elbette, özür dilerim. Saçına dokunulmasından ya da kişisel alanına girilmesinden hoşlanmadığını düşünüyordum."

"İnsanların kişisel alanıma girmesini *sevmem*," diye cevapladı ve kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Ama sen herhangi biri değilsin, *ailedensin*."

Elimi uzatıp kek hamurunu nazikçe çıkarmaya odaklandığımda burnumun sızlamasına şaşırdım. Sheryl'ın bakışlarının sürekli

üzerimde olduğunu hissediyordum. "Bu da o şeylerden biri, değil mi?" diye sordu ciddi bir sesle. "Sen küçükken yaptığım hatalardan biri."

Boğazımda bir yumru oluşurken yutkundum.

Anders'ın dediklerini düşünerek, "Sana sarılabilir miyim?" diye sordum içimden gelen ani bir dürtüyle.

"*Tabii ki* sarılabilirsin, tatlım!" diye cevaplarken ses tonu bir oktav yükseldi ve kollarını bana uzattı.

"Burada ne oluyor?" Babam araya girdi. Az önce ön kapıdan girmiş olmalıydı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "*Bensiz* mi?"

Gülerek Sheryl'dan ayrılmaya çalıştım ama o belime yapıştı ve diğer kolunu açarak çemberi genişletti.

Bunu kontrolü elinde tutmak istediği veya dışlanmaktan hoşlanmadığı için yaptığını sanmıyordum. Daha çok beni bırakmaya henüz hazır olmadığı için yaptığını hissediyordum.

Bölüm Yirmi Sekiz

Bailey siyah topu deliğe sokunca, "Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Jonas. "Bence o Casey denen adamdan boşanıp benimle evlenmelisin."

"Hadi oradan, seni koca ahmak." Bailey, Jonas'ın kolunu ittirdi.

Jonas güldü ve ikinci oyun için topları dizmeye başlayınca aralarındaki dostluğa gülümsedim. Arkadaşlıklarının tamamen platonik olduğuna artık ikna olmuştum.

Indianapolis gezimizden bir hafta sonraki pazar gecesi dördümüz Dirk'ün Yeri'ne bilardo oynamaya gelmiştik.

Anders'la birlikte geçen hafta her akşam, dün ve bugün de bütün gün olmak üzere Bambi üzerinde çalışmıştık, üstelik Anders bir yandan Jonas'la beraber çiftliği hasada hazırlamak için çalışıyordu.

Evlerine vardığımda onları terli, yağ ve kir içinde bulmaya alışmıştım. Çiftlik araçlarına yakıt dolduruyorlar, motor yağı, hava filtreleri ve lastikleri değiştiriyorlar ve yazılım güncellemeleri yapıyorlardı. Farklı mahsulleri hasat etmek için farklı başlıklar –biçerdöverin önüne takılan büyük makine parçaları– kullanıyorlardı ve bunların hepsinde çok sayıda hareketli parça vardı. Bunların biri arızalansa hasadı durdurabilirdi bu yüzden her şeyi titizlikle kontrol ediyorlardı.

Ama bugün evlerine gittiğimde, hangarların arkasındaki motokros pistinde atlayışlar yaparken küçük çocuklar gibi bağırıyorlardı. Onları izlerken kalbim sevgiyle dolmuştu.

Mısırlar olgunlaşmaya başlamıştı –alttan altın rengine dönüyorlardı– ve ilk ekilen soya fasulyesinin yeşil yaprakları sarı lekelerle kaplanmıştı. Balkabaklarımız bile olgunlaşmıştı. Birkaç gün sonra eylül ayına gireceğimize inanamıyordum.

Anders ve ben Bambi'yi bitirmek üzereydik. Bu öğleden sonra uç panelleri yeniden birleştirmiş ve yağmur suyunun girmesini önlemek için yeni arka kapı açıklığına lastik conta takmıştık. Yarın basınçlı yıkama makinesiyle düzgün bir test yapacaktık ve sızıntı olmadığından emin olduktan sonra iç duvarları huş ağacından kontraplakla kaplayacak ve zemine linolyum döşeyecektik.

İkimiz de işlerin gidişatından çok memnunduk ve çok çalışıyorduk ama bu akşam biraz dinlenmek istemiştik. Bailey ve Jonas da aynı durumdaydı. Günün erken saatlerinde, film gecesi için bir ilan hazırlamışlardı ve bu hafta içinde basılabilmesi için yerel gazeteye göndermişlerdi. Bailey çok heyecanlıydı ama Jonas gergin görünüyordu. Hâlâ ailesine planını söyleyememişti.

Peggy ve Patrik birkaç hafta daha Wisconsin'de kalmaya karar vermişlerdi ve sanırım Jonas kasabadaki ilk açık hava film gösteriminin bir şekilde onların dikkatinden kaçacağını umuyordu.

Ama Anders'a göre arkadaşlarından birinin annesiyle babasına bundan bahsetmesi an meselesiydi, hatta muhtemelen birkaç gün içinde onlardan haber alırlardı.

Anders bunun annesiyle babasının erken dönmesine neden olmamasını umuyordu.

Baştaki alaycı tavırlarının ardından Jonas labirent fikrimi kabul etmişti ancak ölse de adına "darı labirenti" demeyeceğini

söylemişti. İstersem labirenti tasarlayabileceğimi söylediğinden eskiz defterime çizimler yapmaya başlamıştım. Planlarıma göre labirent bizim arazimizdeki kabak tarlasında başlayıp onların tarafında bitiyordu.

Babam ve Sheryl labirentin biletlerini ambarın önünden satmamıza izin vermişti. Bu sayede Jonas ve Anders müşterileri karşılamak için orada olmak zorunda kalmayacaktı, ayrıca insanlar Wetherill'de durup ürünlerimizi alabileceklerdi. Herkes kazançlı çıkacaktı. Babam köprünün diğer tarafına asmak için bir afiş bile yaptırıyordu.

Patrik ve Peggy'nin bu planlardan haberi olmadığını babama ve Sheryl'a söylemem gerektiğini fark etmiştim ama sonra sorun çıkarsa, en azından haberleri olmadığını söyleyebilirler diye düşündüm. Umarım işleri bozmazlardı.

♡

Sıra bana gelmişti ve şansıma Jonas benim için cebin yanına bir top bırakmıştı. Topa vurdum ama bir şekilde topu deliğe sokmak yerine yanlara çarptırmayı başardım.

Küfrettim ve Anders'a özür dileyen bir ifadeyle baktım.

Sırıtarak ensemi kavradı ve beni kendine yaklaştırdı. "Kazanmak ya da kaybetmek kimin umurunda? Önemli olan eğlenmek."

Geçen hafta sonu Wilson'ın söylediğini mükemmel taklit etmişti ama fiziksel temasından o kadar etkilenmiştim ki gülemedim.

Temas kesildiğinde arkasında yakıcı bir sıcaklık bıraktı.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve yakınlardaki masadan içkimi aldım.

Arkadaşlar arasındaki küçük bir temas nasıl beni bu kadar sarsabilirdi ki?

Bir sonraki atışını yaparken onu gizlice izledim, masaya eğilirken kol kaslarının nasıl gerildiğini, yeşil gözlerinin nasıl dikkatle kısıldığını fark ettim. Siyah-beyaz ekoseli gömleğinin önü açıktı ve altına giydiği gri tişörtü yukarı kayarak kemer tokasının hemen üstündeki bronzlaşmış tenini ortaya çıkardı. Ellerimi düz karnının üzerinde gezdirdiğimi, parmaklarımın altında kaslarının gerildiğini hissettiğimi hayal ettiğimde yüzüm kızardı.

Hayır. Kes şunu.

Hızla başımı bara çevirdim ve Heather'ın orada durduğunu fark edince dönüp bir kez daha baktım.

Jonas'a bir bakış attım ama onu fark etmemiş gibiydi. Birkaç arkadaşıyla gelmişti.

Masanın diğer tarafındaki Anders'ın bakışlarını yakalayıp gözlerimi kocaman açtım.

"Ne?" diye sordu dudaklarını oynatarak.

Başımı bara doğru çevirdim.

Onu görünce yüzü karardı.

Jonas kolunu Bailey'nin omuzlarına atmıştı ve çok rahat görünüyordu. Anders yanına gidip kulağına bir şey fısıldadı.

Jonas'ın vücut dilindeki değişiklik çok barizdi. Aniden sertleşti ve iki saniye sonra da Bailey'yi bırakıp bara döndü.

Heather çoktan onu görmüştü. İçkisini dudaklarına götüren eli yarı yolda hareketsiz kaldı. Sonra kendine gelip bir yudum aldı ve diğer elini sallayarak selam verdi.

Jonas da ona anlamlı bir baş selamıyla karşılık verdi, sonra sırtını ona dönüp içkisini tek seferde bitirdi.

Vay canına. Bu tepkiye bakılırsa Jonas hâlâ ondan etkileniyordu. Aralarındaki gerginlik elle tutulur cinstendi.

"Casey!" Bailey aniden bağırarak deli gibi el sallamaya başladı.

"Hey!" Casey de el sallayarak masaların arasından geçip ona doğru ilerledi.

Kollarını boynuna sardı. "Burada ne işin var? Bu gece Brett'le buluşacaktın."

"İptal ettim. Karım ve arkadaşlarıyla zaman geçirmenin vaktinin geldiğini düşündüm. Selam Wren," dedikten sonra sıcak bir tavırla bana sarıldı.

Onu burada gördüğüme çok sevinerek sarılışına memnuniyetle karşılık verdim.

Anders tanışmak için yanımıza geldi ve Bailey, Casey'yi Jonas'ın yanına çekti.

"Selam," dedi Jonas, Casey'nin elini sıkarak. Arkadaş canlısıydı ama kafası başka yerdeydi.

Maalesef Casey'yi rahat hissettirmek bize kalacak gibi görünüyordu.

"Fortnite nasıl?" diye sordum gülümseyerek. "Son zamanlarda hiç çocuk vurdun mu?"

Utangaç ifadesine güldüm ve Anders'a, geçen gün akşam yemeği hazır olduğu halde oyundan çıkmadığı için Bailey'nin Casey'ye kızdığını anlattım.

"Kıçını hemen sofraya getirmesini söyledim," diye araya girdi Bailey.

"Ve Casey de demiş ki... Ne demiştin, Casey?" diye teşvik ettim.

"Dedim ki, eğer şimdi gelirsem herkes avatarımın orada dikildiğini görür ve karımın beni akşam yemeğine çağırdığını anlar."

"Ben de dedim ki," diye araya girdi Bailey. "Herkes avatarının orada dikildiğini görür ve annenin sana yatmanı söylediğini düşünür."

"Hiç Fortnite oynadın mı?" diye sordu Casey gülerken Anders'a.

Anders başını iki yana salladı.

"Bir ara bize gelmelisin."

"Hayır, olmaz," dedim. "Bir daha seni göremeyebilirim."

Aniden Jonas'ın artık yanımızda olmadığını fark ettim. Bailey de fark etmişti.

"Jonas nerede?" diye sordu.

Arkadaşları bardaydı ama Heather da ortalıkta yoktu.

"Bilmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Eski sevgilisi geldi. Belki onunla konuşmaya gitmiştir."

Casey bize birer içki ısmarladı ve on dakika bekledikten sonra Anders onu bilardo masasına, Jonas'ın yerine davet etti.

Sanırım ikimizin de Jonas'la olanlar yüzünden dikkati dağınıktı. Nereye gittiğini ve ne yaptığını sadece Tanrı bilirdi ama onun kiminle olduğunu tahmin edebiliyorduk.

Bölüm Yirmi Dokuz

Casey ve Bailey ile vedalaştıktan sonra beraber köprüye doğru ilerlerken, "Belki de ona baksam iyi olur," dedi Anders.

Jonas ortaklıktan kaybolduktan sonra sadece bir saat kadar daha barda takılmıştık.

"İstersen ben de gelebilirim."

Yana doğru yalpaladı. "Gerçekten motosikletime binmek istiyor musun?"

"Evet. Sana güveniyorum."

"Katettiğimiz şu yola bak," diye takıldı.

"Ayıldığımda fikrimi değiştirebilirim."

Ama sonra arkadan beline doğru sarıldığımı hayal ettim ve fikrimi değiştirmeyeceğimi düşündüm.

Ah! Neyim vardı benim böyle? Bir dokunuşuyla resmen dizlerimin bağı çözülmüştü.

"Bu hafta Bambi'yi bitireceğimize inanamıyorum," dedim.

"Değil mi!"

"O zaman artık her akşam gelip seninle takılmak için bir bahanem kalmayacak."

"Bahaneye ihtiyacın yok."

Durum gitgide kötüleşiyordu. Bu duyguları aşmak için verdiğim mücadele gitgide zorlaşıyordu.

Bir dakika boyunca sessizce yürüdük, köprüyü geçerken altımızda çağlayan nehrin sesi kulaklarımızda yankılanıyordu. Köprünün diğer tarafında bizi önümüzde alabildiğine uzanan tarlalar ve başımızın üzerinde yıldızlarla dolu gökyüzü bizi karşıladı.

"Umarım Jonas iyidir," dedim. "Heather onu gerçekten etkiliyor, değil mi?"

"Hem de kimsenin yapamadığı kadar."

"Jonas onda ne buluyor ki?" diye merak ettim.

"Hiç bilmiyorum," diye cevapladı. "Kaçan kovalanır. Her zaman Jonas'ı parmağında oynatmayı başardı."

"O gelmeden önce de gergin görünüyordu."

"Babam ve çiftlik yüzünden stresli."

"Baban planları öğrendiğinde nasıl bir tepki verecek sence?"

Omuz silkti. "Kimbilir? Her zaman tahmin edilemez bir adam olmuştur. Umarım annem onu ikna edebilir. Onu ikna edebilecek tek kişi oymuş gibi görünüyor."

"Annen sizi destekler mi sence?"

"Ah, tabii ki destekler. Jonas'ı mutlu edecek her şeyi yapar. Buradan uzaklaşmak onun fikriydi. Babam yokken Jonas'a biraz zaman vermek, çiftliğin patronu olarak bir gelecek hayal etme fırsatı vermek istedi." Uzun bir nefes verdikten sonra devam etti. "Babam hastaneden eve döndüğünde annem çiftliği satma fikrini ortaya attı."

"Ne? *Çiftliği* mi?" diye şaşkınlıkla sordum. Asla satmayacaklarını sanıyordum.

"Artık yettiğini, ailemizin çok uzun zamandır bu çiftlik için canını dişine taktığını ve başkasına devretmenin utanılacak bir şey olmadığını söyledi."

"Baban ne dedi?"

"Şiddetle karşı çıktı."

Birbirimize gülümsedik.

"Ama bilemiyorum, annemin çiftliği satmayı düşünmüş olması bile Jonas'ta bir şeyleri özgürleştirdi. Sanırım bir şekilde üzerindeki baskıyı azalttı. Son birkaç haftadır çok neşeli. Sen ve Bailey..."

"Çoğunlukla Bailey."

"İşte yine aynı şey," diye mırıldandı. "Jonas seni çok seviyor, Wren, sana bayılıyor. Göl kenarındaki kulübeler için yaptığın planları çok beğendi. Telefonundan çizimlerine bakıp duruyor."

Jonas, Anders çizimlerimi ona gösterdikten sonra fotoğraflarını çekip çekemeyeceğini sormuştu.

"Sen ve Bailey, ikiniz de bizim için birer lütufsunuz."

"Ah." Ona yaklaşıp bir anlığına sevgiyle koluna dokundum. Yanımda gerildiğini hissettiğimde bir an için moralim bozuldu çünkü birbirimize daha fazla dokunabilmek için her şeyimi verirdim. Ama sonra aramızdaki mesafeyi kapadı ve yürürken kolu benimkine değmeye başladı. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği mutluluk neredeyse korkutucuydu.

"Baban kaç yaşında?" diye sordum rahat sohbetimizi sürdürmeye çalışarak. Benden tekrar uzaklaşmak istememesini umuyordum.

"Aralık ayında seksen iki olacak."

"Annen?"

"Yetmiş altı."

"Yani, Jonas doğduğunda neredeyse kırk yaşındaydı?"

"Yıllarca çocuk sahibi olmak için uğraşmışlar. Jonas ve benim aslında bir abimiz varmış. Lars. Bebekken ölmüş."

"Bu çok üzücü!"

Bu, Peggy'nin bahsettiği aile trajedisi olabilir miydi?

"Ani bebek ölümü sendromu, kimsenin elinden bir şey gelmemiş. Ama annemin Lars'a hamile kalması çok uzun sürmüş ve sonra da aynı şekilde Jonas'a da. Annem, ondan sadece iki yıl sonra benim doğmama çok şaşırdıklarını söylemişti."

"Lars'ın fotoğrafı var mı?"

"Çiftlik evinin oturma odasında bir tane var, annemde de birkaç tane daha var. Hâlâ sık sık mezarını ziyaret ediyor. Gölün ötesindeki mezarlıkta gömülü."

"Aile mezarlığınız mı var?"

"Evet, çalıların arkasında, sol tarafta."

"Tüm ataların orada mı gömülü?"

"Sadece çiftlikte yaşayıp ölenler."

"Bu, çiftliği bırakmayı daha da zorlaştırıyor olmalı."

Atalarının bu toprakların altında yatıyor olması, onu ve ailesini sonsuza kadar buraya bağlıyordu.

Ama yine de çiftlik onların olsun ya da olmasın, durum aynı olurdu. Orada her zaman bir geçmişleri olacaktı. Frederickson Çiftliği her zaman ailelerinin onlara mirası olacaktı.

Wetherill'e vardığımızda Anders evi başıyla işaret etti. "Hangi oda senin?"

"En sonda, iki çatı penceresi olan oda." Üst katı işaret ettim.

Gerçekten benim odammış gibi hissetmem çok komikti. Bloomington'daki misafir odası hiç öyle hissettirmemişti. Orada sayısız misafir ve üniversite öğretim görevlisi kalmıştı ve Bailey'nin odasına kıyasla çok steril bir yerdi. Bailey'nin odası, onun bıraktığı gibi, çocukluk oyuncaklarıyla ve benim imrendiğim oyuncak eviyle birlikte tamamen aynı kalmıştı.

Buradaki odamda benden başka kimse kalmamıştı. Her zaman böyle olmayacağını biliyordum –sonuçta burası bir misafir odasıydı– ama sanırım burada kendimi her zaman evimde hissedecektim.

"Bazen seni ve Jonas'ı tarlada görüyorum," dedim. "Çalışırken dikkatimi dağıtıyor, ki bu iyi bir şey."

"Şu anki işinden keyif almadığın için üzgünüm."

"Sorun değil." Sesindeki endişe beni duygulandırmıştı. "En azından Amerika'da daha uzun kalabildim. Son zamanlarda daha ilham dolu hissediyorum, bu da iyi bir şey." Yola doğru başımı sallayarak yürümesini işaret ettim. "Seninle geleceğimi söylemiştim."

"Hâlâ ayılmadın demek?" Bana küçük bir gülümsemeyle bakıyordu.

Hâlâ yan yana duruyorduk ve vücudunun sıcaklığını, çıplak koluma değen gömleğinin yumuşak kumaşının hissini içime çektim.

"Aslında iyiyim." Ona gülümsedim. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. "Henüz geceyi bitirmeye hazır değilim. Dışarısı çok güzel."

Yıldızlar, siyah kadife üzerinde iğne ucu gibi parlayan ışıklar gibiydi ve hava uzun zamandır olmadığı kadar serindi; sonbahara girerken nem yavaş yavaş azalıyordu. Hava durumu bu hafta yağmur olacağını söylemişti ama şu anda gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

"İşin için çok eskiz yapıyor musun?" diye sordu Anders botlarıyla toprak patikayı eşeleye eşeleye yürürken. Artık birbirimize dokunmuyorduk ama yine de ona yakın hissediyordum.

"Hayır, her şeyi bilgisayarda yapıyorum. Eskiden, önceki işimde perspektif eskizleri yapardım."

Aslında bu konuda oldukça talep görüyordum. Bazen müşteriler nihai tasarımı gözlerinde canlandıramadığında ben de 3D olarak çizip renklendiriyordum ama bunu serbest çizim tekniğiyle yapıyordum, bu yüzden standart bir bilgisayar görselleştirmesinden çok sanat eseri gibi görünüyordu. Müşteriler çok beğeniyordu, bu da patronum Marie'yi mutlu ediyordu.

"*Bu işte yeteneğin var*," dediğini hatırlıyordum.

Fransız'dı ve yaklaşık otuz yıldır İngiltere'de yaşıyordu ama aksanı hâlâ çok barizdi. "*Kimse senin gibi yapamıyor.*"

Marie'yle çalışmayı seviyordum. Altmışlı yaşlarının sonlarındaydı ama emekli olmak gibi bir niyeti yoktu.

Aklımda yavaş yavaş oluşan fikirle beraber merakım kabardı... Acaba hâlâ kendi işini sürdürüyorsa, dışarıdan onun için yapacağım perspektif çizimlerine ilgi duyar mıydı? Tek ihtiyacım olan mevcut binaların fotoğrafları ve planlarıydı.

Yarın ona bir mesaj atıp sormaya karar verdim. Bu, işimin en sevdiğim kısmıydı; çizmek ve gerçekten tasarım yapabilmek.

Çiftliğe vardığımızda bir araba yola çıktı ve farları neredeyse gözlerimizi kör etti.

"O da kim?" diye sordu Anders araba yoluna devam ederken afallamış bir halde.

Beni tutmak için kolunu uzattı ve vücudunun ısısı pamuklu gömleğimi geçip tenime kadar işledi.

"Heather'mış," dedi Anders şok içinde. Geçerken onu gördüm, koyu saçları yukarıdan atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı.

Heather'ın kasabaya yönelmesini izlerken, "Ne bok yiyorsun, Jonas?" dedi Anders hayal kırıklığıyla.

Bu soruyu bir hışımla kulübeye doğru fırlarken sorusunu çok daha büyük bir öfkeyle tekrarladı.

Jonas su kenarındaki şezlongda oturuyordu.

"O kadın *evli*, Tanrı aşkına!" Anders bağırdı. "*Üç çocuğu* var!"

"Konuşmak istedi," dedi Jonas aksi aksi. "Hiçbir şey olmadı."

"Evet, şimdilik," dedi Anders alayla. "Geçen seferki gibi sana pençelerini geçiriyor. O kadın sana iyi gelmiyor, Jonas. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

"Bana neyin iyi olduğunu senin söylemen fazla garip değil mi?"

"Sakın başlama," diye uyardı Anders gergin ve huzursuz bir sesle.

"*Sen* ne bok yiyorsun?" diye sordu Jonas, öfkeden ziyade çaresizlikle. "Neredeyse dört buçuk yıl oldu. Ne zaman yeniden yaşamaya başlayacaksın?"

"Yaşıyorum *zaten*."

"Zar zor! Önünde ne olduğuna bir bak. Göremiyorsun bile. Görmek için kendine izin vermiyorsun."

"Bunu yapma." Anders omzunun üzerinden bana bir bakış attıktan sonra hâlâ bana işaret eden abisine döndü.

Kalbim kulaklarımda davul gibi çarpıyordu.

"Yapamam," dedi Anders başını iki yana sallayarak. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Evet, yapabilirsin," dedi Jonas hararetle.

Kolunu indirip kardeşine baktı.

Sonra Anders neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle, "Yapamam ve sen de bunu biliyorsun," dedi.

Sonra abisinden uzaklaşıp bana doğru geldi.

"Üzgünüm, Wren," dedi yanımdan geçerken gözlerime bakmadan.

Onu takip etmemi istediğine dair hiçbir işaret vermediğinden olduğum yerde kalıp eve doğru yürüyüşünü izledim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki yerin dibine batacak gibiydim.

"Wren."

Jonas'ın seslenmesiyle ona döndüm.

"Gel ve bir dakika benimle otur."

Titreyen bacaklarla ona doğru yürüdüm.

Jonas'ın söyleyecek bir şeyleri olduğu belliydi.

Bölüm Otuz

"Bira ister misin?" diye sordu Jonas.

Başımı iki yana salladım.

"Emin misin? Hadi içeri girelim," dedi tereddüt ettiğimi görünce.

Onu takip ederek kulübesine girdim ve küçük ahşap masasına oturdum. Kenarları pürüzlü ve işlenmemişti, gözüme o yapmış gibi geldi.

İki kutu bira açtıktan sonra birini bana uzattı ve bir sandalye çekip yavaşça oturdu.

Birasından bir yudum alırken ben de kendi biramı dudaklarıma götürdüm ama pat diye, "Senden hoşlanıyor," dediğinde neredeyse boğazıma kaçacaktı.

Öksürerek başımı iki yana salladım. "Hayır. Yani o şekilde değil."

"Senden hoşlanıyor, Wren. Ve kesinlikle o şekilde."

"Yanılıyorsun."

"Ve bence sen de ondan hoşlanıyorsun."

Bu düşüncenin doğru olabileceği ihtimaliyle midemde kelebekler uçuşmaya başlasa da, "Ondan hoşlanıp hoşlanmamam önemli değil," dedim başımı hararetle iki yana sallayarak. "O hâlâ Laurie'ye aşık. Onu bırakmaya niyeti olmadığını söyledi. Bunu kendi ağzıyla söyledi, Jonas. Oldukça net bir dille."

"Senden hoşlandığını nereden bildiğimi öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Sinirlerim altüst olmuş bir halde ona baktım. "Nasıl?"

"Çünkü geçen hafta her gece sen gittikten sonra odasına girip telefonundan Laurie'nin videolarını izledi."

Onun evinde kaldığımda duvarların ardından gelen kahkaha Laurie'nin miydi?

"Bu neden farklı bir anlama gelsin ki? Onu özlüyor."

"Biliyor musun, Wren, bence özlemiyor. Sadece kendini suçlu hissediyor," dedi. "Onu Laurie'ye bağlayan suçluluk duygusu. Özlem, aşk ya da başka bir şey değil."

"Neden suçluluk duysun ki? Onun suçu değildi, değil mi? Kazaydı sonuçta."

Jonas başını iki yana salladı. "Hayır, hiç de onun suçu değildi. Orada bile değildi."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Go-kart kazası olduğunu söyledi ama aklım almıyor." Go-kartlar küçük olurdu, bir insanı nasıl öldürebilirdi?

"Eşarbı tekerlek aksına takıldı," diye açıkladı Jonas zorla yutkunarak. "Eşarp takmamalıydı ve o go-kart pisti daha sonra ihmal nedeniyle kapatıldı. Ama hava soğuktu, arkadaşının doğum günü partisindeydi ve ceketinin içine saçlarıyla birlikte eşarbını da sokarsa sorun olmaz sanmıştı. Ama saçları bir noktada rahatsız etmiş olmalı, o da eşarbını açınca tekerleğin aksına takıldı ve tekerlek dönmeye devam ederek onun nefes almasını engelledi."

Elimle ağzımı kapadım. *Boğulmuş muydu?*

"Bir kazaydı, *trajik* bir kaza," diye devam etti sert bir sesle. "Anders'ın ilerleme kaydettiğini sanıyordum. Bu yılın başlarında yeni bir eve taşındı ve sonunda evlilik yüzüğünü çıkarınca da

bunun bir işaret olduğunu düşündüm. Burada biraz zaman geçirmesi, şehirden ve eskiden paylaştıkları hayattan uzaklaşması ona iyi geliyordu. Ve seninle Indy'de geçirdiği zamanın ardından çok mutlu geri döndü. Sana âşık oluyor, Wren. Buna eminim."

Anders benden arkadaşlıktan başka bir şey istemediğini çok net bir dille ortaya koymuştu, bu yüzden aramızda bir kıvılcım hissettiğim her seferinde kafam karışıyordu. Ama şimdi Jonas'ın sözleriyle o kıvılcım alev almıştı.

Konuşmaya devam etti. "Ama o lanet videoları izlemeye devam ediyor. Elimde olsa hepsini silerdim ama bir yerden tekrar bulacağını biliyorum. Sanki onun anısını yaşatmaya çalışmaktan kendini alamıyor. Ama o artık yok," dedi. "Ve Anders'ın hayatını yaşaması gerek."

"O da senin için aynı şeyi istiyor," diye düşüncelerimi ifade ettim. "Heather'ı unutmalı ve hayatını yaşamalısın."

Başını iki yana salladı ve üzgün gülümsemesiyle masaya baktı. Yüzünü sıvazlayıp, "Biliyorum," diye mırıldandı ve yenilgiyi kabul ederek nefes verdi.

"Onun nesini seviyorsun?" diye sordum konuyu ona çevirerek. Bu önemliydi. Jonas önemliydi.

"Çünkü sakıncası yoksa şunu söylemek istiyorum..."

Bakışlarını kaldırıp bana bakınca devam ettim.

"...bence o tam bir kaltak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı –haddimi fazla aşmıştım– sonra başını geriye yatırdı ve tavana bakarak kahkaha attı.

Ben de gülmeye başladım ve kucağında uykulu çocuğunu tutarken bile ambarda bana ne kadar kaba davrandığını hatırladım. Sonra masanın karşısındaki Jonas'a, dağınık açık kahverengi saçlarına, baktım ve bir an kalbim durdu.

"Küçük oğlu. Saçları."

"Benden değil, eğer düşündüğün buysa."

"Nereden biliyorsun?"

"Beş yıldan fazla bir süredir yatmadık."

"Öyleyse en büyük oğlu? Kızı?"

Başını iki yana salladı. "İnan bana, zamanlama tutmuyor. Eskiden öyle olmasını çılgınlar gibi isterdim. O çocukların benim olmasını çok kere diledim."

"Onlarla tanıştın mı hiç?" diye sordum, aslında amacım laf sokmak değildi ama şimdi gülmemi tutamıyordum.

"Belki de ucuz kurtulmuşumdur," diye gülerek cevap verdi.

"Bence kesinlikle öyle. Ve sadece çocuklarından bahsetmiyorum." İçten bakışlarımı Jonas'a dikerek elimi elinin üstüne koydum ve yalvarırcasına devam ettim. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Çok, çok daha iyisini. Ama kalbini başka kadınlara açmalısın, başka birine şans vermelisin. Bu arada bırak da Heather ektiğini biçsin."

Boğazını temizledi. "Düşüneceğim." Sonra da bana anlamlı bir bakış attı. "Şimdi git ve biraz da kardeşime akıl ver."

♡

Eve doğru yürürken midemdeki yangın şiddetleniyordu. Çok gergindim. Yan kapı kilitli değildi ama içeri girmeden önce Anders'ın adını seslendim. Mutfağın ve oturma odasının ışığı açıktı ama ortalıkta kimse yoktu. Sonra üst kattan ayak sesleri duydum.

"Merhaba," diye seslendim.

Hareket bir an durduktan sonra yine başladı.

Merdivenin dibine yürüdüm. "Anders?"

Basamakların başında oldukça çökmüş bir halde belirdiğinde omzuna asılı çantayı fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum nefesim kesilerek.

"Indy'ye dönmem gerek," diye cevapladı kederle ve çantayı ayaklarının dibine bıraktı. Ama aşağı inmek için hareketlenmedi.

"Neden?"

"Bu hafta sonu ve önümüzdeki hafta sonu Batı Yakası'nda yarışlar var. Patronum orada olmamı istiyor."

"Gidiyor musun?" diye sordum o kafasını kaşırken. "Bu gece mi? Ne kadar süreliğine?"

"Bilmiyorum."

İçimdeki ateş, buzlu suyla söndürülmüş gibiydi. "Bunu konuşabilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Konuşacak bir şey yok. Eşyalarımın kalanını toplamam lazım."

"Patronun ne zaman dönmeni istedi?"

"Sezonun son iki yarışına katılmamı hep istiyordu."

"Ama neden bu kadar ani gidiyorsun? Bambi'yi bu hafta bitirecektik." Aklıma gelen tek normal bahane buydu.

"Üzgünüm," dedi gergin bir sesle.

"Film gecesi ne olacak? Gelebilecek misin?" O da eylül sonundaydı.

Yüzü acıyla kasıldı ve bana bakarken kararsız görünüyordu. Yavaşça başını yukarı aşağı salladı. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Sanırım."

Omuzları biraz düştü.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedim sessizce.

"Hiçbir şey olmuyor," diye cevapladığında sesi o kadar acı doluydu ki kelimelerinin altında yatanı da duydum.

Aramızda hiçbir şey olmuyor, olamaz da.

"Gitmem gerek," dediğinde çok uzak ve ulaşılamaz hissetim. O merdivenlerin tepesinde, ben ise altındaydım –davetsiz misafirdim– ve aramızdaki basamaklar aşamayacağım bir sınır gibi geliyordu.

Kalbim onun önünde parçalanmaya başladı. Wetherill'e vardığımdaysa tamamen kırılmış durumdaydı.

Bölüm Otuz Bir

Verandada salıncakta oturmuş, kulaklıklarımdan müzik dinlerken tarlaları seyrediyordum. Mısırlar tepeden tırnağa altın rengiydi. Jonas hasat zamanının yaklaştığını söylüyordu. Yardımcı olması için Zack adında genç bir çiftçi çocuk tutmuştu. Babasının döneceğine dair hâlâ bir işaret yoktu, Anders'ın da öyle.

Gideli on gün olmuştu ve ben çok üzgündüm. Ona olan duygularımın derinliğini neredeyse hiç fark etmemiştim ama şimdi başka bir ayrılık daha yaşamışım gibi hissediyordum.

Jonas, Anders'ın gittiği pazartesi beni görmeye gelmişti. Anders'ı fazla zorladığından ve bunun için erken olduğundan endişeleniyordu. Ne diyeceğimi bilememiştim. Bildiğim tek şey, kardeşinin duyguları konusunda yanılıyor olabileceğiydi. Ama kulübesindeki o içten sohbet sırasında ektiği tohum içimde kök salmış ve görmezden gelemeyeceğim bir hal almıştı. Karşılıksız aşk şarkıları dinliyordum, bu biraz dramatikti ama Kate Nash'in *Nicest Thing* şarkısı çalmaya başlamıştı ve sözleri bana hitap ediyordu.

"Hey, minik kuş!" Babam ön kapıdan çıkarken endişeyle seslendi. "Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım ama yanıma oturup kollarını açtı. Ayaklarımı yere indirip yumuşak oduncu gömleğine yaslandım,

gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken onun sabun ve deterjan kokusunu içime çektim.

"Airstream'i bitirmene yardım ederim," diye mırıldandı.

"Bu yüzden üzgün değilim."

"Biliyorum," dedi. "Ama yine de sana yardım edeceğim."

Ertesi gün, Jonas'a Bambi'yi bizim eve çekip çekemeyeceğini sormak için Frederickson Çiftliği'ne gittim.

"Önce su sızdırmazlık testi yapmayacak mıydın?" diye sordu ve ben cevap veremeden, "Hadi, şimdi yapalım," diye ekledi.

"Anders'tan haber var mı?" diye sordum kulübeye girerken.

"Perşembe aradım," diye cevapladı. "Bir sonraki yarış için Batı Yakası'nda kalacak."

Bu hafta sonu Monterey yakınlarındaki Laguna Seca'da sezonun son yarışı vardı. Önceki hafta sonu Oregon, Portland'daydı. Biliyordum çünkü Anders'ı ekranda görünce babam her zamanki gibi beni aramıştı ancak yüzümü görünce hatasını anlamış olmalıydı. Görünüşe göre babam olayı çözmüştü.

"Ailenden ne haber?" diye sordum. "Ne zaman dönecekleriyle ilgili bir gelişme var mı?"

"Film gecesine yetişecekler," diye alayla cevapladı. "Babam da artık biliyor."

Nefesimi tuttum. "Ne dedi?"

"Onunla konuşmadım ama her zamanki şüpheci tavrıyla karşılayacaktır. Annem katılmak için çok heyecanlı olan bir arkadaşından duymuş. Hayatta kaçırmayacağını söylüyor."

"Planımızı bozmaya çalışmayacaklar, değil mi?"

"Hayır, her şey yolunda. Bu bebek, patlamış mısır ve içecekler için hazır mı?" Bambi'nin yan tarafına vurdu.

"Planımız öyle. Peki patlamış mısırlar zamanında hazır olur mu?"

"Hava uygun olursa önümüzdeki hafta başında hasat ederim." Gülümsemesi kayboldu. "Keşke Anders da burada olabilseydi."

"Labirenti ne zaman şekillendireceğiz? Balkabakları da önümüzdeki hafta hazır olur." Eylül ayının ilk haftası bitmişti ve kabaklar nihayet yeşilden turuncuya dönmeye başlamıştı.

"Tasarımı bitirdin mi?" diye sordu konu değişimine ayak uydurarak.

"Evet."

"Muhtemelen batıracağım," diye uyardı.

"Traktörde yanına oturup sana tarif etmeme ne dersin?"

"Harika fikir. Ah, dostum," dedi aniden. "Lütfen ondan vazgeçme."

Modum aniden düştü. "Ne yapacağım, Jonas?"

"Keşke bilseydim."

♡

Sonraki hafta boyunca babamla beraber Airstream'in zeminine geometrik desenli tek renk gri vinil döşedik ve iç kızmını huş ağacından kontraplakla kapladık. Anders'ı her düşündüğümde kalbim sızlasa da babamla yan yana çalışmanın verdiği mutluluk çok büyüktü.

Jonas'a elektrikçi önerebilir mi diye sorduğumda kendisi geldi ve ışıkları takıp kabloları düzenledi.

Sonra mısır tarlasına gidip labirenti keserek şekillendirmeye başladık ve bu, tahmin ettiğimden çok daha eğlenceliydi.

Ona yön veriyordum. "Beş metre ileri, sonra sola. Hayır, *sola! SOLA, JONAS, SOLA!*"

Bu kadar yetenekli bir adamın sağını solunu bu kadar karıştırması çok komikti. Buna bir de benim fit ve yard yerine metrik sistem kullanmam eklenince o kadar çok hata yapıyorduk ki, labirentin ortaya çıkıp çıkmayacağını kestiremiyorduk.

Bailey ve Casey biz labirente şekil verdikten sonraki akşam geldiler ve Heather artık Jonas'ın dikkatini dağıtmak için orada olmadığından, Jonas'ın Casey'ye ne kadar dostça davrandığını görmek harikaydı. Bailey, Sheryl ve ben son ravent şurubu kokteyllerimizle epeyce sarhoş olduk; babam, Casey ve Jonas ise birkaç bira fazla içtiler. Altımız labirentte yolumuzu bulmaya çalışırken çok güldük ve her ne kadar lanet şeyi ben tasarlamış ve Jonas kesmiş olsa da Bailey ve Casey merkeze ilk ulaşanlar oldu. Jonas ve ben, ortasına koyduğumuz gerçekten çok çirkin bir korkuluğun etrafına bir sürü saman balyası dizmiştik.

"Korkuluğun üzerinde biraz daha çalışmalısın!" Bailey mısır tarlasının öbür ucundan bağırdı.

"Sen hallet o zaman!" diye bağırdım.

"Ben film geceleri ve düğünleri planlamakla meşgulüm! Anne! ANNE! Bu korkulukla ilgili bir şeyler yapmalısın!"

Jonas gelecek ay çiftlikte bir düğün düzenlemeyi kabul etmişti ve Bailey, evlenecek çiftin beklentilerinin çok düşük olduğundan bunun mükemmel bir deneme olacağını söylemişti.

Tam olarak böyle demişti ve Jonas'la beni kahkahalara boğmuştu.

Gelin üç aylık hamileydi ve karnı çok belirginleşmeden evlenmek istiyordu, böylece büyükannesinin gelinliğini giyebilecekti.

Bailey, çifti golf kulübünü düğün mekânı olarak kullanmaya zorlamak yerine ambarı teklif ederek riskli bir iş yaptığının farkındaydı ancak çift, normalde sattığı düğün paketini karşılayamıyordu.

Bailey son dakikada kısıtlı bir bütçeyle düğünü organize etmekten gerçekten çok keyif alıyordu ve onu bu kadar mutlu görmek içimi ısıtıyordu.

Emeklerinin meyvelerini görmek için kalmak isterdim ama ekimde Sabrina ve Lance'in düğününe gitmem gerekiyordu. Sabrina'nın ağustos sonundaki bekarlığa veda partisini kaçırmıştım ve tek başıma gitmek istemememe rağmen düğününü de kaçıramazdım. Scott'a karşı artık kötü hisler beslemiyordum ama ortak arkadaşlarımızın düğününde onu yeni kız arkadaşıyla görmek yine de kolay olmayacaktı.

Jonas'la sonunda labirentin ortasına ulaşınca sevinçle beşlik çaktık, ardından da balyaların üstüne oturduk.

Fark etmemiştim ama büyük kırmızı ambar, haziran ayındaki buğday hasadından kalan saman balyalarıyla doluydu. Normalde Jonas piyasanın samandan geçilmediği dönemin durulmasını bekler, ardından onları hayvan yataklığı olarak satmak için bir süre saklarmış ama film gecesi ve düğünden elde edeceği gelir, kaybedilecek kârı fazlasıyla karşılayacağından burayı erkenden boşaltmayı planlıyordu. Bazılarını da geçici oturma yerleri olarak saklayacaktı.

"Keşke Anders da burada olsaydı," dedi yan yana otururken.

Bu cümleyi ondan duyuşumun ne ilk ne de son olduğunu biliyordum.

"Bence de," dedim hüzünde.

"Ara onu," diye sıkıştırdı.

İç çektim. "Arkadaşı Dean kısa süre önce benimle iletişime geçti."

Jonas kaşları çatık halde yandan baktı. "Ee? Dean'i tanıyorum. Mimar olan değil mi?"

Başımla onayladım. "Wilson'ın doğum günü partisinde tanıştık. Sonra Instagram'da beni takip etmeye başlamıştı ve şimdi de bana mesaj attı."

İhale çizimlerini teslim etmeye neredeyse hazırdım, sonra daha ayrıntılı olan inşaat paketine geçmem gerekecekti. Ama birkaç gün önce eski patronum Marie'ye e-posta atmıştım ve o da hemen cevap vererek yaklaşan bazı projeler için beni tutmak istediğini söylemişti. Bu durum, Instagram hesabımı eski perspektif çizimlerimle güncellememem için bana ilham olmuştu. Çizimlerim Dean'in dikkatini çekmiş olmalıydı.

"Ee?" Jonas tekrar sordu.

"Ofisinde açılacak bir pozisyonla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu."

Jonas bana bakmak için döndü.

"Doğum iznine çıkan birinin yerine, yani kalıcı bir iş değil ama... bilmiyorum. Düşünüyorum."

"Amerika'da kalmayı mı düşünüyorsun?" Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve onu başımla onaylayınca beni kucağına alıp etrafında döndü, ayaklarım korkuluğa çarpıp devrilmesine sebep oldu.

"Jonas, dur!" Çığlık atarak güldüm. "Şu verdiğin hasara bak!"

"Dostum, Amerika'da kalmanı çok isterim!" diye bağırdı en sonunda beni yere indirirken. Bu da Anders'ın ayrılmadan önce kardeşi hakkında söylediği sözleri aklıma getirdi. "*Jonas sana bayılıyor, Wren.*"

Jonas'la birbirimize arkadaşça bir sevgiden daha fazlasını hissetseydik, bu yaz ne kadar farklı olurdu acaba diye düşünmeden edemedim.

Ama aramızda daha fazlası olmadığı için mutluydum. Ben de onu çok seviyordum. Arkadaşım olduğu için çok mutluydum ve

her zaman öyle olacağını hissediyordum. Eğer eve dönersem onu özleyecektim ama umarım ziyaretlere geldiğimde arayı kapayabilirdik.

"Üç hafta sonra bir düğün için İngiltere'ye dönmem gerekiyor ama belki tekrar geri gelirim. Dean bu hafta sonuna doğru konuşmak için beni ofisine çağırdı."

"Anders'a mesaj at," diye yalvardı. "Hemen mesaj at ve kahve içmek için buluşmak istediğini söyle."

Belki de hafif sarhoş olduğum ya da kalbimi düşünecek kadar akıllı olmadığım içindi ama tam da bunu yaptım.

Anders biz labirentten çıkmaya çalışırken cevap verdi. Bulmacayı bırakıp mısır tarlasının içindeki kestirme yoldan gitmeye karar verdik çünkü tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Neyse ki saplar – benim gibi hileci insanlar bu şekilde çıkabilsin diye– birbirinden yeteri kadar uzak aralıklarla dikilmişti.

Perşembe günü işte olacağım, diye başladı Anders ve okumaya devam edene kadar kalbim sıkıştı. *Akşam yemeği nasıl olur? Kalmak istersen misafir odasını kullanabilirsin.*

Ve bunun üzerine aptal kalbim kanatlanarak pır pır etti.

Bölüm Otuz İki

Anahtarı 12 numaradaki komşuma bıraktım. Saat altı gibi dönerim.

Anders'ın dairesinin kapısını arkamdan kapadım. Her şey aynı görünüyordu –şık, temiz ve düzenli– ama aynı zamanda her şey farklı geliyordu.

Yatacağım odaya çantamı koyarken başımı Anders'ın odasına doğru çevirdim ve Laurie'nin fotoğrafının komodinin üzerinde olmadığını fark edince irkildim. Yokluğunu fark edene kadar gözlerimin onu aradığını fark etmemiştim.

Nereye gitmişti? Bu ne anlama geliyordu? Bir anlamı var mıydı? Yok muydu? *Birden fazla anlamı mı vardı?*

Günüm harika geçmesine rağmen bir yandan da çok gergindim. Dean üzerinde çalıştığı bazı projeleri anlatmış ve hatta beni Indianapolis Sanat Müzesi'ndeki muhteşem Ziyaretçi Köşkü'nü görmeye götürmüştü. İlhamla dolup taşmıştım. Onunla çalışmayı çok isterdim ama düşünmem gereken çok fazla şey vardı. Çalışanının yıl sonuna kadar doğum iznine çıkmayacağını, bu yüzden düşünmek için zamanım olduğunu söylemişti. Bu pozisyonu doldurmakta zorlanacağımı sanmıyordum.

Anders saat altıyı biraz geçerken eve geldi. Kahvaltı barına geçmiş ve caddenin yukarısındaki şarküteriden aldığım beyaz şarabı

içmeye başlamıştım. Bu gidişle ay sonuna kadar alkolik olacaktım. Sinirlerim darmadağındı.

"Selam," dedi Anders, yüzü selamlaması kadar yumuşaktı.

Yorgun görünüyordu, hatta biraz üzgün gibiydi ama yine de yürek parçalayan bir güzelliği vardı.

"Selam," dedim.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi." Omuzlarımı dikleştirip şişeyi uzattım. "İçmek ister misin?"

"Tabii." Dolaptan başka bir bardak çıkardı ve yanıma oturdu.

Sarılmamıştı –zaten bunu beklemiyordum– ama yakınlığı bile vücudumdaki her sinir ucunu ona doğru çekiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak zordu ama teknik olarak zaten hiçbir şey olmamıştı. Ayrılışının beni ne kadar üzdüğünü bilmiyordu. Bu da bir lütuftu.

Şarabını kadehine doldurup tezgâhın üzerinde ona doğru kaydırdım.

"Sürücünün şampiyonada ikinci olduğunu gördüm," dedim. İlerlemek mümkün değilse bile en azından işleri eski haline döndürebilir miyim diye merak ediyordum. "Tebrikler." Bardağını kaldırınca kadehleri tokuşturduk.

"Teşekkürler," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"İzin almamış olsaydın birinci olurdu," diye takıldım.

"Yapma." Hafif kahkahası kanımı ısıttı. "Ernie de aynı şeyi söylüyor."

Bu, sürücüsünün adıydı.

Sanki bütün vücudum özlemle sızlamıyormuş, sanki hiç etkilenmiyormuşum gibi, "Onunla iyi anlaşıyor musun?" diye sordum.

"Evet, fena değil. Biraz olgunlaşmalı ama zeki. Zaman vermek gerek. Circle Alışveriş Merkezi'ne gidebildin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Alışverişe gelmedim buraya. Dean'le buluşacaktım."

"Dean mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Arkadaşım Dean mi?"

"Sana bahsetmiş olabileceğini düşünmüştüm. İşyerinde bir pozisyon açılmış. İlgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu."

"İşyeri mi? Burada mı? Indy'de mi?"

Başımla onayladım.

Yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve bakışları benden uzaklaşarak mutfağın karşısındaki duvara odaklanmıştı.

"Amerika'ya taşınmayı düşünür müsün ki?" diye sordu düz bir sesle ama çenesi gergindi.

"Neden olmasın?"

Neden bu kadar tedirgin görünüyordu?

"Aslında... şey duş almam gerekiyor." Tabureden kalktı ve kadehini olduğu yerde bıraktı. "Acıktın mı?" diye sorduğunda duruşundan normal konuşmaya çabaladığını hissettim.

"Biraz."

"Hızlı olacağım. On dakikaya çıkar mıyız?"

"Olur."

Anders'ın dairesinden sadece birkaç dakika uzaklıkta, 19. yüzyıldan kalma süslü bir tiyatro binasının bodrum katında bulunan Raths Keller adlı bir Alman restoranına yürüdük. Anders, buranın şehirdeki en eski restoran olduğunu ve daha önce hiç böyle bir yer görmediğime emin olduğunu söylüyordu. Güzel, resmî yemek salonu eski bir Bavyera hanı havası veriyordu ve dışarıda sık sık canlı müzik yapılan bir bira bahçesi vardı.

Duvarlarından çok sayıda geyik kafasının bize baktığı, yüksek ahşap tavanından ise eski moda Ortaçağ kale bayraklarının sarktığı

cıvıl cıvıl bir yeraltı barına indik. Garson bizi, taş duvara yaslanmış iki kişilik rahat bir masaya götürdü.

"Beni yine harika bir yere getirdin," dedim sıcak bir tavırla.

"Burada Wayne adında bir garson var, hafızası inanılmaz. Yurtdışına giden bir arkadaşım sekiz yıl sonra geri döndü ve Wayne, daha arkadaşım istemeden onun eskiden sevdiği Alman birasını ve çok sevdiği patates kızartmasını getirdi."

"Bu harika!" Barın etrafına bakındım. "Bu gece burada mı?"

"Hayır, bugün izinli olmalı." Menüye baktığında ben de ona uydum.

"Alman sosisi falan yemeliyim ama canım çok fazla patates kızartması çekti."

"Harikadır," dedi. "Canın ne istiyorsa onu ye."

"Pretzel güzel mi?"

"Evet, başlangıç olarak bir tane alalım. Çok seveceksin."

Banyodan çıktığı andan itibaren gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum. Kasırganın olduğu gün giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti; beyaz tişörtün üzerine siyah, beyaz ve gri ekoseli gömlek ve siyah kot pantolon.

O ise benimle göz göze gelmemek için çabalıyor gibiydi.

Kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek için neler vermezdim.

Siparişlerimizi verdik ve garson menüleri aldı.

"Bambi'yi bitirdim," dedim olabildiğince rahat konuşmaya çalışarak.

"Bitirdin mi?"

Başımı yukarı aşağı salladım. "Babam yardım etti. Jonas da. Gelip elektrik işlerini halletti."

"Nasıl görünüyor?"

"Jonas mı, Bambi mi?"

Homurdandı. "Bambi'den bahsediyordum." Kaşları çatılırken alnında iki çizgi belirdi "Ama Jonas iyi mi?"

Kardeşinden bu kadar ani ayrılmak istememişti. Öyleyse neden ayrılmıştı?

"Jonas iyi," diye cevapladım.

Ona çiftlikten ve o gittiğinden beri olanlardan, film gecesi hazırlıklarının nasıl gittiğinden bahsettim. Labirenti oluşturma çabalarımızı anlatınca eğlenmişti ama aynı zamanda bunu kaçırdığı için üzgün görünüyordu.

"Hafta sonu çiftliğe gelmeye ne dersin?" diye sordum. "Labirent cumartesi günü açılıyor, aileler balkabağı toplayacak, eski usul bir kır eğlencesi olacak," diye de ekledim Jonas'ı taklit ettiğim için sırıtarak. "Sheryl'ın labirentin ortasına yaptığı korkuluğu görmelisin. Çok korkunç bir şey," dedim.

Başını geriye atıp güldü ve bana tekrar baktığında gözlerinin içi parıldıyordu.

"Ayrılışın çok ani oldu." Bu sözleri içimde daha fazla tutamadım.

Ciddi bir ifadeyle bakışlarını yere indirdi.

"Neden, Anders?" diye nazikçe üsteledim.

İlk başta cevap vermedi ve cevap vereceğinden de emin değildim ama sonra gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesti. Aramızdaki hava gerginleşmişti ama sonra sessizce iç çekti ve yüzündeki ifadeyi sanki daha önce bir yerden görmüştüm.

Bu ifade bir *déjà vu* dalgası gibi geldi: Scott, Nadine'e âşık olduğunu fark ettiğinde ona böyle bakmıştı.

"Anders," diye fısıldadım elimi masanın üzerinden ona doğru kaydırarak.

Kaskatı kesildi, elime bakakalmıştı. Sonra acı dolu gözlerini bana çevirince midem düğümlenerek geri çekilmeye başladım. "Siktir, hayır," diye fısıldayarak elimi tuttu.

Kolumdan boynuma kadar tüylerim diken diken oldu ve bu ürperti bütün vücuduma yayıldı. Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Hayır, onlar ateşböcekleriydi ve içimi sıcak bir ışıkla aydınlatıyor, dönüp duruyorlardı.

Gözlerinde gördüğüm savunmasızlık, saf ihtiyaç ve katıksız özlem beni sarstı. Aşkla doluyordum ve aynı zamanda rahatlamış hissediyordum çünkü tek değildim. O da beni önemsiyordu.

Ama sonra bakışları benden kaydı ve yüzündeki ifade saf dehşete dönüştü. Kafam karışmış bir halde onu izledim, yavaşça doğruldu, sandalyesinde geri yaslandı ve elini ulaşamayacağım bir yere çekerek yoksunluk hissetmeme neden oldu.

Kadının biri masamıza yaklaşınca kafamı kaldırdım. Ellili yaşlarının ortalarında, sarışın, açık mavi gözlü, çekici ve şık giyimli bir kadındı. Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı, yüz hatları gergin ve endişeliydi.

"Son zamanlarda bu yüzden mi pek uğramadın?" diye Anders'a sordu çenesiyle beni işaret ederek.

"Kelly..." Anders başını iki yana sallayarak konuşmaya başladı.

"Hastalıkta ve sağlıkta!" diye tersledi ve Anders gözle görülür bir şekilde irkilerek geri çekildi. "Yemin etmiştin, Anders!" Bana baktığında mavi gözlerindeki vahşetle irkildim. "Ve sen de bunu sorun etmiyorsun, öyle mi?"

"Lütfen, Kelly," diye yalvardı Anders. "O bilmiyor."

"Neyi bilmiyorum?" diye sordum.

"Evli olduğunu!" Kelly inanamayarak bağırdı. "Evli! Kızım *Laurie* ile."

Soğuk soğuk terlemeye başladım. Anders'ın yüzü bembeyazdı.

"Laurie'nin go-kart kazasında öldüğünü sanıyordum." Sesim kendime ait değil gibiydi.

"Hayır. Kızım, onun *karısı*," Kelly karşımdaki adama mânâlı bir tavırla başını sallayarak devam etti. "Oldukça hayatta." Anders'a lanet okurcasına baktığında mavi gözlerinde yaşlar vardı.

"Yarın seni arayacağım," dedi Anders sessizce masadan sandalyesini çekip kalkarken. Elini onun koluna koydu ama kadın kolunu silkeleyerek uzaklaştırdı. Anders çenesini sıkarak cüzdanını çıkarıp masaya birkaç banknot bıraktı. "Gitmeliyiz, Wren," dedi.

Kendi sandalyemi çekip ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu.

Burada neler oluyordu?

"Beni son derece hayal kırıklığına uğrattın," dedi Kelly, Anders yanından geçerken.

Anders beni bardan çıkarırken bu sözle irkildi.

Bölüm Otuz Üç

"Az önce olanlar neydi?" diye sordum dışarı çıkar çıkmaz.

"Eve gidince konuşalım."

"Anders? Laurie hayatta mı? Hâlâ evli misiniz?"

"Lütfen, Wren, evde anlatırım."

"Komada falan mı? *Anders?*"

"Lütfen," diye yalvarırken bana o kadar perişan gözlerle baktı ki çenemi kapadım.

Hayatımın en uzun beş dakikasıydı. Düşünceler ve sorular beynime doluşuyor, dışarı çıkmak için çaresizce çabalıyorlardı. Hava ılık olmasına rağmen titriyordum. Anders yanımda solgun ve sessizdi, omuzları çökmüş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

Dairesinin kapısını açtı ve bitik bir halde başıyla oturma odasını işaret etti. Kanepesine doğru ilerlerdim, midem bulanmaya başlarken oturdum.

Anders sehpayı kenara itip yerine bir sandalye çekti ve tam karşıma oturdu. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birleştirip bana baktı.

"Laurie yaşıyor," dedi kararlı bir sesle ve o anda, tam onun önünde biraz ölmüşüm gibi hissettim.

"Ve hâlâ evlisiniz?"

"Evet."

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadım kalbim acıyla parçalanırken.

Başını şiddetle iki yana salladı.

"Bir buçuk yıl evli kaldığını söylemiştin!"

"Kazadan önce."

"Ama ondan bahsederken geçmiş zaman kullandın."

"Sadece gerektiğinde, amacım seni kandırmak değildi," diye cevapladı.

"*Bana söylemedin!* Bu durumda söylememek, yalan söylemekle aynı şey."

Başını eğip bir kez sallayarak suçunu kabul etti.

"Jonas biliyor mu?" Sesim yükseldi. "Tabii ki biliyor," dedim acı bir şekilde. Ailesi de biliyordu.

"Bu konuyu konuşmayı sevmiyorum ama sır değil," diye cevapladı. "Kasabada bilenler de var ama bu sadece benimle Laurie'nin ailesini ilgilendirir ve onlar Indianapolis'te yaşıyorlar."

"Komada mı?" diye sordum nefesim kesilmiş bir halde, ihanet hissini üzerimde atamıyordum. Bir yalancıya âşık olmuştum.

"Hayır. Kendinde değil ve tepki vermiyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Kalıcı bitkisel hayatta."

"Bu ne demek?"

"Uyanık ama neler olduğunu bilmiyor."

"*Uyanık mı?*" Şimdi gerçekten kusacakmışım gibi hissediyordum. "Nerede?"

"Evde, ailesinin yanında." Gözleri dolarken yutkundu. "Laurie hayatta olabilir ama o gitti, Wren. Karım gitti. Annesi hâlâ bilincini geri kazanabileceği umudunu taşıyor ama ihtimal neredeyse yok."

"Ama bu olabilir mi? Sana geri dönebilir mi?" Bir kâbusun içindeydim.

"İmkânsız değil. Neredeyse otuz yıl sonra bilincini geri kazanan bir kadın var ama çoğu durumda iyileşme ihtimali yok."

"Ne durumda?" Şu anı kastetmiştim.

Uzun bir nefes aldıktan sonra açıklamaya başladı. "Yüksek ses çıkarırsan gözlerini kırpıştırıyor ve elini çok sıkarsan çekiyor. Öksürme ve yutma gibi temel refleksleri var ama anlamlı tepkiler vermiyor. Sen onunla konuşurken dinlemiyor, odada yürürken gözleri seni takip etmiyor ve herhangi bir duygu belirtisi göstermiyor. Kim olduğunu veya onun için ne ifade ettiğini bilmiyor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Doktorlar emin. Bu çok üzücü ama gerçek." Anders'ın gözlerinde biriken yaşlar dökülerek yanaklarından süzüldü ve sanki bir rüyadaymışım gibi onları izledim.

"O böyle yaşamak istemezdi," dedi Anders. "Ama doktorlar ilk kez yaşam desteğinin kesilmesinden bahsettiğinde Kelly biraz çıldırdı. Laurie'nin eşi olarak son karar bana aitti ve sadece Laurie'yi değil ailesini de düşündüm. Hepimiz belirsizlik içindeydik, düzgün yas tutamıyor ya da hayatımıza devam edemiyorduk ama bu kararı verecek güç bende yoktu. Kelly buna asla izin vermezdi. Benimle sonuna kadar savaşır, beni mahkemeye verirdi, bunu biliyorum. Laurie'yi bırakmaya hiç hazır değildi, ben de değildim ve bu yüzden Kelly, Laurie'yi eve götürüp ona bakmak istediğini söylediğinde kabul ettim." Uzun ve titrek bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Ama sanırım çok büyük bir hata yaptım."

"Nasıl yani?"

"Kelly işini bıraktı ve Laurie'ye bakmak için bütün hayatını askıya aldı, her gün sadece bunu yapıyor. Onu besliyor, yıkıyor, dişlerini fırçalıyor, kateterini boşaltıyor. Her şeyi yapıyor. *Her şeyi.* Bu akşam çok nadir bir gece gezmesinde onunla Rathskeller'da denk

geldik ve kocası Brian, Laurie'nin babası mutlaka evdedir çünkü Kelly, Laurie'yi asla yalnız bırakmaz. Brian, Kelly'nin istediği her şeyi kabul ediyor ama bu durum evliliklerine büyük bir yük bindiriyor. Kelly ne zaman ziyaret etsem kızgın ve acı içinde. Laurie, Kelly'nin bakımı olmadan hayatta kalamaz ama bu halde yıllarca yaşayabilir. Hatta on yıllarca."

"Ve Laurie'nin bunu istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"İstemeyeceğini biliyorum."

"Acaba sen... yapabileceğin... Ne bileyim, bir şey var mı?"

Laurie ve ailesi için en iyisini istediğini söylüyordu ama yine de bunu sorduğum için kendimden nefret ettim.

Anders bana baktığında yüzünün tiksinti ve iğrenmeyle dolu olmasını bekledim ama yüzünde sadece pişmanlık vardı.

"Başka birine âşık olursam onu asla özgür bırakamam."

Ve böylece bu karanlık, bu soğuk mutsuzluk ve çaresizlik dalgası hızla bedenimi ele geçirdi.

Bu imkânsız bir durumdu. Karısına şefkat göstermek, annesini yok etmek anlamına gelecekti ama gelecekte bir noktada, bunun herkesin iyiliği için olduğuna yürekten inanırsa bu acı verici seçimi yapmaya razı olabilirdi.

Ama başka bir kadına âşık olursa, beni sevmek istediğini düşündüğüm gibi kendine beni sevme izni verirse, karısının yaşam desteğini asla kesemezdi. İşte o zaman insanların gözünde bu bencilce ve aşağılıkça bir cinayet olurdu.

Herkes onun benimle olmak için onu öldürdüğünü söylerdi.

Anders eliyle yüzünü sıvazlarken titredi ve ben şok içinde oturup ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Bölüm Otuz Dört

Bütün gece uyuyamamıştım. Konuşmamızdan sonra bir ara Anders'ı oturma odasında yalnız bırakmak zorunda kalmıştım çünkü konuşacak halim kalmamıştı. O da bunu kabul etmişti ve sanırım bu kararımdan memnun olmuştu. İkimiz için de çok ağır bir durumdu.

Laurie hayatta olabilir ama o gitti, Wren. Karım gitti.

Jonas da Laurie'yi böyle tanımlamıştı. Öldü dememişti, artık yok demişti.

Ben bile, "*Casey karını kaybettiğini söyledi...*" demiştim.

"Öldü" kelimesini kullanmak kaba gelmişti ama başka bir şekilde söyleseydim fark eder miydi diye düşündüm. "*Casey karının birkaç yıl önce bir trafik kazasında öldüğünü söyledi,*" demiş olsaydım ne olurdu? Anders konuşmamız esnasında olayın zamanını ve koşulları düzelttiği gibi öldü dediğimde de beni düzeltir miydi?

Bunu nasıl bilebilirdim? Bana ondan ne zaman bahsedecekti veya hiç bahsedecek miydi? İngiltere'ye hiçbir şey öğrenmeden döneceğimi mi umuyordu? Onu tamamen unutacağımı mı düşünmüştü? İstediği bu muydu?

Amerika'ya taşınabileceğimi ve Dean'in işini kabul edebileceğimi duyduğunda yüzünde beliren ifadeyi hatırlardım ve belki de öyleydi diye düşünmeye başladım.

O, Scott'tan çok daha kötüydü. En azından Scott bana karşı dürüst olmuştu. Hiç yalan söylememiş, kolay yolu seçmemişti. Zor seçimler yapmıştı, evet, ama bunların doğru olduğuna inanıyordu.

Ona karşı aniden büyük bir saygı duymaya başladım, bu da durumu daha da kötüleştirdi.

Anders'ın onurlu bir adam olduğunu sanmıştım. Ailesine, kardeşine karşı doğru olanı yapmak için sevdiği işinden bile istifa etmeye hazırdı.

İşin aslı, o onurlu bir adamdı.

Başım ağrıyordu. Kalbim acıyordu. Hâlâ burada ne işim vardı bilmiyordum ama kalkıp gitmek, *onu* terk etmek... Bunu yapabileceğimi sanmıyordum, en azından henüz.

♡

Kafam karmakarışık bir halde tekrar uyandım. Sanırım tekrar uyuyakalmıştım. Biri evin kapısını çalıyordu ama sonra durdu ve dün gece olanlar bir anda kafamda canlandı.

Anders neredeydi? Kapı tekrar çalınmaya başlayınca merak etmiştim.

Ama bu sefer kapının vurulması durmadı, ben de yataktan atlayıp siyah ipek pijamalarımla odamdan çıktım.

Kahve masasında benim adıma yazılmış bir not vardı, alıp Anders'ın odasına göz attım. Yatağı düzeltilmişti ve boştu.

İşe gitmek zorunda kaldım. Uyandığında lütfen beni ara.

Belki anahtarını unutmuştur diye düşündüm ve onu görmeyi çok isteyerek odanın diğer ucuna koştum.

Ama kapıyı açıp Kelly'yi orada görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Anders işe gitti," dedim ona.

"Biliyorum," diye cevapladı. "Az önce çıktığını gördüm. Konuşmak istediğim kişi sensin."

"Ne istiyorsun?" diye sordum ama kaba davranmak istememiştim aslında. "İçeri gel," diye ekledim aceleyle tavrımı telafi etmeye çalışarak.

"Hayır," diye cevapladı. "*Benimle* gelmeni istiyorum."

"Anlamadım?"

"Laurie'yle tanışmanı istiyorum."

Sırtımdan bir ürperti geçti.

"Neden?"

"Çünkü kızımla tanışmanı istiyorum. Anders'ın karısıyla tanışmanı istiyorum. Bence bu yapman gereken bir şey. Ve bu şartlar altında en azından bunu yapabilirsin."

Yutkunup başımı iki yana salladım.

"Anders'ı ara," diye diretti. "Gerekirse onu ara. Ama benimle hemfikir olacağını biliyorum."

Ona inanamayarak baktım.

"Ara onu," diye emretti. "Burada bekleyeceğim."

Kapıyı hafifçe aralık bırakacak şekilde iterken kalbim hızla atıyordu. Misafir odasına dönüp telefonumu aldım ve bir anlığına ekrana bakıp ardından Anders'ın numarasını çevirdim.

"Wren," diye cevap verdi.

"Kelly burada," dedim.

"*Ne?*" Sesi telaşlıydı.

"Laurie'yle tanışmam için onunla gitmemi istiyor."

Hiçbir şey söylemedi ama arka planda sesler duyuyordum. Sanki arabadaydı ve hoparlörden konuşuyor gibiydi.

"Anders?" diye tekrarladım.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sakince sordu.

"Ne demek ne yapmak istiyorum?"

"Yardımcı olur mu?" dedi. "Onunla tanışmak yani, durumu anlaman için?"

"Ciddi misin?"

"Ne yapmanın doğru olduğunu düşünüyorsan onu yap lütfen." Sesinde hem acı dolu hem de kabullenmiş bir tını vardı. "Ne karar verirsen ver kabul edeceğim."

Küfrederek telefonu kapadım.

Bunu yapabilir miydim? Laurie'yi görmek yardımcı olur muydu? Uzaklaşmamı kolaylaştırır mıydı? Gerçekten *uzaklaşmak* istiyor muydum?

Bu soruların hiçbirine cevabım yoktu ama birdenbire kendimi pijamalarımı çıkarıp üstüme kıyafetlerimi giyerken buldum.

Kelly'yi babamın arabasıyla takip ediyordum, her şey fazla gelirse kaçabilmek için bir vasıtaya ihtiyacım vardı. Kuzeye doğru ağaçlıklı bir banliyöden geçerek sürdü, caddeleri boy boy ve rengârenk evler süslüyordu.

Anders bu yoldan kaç kez geçiyordu? Her ay mı? Her hafta mı? Her gün mü?

Broad Ripple tabelasını görünce ikisinin Laurie'nin ailesine ne kadar yakın yaşadıklarını merak ettim.

Zaman sanki ağır çekimde ilerliyordu ama Kelly orta büyüklükte beyaz bir evin önündeki giriş yoluna döndüğünde sadece on beş dakika geçmişti. Evin siyah pencere çerçeveleri, gri arduvaz çatısı ve küçük verandasını çevreleyen dor sütunları vardı.

Gerginlik midemde yılan gibi dolanıyor, içimde düğüm düğüm oluyordu. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum ve hâlâ tam olarak neden yaptığımı bilmiyordum ama bir şekilde kapı koluna uzanıp arabadan indim ve kapıyı arkamdan kapadım.

Bu şirin evin parlak siyah kapısının ardında ne vardı?

Az sonra göreceğim şeyi hayatım boyunca hatırlayacak mıydım? Bu anın, Anders hayatımda olsun ya da olmasın, sonsuza dek benimle kalacağını hissediyordum.

Kelly kapıyı açtı ve beni koridora buyur etti, dudakları hoşnutsuzluk ve kararlılıkla incelmişti. Ama sonra bir değişiklik oldu, yüz ifadesi yumuşadı ve sesini neşelendirerek, "Eve geldim, Laurie, tatlım!" diye seslendi.

Koridorun bitişiğindeki odadan bir hareketlilik duydum, kalbim bir an duracak gibi oldu. Ama sonra koridorda yaşlıca bir adam göründü, yorgun ve şaşkındı. Beni görünce gür kaşları gerilemiş saç çizgisine kadar fırladı.

Bana bakarak donakalırken, "Gelmiş," dedi yüksek sesle.

"Brian, bu...Wren'di, değil mi?" diye sordu Kelly duygusuz bir ses tonuyla.

Onu başımla onayladım ve dün gece Anders'ın adımı söylediğini, onun da duyduğunu hatırladım.

"Bu eşim Brian, Laurie'nin babası," diyerek bizi tanıştırmaya devam etti Kelly. Sonra zoraki bir neşeyle sonraki odaya yürüyerek, "Ve bu da Laurie! Merhaba tatlım," dediğini duydum, sesi sıcacıktı.

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki Brian'ın bile duyabildiğini düşünüyordum.

O ise bana bakıyordu, yüzü hüzünle doluydu. Başıyla o odayı işaret etti.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak kemerli kapıdan oturma odasına geçtim. Oda geniş ve aydınlıktı; parlak ahşap bir zemin, beyaz duvarlar ve bol miktarda yapraklı bitki vardı. Ama bunlar sadece arka plandaydı artık. Bütün dikkatim, tekerlekli sandalyedeki sarışına odaklanmıştı.

Bana arkası dönüktü, başı hafifçe sağa eğilmişti. Fotoğraflarda gördüğüm o uzun, gür saçlar çene hizasında kesilmişti ve ince boynuna cansız bir şekilde dökülüyordu. Saç uçları yamuktu, sanki biri özenle inceltmeye çalışmış ama pek başaramamış gibiydi. Üzerinde dantelli, açık mavi bir tişört vardı.

Kelly tekerlekli sandalyenin diğer tarafına geçti ve masanın altından ince, ahşap bir yemek sandalyesi çekip çıkardı. "Nasılsın, canım benim?" diye sordu Laurie'ye sanki ben orada yokmuşum gibi.

Bense odanın içine bir adım daha atamıyor gibiydim. Olduğum yerde durup bakakaldım. Kelly masanın üzerindeki el kremini alıp biraz sıktıktan sonra Laurie'nin sağ elini kaldırdı.

"Bu senin en sevdiğin el kremi, değil mi?" dedi kızının eline masaj yaparken. Sonra bana baktı ve dudaklarındaki gülümseme yavaşça kayboldu. "Ve senin en sevdiğin şarkıları dinliyoruz, en sevdiğin dizileri izliyoruz, değil mi?" Bana bakmamak için kızına parlak bir gülümsemeyle döndü. "Sen oradasın değil mi, Laurie? Bize geri döneceksin, biliyorum döneceksin," diye acıyla fısıldadı. Sonra tekrar bana döndü. "Öylece durma, gel ve kızıma merhaba de."

Yutkundum, hayatımda hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

Bu kadın Anders'ın eşiydi. Neredeyse altı yıl önce onunla evlenmiş, hastalıkta ve sağlıkta onu seveceğine söz vermişti.

Ta ki ölüm onları ayırana dek.

Kendimi toparladım çünkü Laurie'ye borçlu olduğumu hissediyordum. Kocasına âşık olmuştum ve bundan dolayı derin bir pişmanlık duyuyordum.

Ama bilmiyordum, dedim ona sessizce. *Eğer hayatta olduğunu bilseydim, onu senden almaya asla çalışmazdım. En başta ona âşık bile olmazdım.*

Ona âşık mıydım?

Laurie'nin ailesinin evinde, bana düşman gözüyle bakan bir kadının karşısında dururken bundan emin olamıyordum.

Nasıl olabilirdim ki?

Bana bunu yaptığı için onu nasıl affedebilirdim?

Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordum. Sadece önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmam gerekiyordu, sonra gidebilirdim.

Kendimi zorlayarak sandalyenin etrafından döndüm ve Laurie'nin yarısı ayçiçeği sarısı etekle örtülmüş bacakları görünmeye başladı. Kelly kızının ellerine masaj yapmaya devam ediyor, kendini evladına adamış bir annenin sevgi dolu sesiyle konuşuyordu onunla. Laurie'nin parfümünün kokusu el kremininkine karışıyordu ve bunun kasabadaki markette denediğim koku olduğunu fark ettim. Anders'ın üzerimden bu kokuyu aldığında neden bu kadar sarsıldığını şimdi anlıyordum, Kelly muhtemelen bu parfümü her gün kızının bileklerine sürüyordu.

Gözlerimi Laurie'nin başının tepesinden yüzüne –düğün fotoğrafında, benim yere göğe sığdıramadığıma adama sevgiyle bakan kadının yüzüne– indirmeye zorladım. Onun güzel yüzünü görmeye kendimi hazırladım; fotoğraflarda gördüğüm, neşeyle ve aşkla parlayan o yüzü.

Ama gözlerim nihayet hedefe ulaştığında karşılaştığım manzara bambaşkaydı.

Yanakları solgundu ve çökmüştü, başı yana doğru düşmüş, yanakları da hafifçe aşağı sarkmıştı. Mavi gözleri cansız ve donuktu, annesinin kucağına boş boş bakıyordu. Dudakları ince ve solgundu, köşeleri aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Şok ve dehşet içinde kaldım. Çünkü karşımda oturan kadın, fotoğraflarda gördüğüm kişiye hiç benzemiyordu. Hatta neredeyse bir kişiye bile benzemiyordu. Karşımda etten, kandan ve kemikten

oluşan bir insan bedeni vardı, o kadar. O bedenin içindeki ruh sanki çoktan gitmişti.

Artık Anders'ın neden sürekli onun videolarını izlediğini anlıyordum. Onu o haliyle hatırlamak istiyordu; evlendiği kadın olarak, hayalindeki o neşeli, mutlu kız olarak. Hayatının geri kalanını birlikte geçireceğini, çocuklar yapacağını, birlikte yaşlanacağını düşündüğü kişi olarak.

Ve damarlarımı buz gibi bir korku sararken merak ettim: Anders buraya gelmeye nasıl devam edebiliyordu? Sevdiği eşini bu halde görmeye nasıl dayanabiliyordu? Her gün, her hafta, her ay, her yıl... Daha nice yılların bu şekilde geçebileceği gerçeğine nasıl dayanabiliyordu? Artık neden çiftlikteyken daha huzurlu hissettiğini anlıyordum. Şehirden ve her gün buraya gelmesi gerektiği hissinden kaçmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu... Eminim gelebileceği her gün buraya geliyordu. Çünkü Anders böyle biriydi. Onurlu ve sorumluluk sahibi bir adamdı.

Eşinin bakımını üstlenen kayınvalidesinin hayatını tamamen askıya aldığını düşündüğü için buraya suçluluk duygusuyla gelip duruyordu. Kayınpederinin öfkesini de biliyordu belki; belki de sorumluluğu üstlenmediği için Anders'a kızgındı. Ama Anders yine de geliyordu. Kalp kırıklığı ve çaresizliğin ağırlığı altında ezilse de geliyordu. Ve gelmeye hiç ara vermemişti.

Asla da *vermeyecekti.*

Onu asla terk etmeyecekti.

Kelly'nin kızına bu kadar sevgi ve şefkatle bakışını izlerken kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı.

Ve kalbim onun için de parçalandı: Laurie'nin annesi olan bu zavallı kadın için. Ona karşı tarifi olmayan bir acıma duydum. Bu korkunç ve trajik bir durumdu çünkü Anders haklıydı. Laurie

artık yoktu. Onu kaybetmişlerdi. Ve geri döneceğine inanmıyordum. Yine de böyle yaşayacaklardı, hem de hepsi. Laurie'nin bedeni kendi kendine pes edene ve o tamamen gidene dek.

Ama şu anda, o hâlâ Anders'ın eşiydi. Ve Anders hâlâ ona bağlıydı.

Bölüm Otuz Beş

O kadar çok ağlamıştım ki arabayı kenara çekmek zorunda kalmıştım. Bütün bedenimi titreten, yürek parçalayıcı, neredeyse hayvansı hıçkırıklarla sarsılıyordum. Kendimi ya da başkalarını tehlikeye atmadan Anders'ın dairesine geri dönmem biraz zaman almıştı.

Anders beni aramıştı ama cevap verecek halde değildim. Acaba Kelly ya da Brian'la konuşmuş muydu? Laurie'yi gördüğümü biliyor muydu?

Aklım bana onun evine dönüp eşyalarımı toplayıp gitmemi söylüyordu. Onu kendi haline bırakmam gerektiğini... Artık hayatından çıkmamın zamanı gelmişti, böylece o da beni bir kez daha hayatından çıkarmakla uğraşmak zorunda kalmazdı.

Ama gitmeden önce ona artık onu anladığımı söylemem gerekiyordu. Bunu hak ediyordu. Anlayışımı. Ve artık onu gerçekten anlıyordum.

Artık ona, Laurie hakkında bana gerçeği söylemediği için kızgın değildim. Onun hakkında konuşmak istememesi en doğal hakkıydı. Zamanla ona karşı duygular beslemeye başlamam onun suçu değildi. Zaten bana karşı bir şey hissettiğini düşünmeme neden olmamak için uzun süre elinden geleni yapmıştı.

Eşinin hatırasını yaşatmaya çalışırken, etrafına ördüğü duvarları ayakta tutmaya da çabaladığını düşünmek içimi parçaladı. İçten içe ne kadar da bölünmüş hissetmiş olmalıydı...

Onun dairesine geri döndüm, eşyalarımı toparladım. Ama sonra hepsini tekrar çıkarıp duşa girdim ve dişlerimi fırçaladım. Aklımı toparlayamıyordum. Hazır olduğumda eşyalarımı yeniden topladım ve kanepede uzanmak için oturma odasına geçtim. Tam anlamıyla tükenmiş ve tarifsiz bir hüzne kapılmıştım.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü kolumdaki tüy kadar hafif bir dokunuşla uyandım. Gözlerimi açtığımda Anders karşımda duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Gözleri acıyla buruşmuştu. Acı çekiyordu –kelimelere dökülemeyecek bir acı– ve onu böyle bir ıstırap içinde görmek canımı yakıyordu.

Oturdum, kolum hâlâ dokunuşunun etkisiyle karıncalanıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve ben ayağa kalkarken birkaç adım geriledi.

Üzerinde dar siyah bir pantolon ve göğüs cebinde yarış takımının logosu olan, kısa kollu siyah bir polo tişört vardı.

"Hayır," dedim o yüzümü izlerken. "Benden özür dilemen gerekmiyor."

Ona doğru bir adım attım ve kollarımı beline doladım, yüzümü göğsüne yasladığımda nefesi kesildi. Bir an sonra elleri kalçalarımı buldu.

Daha dün sadece ellerimiz birbirine değmişken bugün bedenlerimizin tamamen temas etmesi neredeyse fazlaydı. Ama ona daha sıkı sarıldım ve o da beni kendine daha çok çekti.

Göğüslerimiz, midelerimiz, kalçalarımız ve bacaklarımız birbirine değiyordu. Kalbim o kadar çok merhamet ve üzüntüyle dolmuştu ki kendimi patlayacak gibi hissediyordum. Onu sevgimle sarmalamak, acısının bir kısmını yüklenmek istiyordum.

"Yaşadıkların için çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı ve geri çekilmeye başladı.

"Laurie ve ailesi için, kardeşin ve kendi ailen için yaptıkların... Sen iyi bir insansın," dedim. "Beni uzak tutmaya çalıştın ve yanlış hiçbir şey yapmadın."

Artık benden uzaklaşmaya çalışmıyordu ama önceki kadar yakın da değildik.

"Laurie konusunda haklısın," dedim. "Artık yok. Ve onu kaybettiğin için gerçekten çok üzgünüm."

Titrek bir nefes alırken göğsü kabardı.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladım gözlerim yaşlarla dolarken. "Sana âşık olmamı engelleyememem senin suçun değil."

Bu sefer aldığı nefes keskin ve yaralıydı.

"Ama şimdi gideceğim, seni kendi haline bırakacağım. Üzerine endişeleneceğin başka bir sorun olmak istemiyorum."

Uzaklaşmak için arkaya doğru adım attığımda hıçkırarak bir nefes aldı ve bana sıkıca sarıldı, bu çaresizce ve acı dolu bir hareketti. Ardından bedeni sarsılmaya başladı ve o an duyduğum şey, onun ağlaması, hayatımda duyduğum en yürek parçalayıcı sesti.

O andan sonra kendimi kaybettim. Ona olabildiğince sıkı sarılıyordum ama kendimi onunla birlikte ağlamaktan alıkoyacak gücüm kalmamıştı.

Kendini defalarca ailesi, Laurie'nin ailesi ve benim için ayakta tutan bu güçlü adamı sonunda kendini bırakırken görmek... beni mahvediyordu.

Sonunda ağlamayı bıraktı ama göğsü hâlâ derin, sarsıntılı nefeslerle inip kalkıyordu. Kolları belimin etrafında gevşedi, ben de bunu bir işaret olarak alıpıp ellerimi kalçalarına kaydırarak bir adım geri attım.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle arkamdaki koltuğa bakıyordu; burnu şişmişti, yanakları ıslaktı ve koyu sarı saçları darmadağındı.

"Şu lanet mendili şimdi alayım lütfen," dediğimde kısa bir kahkaha attı, ardından göz göze geldik. Jonas'ın bana destek olamadığı için ona kızdığı anı hatırlamıştı.

Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. O zamanlar hayat, şimdi olduğundan daha küçük geliyordu.

Merdivenden yukarı çıkıp, yatak odasına doğru yürüdü, ardından banyosunun kapısını açtı. Burnunu sümkürdüğünü duydum, sonra elinde bir avuç dolusu mendille geri döndü. Kendimi toparlayıp tekrar kanepeye oturdum.

Gelip yanıma oturdu.

Belki yapmamam gerekirdi ama ona biraz daha yaklaştım, dizlerimi kendime çektim ve ardından kucağına uzattım. Gerilmediğine göre sorun olmadığını düşündüm.

"Bana onun bir videosunu gösterir misin?" diye sordum.

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Onun hayattayken nasıl biri olduğunu görmek isterim."

Bu, dil sürçmesi değildi. Belki teknik olarak ölü değildi ama artık gerçekten yaşıyor da sayılmazdı.

"Emin misin?" diye sordu temkinli bir tavırla.

"Evet."

Acele etmeden telefonunu cebinden çıkardı ve galeriyi açtı. Yanında oturduğumdan "Laurie" adlı bir albümü olduğunu fark

etmiştim. Ama telefonu elime verip videoyu oynat tuşuna basana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Video başladı. Laurie ve Peggy çiftlik evinin oturma odasındaydılar. Kızılçam duvarlara rengârenk balonlar iliştirilmişti ve hem Laurie'nin hem Peggy'nin ellerinde şampanya kadehleri vardı. Arka planda insanların konuşmaları duyuluyordu.

"İyi ki doğdun, anne," dedi Anders kameranın arkasından sevgi dolu bir sesle.

Kadehini ona doğru kaldırarak, "Teşekkür ederim, canım," diye karşılık verdi Peggy neşeyle.

Laurie kameranın üzerinden kocasına bakarak gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu. Ardından birdenbire başını kocasının arkasına doğru salladı çünkü "iyi ki doğdun" şarkısı hep bir ağızdan söylenmeye başlamıştı.

Anders kamerayı hızla mutfaktan içeriye, üzerinde onlarca mum yanan bir pastayla giren Jonas'a çevirdi. Oda insanlarla doluydu ve bunun önemli bir doğum günü olduğunu hissettim, belki de Peggy'nin yetmişinci yaşıydı. Yani altı yıl öncesiydi.

Peggy mumları üflemeye hazırlanırken herkes sessizliğe büründü. O sırada Laurie tekrar kadrajın kenarında belirdi ve Anders kamerasını annesiyle Laurie'nin ekranı paylaşacağı şekilde ayarladı.

Peggy ilk denemesinde mumların sadece üçte birini üfleyebildiğinde Laurie'nin yüzüne baktım. Kayınvalidesini izliyor, Peggy üfledikçe kıkırdıyordu.

"Ah, sen üfle, Laurie," dedi Peggy sevecen bir sitemle, dördüncü denemesinde pes ederek.

"Emin misin?" diye sordu Laurie gülerek.

"Yalnızca dileğimi çalmazsan," diye takıldı Peggy.

"Tamamen senin olsun," dedi Laurie içtenlikle ve öne eğilip kalan birkaç mumu üfleyerek söndürdü.

Odadaki herkes tezahürat yapıyordu ama en yüksek ses Jonas'tandı. Hâlâ kadrajın kenarında pastayı tutuyordu ama Anders'ın kamerada odağı sadece karısındaydı.

Laurie ona baktı ve video o anda donarak sona erdi, yüzünde kahkahayla kalmıştı.

Ekrana bakakaldım.

"O çok güzel, Anders," dedim.

Sessiz bir iç çekişle telefonu benden aldı.

"Sanırım ondan hoşlanırdım."

Beni başıyla onayladı. "O da senden hoşlanırdı."

Kocasına karşı ne hissettiğimi bilseydi kesinlikle benden hoşlanmazdı. Kelly'nin neden bu kadar öfkeli olduğunu tamamen anlıyordum. Kızını savunuyordu çünkü zavallı kızı artık kendini savunacak durumda değildi.

Kalbim sıkışırken kararlılığım daha da arttı. Doğru olanı yapmam gerekiyordu. Zaten Laurie'nin ailesine –ve Anders'a– çok fazla acı vermiştim, ki bu yapmayı en son isteyeceğim şeydi. O kadar bencil değildim, hayatlarını daha da karmaşık ve acı verici hale getirmeyi seçmeyecektim.

"Ah," dedi Anders aniden kanepeden kalkarken. Varlığının sıcaklığı gidince içim ürperdi. "Dünden beri bir şey yiyip içtin mi bilmiyorum." Omzunun üzerinden bana baktı, ben de başımı iki yana salladım.

"Eve dönerken Rathskeller'a uğradım. Sana da bol malzemeli patates kızartması ve pretzel aldım."

Hâlâ orada sersemlemiş halde oturuyordum; mikrodalgayı açıp kapadığını, tabak, bardak ve çatak bıçak çıkardığını duydum.

Ve kalmak istedim ama bütün bedenim acıyla kıvranıyordu çünkü ona biraz daha âşık olmuştum ve şimdi gitmezsem bir daha asla bunu yapma gücünü bulamayacakmışım gibi hissediyordum.

Kendimi zorlayarak kanepeden kalktım. Kendimi zorlayarak yatak odasına yürüdüm.

Kendimi zorlayarak eşyalarımı topladım. Ve kendimi zorlayarak oturma odasından geçip mutfağa vardım; orada sırtı bana dönüktü, patates kızartmalarını diğer tezgâhtaki bir kâseye boşaltıyordu. Ve bu, Laurie'nin evine gidip anne babasıyla ve *Laurie'yle* yüzleşmekten çok daha zordu.

Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi bu.

"Anders," dedim sessizce.

Arkasını döndü, elimde çantamla orada dikildiğimi görünce tamamen yıkılmış gibi bakakaldı.

"Lütfen gitme."

"Gitmem gerek," diye yanıtladım.

Gözlerinde yeni yaşlar parladı. Belki bunun *benim* için fazla olduğunu düşünüyordu, belki de kendimi güzel karısının gölgesinde tehdit altında hissettiğimi ya da onun zorlu hayatını kaldıramadığımı sanıyordu.

Muhtemelen onu terk etme sebebimin, omuzlarına bir yük daha bindirmek istemediğim olduğundan habersizdi.

Ama ne düşündüğünün pek bir önemi yoktu. Önemli olan gitmem gerektiğiydi.

Gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı, başını yalvarırcasına iki yana salladı.

Uzaklaşmayı planlamıştım ama ayaklarımı hareket ettiremeden önce o bana doğru bir adım attı ve omzumdaki çantayı yere bıraktı.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı, mahvolmuş bakışlarla sessizce kalmam için yalvarıyordu.

Yavaşça elimi kaldırıp başparmağımla elmacıkkemiğini, ardından yüzünün yan tarafını okşadım.

Teni sıcaktı, sakalları sertti ve o acı içindeki gözlerine bakarken görüşüm bulanıklaşsa da gülümsediğimi fark ettim.

"Sorun yok," diye fısıldadım gözyaşlarımı uzaklaştırmak için kırpıştırarak. "Biz hep arkadaş kalacağız, değil mi? Eğer hâlâ istiyorsan?"

Yutkundu.

Sonra başıyla onayladı ve ellerini çekip başını yere eğdi.

Ben de geri çekildim, çantamı aldım ve kapıdan çıktım.

Bölüm Otuz Altı

Dün gece rüyamda Anders'ın evindeydim. Kış bahçesinde, Eames sandalyede oturuyordum, devasa Crittall pencerelerinden yüzüme ışık ve sıcaklık vuruyordu. Mutfakta yemek yapan Anders'ın sesini duyduğumda içimi tarifsiz bir sevinç kapladı ve orada yaşadığımı fark ettim; burası bizim evimizdi, birlikteydik.

Sonra karnıma baktım ve bir çıkıntı gördüm, bebeğimize karşı öyle yoğun bir sevgi hissettim ki. Birdenbire uyanıp karanlıkta uzun süre tavana baktım, kalbim deli gibi çarpıyordu çünkü o kusursuz ama imkânsız geleceği aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Ama gerçekten imkânsız mıydı? Şimdi, yatağımda uyanık yatarken bunu merak ediyordum. *Onu ne kadar süre beklemeyi göze alırdım?*

Rüyamdaki çocuğa karşı yoğun bir özlem hissediyordum. Scott'la birlikteyken aile kurmaya hazırdım. Hayatımı askıya alarak ne kadar süre bekleyebilirdim? Bir bebek sahibi olmak için çok mu geç olurdu? Anders'la birlikte olmak uğruna ne kadar şeyi feda edebilirdim ya da feda etme riskini alırdım? Onu unutup hayatıma devam etmek, gerçek aşkımın bir köşede beni beklediğine inanmak daha mantıklı olmaz mıydı?

Ama o kişinin Anders olmayacağı gerçeğiyle içim acıdı. Başka biri olabileceği düşüncesi bile kalbimi sızlatıyordu.

Burada olmak da yardımcı olmuyordu. Dean'in bana sunduğu işi kabul etmem artık mümkün değildi, bunu biliyordum. Gelecek hafta sonu İngiltere'ye dönüşüm temelli olacaktı. Bu düşünce yepyeni bir acı dalgasıyla sarmalanmama neden oldu Sonunda eve dönüyor olmak değil de aslında gitmek –buradan ayrılmak– canımı yakıyordu. İngiltere'den Scott'tan uzaklaşmak için kaçmıştım, şimdi Amerika'dan Anders'tan kaçmak için ayrılıyordum.

Bir adım at, sonra bir adım daha. Şu an odaklanmam gereken tek şey bu akşamki film gecesini atlatmaktı.

Son bir buçuk haftadır tam anlamıyla bir koşuşturmacadaydık. Labirent geçen hafta sonu açılmıştı ve kendi işlerimin yanı sıra babamla Sheryl'a müşterileri karşılamada da yardım etmiştim. Çocukların labirentin ortasını bulmaya çalışırken attıkları kahkahalar, yüzümü gülümsetebilen nadir şeylerden biri olmuştu.

Jonas, hasat zamanı yardım etmesi için işe aldığı çiftlik işçisi Zack'le birlikte tarladaydı. Ara ara yağmur yağıyordu ama bu molalar Jonas'a ambarı hazırlamak için zaman kazandırıyordu. Kırk balya dışında hepsini taşımayı başarmıştı ve havanın bu şekilde güzel devam edeceğini umuyordu çünkü gösterimi dışarıda yapmak istiyorduk. Yanlarında sandalye getirmeyi unutanlar için bu saman balyaları geçici oturma yerleri olacaktı; bugün öğleden sonra onları, seyyar sinema şirketinin getireceği perdeye dönük bir yarım daire şeklinde yerleştirmeyi planlıyorduk.

Bailey her şeyi organize ederken âdeta yıldız gibiydi. Onunla gurur duyuyordum. Bu akşam birlikte Bambi'den patlamış mısır ve içecek satacaktık, bu iş için makineler kiralamıştı. Airstream'e henüz mobilya ya da dolap döşenmemişti, bu yüzden rasgele raflar ve masalar kullanacaktık. İçerisi biraz kalabalık olacaktı ama sonunda Bambi'yi kullanacağımız için çok heyecanlıydım.

Jonas, hasat ettiği patlamış mısırların büyük bir kısmını bir patlamış mısır şirketine satmış, geri kalanını ise bir fabrikaya götürüp satışa hazır şekilde paketlenmesini sağlamıştı. Bloomington'dan ve daha uzaklardaki dükkânlardan gelen siparişlerle eli kolu doluydu ve bu geceden sonra kalanları çiftçi pazarlarında satmayı planlıyordu.

Dün akşam, Bailey ve ben çiftlikteyken Peggy ve Patrik eve dönmüşlerdi. Jonas'la birlikte ahırı süpürüp içeriyi ve dışarıyı ışıklandırmakla meşguldük.

Babasıyla karşılaştığında Jonas'ın büyük ihtimalle hâlâ tuttuğu bir nefes aldığını görmüştüm ama Peggy oğlunu gördüğü için çok mutlu olmuş, ona uzun uzun sarılmıştı. Patrik daha mesafeli ve biraz suratsızdı ama kaba da değildi. Bailey ve ben onları baş başa bırakmıştık ama elbette bugün tekrar görecektik.

Indianapolis'ten döndükten sonra Jonas'la konuşmuştum. Aslında konuşmaya hazır değildim ama aramıştı ve ben de kendimi evden dışarı sürükleyip onunla birlikte nehre doğru yürümüştüm.

Ne olduğunu bilmek istiyordu ve Laurie'yle tanıştığımı anlatınca yüzü düşmüştü.

"Keşke içinizden biri bana söylemiş olsaydı," demiştim sesime acı katmamaya çalışarak.

Üzgün olduğunu söylemişti ama anlatmanın kendisine düşmediğini düşündüğü için bir şey demediğini belirtmişti.

"Belki teknik olarak hâlâ evliler ama aslında değiller," demişti.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sormuştum hayretle. "Evliler işte, konu kapanmıştır."

"Ya ondan boşanırsa?" diye sormuştu dönüp bana bakarak.

Bembeyaz kesildim. "Bunu asla yapmaz ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun," demiştim.

"Peki ya yaparsa?" demişti gözleri yüzümde gezinirken.

"Yeter artık, Jonas," diye öfkeyle çıkışmıştım. "Ne dersen de Anders hâlâ onu seviyor ve böyle bir şey yaparak ailesini asla incitmez."

Bir süre sessizce yürümüştük, sonra bana, "Şimdi nasıl görünüyor?" diye sormuştu.

"Niye sordun, en son ne zaman gördün onu?" diye sormuştum merakla.

"En son hastanedeyken gördüm. Annem başta sık sık gidiyordu ama son iki yıldır hiç gitmedi."

"Neden?" Ne annesinden ne de ondan bunu beklerdim.

"Laurie gözlerini açtığında ve içinde ışığın kalmadığı anlaşıldığında, 'Gitmenin bir anlamı yok,' demişti."

"Bu biraz acımasızca," diye mırıldanmıştım ama anında öfkelendiğini ve savunmaya geçtiğini görünce pişman olmuştum.

"O ölmüş sayılır, Wren! Ya da en azından öyle gibi," demişti sesi donuklaşarak. "Ama siktir, ne fark eder, bu senin sorunun değil."

O anda ondan uzaklaşmıştım ve arkamı dönüp bağırarak peşimden gelmemesini söylemiştim.

O günden beri Laurie ya da Anders hakkında konuşmamıştık.

♡

Bailey şimdiden çiftlikteydi ve ben de birazdan oraya geçecektim. Film günbatımında, yani yedi buçuk civarında izlenecekti ama biz insanları beş buçuktan itibaren karşılamaya başlayacaktık, şimdiyse saat üç buçuktu.

Jonas hamburgerleri mangalda pişirmeyi planlamıştı ve Bailey'nin arkadaşı Tyler da Bloomington'dan bir seyyar bar ayarlamıştı. Bir etkinlik şirketinde çalışıyordu ve Bailey'yle, kız kardeşim henüz stajyerken orada tanışmışlardı. Bailey onu panikle arayıp alkol satışı izninin zamanında çıkmadığını söyleyince, Tyler bazı

bağlantılarını kullanmıştı. Bu akşam o da gelecekti. Onunla nihayet tanışmak güzel olacaktı.

Anders'ın da gelme ihtimali yüksekti ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Gelmezse fazlasıyla yıkılacaktım.

Babam, dört kişilik bir aileye labirent ve balkabağı tarlasının nerede olduğunu tarif etmeyi bitirmek üzereyken ambara girdim ve onlara gideceğimi haber verdim.

Aile çıkarken onlara gülümsedim.

"İyi eğlenceler!"

"Teşekkür ederiz!" diye karşılık verdi hepsi bir ağızdan ve bu bana çok sevimli geldi.

En azından buradaki insanların çoğu görgü kurallarını biliyordu.

"Çiftliğe geçiyorum," dedim babama. "Orada görüşürüz."

"Oo, şu haline bak!" dedi tezgâhın arkasından çıkıp kollarını açarak.

Üzerimde, Bailey'yle Bloomington'a alışverişe gittiğimizde onun almam için beni ikna ettiği kırmızı-siyah, karmaşık desenleri olan elbise vardı. Vücuduma tam oturup dizlerimde hafifçe kabaran bir elbiseydi. Bu gece giymem için de beni ikna etmesi gerekmişti. Aldığım iki elbiseyi de hâlâ hiç giymemiş olduğumu biliyordu ve geceler gitgide uzuyor, onları bir sonraki yaza kadar giyme şansım azalıyordu.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordum biraz kararsız bir sesle.

"Çok güzelsin," dedi babam.

Güzel ya da hoş göründüğümün söylenmesine can atıyor değildim. Görünüşümle ilgili çok da fazla kaygı duymuyordum. Olduğum gibiydim, gerçekten. Ama *ah*... Babamın bunu söyleme şekli... Sanki bunu bana bütün hayatım boyunca söylemiş gibiydi. O kadar sıradan, o kadar doğal söylemişti ki gözlerim yaşarmıştı.

Çünkü dünyanın ne düşündüğü önemli değildi, her çocuk anne babasından güzel olduğunu duymalıydı.

"Geç kalmayız," dedi babam bana sarılırken. "Sabırsızlanıyoruz!"

Birbirimizi bıraktık ve ben tam dönüp yürümeye başlamıştım ki geri döndüm ve saçındaki minik bir dal parçasını aldım.

Ona gösterdiğimde güldü, ben de gülümseyerek ahırdan dışarı çıktım.

♡

Anders'ın arabasını giriş yolunda görmemeye kendimi hazırlamaya çalışıyordum ama mısır tarlasından çıktığımda o kadar gergindim ki kahkahasını neredeyse fark etmedim bile. Sonra onu ileride, dikkat çekici kızıl saçlı bir kadınla yan yana yürürken gördüm, ahıra doğru gidiyorlardı.

Kadının yüzünü göremiyordum ama dalgalı saçları sırtına dökülüyordu, bacakları ise sanki hiç bitmeyecek kadar uzundu ve Jonas belirdiğinde ışık saçtığı buradan bile belli oluyordu. Kimdi bu kadın?

Her kimse bu iki kardeşin arasında olmaktan mutluluktan havalara uçuyordu muhtemelen. Aksi mümkün müydü zaten?

Kıskançlığımın mantıksız olduğunu biliyordum ama Anders'ın kaç kızın ilgisini savuşturmak zorunda kaldığını merak etmeden de edemedim. Bundan bıkmış olmalıydı.

Bir ayağını diğerinin önüne koy, Wren. Yeni mantram buydu.

Jonas beni gördü ve elini kaldırdı. Kızıl saçlı kadın, kime el salladığını görmek için döndü ama ben bütün dikkatimi Anders'a vermiştim.

O da beni gördü.

Ve gülümsemesi silindi.

Göğüskafesimin kalbimin etrafında sıkıştığını, onu bir mengene gibi sıktığını hissettim. Bana bakmanın ona acı verdiğini bilmekten nefret ediyordum.

"Wren!" diye bağırdı Bailey, beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Bana doğru koştu ama birkaç adım kala yavaşladı, gözleri kocamandı. Baykuş gibiydi. "Bu elbiseyle *harika görünüyorsun!*" dedi ve sarılmak için bana yaklaştı. "İyi misin?" diye fısıldadı kulağıma.

Başımı omzuna yaslayarak sessizce onayladım. Anders'la yaşanan her şeyi biliyordu ve Casey'nin Laurie hakkında bu kadar bilgisiz olmasına epey sinirlenmişti; sanki zavallı adam neyi bilip neyi bilmeyeceğine karar verebilirmiş gibi.

Bailey beni bıraktı ve anlayışla gülümsedi. "Hadi gel, Tyler'la tanış," dedi koluma girerek.

"Şu kızıl saçlı olan mı?"

"Evet. Jonas'ın suratını gördün mü? Resmen ağzı açık geziyor."

Güldüm. "Bekâr mıymış?"

"Evet. Eminim o da ilgileniyordur."

"İlgilenmemesi mümkün mü?"

Bailey bana sırıttı. "Sen ilgilenmemiştin."

"Evet ama *Anders* vardı," dedim omuz silkerek.

"Ben de ilgilenmemiştim."

"Evet ama *Casey* vardı," dedim bir kez daha omuz silkerek. Çünkü onları birlikte gördükçe birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarına daha çok inanıyordum.

Bailey gülümsedi. "Yeniden bıyık bırakıyor bir de," dedi gelişigüzel bir şekilde.

"Öyle mi?"

"Evet. Artık dünyada her şey yolunda."

Yürürken kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atmaya devam etse de kıkırdadım.

Sanırım Bailey mutluydu ve bu yazdan sonra artık onu iyice tanıyordum. Bailey hayata seyirci kalan biri değildi. Hayatı boynuzlarından tutup onu ehlileştirirdi; işler burada yolunda gitmezse –Jonas'la birlikte yürüttükleri etkinlikleri düzenlemekten keyif almamaya başlarsa ya da golf kulübündeki hayat ona sıkıcı gelmeye devam ederse– başka bir şey yapacağını biliyordum. İster bu kasabada olsun ister Bloomington'da ya da daha uzaklarda... Casey onun için dağları yerinden oynatırdı. Onun mutlu olmadığı bir yerde Casey de mutlu olamazdı, bu kesindi. Bu yüzden ikisinin iyi olacağına artık emindim.

"Tyler, işte bu ablam!" diye seslendi Bailey yaklaşırken.

"Ah, merhaba!" dedi Tyler bana doğru gelip beni kucakladı. "Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki!"

Göz kamaştırıcıydı; parıldayan mavi gözleri, çilli yüzü ve bulunduğu ortamı aydınlatabilecek bir gülümsemesi vardı.

"Ben de öyle. Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim. Geçen ay bizi evinde ağırladığın için çok teşekkür ederim."

"Tekrar gelmelisin, beraber dışarı çıkarız," dedi.

"Çok isterim," dedim.

Jonas geldi, beni kucaklayıp kulağıma homurtulu bir selam mırıldandı ve beni kardeşinin tam yanına bıraktı.

Zekice, Jonas. Çok zekice.

Kalbim yerinden fırlarken Anders'a baktım.

"Merhaba," dedi sessizce. Kusurlu ama bir o kadar da çarpıcı gözlerini benimkilere dikmişti, dudaklarında küçük bir gülümseme ve mükemmel kaşlarının arasında iki ince çizgi vardı.

"Merhaba," diye karşılık verdim, o çizgileri sonsuza dek silmek için her şeyimi vermeye hazırdım.

Güçlü ol, dedi içimdeki ses. *Onun için güçlü olmak zorundasın.*

Ama sonra Anders bir adım atıp beni kollarının arasına aldı. Derin bir nefes çektim, daha ben onun tertemiz narenciye kokusunu ya da göğsünün benimkine yaslandığını tam anlamıyla algılayamadan beni bıraktı.

Mideme bir şey oturdu, gülümsemem sarsıldı çünkü az önce bana sarılmıştı ve ben öyle gergindim ki ona karşılık bile verememiştim.

"Pekâlâ, hadi işe koyulalım, Wren," dedi Bailey neşeyle, beni kurtarmaya çalıştığını biliyordum çünkü durum daha da gariplesemezdi. "Airstream'i hangardan çıkarabilir misin, Jonas? Kurulum yapmamız lazım."

"Ben halledebilirim," dedi Anders.

"Bailey, seyyar barı nereye koymamı istersin?" diye sordu Tyler.

"Hay aksi," diye mırıldandı Bailey ve durup arkasını döndü. Sen halleder misin?" diye sordu bana.

"Olur."

Anders'la birlikte hangara doğru yalnız başımıza yürümeye başladık. Durumun garipliğinden kaçmak buraya kadardı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İdare eder," diye yanıtlarken başımı yukarı aşağı salladım. "Sen nasılsın?"

"İyiyim." Cevabının gerçeği yansıtmadığı çok belliydi. Kısa, sancılı bir sessizliğin ardından, "Az önce biraz garipti, kusura bakma," dedi. "Sadece... şey davranmaya çalışıyordum..." Başını iki yana salladı. "Arkadaşça." Sesi kendine karşı küçümsemeyle karışık alaycıydı.

Dudaklarımı ısırıp tekrar ona baktım ve bu kez göz göze geldik. Gülümsedi. Bakışları dudaklarıma kayınca hemen başka yere kaçırdı.

"Peki, Airstream nerede? Bakalım o kıza neler yapmışsın."

"Oğlan o."

"*Oğlan*," diye kabul etti beni kırmadan.

Birkaç dakika boyunca Bambi'yi inceledi. Parmaklarını babamla birlikte iç duvarlara kıvırarak yerleştirdiğimiz huş kaplamanın üzerinden geçirirken gülümsüyordu.

"Harika görünüyor," dedi antikacıdan aldığım 1960'lardan kalma lambaları açarken. "Katlanabilir tekerlek düzgün çalışıyor mu?"

"Evet, gayet iyi."

"Bambi'yi bir yere çekerken tekerleği mutlaka kaldırmayı unutma," diye uyardı.

Onu başımla onayladım. Bunun ne kadar önemli olduğunu bana daha önce de söylemişti.

"Ne zaman yapacaksın Amerika turunu?" diye sordu arka kapı contasını kontrol ederken.

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Belki gelecek yaz."

"Daha erken gidemez misin?"

"Sanmam, o zamana kadar tekrar buraya gelmem zor."

Bir anda donup kaldı. "Nereye gidiyorsun?"

"İngiltere'ye geri dönüyorum."

Bana bakakaldı. "Gidiyor musun?"

Başımı yukarı aşağı salladım. "Tam bir hafta sonra."

"Temelli mi?"

"Sanırım öyle yapmalıyım."

Gözlerini kaçırırken içlerindeki yıkımı gördüm. "Sen kapatırsın değil mi bu kızı? *Oğlanı!*" diye kendini hızla düzeltti yürürken. "Ben traktörü geri getireyim."

Hazırlıklar sırasında aradaki birkaç kelime dışında Anders'la bir daha konuşma fırsatım olmadı.

Biz Bailey'yle içecek ve patlamış mısır makinelerini kurup çalıştırmaya uğraşırken Peggy yanıma gelip selam verdi ve Jonas'ın patlamış mısır paketleri için tasarladığı "Frederickson Aile Çiftliği" logosunu görünce çok sevindi.

Seyyar sinema şirketi geldiğinde Bailey yanımızdan gitmek zorunda kaldı ama Peggy bir süre benimle sohbet etti, Wisconsin'den ve orada geçirdikleri zamanın ne kadar sakin ve rahatlatıcı olduğundan bahsetti. Orayı emeklilik için bile düşünebileceklerini varsaymam yanlış olmazdı.

Hava çok güzel olduğu için arka kapıyı açmış ve dışarıya servis masaları koymuştum. Anders, Jonas'a göl evinden barbeküyü çıkarmasında yardım etti ve havayı et kokusu sardı. Casey'nin kardeşi Brett'in arkadaşları olan beş kişilik yerel bir *bluegrass* grubu geldi ve yerleştiler. Bailey bana onlardan bahsetmişti, ödeme beklemiyorlardı, sadece eğlenceli bir gece ve iyi bir tanıtım olacağını düşünüyorlardı. Isınma müzikleri bile ortamın havasına katkı sağlıyordu.

Bailey peri ışıklarını yaktığında, ben de Airstream'in dışına çıkarak ışıkların gümüş dış yüzeye nasıl ışıltı düşürdüğünü ve içerinin nasıl sıcacık parladığını izledim. Hepsini içime çekerken istemsizce gülümsedim.

Bailey çeşitli işlerle ilgilenmek için sık sık yanımdan ayrılmak zorunda kaldı, böylece bir süre yalnız kaldım ve müşteriler gelmeye başlayınca Bambi'nin önünde bir kuyruk oluştu.

"Yardım ister misin?" diye sordu Anders kapıdan başını uzatarak.

"Lütfen," diye yanıtladım düşünmeden. Yoğunluğa yetişemiyordum.

Yan yana çalışarak patlamış mısır, içecek ve şeker servisi yaptık.

"Annen çok mutlu," dedim ona işler biraz hafifleyince.

Ona baktı. Annesi hamburgerleri çeviren Jonas'ın yanında durmuş, ödeme alıyor ve sosları sunuyordu.

"Mutfağa girdiğinde ondan mutlusu olmuyor."

"Belki Wisconsin'de bir lokanta açar."

Bana yandan bakarak gülümsedi. "Hayal edebiliyorum." Gülümsemesi her seferinde nefesimi kesiyordu.

"Baban nerede?" diye sordum kendimi toparlayarak.

Başıyla bahçenin karşı tarafına işaret etti. "İşte geldi," dedi kaşlarını çatarak.

Babası direkt Jonas'ın yanına gidiyordu. Hâlâ hafif bir topallığı vardı ama sakatlığı onu yavaşlatmıyordu. Anders yanımda gerildi.

"Git, oğlum, insanları karşılama işini sen yap," diyen Patrik'in sert sesini duyduk. "Ben burayı hallederim."

Jonas dili tutulmuş bir halde babasına baktı.

"Baban haklı," dedi Peggy araya girerek ve Jonas'ın omzuna hafifçe dokundu. "Sen ev sahibisin. Biz buradaki işleri halledebiliriz."

Patrik, Jonas'ın sıkıca tuttuğu büyük gümüş ıspatulayı almak için elini uzattı.

Jonas şaşkın şaşkın önce Patrik'in eline, sonra ıspatulaya baktı ve yavaşça onu teslim etti.

Patrik, Jonas'ın sırtına hafifçe vurunca uzaklaştı.

"Yok artık," dedi Anders hayretle mırıldanarak.

"Babanın yardım teklif etmesi mi yoksa Jonas'ın barbeküden çekilmesi mi?"

"İkisi de," diye cevap verdi gülümseyerek.

Film başlamadan önce büyük bir sipariş yoğunluğu yaşandı, sonra Bailey geldi ve Anders'a bazı saman balyalarını ailelerin yan yana oturabilmesi için taşıyıp taşıyamayacağını sordu. Ardından da bana yardım etmek için kaldı. Babam ve Sheryl kuyruğun önüne geldiklerinde dördümüz birbirimize bakıp kıkırdadık.

"Fotoğraf çeker misin?" diye sordum babama telefonumu uzatarak.

Bailey'yle birbirimize sarılıp kameraya gülümsedik. Babam bir fotoğraf çekti, ben Bailey'den ayrıldım ama o dönüp yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, ablacığım."

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladım sıcak bir tavırla.

"Siz kızlar yok mu," dedi Sheryl gözleri dolarken bize gülümseyerek. Babama döndü. "Kızlarımıza bak."

"Çok güzeller," diye yanıtladı o da hayranlıkla başını iki yana sallayarak.

"Başka müşteriler bekliyor, biliyorsunuz," dedi Bailey sertçe ama gizliden gizliye kendi gözlerini siliyordu. "Duygusal anlarınızı sonra yaşayın."

Sheryl ona anlayışla gülümsedi ve babamı götürdü. Ben de eğilip kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondurdum.

♡

Gökyüzünün renkleri karanlığa karışırken süs ışıkları kapatıldı ve film başladı. Ben de oturup ortamın tadını çıkardım. Burada, yıldızların altında oturan en az iki yüz kişi vardı ve çoğu kendi sandalyesini ve battaniyesini getirmişti. Havada saman,

patlamış mısır ve taze akşam çiyi kokusu vardı ve içimdeki o derin hüzne rağmen, gecenin bu kadar güzel geçmesine sevinmemek imkânsızdı.

Peggy ve Patrik arka tarafta, babam ve Sheryl'la birlikte oturuyorlardı. Bailey ile Casey ise yakınlarda birbirlerine sokulmuşlardı. Jonas ve Tyler hâlâ seyyar barın yanında ayakta duruyorlardı, görünüşe göre filmden çok birbirlerine odaklanmışlardı. Ben de ara verildiğinde yeniden servis yapabilmek için Bambi'nin yakınlarındaydım.

Anders'ın nerede olduğunu bilmiyordum ve gözlerim istemsizce onu aramakla meşguldü. Muhtemelen kardeşinin yakınlarındaydı ama bundan emin olursam içim daha rahat edecekti.

Kendi battaniyemi ya da sandalyemi getirmek tamamen aklımdan çıkmıştı, bu yüzden bir saman balyasının üzerine tünemiş, hafifçe titriyordum. Seyyar sinema şirketi kulaklıklar sağlamıştı, yani filmi hoparlörlerden değil kulaklıklardan dinliyorduk.

Omuzlarıma bir battaniye örtülünce oturduğum yerde sıçradım. Başımı kaldırdığımda Anders'ı gördüm. Gelip yanımdaki saman balyasına oturdu.

Aynı anda hem bu kadar sevebileceğimi hem de bu kadar çok canımın acıyabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başını yukarı aşağı salladı, gözlerini perdeden ayırmıyordu. Yüzü büyük ekrandan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu ve kulaklığının olmadığını fark ettim.

"Senin kulaklığın nerede?" diye sordum kendi kulaklıklarımın birini çıkarırken.

"Sanırım kalmamış," dedi omuz silkip. "Sorun değil. Bu filmi defalarca izledim zaten."

"Ben de. Ama *Ferris Bueller'la Bir Gün* filmi asla eskimez." Sağ kulaklığımı ona uzattım.

Bana baktı. "Emin misin?"

"Elbette."

Kulaklığı aldı ve yan yana oturup kulaklığı paylaştık.

Bailey'nin Casey'ye, Sheryl'ın babama yaptığı gibi ben de Anders'a sokulmak istiyordum.

Bir yalnızlık dalgası üzerime çöktü ve yoğun bir üzüntü ve kafa karışıklığıyla midem bulandı. Film tam anlamıyla başladığında bırakın kahkaha atmayı neredeyse hiç gülümsemedim bile. Anders biraz daha rahat etmek için kıpırdandı, elini sırtımın hemen arkasına koydu ve bana değmese de kolunun uzandığı yerden hafif bir sıcaklık hissettim. Kendimi tutamadım ve ona yaslandım. Birkaç saniye sonra, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Başımı onun omzuna yasladım ve tenimizin temas ettiği her bir milimetrenin farkında olarak kalbimin sıkıştığını hissettim.

Bundan daha yakın asla olmayacaktık.

Babam beni havaalanından almaya geldiğinde haftalar önce söylediğim şey doğruydu: Kime âşık olacağını seçemiyordun.

Babam Sheryl'a âşık olmaktan kendini alıkoyamamıştı.

Scott, Nadine'e.

Ben de Anders'a.

Ama bununla ne yapacağımı seçebilirim.

Ara verildiğinde, başımın üstüne kondurulan belli belirsiz bir öpücük hissettim. Süs ışıkları yeniden yandığında ve insanlar ayağa kalkmaya başladığında kulaklığımı çıkarıp Anders'a uzattım.

"Battaniye için teşekkürler," dedim.

Battaniyeyi saman balyasının üstünde bıraktım.

"Yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Bambi'ye doğru yürürken Anders'ın bana dönüp bakmadan uzaklaştığı tüm anlar geldi aklıma. Onun kadar güçlü, onun kadar kararlı olmak istiyordum. Ama merak ağır bastı ve omzumun üzerinden geriye baktım.

Aynı yerde, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu. Bana bakıyordu... ve tamamen yıkılmış görünüyordu.

Göz göze geldiğimizde vücudumdan elektrik akımı geçmiş gibi oldum. Ama Airstream'e ulaşıp tekrar ona baktığımda gitmişti.

Ve o an aklıma bir şey geldi: Az önce bana veda öpücüğü mü kondurmuştu?

Ellerim delicesine titremeye başladı.

Aniden Jonas'ı kalabalığın arasından yürüyerek bana doğru gelirken gördüm. Hızlı adımlarla ilerliyor, kalabalığı yarıyordu.

"Bu tam bir saçmalık," dedi bana ulaştığında öfkeyle, gözlerini gözlerime dikmişti.

"Ne oldu?"

"Bailey?" diye seslendi arkasına dönerek. "Wren'in yerine sen geçebilir misin? Onunla konuşmam gerek."

Sonra kolumdan tuttuğu gibi beni ambarın arkasına doğru götürdü.

Bölüm Otuz Yedi

"Jonas? Neler oluyor?"

"Dediğim gibi, bu tam bir saçmalık."

"Neden bahsediyorsun?"

Beni bıraktı ve yüzünü bana dönerek, "Onu *seviyorsun!*" diye bağırdı.

İrkilerek geri çekildim.

"O da seni seviyor!"

Aslında öfkeli olmadığını, üzgün olduğunu fark ettim. Bu Frederickson kardeşleri okumak bazen zor oluyordu.

"Seviyorsam ne olmuş?" diye ben de sesimi yükselttim. "Bunun kime ne faydası var?"

"Eğer onu sevmeseydin onunla uğraşmak istememeni anlayabilirdim. Hayatı karmaşık. Ama onu seviyorsun. Az önce yüzünde gördüm."

"Ama hayatı gerçekten çok karmaşık, Jonas!"

"Ve bu senin için fazla mı zahmetli yani?" diye öfkeyle sordu, hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

"*Benim* için fazla zahmetli falan değil! *Onu* önemsiyorum! Laurie'nin *ailesini* önemsiyorum! Bunun onlara ne kadar acı vereceğini önemsiyorum!"

Duraksadı. "Bu doğru mu?" diye sordu. "Onu önemsemediğin için değil de çok fazla önemsediğin için mi uzaklaşıyorsun yani?"

"Evet!" diye haykırdım.

Umutsuzca başını iki yana salladı. "Her şeye yanlış yönden bakıyorsun. Çekip gitmek yerine onun için savaşmalısın."

"Ne anlamı var ki? Bu onu daha çok incitecek! Sürekli Laurie ile benim aramda ve Laurie'nin ailesi ile benim aramda kalacak!"

"Laurie *gitti!* Sakın bana bunun farkında olmadığını söyleme! Ama kardeşim *hayatta* ve burada, Anders'ı onun savaşmaya değer olduğuna ikna etmelisin. Kolay olacağını söylemiyorum. Ama biri onun için savaşmalı, onu Laurie'nin ailesinden uzaklaştırmalı. O *boğuluyor*, Wren. Onu dibe çekiyorlar. Şimdi çekip gitme zamanı değil, *savaşma* zamanı. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Tanrı biliyor, ben denedim. Annem denedi. Hepimiz onu Laurie'den boşanıp hayatını yaşaması için ikna etmeye çalıştık, boşanmasa bile en azından istediği gibi yaşaması için. Yıllar boyunca Laurie ve ailesi için yeterince fedakârlık yaptı. Geçen yıl, Ferrari onu işe almak istedi, Tanrı aşkına, ama o reddetti! Formula 1'de çalışıp dünyayı gezme fırsatını, sırf kendini çok suçlu hissettiği için reddetti. Ama Kelly ve Brian'a borçlu hissetmeyi bırakması gerekiyor. Onların yaptıklarına karışamaz, onların seçimleri kendilerine ait. Bu gidişle Laurie'nin cenazesi defnedilene kadar bu yarım hayatla yaşamaya devam edecek ve o gün geldiğinde ne kadar yıpranmış olacağını düşünmek bile istemiyorum." Jonas bir adım öne çıkıp ellerini omuzlarıma koydu. "Ama sen ona yardım edebilirsin, Wren. Ona savaşması için bir neden verebilirsin. Sen savaşmaya değersin. Ona senin de onun için savaşmaya hazır olduğunu göster."

Jonas beni ambarın arkasında öylece bırakıp gittiğinde başım dönüyordu. Haklı mıydı? Söylediklerinde haklılık payı var mıydı? Durumdan çekilerek fedakârlık yaptığımı sanmıştım ama şimdi sadece Anders'ı daha da yalnız bıraktığımı fark ediyordum. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bırakmıştım. Kendimi yalnız sanıyordum. O nasıl hissediyordu kimbilir?

Şu bir gerçekti ki konu başkası olsa Anders onun için savaşırdı. Ama kendisi için savaşmıyordu.

Jonas haklıydı. Onun yanında durmalıydım.

Öteki kadın olma, Laurie'nin ailesinin nefret edeceği kişi olma fikri beni ürpertiyordu. Ama belki de bu rolü üstlenerek en azından damatlarının üzerindeki baskının bir kısmını hafifletebilirdim.

Bunu sonra düşünürdüm. Şu an en önemli şey Anders'ı bulmaktı.

Ama Anders ortalarda yoktu.

Filmin ikinci yarısı başlamıştı ama o saman balyasındaki yerimize geri dönmemişti. Olduğum yerde oturup bekleyemezdim, bu yüzden telefonumu çıkarıp ona mesaj attım. *Nereye gittin?*

Cevap vermedi ve yirmi dakika geçtikten sonra ani bir kararla çiftlik evini kontrol etmeye karar verdim. Kimseye fark ettirmeden yan kapıya yöneldim. Kapının kilitli olduğunu düşünüyordum, sonuçta etrafta iki yüz kadar insan varken kim aile evini açık bırakırdı ki?

Hâlâ insanlara güvenen bir aile bırakırmış meğer. Kapı kilitli değildi, bu yüzden içeri girdim ve Anders'ın adını seslendim. Mutfağa, oturma odasına, yemek odasına ve ofise baktım ama hiçbir yerde yoktu. Bunun üzerine ürkek adımlarla üst kata çıktım. Koridorda yürürken bir kez daha seslendim ama kapıların arkasından gelen en ufak bir hareket sesi bile yoktu. Kapıları açmaya cesaret

edemedim, zaten şimdiden kendimi başkasının evine izinsiz girdiğim için kötü hissediyordum.

Sonrasında çiftliğin her köşesini aradım, Jonas'ın kulübesinden ambarın arkasına park etmiş arabaların her sırasına kadar. Film sona erip insanlar eşyalarını toplayarak ya yürüyüp ya da arabalarına binip kasabaya doğru yola çıkarken ben patikanın ortasında durup karanlık tarlalara baktım. Kurumuş mısır sapları rüzgârda hafif hafif sallanıyor, fısıldaşıyordu.

Her yerde olabilirdi.

Jonas yanıma geldi. "Yarın şansın olacak," dedi.

"Ya Indianapolis'e dönerse?"

"Dönmez. Mısır ayıklamaya yardım edeceğine söz verdi."

"Mısır ayıklamak mı?" diye sordum.

"Tarlaları hasat ediyoruz, Wren," dedi alaycı bir sesle, sanki bunu yüz kere anlatmış gibi. "Biz böyle deriz: Fasulye biçer, mısır ayıklarız."

"Fasulye biçmek, mısır ayıklamak. Anlaşıldı."

Bana gülümsedi. "Senden bir çiftçi karısı çıkaracağız."

"Tyler benden önce davranmazsa," diye karşılık verdim.

Kaşları kalktı ve yüksek sesle kahkahayı patlattı.

"Barın orada oldukça samimi görünüyordunuz."

"Tatlı bir kız," dedi omuz silkip.

Gülümsedim ama sonra yeniden karanlık tarlalara baktım, ciddileşerek ona döndüm. "Arabasının anahtarını saklayabilir misin? Ne olur ne olmaz diye?"

"Yastığımın altına koyarım," dedi.

"Şaka yapmıyorum."

"Ben de öyle."

Jonas temizlik işini sabaha bırakıp Bailey ve beni ailemizle birlikte gönderdi. Zaten öğleden önce mısır ayıklamaya başlanmıyormuş; güneşin çıkması, çiyin buharlaşıp toprağın nem dengesinin tam tutması gerekiyormuş yoksa ürün mahvolabilirmiş.

Bambi'nin kapılarını kilitledim ve son bir kez daha Anders'ı görebilmek için etrafa bakındım ama her neredeyse, belli ki bulunmak istemiyordu.

♡

Uykuya dalmak üzereyken telefonumun titremesiyle gelen mesaja uyandım

Üzgünüm, biraz temiz hava almam gerekti, sonra da annemle lafa daldık.

Temiz hava mı? Zaten dışarıda oturuyorduk! diye gülümseyerek yazdım. Cevap verdiği için o kadar rahatlamıştım ki.

İronik, değil mi?

Umarım iyisindir. Yanıt gelmeyince bir tane daha yazdım. *Jonas, yarın hasatta yardım edeceğini söyledi. Traktöründe seninle gezmeye gelebilir miyim?* Uzun süre cevabını bekledim.

Olur.

Ve o an, acaba bir gün yeniden kolayca uyuyabilecek miyim diye düşünmeden edemedim.

Bölüm Otuz Sekiz

Bloomington'dan aldığım diğer elbiseyi giydim. Önden düğmeli, mavi, sarı ve beyaz minik çiçek desenli olanı. Hava harika bir şekilde sıcaktı, tam da bu elbiseye uygun bir gündü.

Aynı zamanda "mısır ayıklamak" için de kusursuz bir gündü. Yaklaşık üç aydır sapların yeşilden altın sarısına dönmesini izledikten sonra hasat yapmanın nasıl bir şey olacağını görecek olmak beni heyecanlandırıyordu. Saatlerce traktörde Anders'ın yanında oturacak olmama hâlâ inanamıyordum. Bunun için sabırsızlanıyordum.

Sırt çantama birkaç atıştırmalık, su ve akşam hava serinler diye bir de kazak koymuştum. Jonas tarlada çalışırken bazen gece yarılarına kadar devam ediyordu, ben de uzun soluklu bir gün için hazırlanmıştım.

Her anlamda.

Açıkçası, bugün duygularımı ortaya koyduktan sonra reddedilme ihtimalim beni fazlasıyla endişelendiriyordu. Jonas bu kadar açık, bu kadar içten konuşmamış olsaydı savaşacak cesareti bulabilir miydim bilmiyordum. Anders haklıydı, özgüven eksikliğim vardı. Ama artık cesaretimi toplayıp harekete geçmem gerekiyordu.

Anders'ı annesi ve abisiyle birlikte, ilk büyük hangarın yanında buldum. Ben yaklaşırken üçü birden dönüp bana baktı ve o an kendimi hiç olmadığım kadar çıplak hissettim.

"Ah, bir tablo kadar güzelsin!" diye seslendi Peggy, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Sanırım tepeden tırnağa kadar kızarmıştım. Anders'a bakmak şöyle dursun, Jonas'a bile bakamıyordum."Hazır mısın?" diye sordu Anders.

"Hı hı." Ona kaçamak bir bakış attığımda gülümsediğini gördüm ama gözlerimi hemen başka yöne çevirdim.

"Koltuğunuzun hemen altındaki buzdolabında piknik sepeti var," dedi Peggy.

"Vay canına, çok teşekkür ederim. Ama bir dakika, traktörde buzdolabı mı var?"

"Traktörle değil, biçerdöverle gidiyoruz," dedi Anders. "Daha eğlenceli olur diye düşündüm."

Jonas gülümseyerek kardeşinin koluna hafifçe yumruk attı.

Anders arkasını dönerken Jonas'la göz göze geldik. Rahatsızlığımı komik bulmasını bekliyordum ama yüzü ciddiydi.

Ona hafifçe bir baş selamı verdim. O da aynı şekilde karşılık verdi ve hep birlikte hangara doğru Anders'ı takip ettik.

Biçerdöver devasa bir şeydi; gövdesi sarmaşık yeşili, jant kapaklarıysa parlak sarıydı, tekerlekleri neredeyse benim boyumdaydı. Ön tarafına mısır başlığı takılmıştı; bir sıra yeşil roketi andıran, geniş ve yeşil bir düzenekti bu.

Anders kapıya ulaşmak için birkaç geniş basamak tırmandı, kapıyı açıp içeri girdi ve ardından bana döndü.

"Dikkat et," dedi ve ben yavaşça en tepeye çıkarken kolumdan nazikçe tuttu.

Kapıyı arkamızdan kapayıp sürücü koltuğuna geçti. Ben de oturdum, tenim hâlâ onun dokunuşuyla yanıyordu.

Kabin dört bir yandan camla çevriliydi ve pencereler dev gibiydi, kendimi tekerlekli bir cam kutunun içindeymişim gibi hissediyordum.

Kariyerimin başlarındayken bir keresinde Londra'da güney cepheli bir stüdyo daireye duvardan duvara, zeminden tavana pencereler tasarlama hatasına düşmüştüm. Yıllar sonra ev sahiplerine rastladığımda serada yaşıyormuş gibi hissettiklerinden şikâyet etmişlerdi.

Ama biçerdöver çalışmaya başlayınca klima da devreye girdi. *Oh, şükür.*

Peggy ve Jonas kenara çekildiler ve Anders da arkasını kolunu koltuğumun arkasına attı, devasa arka camdan dışarı bakarak koca makineyi hangardan geri geri çıkardı.

Onun bu manevraya odaklanışını izlemekten kendimi alamadım. Üzerinde gözlerinin rengini ortaya çıkaran yosun yeşili bir tişört vardı ve vücudunu döndürürken yakası biraz esnediğinden altından bronz teni ve köprücükkemiğinin belirgin hatları görünüyordu. Gözlerimi ince ama güçlü kaslarında gezdirirken kolunun sıcaklığını omzumda hissedebiliyordum. Bakmamaya çalışmadım bile çünkü bugün duygularımı açıkça ortaya koymaya karar vermiştim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ya da çok şeyim vardı. Ne olursa olsun bütün kalbimle denemeye kararlıydım.

Anders aracı ileri sürmeden önce göz göze geldik.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Yanımızda başkaları yokken söylerim," diye karşılık verdim. Gözlerini benden ayırıp arkamda duran annesiyle kardeşine doğru baktı.

"Seni bulabildiğim en uzak tarlaya götüreceğim."

Bunu kısık sesle söylemesiyle birlikte karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

Tozlu patikadan ilerledik ve sonra sağa, güneşten solmuş bir yola döndük. Üzerimizde puslu mavi gökyüzü uzanıyordu, etrafımız altın sarısı tarlalarla çevriliydi. Bir süre sonra Anders yoldan çıkıp çimenlik kenara yöneldi. Önümüzde, rüzgârda dalgalanan kurumuş mısırlarla kaplı dönüm dönüm tarlalar uzanıyordu, tıpkı denizdeki dalgalar gibiydi.

Dijital bir ekrandaki birkaç tuşa bastı ve yavaşça mısır tarlasına doğru ilerlemeye başladık. Öndeki yeşil roket dişleri, sapları içine çekiyordu. Anders arkasını dönüp arka cama baktı, ben de aynısını yaptım ve hayretle arkamızdaki hazneye kabuklarından tamamen ayrılmış temiz mısır tanelerinin döküldüğünü gördüm.

"Ne düşündüğünü anlatacak mısın artık?" diye sordu.

"Kendimi hazırlıyorum," diye karşılık verdim.

Tek kaşını kaldırdı ve tekrar önüne dönüp dikkatini yeniden dijital ekrana verdi. "Bu verime bakılırsa Jonas tahıl römorkuyla gelene kadar yaklaşık on iki dakikamız var."

"*On iki* dakika mı? Bu kadar çabuk mu?"

"Aynen."

"Tahıl römorku da ne?"

"Traktörün çektiği bir karavan. Buradaki mısırları ona boşaltacağım, o da çiftliğe götürüp tahıl silosuna aktaracak."

İçerisi beklediğim kadar gürültülü değildi, sadece motorun alçak bir uğultusu duyuluyordu. Yavaş bir tempoyla ilerliyor, mısır saplarını toplarken ardımızda çıtır çıtır mısır çöpleri ve düzlenmiş bir tarla bırakıyorduk.

"Bu iş biraz bağımlılık yapıyor," dedim omzumun üzerinden yeniden geriye bakarken.

"Gecenin ikisine kadar burada kalmak zorunda olursan hâlâ böyle hissedeceğinden şüpheliyim," diye takıldı.

"O kadar uzun süre çalıştığınız oluyor mu yani?"

"Koşullar uygunsa sabaha kadar devam ediyoruz. Ama tabii sen istediğin zaman eve dönebilirsin."

"Hayatta olmaz. Sen kalıyorsan ben de kalırım. Ama yarın işin yok mu senin?"

"Geç gidebilirim."

Ona döndüm, omzumu koltuğun arkalığına yaslayıp bacak bacak üstüne attım. Gözleri dizlerime, oradan da beyaz spor ayakkabılarıma kaydı, sonra yeniden arkasına dönüp dışarı bakmaya başladı.

"Bazen kendimi ileriye değil de geriye bakarak daha çok zaman geçiriyor gibi hissediyorum," dedi.

"Yani hem mecazi hem gerçek anlamda mı?" diye sordum hafif bir gülümsemeyle.

Göz göze geldik. Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Öyle de denebilir."

Ona bakarken içim kıpır kıpırdı. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Neyse ki bütün gün buradaydık.

"Hazır oldun mu artık?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Kaşlarını çattı, hafifçe kafası karışmış gibiydi.

"Dün geceden sonra ailen nasıl?" diye sordum.

Gülümsedi ve yeniden önüne döndü. "İyiler. Dün gece geç saate kadar annem ve Jonas'la konuştuk. Bu sabah da babamla uzun bir konuşma yaptık."

"Ne hakkında?"

"Annem ve babam işi bırakacaklar."

Sevinçten nefesim kesilince tepkime gülümsedi.

"Jonas'a işleri devretme zamanının geldiğine karar verdiler. Babam onunla gurur duyduğunu, zamanında farklı bir şey deneme cesaretini bulabilmiş olmayı dilediğini söyledi."

"Vay canına. Harika bir şey bu."

"Hatta annem bile şaşırdı." Bir süre önümdeki boşluğa baktı, sonra sessizce iç çekti. "Dün gece Jonas'la bana, babamın hayatı boyunca depresyonla mücadele ettiğini anlattı. Biz doğmadan önce onun için ciddi anlamda endişelendiği bir zaman olmuş. Jonas'ın içine kapanıp daha çok içmeye başladığını görünce ve ardından da kulübesini boşaltmaya başladığını fark edince paniklemiş çünkü bunlar babamın da yaptığı şeylermiş. Neyse ki o zamanlar depresyon konusunda bilgisi olan bir terapist arkadaşı varmış. Annem, onun yardımı olmasaydı ne yapacağını bilemeyeceğini söyledi."

Derin bir nefes verdi ve ben de dizine dokunup sıktım. Bir an ellerime baktı, sonra devam etti: "Babam yıllar boyunca omuzlarında çok fazla yük taşıdı. Annemi, Jonas'ı ve beni korumaya çalıştı ama aslında hiç doğru bir yol izlemedi. Annemin anlattıkları her şeyi farklı bir açıdan görmemizi sağladı. Jonas ve ben ona çok üzüldük."

Siyah, sarmal kablolu telsizi dudaklarına götürürken bacağını bıraktım. "Şimdi gelebilir misin?"

"*Geliyorum*," diye cevapladı Jonas, sesi telsizden cızırtılı geliyordu.

"Neredeyse tamamen dolduk," dedi bana.

"Şimdiden mi?"

"Evet."

Anders ebeveynlerinin karanlık geçmişini geride bırakarak, "Tyler hakkında ne düşündün?" diye sordu.

"Bence çok hoş biriydi. Jonas da ondan hoşlanmış gibiydi."

"Numarasını aldı."

"Gerçekten mi? Harika! Heather'ın gelip dikkatini dağıtacağını düşündüm."

"Sadece kendisi için tek kişilik bilet almaya çalıştı ama Jonas ona uzak durmasının daha iyi olacağını söyledi."

"Hadi canım! Ciddi misin?"

Başını yukarı aşağı salladı.

"Evet be!" Havaya yumruk sallamamla güldü.

"Jonas'ın o yola tekrar gireceğini sanmıyorum."

"Umarım girmez."

♡

Jonas, tahıl römorkuyla çok geçmeden gelmişti ve yanımızda gidiyordu. Biçerdöverden uzanan büyük bir kol, mısırları römorka boşaltıyordu. Jonas tam hizalanmıştı ve Anders hızı kesmemişti. Hatta mısır tanelerini bir tane bile dökmeden tarlanın sonundaki köşeyi dönebiliyorlardı.

Jonas çiftliğe doğru sürerken, "Ne kadar sorunsuz bir işti bu," dedim Anders'a hayranlıkla.

"Önümüzdeki on iki dakikada aklından geçenleri anlatacak mısın?" diye sordu oyunbaz bir gülümsemeyle ama yüzü aniden somurtmaya döndü. Dijital ekrana bakarken, "Bir şeyler yolunda değil," dedi. Yavaşladık, ardından motoru durdurdu. "İzninle." Beni birazcık sıkıştırarak geçerken dizlerime hafifçe dokundu, kapıyı açtı ve bunu yıllardır yapan birinin akıcı hareketleriyle kolayca merdivenden indi.

Kapıdan dışarıya eğilerek endişeyle onu izledim, biçerdöverin yanındaki tozlu kapağı açıyordu.

"Düşme sakın," diye seslendi bana.

"Sıkı tutunuyorum," diye yanıtladım, umursadığı için bunu sürekli hatırlatmasına bayılıyordum. "Sorunu görebiliyor musun?"

"Harman tamburunun kayışları kopmuş," diye ilgisizce cevap verdi, tekrar kabine çıktı ve telsizi alıp Jonas'a durumu bildirdi.

"*Tamam, biraz bekle*," dedi Jonas kabullenmiş bir sesle. "*Bu yükü boşalttıktan sonra yedek var mı diye bakacağım ama sanırım yenisini sipariş etmek zorundayım. Birkaç saat sürebilir. Annemi gönderip sizi Gator'la aldırayım mı?*"

Anders bana baktı, sessizce cevap bekliyordu. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, burası gayet iyi," dedi telsize, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"*Güzel*," diye cevap verdi Jonas, ardından da sessizleşti.

Anders telsizi yerine koyarken, "Güzel mi?" diye mırıldandı, sonra omuz silkip bana tekrar baktı. "Nehir kenarında piknik yapalım mı?"

İçim gerginlikten kıpır kıpır oldu.

Biçerdöverden indim ve sıcak güneşin altında durdum. Anders buzdolabından yiyecek ve birkaç kutu gazlı içecek çıkarıyordu. Bana bir piknik örtüsü fırlattı, ben de omzuma astım.

Nehir tepenin aşağısındaydı ve yaprakları sararmaya başlayan ağaçlarla çevriliydi. Birkaç hafta içinde ağaçlar kırmızı, turuncu ve sarıya bürünecekti, keşke o zamanlarda burada olup görebilseydim.

Hasat edilmiş tarlanın içinden geçerken ayaklarımızın altından saman tozları ve bazen de biçerdöverden kurtulmuş kuru mısır taneleri havalanıyordu. Nehrin kıyısına vardığımızda, Anders ağacın gölgesine battaniyeyi serip eliyle yeri gösterdi. Ben yerleşince yanıma oturdu ve bana bir kutu içecek uzatıp kendininkini açtı. Bir yudum aldıktan sonra çantadan sandviçleri çıkardı.

"İki seçenek var: tavuk ya da jambon-peynir. Hangisini istersen."

"Sen seç önce. Ben o kadar aç değilim."

"Gerçekten mi?"

"Yemek yiyemeyecek kadar gerginim," diye itiraf ettim.

Elindekileri bırakıp yüzüme baktı. "Neden gerginsin, Wren?" Ellerimin titrediğini görünce sesi daha da endişeli çıktı.

"Üzgünüm. Biraz darmadağın hissediyorum kendimi."

"Neden?"

"Çünkü söylemem gereken bir şey var ve söylemekten korkuyorum."

"Devam et," dedi teşvik eder gibi yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi ondan kaçırmadan konuşmaya başladım. "Evinde seni bırakıp giderken... Bunu yaptım çünkü kalırsam seni ve Laurie'nin ailesini inciteceğimi düşündüm. Ne kadar ikilemde kaldığını ve suçlu hissettiğini görebiliyordum. Kelly ve Brian, Laurie'yi ardında bırakmandan nefret edecekler belki ama zamanla anlayabileceklerini düşünüyorum."

Anders başını sertçe iki yana salladı ve gözlerini nehre çevirdi.

Ona nasıl ulaşabilirdim ki?

"Laurie'nin ailesini üzmek istemediğini biliyorum ama sen onlarla evlenmedin, Anders. *Onlara* söz vermedin. Kızları artık hayatta değil ve bu çok büyük bir acı ama sırf onları mutlu etmek için kendi hayatından vazgeçemezsin. Çünkü *ne yaparsan yap*, onları tamamen mutlu edemeyeceksin. Onlar bu acıyla yaşamaya devam edecekler... her zaman. Ve bu senin suçun değil. Senin sorumluluğun da değil. Ne yaparsan yap, onların acısını dindiremezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi? Anders?"

Bana bakmasını bekledim, gözleri nemliydi ve o lanet iki çizgi yeniden kaşlarının arasına yerleşmişti. Tam karşısına diz çökerek

ona biraz daha yaklaştım. Kalp atışlarım bütün bedenimde yankılanıyordu.

"Hâlâ Laurie'yi hastalıkta ve sağlıkta, hayatın boyunca sevebilirsin," dedim içtenlikle. "Ama artık sadece *anısını* sev," diye yalvardım boğazımda bir yumru kabarırken.

Bu sabah Laurie'nin durumuyla ilgili, bitkisel hayatla ilgili araştırmalar yapmıştım, o yüzden artık az çok ne anlama geldiğini biliyordum.

"Vücudu hiçbir şey hissetmiyor. Ne acı ne de ıstırap... Ona zarar verecek ya da iyi gelecek hiçbir şey yapamazsın."

Bir hortuma yakalanmış uçurtma gibi savrulduğumu hissediyordum. Sanırım ne kadar kaybolmuş olduğumu o da görüyordu çünkü birden elime uzandı. Teninin temasıyla içim titredi ama o dokunuş bana devam etmemi sağlayacak kadar güç verdi.

"Senden uzaklaşmak istemiyorum," diye fısıldadım gözlerim dolarken. "Laurie gitti... ama ben buradayım. Ve senden, kendine beni sevmeye izin vermeni istiyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı ve Anders anında düşen gözyaşlarımı sert parmak uçlarıyla silmeye başladı.

"Seni seviyorum, Wren," dedi alçak ama kararlı bir sesle ve elleriyle yüzümü kavradı. "Sana âşık *olmamak* için o kadar uzun zamandır, o kadar çok çabalıyorum ki... ama bu imkânsız."

Midem sıkıca sarılmış bir stres yayı gibiydi ama şimdi hayali bir merdivenden aşağı yuvarlanarak inmeye başladı.

Henüz söyleyecekleri bitmemişti.

"Ama onu bırakamam. Ondan boşanmayacağım," dedi.

Sözleri kurşun gibi içime saplandı. Kendime, bunu zaten beklediğimi hatırlattım.

Başımı yukarı aşağı salladım salladım. "Senden bunu istemiyorum. Ama lütfen... sadece bir anlığına hayal etmek için kendine izin verir misin? Bizim nasıl olabileceğimizi? Düğünden sonra Amerika'ya dönüp Dean'in teklifini kabul ettiğimi... Eve döndüğünde seni karşılayan kişinin ben olduğumu... Ki hemen taşınacağım demiyorum," diye ekledim aceleyle. "En azından hemen değil." Elimle yüzümü kapadım. "Bu çok utanç verici."

Ondan çok şey istediğimi biliyordum. Yıllardır hapsolduğu bu hayatın dışındaki ihtimalleri artık hayal edebileceğini sanmıyordum bile.

Parmakları bileğimi kavradı ve yüzümü saklayan elimi nazikçe aşağı indirdi.

"O hayatı ben de hayal ettim," dedi, gözleri ışıl ışıldı. "Keşke... keşke her şey farklı olsaydı."

O an aklıma bir fikir geldi, son bir umut.

"Bana bugünü ver," dedim ona. "Sadece bir günlüğüne özgür ol. Laurie'ye ve ailesine yıllarını verdin. Ben sadece bir gün istiyorum. Senden rica ediyorum, hayır, sana yalvarıyorum... Bugün onları düşünme. Suçluluğunu, sorumluluklarını bir kenara bırak ve burada ol. Benimle ol, tamamen. Cumartesi günü İngiltere'ye dönüyorum. Eğer istemezsen bir daha asla beni görmek zorunda kalmazsın. Ama lütfen, Anders, bana bugünü ver. Bunu bana borçlusun."

Böyle bir duygusal manipülasyona başvurduğum için kendimden nefret ediyordum. Bana hiçbir şey borçlu değildi ama bu adamın bana karşı da bir sorumluluğu varmış gibi hissetmesini sağlamak, onu ikna etmenin tek yolu olabilirdi.

"*Kendi iyiliği için*," diye hatırlattım kendime, Jonas'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu: "*O boğuluyor, Wren.*"

Anders bana baktı, çenesi seğirdi. Ve kalbim umutla dolmaya başladı çünkü düşündüğü çok belliydi.

Onu çok zorlamıştım ve bu kesinlikle benim tarzım değildi. Ama ayrılırken, daha fazlasını yapabilecekken yapmamış olmanın pişmanlığını yaşamak istemiyordum. Utançla yaşamayı, pişmanlıkla yaşamaya tercih ederdim.

"Bugün," diye tekrar ettim. "Sadece sen ve ben. Şu an. Ne suçluluk ne pişmanlık. Sadece dürüstlük ve açıklık. Lütfen."

Hâlâ gözlerini benden ayırmamıştı. İçimden geldiği gibi kaşlarının arasındaki o iki derin çizgiye parmağımı götürüp başparmağımla hafifçe dokundum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gülümseyerek, durumun gerginliğine rağmen eğlenmiş gibiydi.

"Kaşlarının arasındaki endişe çizgilerini yok etmeyi gerçekten çok istiyorum," dedim.

Elimi yakaladı ve bileğime bir öpücük kondurdu. Midem kasılırken nefesim kesildi ve gözlerim bir anda kocaman açıldı.

"Bugün," diye fısıldadı kararlılıkla.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bugün."

Bölüm Otuz Dokuz

"Beni ilk gördüğünde ne düşündün?"

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde sırtüstü uzanıyorduk ve huzur içinde ağaçlara bakıyorduk. Etrafımız kuş cıvıltıları ve yakındaki nehirde kayaların üzerinden akan suyun şırıltılarıyla doluydu.

Bütün vücudum titriyor, kanım damarlarımda uçuşuyordu, kalbim son yarım saatin stresinden hâlâ kurtulamamıştı. Ne zaman iyileşebileceğimi –ya da hiç iyileşebilecek miydim– bilmiyordum ama rahatsızlığımı Anders'ın suçluluğuyla birlikte bir kutuya koydum. Kalbimle daha sonra ilgilenecektim. O da öyle yapacaktı. Tabii ki onun için çok daha kötü olacaktı.

"'Barda Stevie Nicks şarkılarına dans eden şu seksi ve gotik emo kız da kim?' diye düşündüm."

Başımı çevirip ona güldüm. "Öyle düşünmedin!"

"Evet, öyle düşündüm," diye ısrar etti ve sırıttı. "Gotik emo kısmı hariç tabii."

Elini bırakmadan yan döndüm.

Onun elini tuttuğuma inanamıyorum...

"Niye sordun? Sen benim hakkımda ne düşündün?" diye sordu.

"Bara girdiğinde seni göz ucuyla gördüm. Sende farklı bir şey olduğunu fark ettim. Sen ve Jonas dikkatimi çekmiştiniz,

o yüzden yüzlerinizi görmeye çalışıyordum. Sonunda ikiniz de bilardo masasının yanındayken Jonas'ı gördüm ama seni henüz görememiştim. Ta ki sen atış yapmaya kalkana kadar. Gözlerimiz buluştu ve sanki bütün dünya durdu."

Bana gülümsediğinde kızardım. "Üzgünüm, çok klişe oldu." Belki klişeydi ama yine de tatlıydı işte.

Yan tarafına döndü ve başını desteklemek için elimi bıraktı.

"Sonra tanıştık ve benim tam bir pislik olduğumu düşündün," diye alay etti ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının dokunduğu yerlerde tenim karıncalandı.

"Pislik gibi *davranıyordun*," diye gülerek kabul ettim. "Ama ben de sarhoştum ve sinir bozucuydum, yani ödeştik."

"Oldukça sarhoştun," dedi gülümseyerek. "Ama senden hoşlanmıştım."

Şu anda bir tür paralel evrende gibiydik. Bütün yaz boyunca benden uzak durmuştu ve şimdi sonunda onun kusurlu yeşil gözlerine kesintisiz bakabiliyordum. Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu tarif edemezdim. Buna hiç alışamayacaktım. Hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Keşke Jonas'a biçerdöverin yedek parçasını getirmemesini söyleyebilseydim.

Panik hissi, bana dünyadaki bütün zamanının bizim olmadığını hatırlattı. En azından ona bir kez olsun ulaşamazsam bir daha *zamanımız* olmayacaktı.

"Sana ne zaman âşık olduğumu tam olarak bilmiyorum," dedim.

Bakışları yumuşadı. "Sana direnmek için şansım olmadığını anladığım zamanı biliyorum."

"Sanırım yüzünde o anı gördüm," diye itiraf ettim.

Merakla kaşlarını kaldırdı.

"Rathskeller'da mıydı?"

"Hayır, bovling salonundaydı. Sayı aldığında. Çok mutluydun ve sonra bana baktın..."

Gülümsemesi kaybolunca kaşlarımı çattım.

"Ama acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturup başka yere baktın."

O da beni başıyla onayladı. "Seni sevmek acı veriyor."

Elimi uzatıp kaşlarının arasındaki o kırışıklıkları düzeltirken, "Bugün değil," diye mırıldandım. "Bugün canını acıtmasına izin verme."

Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra elini belime doladı ve yavaşça beni kendine çekti. Aramızda yalnızca birkaç santim kalırken etrafımızdaki her şey silindi ve tamamen hareketsiz kesildim, kalbim bile bir an için göğsümde durmuştu.

Bakışları dudaklarıma kaydığında tüm duyularım keskinleşti ve etrafımızdaki hava çatırdamaya başladı. Dudakları nihayet dudaklarıma değdiğinde baştan ayağa çarpıldığımı hissettim.

Dünya yeniden hızlanırken duyularımda kayboldum, beni kalçalarına doğru çekerken vücudumdan dalga dalga titremeler geçiyordu. Öpücüğümüz tutkuyla yoğunlaşırken dillerimiz birbirine dolandı ve dişlerimiz çarpıştı. Kalbim deli gibi atarken bütün mantığım silindi.

Ardından beni üstüne çekti ve ikimizi de oturttu, elleri çıplak bacaklarımın arkasından kayarak dizlerimi, kalçalarının iki yanına yerleştirdi. Parmaklarım geniş omuzlarına kaydı ve boynunun dibindeki çukura dudaklarımı bastırmak için eğildim. Dişlerim tenine değdiğinde altımda kıvrandı ve beni yerimde sabitledi. Aramızdaki sürtünme dayanılmazdı. Onu kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum ve altımda hissettiğim kadarıyla onun da beni istediği bir gerçekti.

Öpüşmemiz aç ve çaresiz hale gelince beni kendine sıkıca bastırarak vücudumu titreten alçak bir homurtu çıkardı. Bu, hayatımda

duyduğum en seksi sesti. Ama sonra dudakları benden uzaklaştı ve boynumun yanında nefes nefese durdu. Titremelerim kontrol edilemez hale gelmişti.

"Kendimi kaybediyorum, Wren."

"Ben de. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Bunların hiçbirinin anlaşılır olup olmadığını bilmiyordum ama birdenbire ikimiz de çılgına dönmüştük. Parmaklarım kalçalarında, kemerindeydi. Elleri elbisemin eteğinin altından uyluklarıma kadar çıkmıştı. Kemerini açarken beni durdurmadı, ben de bizi ayıran ince kumaşı çekerken onu durdurmadım. Engeli ortadan kaldırmak için hızla ayağa kalktım, sonra yavaşça oturdum ve... Ah, bu tam anlamıyla bir duygu seliydi.

Yemin ederim, parmaklarını kalçalarıma batırdığı yerlerde morluk kalacaktı ve bu anı hayatımın geri kalanında hatırlamak için oraya dövme yaptırmak isteyecektim.

Tabii ki bunu asla unutmayacaktım.

Birlikte hareket etmeye başladık, her şeyi çok yoğun hissediyordum. Karnımdaki ateşböcekleri çoğalmıştı, o kadar ışık ve sevgiyle dolmuştum ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Onun için nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum, biriyle birlikte olmayalı dört buçuk yıl olmuştu.

"Beni bekleme," dedim dudaklarına karşı.

"Benimle bitir, Wren," diye cevapladı.

Bunu demesiyle vücuduma yayılan sıcaklığın getirdiği yoğun zevk dalgalarıyla ben uçurumdan düşerken beni sabit tuttu ve gözlerimin içine baktı, hemen ardından o da benimle birlikte düştü.

Jonas'ın bizi görür görmez ne olduğunu anladığından neredeyse emindim. Yüzündeki gülümsemeyi silmesi uzun sürmüştü ve bu da

ancak Anders'la ikisi tam bir tamirci konsantrasyonuna girip kırık parçayı çıkararak onu yeni bir tambur kayışıyla değiştirmeye başladıklarında olmuştu. Durduğum yerden bakınca her şey oldukça karmaşık görünüyordu.

Tekrar yola çıktığımızda akşamın erken saatleriydi. Güneşin alçalan ışıkları tarlaların üzerine en güzel haliyle vuruyor, onların olduğundan daha altın bir renge bürünmesine neden oluyordu.

Anders elini uzatıp benimkini tuttu ve güneş batıp yıldızlar ortaya çıkarken, Jonas gelip gidip biçerdöverdeki tahılı tahıl römorkuna boşaltırken ben ona daha da âşık oldum.

Mantıklı mantıksız her şeyden konuştuk, müzik dinledik ve huzurlu bir sessizlikte oturduk. Bu hayatı o kadar çok istiyordum ki. Onunla bir hayatı. Onun bunu istememe ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Ama bu korku anlarını bastırmaya devam ettim ve ona söylediğim gibi anı yaşamaya çalıştım.

Sabaha karşı saat üçte Jonas artık işi bıraktığını söylediğinde Anders çiftliğe geri döndü ve biçerdöveri hangara park etti.

"Gator'la seni geri götüreyim," dedi.

"Motorunla götürmeyecek misin?" diye gülümsedim.

"Çok gürültülü. Babanla üvey anneni uyandırır."

"O yüzden mi geçen sefer eve iterek getirdin?" diye sordum.

Başını yukarı aşağı salladı.

"Ah." O zaman da nedenini merak etmiştim. "Yürüsek olur mu?"

"Nasıl istersen."

Yavaş adımlarla, kol kola yürüdük. Wetherill'e vardığımızda kapının önünde, yıldızların altında beni tutkuyla ve sakince öptü.

"Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

Gözlerini omzumun üzerinden salıncağa çevirdi ve başını yana eğdi.

Yüreğim sevinçle kıpırdadı.

Oraya oturduk, birbirimize sokularak gökyüzü aydınlanmaya, yıldızlar sönmeye başlayana dek sessizce durduk.

Saçlarımı nazikçe okşarken, "Cuma gecesi Indy'de benimle kalmak ister misin?" diye sordu. "Cumartesi sabahı seni havaalanına bırakırım."

"Çok isterim," diye yanıtladım. Bu teklifin ne anlama geldiğini fark ettiğimde içimi sıcacık bir sevinç ve huzur kapladı, bu bir son değildi, bir başlangıçtı. Geleceğe dair umut ve mutlulukla dolup taşıyordum.

Pembelere ve morlara boyanmış gökyüzünü arkasına alıp uzaklaştı. Merdivenin tepesinde durup bekledim. Birkaç adım sonra arkasına dönüp bana el salladı ve ardından gözden kayboldu.

Yatağa uzandığımda yüzümdeki gülümseme hâlâ oradaydı ve derin, rüyasız bir uykuya daldım.

♡

Ertesi gün, muhtemelen eve yürürken gönderdiği bir mesaja uyandım.

Cuma görüşürüz, öptüm.

Sabırsızlanıyorum, diye cevap verdim. *Seni şimdiden özledim.*

Cevap vermedi.

Bir gün bekledim, sonra sordum: *İyi misin?*

Yine ses yoktu.

Aramayı denedim.

Telefonu açmadı.

Ve böylece korkmaya başladım. Gerçekten çok korkuyordum. Onu yavaş yavaş boğan ve içine çeken o karanlık hayata geri

dönmesinden korkuyordum. Laurie'nin ailesinin onu tekrar dibe çekmesinden korkuyordum. Kimsenin onun için savaşmadığı bir yalnızlığa gömülmesinden korkuyordum.

Kendimi suda çırpınıyor gibi hissediyordum. Tutunmaya çalıştığım kıyı kaygandı ve ne zaman çıkmaya çalışsam tekrar geri batıyordum. Artık ayaklarımın altı sağlam değildi.

Eşyalarımı toplarken onu aramaya devam ettim.

Perşembe akşamı Bailey, Casey ve Jonas veda yemeğine geldiklerinde de onu aradım. Jonas da ondan haber almadığını söylediğinde içimi tarifsiz bir panik sardı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama ertesi gün onu görecektim ve belki de sadece biraz kafasını toparlamaya ihtiyacı olduğunu söyleyecekti.

Ama sonra ondan bir mesaj geldi:

Ne zaman geliyorsun?

Beş gibi, sana da uygunsa tabii?

Evet. İşten erken çıkarım.

İyi misin? Neredeydin? Çok endişelendim.

İki saat daha geçti. Sonunda yalnızca şunu yazdı:

Yarın görüşürüz.

Babam beni Indianapolis'e götürdü. Yol boyunca benimle konuşmaya çalıştı ama içimdeki o berbat, boğucu his bir türlü geçmiyordu.

Sheryl'a veda ederken, ona her şey için teşekkür ederken bile midem bulanıyordu. Sheryl, en kısa zamanda tekrar dönmeye söz vermemi istediğinde, "Denerim," dedim.

Ama bu sözüm bile Anders'la yarın ne olacağına bağlıydı. Her şey, onunla yüz yüze geldiğimde ne söyleyeceğine bağlıydı.

Beni evine sadece her şeyin bittiğini yüzüme söylemek için mi çağırıyordu?

Bu düşünce aklımda belirir belirmez çok mantıklı geldi.

Babam Anders'ın evinin önünde durduğunda kalbim deli gibi atıyordu. O bavullarımı bagajdan çıkarırken kendimi anda kalmaya zorladım.

"Bundan sonrasını ben hallederim, baba," dedim parlak bir gülümsemeyle. İçimde kopan fırtınayı saklamaya çalışıyordum.

Bu yaz gerçekten ilerleme kaydetmiş olsak da o beni hâlâ rol yaptığımı fark edecek kadar iyi tanımıyordu.

Beni kollarına aldığında ben de onu sıkıca sardım. Gözlerim doldu. O benim babamdı.

"Seni seviyorum," dedim kulağına.

"Ben de seni seviyorum, minik kuş. En kısa zamanda bize geri uç," dedi.

Arabası otoparktan çıkıp giderken telefonumu çıkardım ve Anders'ı aradım.

Açmadı.

Mesaj attım: *Dairenin önündeyim.*

Kapıyı açıyorum, diye yanıtladı.

Hayır. Telefonu aç.

Tekrar aradım. Bu kez açtı.

"Wren?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Bitti mi?" diye sordum doğrudan. "Sen ve ben. Bitti mi?"

"Wren, içeri gel," dedi sessizce.

"Hayır, Anders. Şimdi söyle," dedim kararlı bir sesle. "Bilmek istiyorum. Bitti mi?"

"Lütfen içeri gel," diye yalvardı.

"Yapamıyorsun, değil mi?" dedim. "Hâlâ onunla evliyken benimle olamazsın. Onu terk etmeyeceksin de boşanmayacaksın da. Bu hayat seni paramparça etse bile onun ailesine acı çektiremezsin."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

Derin bir nefes aldığını duydum ve işte o an, onu kaybettiğimi anladım.

"Yapamam," dedi. "Lütfen içeri gel, konuşalım."

"Hayır," dedim kederle. "Hayır. Artık konuşacak bir şey kalmadı."

Aramayı sonlandırdım ve valizimi yola doğru sürükledim. Sağa sola bakarak bir taksi aradım. İçgüdülerim devreye girmişti, ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Doğruca havaalanına gidecektim. Uygun bir erken uçuş varsa ona binecektim, yoksa sabaha kadar terminalde bekleyecektim.

Anders'ın yüzünü bir daha görmek istemiyordum. Ne şimdi ne de bundan sonra.

Bir taksi durdu yanımda ve şoför camı indirip bana baktı.

"Havaalanı lütfen," dedim.

Arabadan inip valizimi bagaja yerleştirdi. Ben arka koltuğa geçip kemerimi taktım.

Anders'ın evine doğru bakarak aşağı inip inmeyeceğini, fikrini değiştirip beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim.

Kimi kandırıyordum ki? Gelmeyeceğini biliyordum. Ve şu an, bunu yapmasını zaten istemiyordum.

Artık bitmişti.

Ve taksi kaldırımdan uzaklaştı.

Bölüm Kırk

Bugün Sabrina'yla Lance'in düğün günüydü.

Son bir haftadır otomatik pilot modundaydım, her şeyi alışkanlıkla yapıyor ama hiçbir şey hissetmiyordum. Ağlayamıyordum bile.

Dün annemle öğle yemeğinde buluşmuştuk. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı ama ona söyleyebildiğim tek şey, yanlış adama âşık olduğumdu. Ona bir gün her şeyi anlatacağıma söz verdim ama ben bile hâlâ ne yaşadığımı tam olarak anlayamıyordum. Herhalde hâlâ şoktaydım.

Annem bugün düğüne kiminle gideceğimi sordu. "Kimseyle," dedim.

Scott'ın Nadine'le gelip gelmeyeceğini merak etti. "Sanırım öyle," dedim, "Ama onunla konuşmadım. Sabrina'ya da sormak istemedim." Umursayacak halim bile yoktu.

Nasıl göründüğüm de umurumda değildi aslında ama yine de gelinle damada saygımdan dolayı özen gösterdim. Kimse düğününde solgun bir hayalet görmek istemezdi.

Siyah elbiseler bana göz kırpıyordu ama lacivert dantellide karar kıldım. Kolsuz, dizimin biraz üstünde biten, vücuduma tam oturan bir elbiseydi. Görünümümü lacivert topuklularla tamamladım. Saçımı açık bıraktım, artık neredeyse omuzlarıma geliyordu ve güneşten rengi açılmıştı.

Kilisede Sabrina'nın tarafında yalnız oturdum.

Scott, Lance'in tarafında benden iki sıra öndeydi. Nadine yanında değildi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Hissizdim.

Tek çözüldüğüm an, Sabrina ve Lance'in sunağın önünde birbirlerine yemin ettiği andı.

Sabrina o kadar güzeldi ki... Koyu saçları taç gibi başının etrafında örülmüştü. Üzerinde uzun ve sade beyaz bir gelinlik vardı. Lance ise koyu gri bir takım elbisenin içinde çok yakışıklı görünüyordu.

Onlarla beraber o anı paylaşıyordum aslında ama, "Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek," sözlerini duymak aklıma Anders'ı getirdi.

O da bir zamanlar bir sunağın önünde durmuş, rahibin bu sözleri ona ve gelinine söylemesini dinlemişti. O da bir ömür boyu sürecek bir bağlılığa, "Evet," demişti.

Onun yüz ifadesini hayal edebiliyordum. Laurie'ye bakarken gözlerinde derin bir sevgi vardı, bundan emindim. Muhtemelen gülümsememişti bile. Ciddiydi, anın ağırlığını hissediyordu.

Belki Laurie ona bakıp gülümsemişti. Belki gözleri dolmuştu.

Ama ne fark ederdi?

Umurumda bile değildi artık. İçimde buzdan bir soğukluk vardı, kalbim çelik gibiydi.

Beni aramaya çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordum çünkü havaalanına giderken numarasını engellemiştim. Sonra da ekstra önlem olarak telefonumu kapamıştım. Belki bir gün, çiftlikteki o günü düşünmeye cesaret ederdim, tabii şu morluklar geçtikten sonra. Derimdeki değil... içimdeki morluklar.

Ama şu anda tek istediğim, Anders'a dair her şeyi hafızamdan silmekti.

♡

Akşam yemeğinden sonra, birkaç kadeh içerek biraz ısınıp Sabrina'nın üniversiteden arkadaşlarıyla havadan sudan konuşurken Scott yanıma geldi.

Hepsi çok tatlı insanlardı ve keyifli zaman geçiriyordum. Eğer Indianapolis'teki o piç aklımın bir köşesinde olmasaydı gerçekten eğleniyor olurdum.

Tanrım... Piç dememeliydim. Öyle demek istememiştim. Ben sadece bir gün istemiştim, o da bana bir gününü vermişti. Söz verdiğinden asla daha azını vermemişti.

Bu düşünceler tehlikeliydi, hemen aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Hey," dedi Scott elini omzuma koyarak.

Başımı kaldırıp ona baktığımda dürüst, gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Ve içimden şöyle geçirdim: Ne kadar sade, ne kadar karmaşıklıktan uzak bir adamsın sen.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. Ayağa kalkıp ona sarıldım.

Sarılması aynı zamanda hem tanıdık hem de tamamen yabancıydı.

Yanımda oturan kız, arkadaşıyla bara gitmek için kalktı. Scott da onun yerine oturdu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu kahverengi gözleri gözlerimde gezinirken.

"İyi, senin?"

"Ben de iyiyim," dedi başını yukarı aşağı sallayarak.

"Saçını kestirmişsin," dedim. Eskiden kıvırcık olan koyu kahverengi saçları şimdi oldukça kısaydı. Artık neredeyse kıvırcık bile sayılmazdı.

Zaman zaman saçını ben keserdim. Bir keresinde saçının zengin, koyu renginin turbaya benzediğini söylemiştim. O da espriyle, "Yani bana bataklık canavarı mı diyorsun?" diye yanıtlamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse uzun hali daha çok hoşuma gidiyordu.

"Yeni bir kuaför bulmak zorunda kaldım," dedi yarım bir gülümsemeyle.

"Hah! Bunu hak ettin," dedim, nasıl oldu da şakalaşacak gücü kendimde bulduğumu bilmiyordum.

"Güzel görünüyorsun," dedi.

Omuz silktim. "Bu eski şeyle mi? Sen de iyi görünüyorsun."

Üzerinde lacivert bir takım elbise, içinde üst düğmesini açık bıraktığı beyaz bir gömlek vardı. Daha öncesinde kravat da takıyordu, o da lacivertti. Hiç haberimiz olmadan uyumlu giyinmiştik.

"Biriyle mi geldin?" diye sordu.

"Hayır."

Ona aynısını sormadım. Zaten yanında biri olmadığını görüyordum.

"Amerika nasıldı?"

"İyiydi."

"Airstream'i bitirdin mi?"

"Bitirdim."

"Daha fazla fotoğraf gönderirsin diye ummuştum."

"Üzgünüm, aslında gönderecektim." Gerçekten öyleydi. "Şimdi göstereyim mi?" diye teklif ettim.

"Çok isterim," dedi.

Telefonumu çıkardım.

Nasıl oldu bilmiyordum ama iki saat sonra eski dostmuşuz gibi gülüp konuşuyorduk. Kendimi eğlenirken bulmam beni şaşırtmıştı. Hâlâ Nadine'le birlikteler miydi yoksa ayrılmışlar mıydı bilmiyordum ama önemi yoktu. Artık onu sevmiyordum, o da beni sevmiyordu ve nişan attığımız gerçeğini çoktan kabullenmiştim. Onun mutlu olmasını istiyordum ve umarım bir gün ben de doğru kişide mutluluğu bulurdum.

"Nadine bu gece nerede?" diye sordum Anders'ın anısını kafamdan atmak için.

Merakım sonunda galip gelmişti.

"Norfolk'ta ailesinin yanında."

"Anladım. Her şey yolunda o zaman?"

Beni başıyla onayladığında itiraf etmeliydim ki kalbim biraz sıkıştı. Neticede sadece bir insandım.

"Neden bu gece gelmedi?"

"Yalnız gelmem daha iyi olur diye düşündüm."

"Umarım benim yüzümden değildir," dedim sertçe. Onun acımasını istemiyordum. Bana acımış mıydı?

"Hayır, değil. Yani, seni onsuz görmek hoş olur diye düşündüm. Eski günlerin hatırına. Sabrina ve Lance'le burada olmak... Bilmiyorum," diye mırıldandı rahatsız bir şekilde.

Aslında çok düşünceli bir hareketti. Ama onun iyi bir adam olduğunu zaten biliyordum. Nadine çok şanslıydı.

"Sohbet edebildiğimize sevindim," dedim.

Bana gülümsedi ve uzun bir süre gözlerime baktı, sonra gülümsemesi kayboldu.

"Her şey için gerçekten üzgünüm."

"Sorun yok, Scott, gerçekten yok." Elimi uzattım ve loş ışıkta parıldayan koyu renk gözlerinin içine bakarken koluna dokundum. "Haklıydın. Benim hakkımda, her şey hakkında. Amerika'da

kendimi çok sorguladım ve sana hak ettiğin saygıyı göstermediğimi fark ettim. Üzgünüm."

Sözlerim onu şaşkına çevirmişti. Öne eğilip elini ağzına götürdü.

"Ve sana tepeden baktıysam da özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Başını iki yana sallayarak kendini topladı. "Dışarıdan öyle görünmüyordu. Ama bir partnerde ne istediğini bilmek ve bunun için çabalamak yanlış bir şey değil. Hayat çok kısa. İstediğin hayat ve onu kiminle geçirmek istediğin konusunda kendine karşı dürüst olmalısın. Çevrendeki insanlara karşı nazik olmaya devam ettiğin sürece, ki sen öylesin, kendine karşı dürüst davranmalısın."

Yanılmıştım. Scott'ı hâlâ seviyordum ama eskisi gibi değildi. İçimde küçük bir parça onu hep sevecekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve uzanıp kolumu boynuna doladım.

Kısa ve şefkatli bir an için alnımızı birbirimizin omzuna yasladık, ardından ayrıldık.

"Eve gideceğim," dedim gözyaşlarımı silerek.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Onu başımla onayladım. "Olacağım. Ama merak etme, bunun seninle ilgisi yok. Lütfen yüzündeki o suçluluk ifadesini sil. Buna katlanamıyorum."

Bana güldüğünde ben de ona gülümsedim. Sonra eşyalarımı toparlayıp Sabrina ve Lance'e veda etmeye gittim.

Eve yürürken aklım karmakarışıktı, bir haftadır bastırdığım duygular yüzeye çıkmak üzereydi. İçimi yeniden kaplayan o boşluk –soğuk, her şeyi yutan o hissizlik– aslında bana iyi gelmişti. Ama şimdi içimde kabaran acıdan gerçekten korkuyordum. Adımlarımı hızlandırdım, o acı beni yutmadan önce çaresizce eve ulaşmaya çalışıyordum.

O, hiçbir zaman verebileceğinden fazlasını vaat etmedi. O, onurlu bir adam.

Ve ben... ona hâlâ delicesine, dünyamı yerinden oynatacak şiddetle ve yıkıcı bir şekilde âşıktım.

Onu aramalıydım. Onu affettiğimi söylemeliydim. Gerçi affedilecek bir şey yapmamıştı. Her şey onu çok zorlamamla başlamıştı. Evet, bunu onun iyiliği için yaptığımı düşünüyordum ama gelinen noktada Anders'ın yaşananların suçunu kendine yükleyeceğini biliyordum.

Birlikte geçirdiğimiz günden sonra Indianapolis'e geri dönmek onun için nasıl bir şeydi acaba? Suçluluk duygusu dayanılmaz olmalıydı. Doğrudan Laurie'yi mi görmeye gitmişti? Onun ailesine her şeyi itiraf etmiş miydi? Annesinin kendini kaybettiğini ve Anders'ı utanca boğduğunu hayal edebiliyordum. Kendinden nefret etmiş, pişmanlıktan perişan olmuş olmalıydı.

Ah, Anders... Benimle geçirdiği tek bir güzel günün, dört buçuk yıllık baskıyı yok edebileceğini nasıl düşünebilmiştim? Elbette daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı. Daha sabırlı olmalıydım.

Peki... bitmiş miydik gerçekten? Geri dönüp sadece arkadaşı olabilir miydim? Destekçisi, koşulsuz seveni... her ne olursa olsun yanında olanı?

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Gücüm yoktu. Ve bu farkındalık beni paramparça etti.

Eve ulaşmadan önce kendimi kaybetmekten korkuyordum. Kaldırımda dağılmak istemiyordum.

Acaba o da benim kadar acı çekiyor muydu? Benden daha kötü olması ihtimali ise beni dehşete düşürdü.

Bölüm Kırk Bir

Bir hafta önce
Anders

Kelly ve Brian'ın evinin önüne arabayı çekmiş, motoru kapamadan önce bir süre öylece oturmuştum. Göğsümdeki ağırlık her zamankinden çok daha fazlaydı.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Bu düşünce zihnimde dönüp duruyordu.

Ama onlara bugün geleceğimi söylemiştim, bu yüzden buradaydım.

Gözlerimi Laurie'nin büyüdüğü evin ön cephesine diktim.

Annesiyle babasının nasıl hâlâ bu evde yaşayabildiklerini aklım almıyordu.

Laurie'nin anıları bu evin her köşesine kazınmıştı. Çocukluğunun bazen yalnız geçtiğini söylerdi çünkü kardeşi yoktu ama ailesi onu sevgiye boğmuştu.

Kaç kez o salonda annesiyle yapboz yapmış, babasıyla kukla gösterisi izlemişti kimbilir. O mutfakta onun için kaç ikindi atıştırmalığı hazırlanmıştı? Arka bahçede kaç kez top oynamıştı?

Ergenlik çağında, annesiyle babası odasının önünden yüzlerce kez geçmiş olmalıydı. Onu yatağının üstünde yüzüstü uzanmış halde bacaklarını havada sallayarak, en yakın arkadaşı Katy'yle kulak

çınlatan kahkahalar eşliğinde telefonda konuşurken görmüşlerdi muhtemelen. Gerçi büyük ihtimalle kapısını kapatırdı ama kahkahasını yine de duyarlardı.

Onlar adına o kadar üzülüyordum ki... Tüm bu anılar artık saf ve lekesiz değildi. Çünkü Laurie bu durumdayken onu geçmişteki haliyle nasıl hatırlayabilirlerdi ki?

Kendimi kaybetmeden önce arabadan indim.

Kelly kapıyı açtığında içimdeki ağırlık daha da yoğunlaştı. Eskiden ona baktığımda Laurie'den izler görür, karımın ileride nasıl bir kadına dönüşeceğini hayal ederdim. Bu bana umut verirdi.

Şimdi ise Kelly'yi görmek içimi korkuyla dolduruyordu.

"Merhaba," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle bana kısaca sarılarak. "Nasılsın?"

Bu soruyu sorar sormaz bakışlarını benden kaçırdı. Son zamanlarda cevabımı bilmek istemiyor, ona iyiyim diye yalan söylerken yüzüme bakamıyordu.

Hele bu haftadan sonra... Her dakikası uyanıkken gördüğüm bir kâbus gibiydi. Daha dün Wren apartmanımın önünden bir taksiye binip arkasına bile bakmadan havaalanına gitmişi çünkü artık yüzüme bakamıyordu.

Ve şimdi de onun gerçekten gittiğini biliyorken iyi olduğumu söyleyemezdim.

Onun acı çektiğini düşünmek bile beni yerle bir ediyordu.

♡

O pazartesi sabahı arabayla yola çıktığımda her şey çok fazla geliyordu. Wren'e doğrudan Indy'ye döndüğümü söylememiştim çünkü bütün gece uyanık kaldıktan sonra direksiyon başına geçmemden endişeleneceğini biliyordum ama yorgun değildim.

Filmlerde insanlar, "Kendimi çok canlı hissediyorum," dediğinde, kesin öyledir diyerek zihnimde geçiştirirdim. Ama o sabah ne demek istediklerini anlamıştım. Her şeyin aşırı farkındaydım.

Wren'in yatak odasının pencerelerine vuran güneş ışığının mücevherler gibi parladığını görebiliyordum ve onu içeride, başı yastığa değer değmez uykuya dalarken hayal ettiğimde içim sevgiyle kabardı.

Yol kenarındaki çimlerde örümcek ağlarını görebiliyordum, çaprazlama örülmüş milyonlarca gümüş iplik çiy damlalarıyla parıldıyordu.

Kenara henüz hasat edilmemiş tarlaların ötesindeki ambarı izlemiştim, güneşin doğuşuyla kırmızı kırmızı parlıyordu. Tüm bunları hissetmek için kendime bir dakika vermiştim. Mutluydum. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım.

Wren'e bir mesaj attım: *Cuma görüşürüz, öptüm.* Zaten haftayı nasıl geçireceğimi şimdiden düşünmeye başlamıştım. Ondan ayrılmak istemiyordum. Geri dönmek istiyordum.

Ama dönmemiştim. Ondan uzaklaştıkça kendimi daha ağır hissediyordum.

İşe gitmeden önce eve gidip duş almayı planlıyordum ama kendimi garip ve titrek hissetmeye başlamıştım. Uykusuzluktan ya da açlıktan olduğunu düşünmüştüm ama içeri girip Laurie'nin fotoğrafının olması gereken yerdeki boşluğu görünce panik başlamıştı. Çekmeceye gidip fotoğrafı çıkardığımda oturmam gerekmişti çünkü karımın gülümseyen yüzünü görmek beni güçten düşürüyordu.

Onu nasıl bu kadar kolayca bir kenara itmiştim? Nasıl bir süreliğine bile olsa varlığını unutabilmiştim? Ve bunu yapmaktan nasıl *keyif* almıştım?

Gökyüzü üzerime çöküyormuş gibi hissedince arabaya atlayıp doğrudan onun yanına gitmiştim.

Brian çoktan işe gitmişti ve ben bir korkak gibi onunla yüzleşmek zorunda kalmadığım için içten içe rahatlamıştım.

Ama Kelly beni görür görmez yüzümdeki suçluluk ifadesinden bir sınırı aştığımı anlamıştı.

"Ne yaptın sen?" diye sormuştu.

"Üzgünüm," diye fısıldamıştım.

Ve işte o an, onun bakışlarından anlamıştım. Yaptığım şey affedilmezdi.

"Bunu nasıl yapabildin?"

O bakışını hayatım boyunca asla unutamayacaktım.

"Burada istemiyorum seni," demişti. "Laurie de istemiyor. Git, temizlen. Midemi bulandırıyorsun."

"Onu görmem lazım," demiştim. "Lütfen," diye yalvarmıştım.

"Güle güle, Anders." Kapıyı yüzüme kapamıştı.

Ve... o an kendimi kaybetmiştim.

Hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim ama kızgınlığım ona değil kendimeydi. Kapıyı neredeyse kıracak gibi vurmuştum. Komşulardan biri dışarı çıkıp bana bağırmıştı, diğerleri de muhtemelen ne olup bittiğini merak ediyordu ama umurumda değildi.

En sonunda Kelly sadece beni susturmak için bile olsa kapıyı açmıştı.

İçeri girer girmez bana kendime gelmem için bağırmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve tiksintiyle doluydu.

Brian, Laurie'yi çoktan tekerlekli sandalyeye oturtmuştu, ben de onun önünde dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım. Ben tüm bu duyguları hissederken Laurie boş bakışlarını benden öteye dikmişti, hiçbir şey hissetmiyordu.

Kelly bir süre sonra odaya girdi ve beni ayağa kaldırmaya çalıştı, bir sandalyeye oturtmak istedi. Ama başaramayınca pes etti, kendi oturdu.

Kelly sırtımı sıvazlarken bir gün beni affedebileceğini düşündüm ama kendimi asla affedemeyeceğimi biliyordum.

Bütün hafta her gece –dün gece hariç– buraya gelmiş, yaptığımı telafi etmeye çalışmıştım. Wren aklıma her geldiğinde onu kafamdan uzaklaştırmıştım. Her aradığında veya mesaj attığında kusacak gibi hissediyordum.

Günler geçtikçe ondan daha fazla kopmuştum. Yaptığımız her şeyi unutmak, silmek, ondan uzaklaşmak istiyorum. Pazar günü gerçek bile gelmiyordu artık.

Dün sabah onu arayıp gelmemesini söylemeyi düşünmüştüm ama bunu telefonda söylemek korkakça geliyordu. Yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşünüyordum ama bu bir hataydı. Ne düşündüğümü bilmiyordum.

Ona yaptığım şey için de kendimi asla affetmeyecektim. Ama bu düşünceyi kafamdan attım çünkü Laurie buradaydı. Wren'i düşünmemeliydim. Ne şimdi ne de daha sonra.

"Anders," dedi Brian merdivenden inerken. Yüzü sertti, sesi kuru. Her zamanki gibiydi.

"Merhaba," dedim. Gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

Çarşamba günü onu kısa bir süreliğine görmüştüm ama ziyaretim boyunca mutfakta kalmıştı. Kelly ona yaptığımı anlatmış olmalıydı. Onu da tiksindirmiştim.

"Bir kahve getireyim mi sana?" diye sordu Kelly, sesi alışık olduğumdan daha yumuşaktı.

"Evet, lütfen," dedim.

Her şey çok zorlama geliyordu ama kendimi eski rutinimize döndürmeye çalışıyordum.

Salona geçip Laurie'nin karşısına oturdum.

"Merhaba," dedim. Elini tuttum ama sesimin ne kadar boş, ne kadar ruhsuz çıktığını duymaktan nefret ettim. "Ne kadar soğuksun."

Zaten hep soğuktu. Aklıma Wren geldi –teninin sıcaklığı– ve hemen o düşünceyi zihnimden kovarak uzaklaştırdım.

Laurie'nin elini sıkarak onu ısıtmaya çalıştım. Ama sonra içimde korkunç bir dürtü yükseldi; elini öyle sert sıkmak istiyordum ki çekip alsın, herhangi bir insani tepki versin.

Elbette yapmadım. Yapmayı düşünmek bile kendimi zalim hissetmeme neden olmuştu. Ama bazen... bazen hâlâ bizimle olduğunu göstermek için biraz çaba sarf etmesini diliyordum.

"Laurie..." diye fısıldadım parmaklarımı onunkilere kenetleyerek.

Soğuk.

Gözümün önüne Wren'le birlikte battaniyenin üstünde el ele uzandığımız o an geldi, acı öyle ani ve keskindi ki nefesim kesildi.

O sırada Laurie öksürdü ve irkildim.

"İyi misin, canım?" diye sordu Kelly, elinde iki kahveyle odaya girerken. Birini bana, birini kendine getirmişti. O, kızının sırtını sıvazlarken Laurie tekrar öksürünce dudaklarına baktım.

Ardından da gözlerine baktım ama boşlardı. Anlamsız, silik bir bakışı vardı. Tekrar başımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Wren üstümdeyken ve bedenlerimiz bir bütün gibi hareket ederken gözlerimin içine baktığı o an geldi aklıma. Tüylerim diken diken oldu. Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa kendimi yeniden canlı hissetmiştim. Ama o anıyı ne kadar bastırmaya çalışsam da yüzü zihnimde parlamaya devam ediyordu. Kendimi zorlayarak

Laurie'ye, *karıma* baktım. Ve onun da bana bakmasını istedim. Ne yaptığımı görmesini istedim.

Wren şu an İngiltere'ye dönüyor. Ona inanılmaz bir acı çektirdim. Öyle üzgünüm ki.

Bana bak, Tanrı aşkına, bak!

Laurie'nin göz hizasında olacağım şekilde öne eğilirken kendimi delirmişim gibi hissediyordum çünkü onunla göz göze gelmek, bir tepki almak istiyordum.

"Ne yapıyorsun, Anders?" diye sordu Kelly iğneleyici bir tonla.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Geriye yaslandım, ellerimle yüzümü sıvazladım.

"Gitti mi artık?"

Wren'den bahsediyordu.

Başımı yukarı aşağı salladım ve gözlerimi duvara diktim. "Evet. Bugün gitti."

"İyi olmuş."

Kendimi tutamadım. Laurie'nin annesine dönüp gözlerinin içine baktım. O kadar yoğun bir nefret hissediyordum ki kendimden korktum.

O ise hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi kahvesinden bir yudum aldı.

Ama tam ben bakışlarımı kaçıracakken göz göze geldik ve Kelly irkilip gözle görülür şekilde geri çekildi.

Başımı eğip ellerime baktım, öyle yoğun bir utançla boğuluyordum ki bir süreliğine korku ve suçluluğu bastırdı.

"Dün onu gördün mü?" diye sordu Kelly. Keşke bu konuyu kapasaydı çünkü artık ne kadar dayanabileceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Hayır," dedim. "Beni görmek istemedi."

"Ona her şeyin bittiğini telefonda mı söyledin?" Ses tonunda hoşnutsuz bir tını vardı ve neredeyse kulaklarıma inanamayacaktım. Wren'den böylesine nefret ederken onu aynı anda nasıl savunabiliyordu?

Wren'den kimse nefret etmemeliydi.

Sonunda eriştiğim farkındalıkla kamyon çarpmışa döndüm. Onu bu defa gerçekten sonsuza dek kendimden uzaklaştırmıştım ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Bu düşünceyle yas, beni bir bütün olarak yuttu.

O sırada Brian koşarak odaya girdi. "Ne oluyor burada?"

"Anders!" diye haykırdı Kelly. "Anders!"

Kolumu sarsıyordu.

"Ne dedin ona?" diye çıkıştı Brian karısına.

"Hiçbir şey söylemedim!"

"Anders! Hadi ama, evlat. Sorun yok."

Varlıklarının sadece uzaktan farkındaydım. Sesler ve yüzler bulanıktı.

Ve o sırada Laurie hareketsiz oturmuş, boş gözlerini benim üzerimden zemine dikmişti.

♡

Onların kanepesinde yan tarafıma kıvrılmıştım ve ağlayışımı durduramıyordum. Kelly'yle Brian mutfakta tartışıyorlardı ve onlara acı verdiğim için üzülmek istiyordum ama bir de bunu hissedemeyecek kadar üzgündüm.

"Sorun yok, her şey yolunda," dedi Brian yanıma gelerek.

Bunu öyle nazikçe söylemişti ki muhtemelen son iki yıldır ondan duyduğum en yumuşak tondu ama bu hem utanç vericiydi hem de acımı katlamıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Sırtımı küçük bir çocukmuşum gibi sıvazlayarak, "Sorun yok," diye yanıtladı Brian.

"Kelly iyi mi?"

"İyi."

Söyleyiş tarzından iyi olmadığını anlamıştım.

"Onu üzdüğüm için özür dilerim."

"O iyi," dedi tekrar ama onların buradan ayrılmam, eve gitmem ve kendime çekidüzen vermem gerektiğini biliyordum.

Doğruldum, damarlarımda beton donmuş gibi hissediyordum. Laurie bana arkasını dönmüş bir halde sandalyesinde oturuyordu.

"Al," dedi Brian bana bir mendil uzatarak.

Şu lanet mendili şimdi alayım lütfen.

Wren'in anısıyla mideme yumruk yemişim gibi oldum.

"Hadi, oğlum," dedi Brian ben öne doğru kapanmışken. "Hadi, oğlum." Başka ne diyeceğini bilemediğinden aynı şeyi tekrar tekrar söyledi, ben de onun kanepesinde bir bebek gibi ağladım.

Arabaya binip eve dönebilecek hale gelene kadar en az yirmi kez özür dilemişimdir. Ayrıca Wren'i de delicesine aramak istiyordum. Onun iyi olup olmadığını, eve sağ salim varıp varmadığını öğrenmek istiyordum ama hâlâ uçakta olduğunu fark ettim.

Sesini duymak için aramanın sesli mesaja düşmesini bekleyebileceğim aklıma geldi ama Wren'i tanıyorsam sesli mesaj kaydı oluşturmamıştı. Yine de numarasını çevirdim ve haklıydım, standart bir operatör mesajıydı.

Mantıklı düşünen tarafım ona bulaşmamam gerektiğini söylerken arabayı kenara çekip bir mesaj yazdım.

Çok üzgünüm. Umarım sağ salim eve varırsın.

Çok zavallıcaydı ama yine de gönderdim. Mesaj iletilemedi bildirimi hâlâ yolda olduğunu gösteriyordu. Demek ki bütün gece havaalanında uçağını beklemişti.

Bu düşünce yeni bir hüzün dalgasıyla sarmalanmama neden oldu.

Ya da beni engellemişti.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

♡

Kelly pazartesi akşamı beni aramıştı, telefonunu açmayıp ona ertesi gün işten sonra geleceğimi yazmıştım. Ama salı günü, evden başka herhangi bir yere gitmeye kendimi zorlayamamıştım. Çarşamba geldiğinde Kelly artık ısrarcı olmaya başlamıştı.

"Bu akşam gelirim," diye mesaj attım ona.

"Seninle konuşmak istiyoruz," diye yanıtladı. "Lütfen bize uğra."

İçimi kaplayan korku iyiden iyiye katlanmıştı.

Her gün yarış atölyesine gitmek bile bütün gücümü tüketiyordu ama en azından iş bir nebze olsun dikkatimi dağıtıyordu. Zamanımın çoğunu ofisimde, gelecek yılın araba tasarımı üzerinde çalışarak ve insan etkileşimini mümkün olduğunca minimumda tutarak geçiriyordum.

Wren'e tekrar mesaj atmayı denemiştim ama yine mesaj iletilemedi bildirimini almıştım. Beni engellediğinden neredeyse emindim ve onu suçlamıyordum ama bunun düşüncesi sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissettiriyordu, düşmemi engelleyen tek şey incecik bir iplikti. Aklımı kaçırmanın eşiğinde olduğumu hissediyordum.

Bu his, çarşamba akşamı Kelly ve Brian'ın evine giderken daha da yoğunlaştı. Derim kaşınıyor, midem çalkalanıyordu.

Kelly kapıyı açtığında yüzünde istemediğim ve hak etmediğim bir sempati vardı. En azından bana nasıl olduğumu sormamıştı.

"Merhaba Anders," dedi Brian beni şaşırtan bir ses tonuyla.

Beni böyle nazik karşılaması nadirdi.

Eliyle oturma odasını işaret etti, ben de Kelly'nin peşinden gittim ama Laurie'yi tekerlekli sandalyesinde göremeyince duraksadım.

"Laurie nerede?"

"Merak etme, yukarıda," diye sakinleştirmeye çalıştı Brian ama korku çoktan göğsüme çöreklenmişti.

"İyi mi?" diye sordum o beni kanepeye doğru yönlendirirken.

"Evet, sadece onu biraz erken yatırmaya karar verdik."

Kelly otururken ona baktım ama benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Brian önce ona, sonra bana baktı.

"Seninle Wren hakkında konuşmak istiyoruz," dedi.

"Hayır, lütfen." Başımı iki yana salladım. "Onun hakkında konuşamam." Ne onlarla, ne de herhangi biriyle.

"Sorun değil." Elini omzuma koyup sıktı. Kelly o anda bana baktı, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı.

Başımı ona doğru iki yana sallayarak başlamaması için sessizce yalvardım.

"Laurie'den boşanman gerektiğini düşünüyoruz," dedi Kelly.

Donup kalarak ona şaşkınlıkla baktım. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görmek içimi paramparça etti.

"Çok üzgünüm," dedim, sesim neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı. "Lütfen... Ona bir daha asla ihanet etmeyeceğim. Yemin ederim."

"Dur, Anders," dedi Brian aniden. "Mesele bu değil."

Beni sabit tutmak için elini omzuma koyduğunda sallandığımı fark ettim.

"Hayatını boşa harcadığını görmek istemiyoruz," dedi. "Sen iyi bir adamsın. Kızımızın yanında iyisiyle kötüsüyle her durumda dimdik durdun. Onun için nelerden vazgeçtiğini biliyoruz. Ama bunun sana ne kadar zarar verdiğini göremez hale gelmişiz. Artık yaşamanı istiyoruz. Laurie'yi bırakmanı istiyoruz."

Öne eğildim ve titremeye başladım. Kelly kanepede yanıma oturduğunda minder çöktü.

"Sen bizim evladımız sayılırsın, Anders," dedi. "Seni önemsiyoruz. Laurie zaten çok şey kaybetti. Senin de her şeyini kaybetmeni istemiyoruz."

"Ondan boşanmak istemiyorum," diyebildim kelimelerim boğazıma düğümlense de.

"Yapılması gereken bu," dedi Kelly boğuk bir sesle. "Yeniden başlaman senin için daha iyi olacak."

Elimi sımsıkı tuttu. Bunu yapmasının sebebinin kendi titremesini engellemeye çalışmak olduğunu düşündüm ama vücudunun tamamı kederle sarsılıyordu.

"Ve Laurie'yle hâlâ evli olduğun sürece," diye başladı, "onun bakımı üzerinde son söz hakkı sende oluyor." Düzensiz, kesik kesik bir nefes aldı. "Ve ben bebeğimi geri istiyorum."

O ağlamaya başladığında, "Onu asla senden almayacağım," diye yemin ettim.

"Tamam artık," dedi Brian karısının sırtını okşarken. "Konuşmamız gereken çok şey var," dedi bana anlamlı anlamlı.

"Onu bir bakımevine bırakmayacağım!" diye haykırdı Kelly.

"Tamam, tamam," diye sakinleştirmeye çalıştı karısını Brian.

Ama tartışmalarının burada bitmediğini hissediyordum.

Keşke Laurie'yi bir bakımevine yerleştirselerdi de Kelly'yle Brian da biraz olsun normal bir hayat yaşayabilselerdi. Ama sonra Kelly'nin evde tek başına kaldığını, bir şeyleri unutmuş gibi hissederek etrafa baktığını hayal ettim ve işte o an bunu yapmayacağını anladım.

Kızı bu evden ancak bir tabutun içinde çıkacaktı.

O anda öyle şiddetle ağlamaya başladım ki göğsüm sanki içe doğru çöküyordu. Kelly'nin çektiği acıyı ve hâlâ Laurie'yle eskisi gibi konuşma gücünü bulabildiğini, onun hâlâ bize döneceği umuduna tutunduğunu görmek beni mahvediyordu.

Bazen annemi Kelly'nin yerinde hayal ediyordum. Acaba o da herkes umudunu kesse bile beklemeye devam eder miydi? Bu düşüncenin geceleri uykularımı kaçırdığı oluyordu.

"Wren'in peşinden gitmen gerekiyor," dedi Brian.

"Gidemem," dedim hıçkırarak. "O gitti."

"O zaman onu geri getirmelisin."

"Yapamam."

"Yapabilirsin," dedi Kelly sesinin titrememesi için çabalarken. "Başta ikinize de çok kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştım ama sonra düşünmek için zamanım oldu. Wren buraya geldi, üstelik hiçbir şekilde gelmek zorunda değildi ve bu onun için çok zor olmuş olmalı. O iyi bir insan. Bunu görebiliyorum. Her şeye rağmen onu sevdim, Laurie de severdi. Laurie onun peşinden gitmeni isterdi."

"Laurie senin mutlu olmanı isterdi," dedi Brian boğuk sesiyle araya girerek.

Yan sehpadaki zarfı aldı ve bana uzattı.

"En azından bunu yapabileceğimizi düşündük. Sana söylediklerimizde ne kadar ciddi olduğumuzu göstermek istedik."

Titreyen parmaklarımla zarfı açtım ve içinden bir kâğıt çıkardım. Gözlerimi dikip baktım. Bu, cuma gecesi için bir uçak biletiydi. *Bu* cuma gecesi için.

"Git ve onu geri getir," dedi Brian ısrarla.

Burnumu çekerken başımı iki yana salladım, hâlâ şoktaydım. "Beni asla affetmez."

"Affeder," dedi Kelly tam bir inançla. "Ama önce Laurie'ye veda etmen gerekiyor."

Merdivenleri çıkarken onu neden erken yatırdıklarını fark ettim. O yanımdayken bu konuşmayı yapmamı istememişlerdi.

Ve şimdi de vedalaşmam için bana biraz mahremiyet tanımak istiyorlardı.

Eşimin çocukluk odasının kapısında bir dakika kadar durup kendimi toparlamaya çalıştım, sonra içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapadım.

Çift kişilik yatağında, gençlik yıllarından kalma sarı puantiyeli yorganın altında sırtüstü yatıyor ve hafifçe horluyordu. Odası hâlâ neredeyse eskisi gibiydi. Ailesi yeniden dekore etme ihtiyacı duymamıştı ve Laurie de buraya geldiğinde odasını böyle eski anılarla dolup taşarken görmeyi seviyordu.

Kitapları hâlâ kitaplığındaydı, peri ışıkları hâlâ yatak başlığına sarılıydı, duvarda hâlâ büyük bir kolaj vardı ve o fotoğraflarda yüzü hep gülüyordu.

Nefesim sığlaştı, ciğerlerime yeterince hava çekemiyordum. Yatağına oturduğumda Laurie'nin pozisyonu biraz değişti ve horlamayı kesti. Elini elime aldım, yüzüne baktım ve uyuyor olmasına sevindim çünkü bu, gözlerindeki o boş bakışı görmekten daha iyiydi.

Hiç düşünmeden yanına uzandım ve başımı yastığının kenarına koydum, hâlâ elini tutuyordum. Parmaklarımızı birbirine

kenetledim ve göğsünün kalkıp inişini izledim; kalbi hâlâ atıyordu ama artık acı da hissetmiyordu, sevgi de.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Kalbi hâlâ atmaya devam ediyordu.

♡

Kendimi toparlamam neredeyse iki günümü aldı ama cuma öğleden sonra olduğunda üzerimdeki yükün büyük bir kısmı kalkmış gibiydi. Dün işe hasta olduğumu bildirmiştim ve gecesinde annem daireme gelmişti. Kelly ona her şeyi anlatmıştı ve annem en dipte olduğum anda çıkagelmişti. Laurie'ye ilk teşhis konduğu zamana geri dönmüşüm gibi hissediyordum, sanki onu bir kez daha kaybetmişim gibi.

Annem yanıma oturup yas tutmanın iyi bir şey olduğunu, bunun iyileşmeye giden yol olduğunu söyledi. Ona inanmamıştım, bunun için hislerim fazla boğucuydu ama haklıydı. Acıyı kabul etmeye, gerçekten hissetmeye ve sonra da onu bırakmak için kendime izin vermeye ihtiyacım vardı.

Son birkaç yıldır Kelly ve Brian'ın üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu, Laurie dışında beni özgür bırakabilecek tek kişilerin onlar olduğunu fark etmemiştim. Ve Laurie de bu konuda konuşacak durumda değildi artık.

Laurie'ye veda etmemiştim. Onu yeniden görecektim, ailesini de öyle. Hayatımın hep bir parçası olacaklardı. Ama bir şekilde, artık Laurie'yi bırakabilecek gücü kendimde bulmuştum.

Ve şimdi de Wren'in peşinden gidiyordum.

Geldiğimi haber vermem gerektiğini hissederek ona ulaşmaya çalışmıştım. Ama aramalarım doğrudan telesekretere düşüyordu. Attığım mesajlar hâlâ mesaj iletilemedi uyarısıyla dönüyordu, yani artık beni engellediğinden yüzde doksan dokuz emindim.

Jonas'ı arayıp Wren'e bir şekilde ulaşmasını istediğimde bana sadece, "Uçağa bin ve ne hissettiğini yüzüne söyle," dedi.

"Geçen sefer bu pek iyi gitmedi."

"Onu inandırmanın tek yolu bu," diye ısrar etti.

"Ama adresine ihtiyacım var."

"Ben halledeceğim. Bailey sana hâlâ çok kızgın, o yüzden nasıl becereceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Sadece... havaalanına git. Git ve onu geri al. Ayrıca bol şans."

Ama bu kez de başka bir engelle karşılaştım, uçağım teknik bir arıza nedeniyle ertelendi. Uçak fazlasıyla kalabalıktı, terminal öfkeli yolcularla doluydu ve eğer Şikago'ya zamanında ulaşamazsam uluslararası aktarmamı kaçıracaktım. Bu yüzden araba kiralamaya karar verdim ve yola çıktım. Bu yolculuk, düşünmem için bana zaman verdi.

Onu bize ikinci bir şans vermesi için nasıl ikna edeceğimi düşündüm.

Ona, onu ne kadar çok sevdiğimi nasıl kanıtlayacağımı düşündüm.

Ona, onu bir daha asla uzaklaştırmayacağımı, artık onunla bu hayatı paylaşmak istediğimi nasıl anlatacağımı düşündüm.

Wren'i düşündüm, onu ilk kez barda dans ederken gördüğüm anı. Ardından göz göze gelişimizi ve bakışlarımı ondan ayırmakta ne kadar zorlandığımı, sonra da onu gizli gizli izlememek için kendimle nasıl bir mücadele verdiğimi hatırladım.

İlk konuşmamızı düşündüm, İngiliz aksanının beni garip bir şekilde ne kadar gergin hissettirdiğini. Sarhoşken ne kadar komik olduğunu, mimar olduğu için iyi bir yön duygusu olduğunu iddia edişini.

Duckpin bovlingde vuruş yaptığındaki sevinç çığlıklarını düşündüm. Bambi'nin şasesine kaynak yaptığım sırada beni izlerken

yüzünde oluşan o küçük, gizli gülümsemeyi ve ondan önceki günlerde mutfak masasında birlikte oturup açılar üzerinde kafa patlatırken o odaklanmış bakışını düşündüm.

Çiftlikteki gölde, güneşin suyun üzerinde parladığı ve onun ela gözlerini aydınlattığı anı gözümde canlandırdım. İki hafta öncesine ait o kusursuz günü hatırladım, üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum.

O gün bana gelecek için umut vermişti, artık asla vazgeçmeyeceğim bir gelecek için.

Sadece onun da bunu görmesini, inanmasını, hissetmesini sağlamam gerekiyordu.

Şikago'ya üç saatten kısa sürede vardım, kiralık arabayı teslim edip koşa koşa kontuarın yolunu tuttum. Ama bu sefer de bu uçuşun teknik bir arıza nedeniyle ertelendiğini duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Havayolu sonrasında uçuşu tamamen iptal ettiğinde başımı ellerimin arasına gömdüm. Kendime bunun bir işaret olmadığını, sadece aşmam gereken bir engel daha olduğunu söylemeye çalıştım.

Cumartesi sabahı için erken saatli bir uçuşa bilet almayı başardım. Bu sırada Jonas da bana adresi ulaştırdı. Ve bana Wren'in bugün bir düğünde olduğunu hatırlattı, unutmuş olmama inanamıyordum ama kafam darmadağınıktı.

Heathrow'a ulaşınca araç kiraladım ve Bury St. Edmunds'a vardığımda saat neredeyse gece on bir olmuştu.

İngiltere'ye daha önce birkaç kez gelmiştim –bir kere tatil, bir kere de iş için– ve burasının evime kıyasla oldukça farklı olmasını sevmiştim. Arabanın camından dışarı bakarken ön cephelerinde sarmaşıklar olan gösterişli George dönemi malikâneleri ve yamuk duvarlarıyla, ahşap kirişleri açıkta kalan garip Ortaçağ yapıları

gördüm. Sonunda da düzenli bir şekilde sıralanmış Viktoryen teras evlerin olduğu bir sokağa girdim.

Wren, gri tuğladan evlerin arasında beyaz cephesi olan tek evde yaşıyordu. Küçük bir cumbası, koyu yeşil bir kapısı vardı ve çiçeklerle dolu bir sepet asılıydı. Tatlı bir evdi ama Wren için hayal ettiğim yer böyle değildi. Burada nasıl yaşamaya başladığını, burayı gerçekten sevip sevmediğini bilmiyordum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Onu her yönüyle, gerçek anlamda tanımak için sabırsızlanıyordum. Gece boyunca konuşarak uyanık kalmak, gün batarken elini tutmak, yıldızlar parlarken yanında olmak ve güneş yeniden doğduğunda hâlâ orada olmak istiyordum. Evinin kapısına çıkan basamaklara oturup arkadaşlarının düğününden dönmesini beklerken artık korkmuyordum.

Çünkü biliyordum ki bu doğruydu. *Biz* doğruyduk. Ve Wren, bunu fark edecek kadar zekiydi.

Umarım ona sarılmama izin verirdi. Umarım ona çektirdiğim acıları telafi etmeme izin verirdi. Umarım...

Ve sonra onu gördüm. Kaldırımda yürüyordu, ayağında yüksek topuklular vardı, başını öne eğmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, kalçaları hafif hafif sağa sola sallanıyordu. Onu görmemle birlikte kalp atışlarım hızlandı ama geri kalan her şeyim donup kaldı.

Titreyen bacaklarla ayağa kalktım, onu ürkütmekten çekiniyordum. Kapısına vardığında başını kaldırdı ve korkudan neredeyse yerinden sıçrayacaktı, hemen ardından yüzünde çaresiz bir ifade belirince midem çalkalandı.

"Çok özür dilerim," dedim aceleyle ve elimi ona doğru uzattım. Korkuttuğum için özür diliyordum, yaptığım her şey için değil. Onların affı zaman alacaktı.

Bana baktı, yüzünde birbiri ardına pek çok duygunun belirmesini izledim: Kırılganlık, inanamama, acı... Sonra ise tanıdığım bir ifadeye dönüştü. Aşk.

Ona doğru yürüdüm ve onu kollarıma aldım. Yumuşak, sıcak vücudunu kendime yasladım ve sıkı sıkı sarıldım. O da bana en az benim ona sarıldığım kadar sıkı sarıldı. Göründüğünden çok daha güçlüydü.

Ve o an, onu yıkmadığımı fark ettim. Bizi mahvetmemiştim. Bu, Wren'di. Wren vazgeçmezdi. Asla pes etmezdi.

Ve ben de etmeyecektim. Ondan asla vazgeçmeyecektim. Bir daha asla.

Epilog

Anders'ın yüzündeki ifade... Onu öpmek istiyordum ama gözlerimi ondan alamıyordum. Çok güzeldi, ağaçların altındaki gölgelerde gözbebekleri büyümüştü. O siyahlık, gözlerindeki kehribar parıltıyı neredeyse yutuyordu. Bu anın yoğunluğu bana ilk kez seviştiğimiz zamanı hatırlattı. Yine burada, aynı ağaçların altında, aynı nehrin kıyısındaydık. Ama yapraklar farklıydı, su farklıydı ve aramızda suçluluk ya da pişmanlık hissi yoktu.

Yani her şey tamamen aynı değildi.

Beni kendine sıkıca çektiğinde boşalmak üzere olduğunu hissettim. Benim de yakın olduğumu anlatmak için başımı yukarı aşağı salladım ve o an gözlerimiz birbirine öyle yoğun bir şekilde kilitlendi ki, birlikte zirveden düşerken beni her şeyimle gördüğüne emindim.

♡

Sonrasında sırtüstü yere uzandı ve beni üstünde tutmaya devam ederken parmak uçlarıyla elbisenin ince kumaşını tembelce okşadı.

Haziranın ortasıydı ve o öğleden sonra Jonas'a kış buğdayının ilk postasını hasat etmesinde *sözde* yardım etmiştik. Bu tarlaya geleceğimizi öğrendiğim anda bu elbiseyi özellikle giymiştim.

Kırmızı-siyah, karmaşık desenli olandı. Geçen eylül giydiğim mavi, beyaz, sarı olanla aynı modeldi.

Anders da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü aynı piknik örtüsünü getirmişti.

Hafifçe güldüğünde başımı kaldırıp ona baktım.

"Jonas'a yine kayışın koptuğunu söylemeliydim," dedi. "Bize biraz daha zaman kazandırırdı." Ben doğrulmaya çalışırken, "Hayır, kal," diye mırıldandı.

Beni tekrar kendine çekip dudaklarımı öpmeye başladı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve öpücüğümüz daha tutkulu bir hal aldı, yavaş ve kararlıydı.

Yüzümde bir gülümsemeyle, "Yine başlama," diye uyardım dudaklarına karşı ve kendimi ondan uzaklaştırmak için ciddi bir çaba sarf ettim. "Birazdan burada olur, neden durduğumuzu merak etmiştir."

"Sanırım şu an bize katılmasını istemediğimizi tahmin ediyordur," dedi omzuma nazik bir öpücük kondurarak.

"Riske atamayacağım," dedim.

"Traktörün sesini duyarız," diye itiraz etti ben isteksizce ayağa kalkarken

"Olsun." Elbisemin önündeki minik düğmeleri iliklemeye başladım.

Bu kez düğmeleri kaburgalarıma kadar o açmıştı ve neredeyse beni yiyip bitirmişti.

Daha çok taze olmasına rağmen, demin yaşananların anısıyla vücudum titreyince gülümsedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi ben nehre doğru yürürken.

"Banyo yapmaya," diye cevap verdim gülümseyerek.

"Elbisenle mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Elbiseyi belime kadar kaldırıp gireceğim. Jonas gelmek üzereyken çıkarmam."

"Hayır, hadi yüzmeye gidelim," diye ısrar etti. "Ona bizi yalnız bırakmasını söylerim."

Omzumun üzerinden baktım ve Anders'ın aynı anda tişörtünü başından çekerken mesaj yazdığını gördüm.

Çırılçıplak bana doğru yürürken gülümsedim.

"Çıkar," dedi çenesiyle elbiseyi işaret ederek.

"Daha yeni giydim!" diye sahte bir öfkeyle cevap verdim.

Aniden dudakları boynuma yapışıp parmakları düğmelerimle uğraşmaya başlayınca dizlerim şiddetle titremeye başladı ve ayakta durmakta zorlandım.

Neyse ki bugün hava çok sıcaktı çünkü sonbaharda nehirde yüzmek isteyeceğimi sanmıyorum.

Hah! Güz demek istemiştim. Burada sadece bir buçuk yıldır yaşıyordum ama bazen daha uzunmuş gibi geliyordu. Diğer zamanlarda ise anılarım, sanki daha dün yaşanmış gibi canlıydı.

Bugün hem iyi hem de kötü anılarımı geri getiriyordu. Mümkün olduğunca iyi anıları içime çekmeye, kötü anıları silmeye çalışıyordum ve Anders bile şu anda burada, tamamen anın içindeymiş gibiydi.

Ama her zaman böyle olmuyordu. Alnında kırışıklıklar belirdiğinde kucağına tırmanıp onları düzeltmek istediğim zamanlar oluyordu ama bazen acıyı hissetmesi gerektiğini biliyordum. Ve her seferinde bu anlardan daha güçlü, kendisiyle ve dünyayla daha barışık olarak geri çıkıyordu.

♡

"Gitmeliyiz," diye mırıldandım ikinci seferimizden sonra.

Sesim uykulu, sarhoş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu. Suyun sığ tarafında dikilirken Anders'ın kolları arkadan beni sarmalamıştı ve vücut ısısı sırtıma işlerken güneş tepemizde parıldayarak yakınımızdaki kayaları ışıldatıyordu.

"İyiyim. İyiden de öte hatta. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi. Hemen ardından, "*Hayır, bunu yapmış olamazsın*," diye karanlık bir sesle çıkışırken vücudu gerildi ve dikkat kesildi. O anda ben de traktörün sesini duydum.

Onun peşinden kahkahalarla çığlık atarak koştum, o ise kardeşine bir dizi küfür savururken hem bana kıyafetlerimi giymemde yardım ediyor hem de kendi üstünü başını toparlamaya çalışıyordu.

"Bu tür şeyleri balayına saklayamaz mısınız?" diye bağırdı Jonas ağaçların gölgesinden çıkarken.

Traktörünün tekerleğine yaslanmıştı, ayağıyla yere vurarak bizi bekliyordu.

Anders umursamayarak başını iki yana salladı.

Jonas kahkaha attı. "Bugün çalışmak istemiyorsanız anlarım ama lütfen önden haber verin de Zack'i çağırayım. Hafta sonundan hemen önce gün kaybetmek istemiyorum."

"Gerilmene gerek yok, her şey kontrol altında," diye cevapladı Anders kuru kuru ve elini bana uzattı. Ona yetişmek için acele ederken bana kalbimi durduran gülümsemelerinden biriyle baktı.

Birlikte biçerdöverin yanına yürürken gülüyordum.

Yaptığımız şey biraz çılgıncaydı. Başka bir gelin adayı şu anda muhtemelen stres içinde koşturuyor olurdu ama o kızın düğününü organize etmek için etrafta fırtına gibi esen Bailey'yi yoktu.

♡

Bu sabah kulübeye güneş ışığı dolarken uyanmıştık. Jonas artık ana evde kaldığı için buraya geldiğimizde kulübede kalıyorduk. Jonas içini değiştirmemizi sorun etmemişti, burayla öyle bir duygusal bağı yoktu. Bu yüzden duvarlardaki açıklıkları genişleterek yatak odasından göle bakan dev bir pencere yapmıştık ve birkaç tane de yükseğe ağaçları görecek, daha küçük pencere eklemiştik.

Ardından Midland Antika Pazarı'na gidip orta yüzyıldan kalma modern mobilyalar almıştık. O gün çok eğlenmiştik.

Jonas hâlâ gölün etrafına kazıklar üzerine kulübeler inşa etme projesiyle ilgileniyordu ama son zamanlarda meşguldü. Bir iki yıl içinde bu işe tekrar başlayacağını ve benim de ona yardım edebileceğimi umuyordum.

Anders yarışta olmadığı hemen hemen her hafta sonunda buraya geliyorduk. Ara sıra ben de yarışlara gidiyordum –babamın geldiği de oluyordu– ama genellikle ya Indy'deki evde dinleniyordum ya da buraya gelip ailemle vakit geçiriyordum. Babam ve Sheryl hâlâ misafir odasından benim odam olarak bahsediyorlardı. Arkadaşları geldiğinde kullandıkları daha küçük bir misafir odaları vardı.

Hâlâ onların yanında bir yerimin olması, hâlâ kendimi hoş karşılanıyor hissetmem çok hoşuma gidiyordu. Bu iki tarlayı bitirdikten sonra orada kalacaktım.

Bu sabah böyle güzel bir güne uyandıktan sonra Jonas ve Tyler'la kahvaltı yapmak için çiftlik evine gitmiştik ve Jonas bugün hasada başlamak istediğini söyler söylemez Anders bana bakarak kaşlarını kaldırmıştı.

"Biz yardım ederiz," demiştim hemen.

Jonas, Tyler ve hatta küçük Astrid bana delirmişim gibi bakmışlardı, gerçi muhtemelen Astrid'in ifadesini hayal etmiştim çünkü daha sekiz aylıktı.

İnanılmaz tatlıydı. Hayatımda gördüğüm en güzel bebekti.

İngiltere'den ayrıldıktan sonra Anders'la birlikte yaşamaya başladığımızda ilişkimizin çok hızlı ilerlediğini düşünmüştüm ama o sıralarda Jonas, Tyler'ı hamile bırakmıştı bile.

Anders daha sonra, film gecesinin ertesi sabahı abisinin Tyler'ı arayıp çıkma teklifi ettiğini söylemişti. Tyler da kabul etmişti ve o günden sonra ayrılmaz ikili olmuşlardı.

İkisinin arasındaki ilişkinin ne kadar hızlı geliştiğini hem Anders'tan hem Bailey'den dinlemiştim. Bailey haberleri doğrudan Tyler ve Jonas'tan alıyordu ikisinin de birbirlerine sırılsıklam âşık olduklarını duyduğuna benim kadar sevinmişti.

Hamilelik sürpriz olmuşsa bile hoş bir sürprizdi. Jonas hemen evlenme teklifi etmiş ve Bailey ikinci kez acele bir düğün planlamak zorunda kalmıştı.

Anders ve benim, ona kendisini toparlaması için biraz daha zaman vermemize minnettardı.

♡

Sabrina ve Lance'in düğününden eve döndüğüm gece, Anders'ı kapımda beklerken gördüğümde gözlerime inanamamıştım. Evime yürürken pek çok duyguyla boğuşuyordum ve engelini kaldırıp onu aramaya karar vermiştim.

Bana ulaşmaya çalıştığını, endişelendiğini biliyordum ve içini rahatlatmak istiyordum. Onu anladığımı, her şeyin çok hızlı geliştiğini ve istediği buysa onu affettiğimi söyleyecektim. Tanrı biliyor ya, ona kendini daha fazla suçlu hissettirecek başka bir yüke ihtiyacı yoktu.

Ayrıca ben de onun beni affetmesini istiyordum. Onu bu kadar zorlamamalı ve terk etmemeliydim.

Belki hâlâ güvenebileceği biri olabilirdim, konuşmaya ihtiyacı olduğunda yükünü hafifletecek biri belki. Kolay olmayacağını biliyordum ama bunu yapmak istiyordum. Evime yaklaşırken son düşüncem, belki de onu bekleyebilecek kadar güçlü olduğumdu.

Sonra onu kapımın önünde bulduğumda...

Ne olduğunu, neden orada olduğunu, benim için mi yoksa iş için mi geldiğini bilmiyordum. Ama beni kendine çekip sevdiğini fısıldadığında, onu affetmemi istediğinde, yaşadığı süre boyunca beni bir daha incitmeyeceğine yemin ettiğinde, büyük bir olayın yaşandığını hissetmiştim.

İçeri girince bana Kelly ve Brian'dan, uçak biletini nasıl aldıklarından ve onu bana göndererek rızalarını verdiklerinden bahsetmişti. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde hissettiğim hafiflik ve rahatlama o kadar büyüktü ki daha önce böyle bir duygu yaşamamıştım.

Pazar sabahının erken saatlerine kadar konuşmuş ve bol bol sarılmıştık, sonra onu en sevdiğim kafe olan No.5 Angel Hill'e kahvaltıya götürmüştüm. Her zamanki yerime, bir zamanlar eski bir arabaya ait olan kahverengi deri koltuğun olduğu pencere kenarına oturmuştuk ve Anders yolun karşısındaki gösterişli ve yüksek Abbey Gate'e hayranlıkla bakarken ben de onu izlemiş ve katıksız, sınırı olmayan bir mutluluk hissetmiştim.

Altı aydan fazla bir süreden sonra ilk kez Bury St. Edmunds'ta acı çekmeden dolaşabilmiştim. Abbey Gardens'taki kalıntıları keşfetmiş ve nihayet uzun zaman önce *duckpin* bovling salonunda Wilson'a bahsettiğim küçük Nutshell Bar'a varmıştık. Anders, barın küçüklüğünden ve içindeki tüm o ilginç eşyalardan çok etkilenmişti ve bira içerken İngiltere'de biraz zaman geçirmek istediğini itiraf etmişti. O anda, ne olursa olsun bunu başarabileceğimizi, İngiltere'de kalmak ya da Amerika'ya taşınmak istersem ya da

herhangi bir anda fikrimi değiştirirsem seçeneklerimiz olduğunu söylemeye çalıştığını hissetmiştim.

Bir gün İngiltere'ye döneceğimizi düşünüyordum. Anders, bir zamanlar onu işe almak isteyen Ferrari takımında olmasa bile Formula 1'de iş bulabilirdi. O takım İtalya'daydı ama oraya gidip bir süre yaşayamayacağımızı kim söyleyebilirdi ki? Tam zamanlı işimin yanı sıra serbest olarak eskiz perspektifleri çiziyordum, bu yüzden muhtemelen her yerden çalışabilirdim.

Gelecek hakkında oldukça iyimserdim, daha da önemlisi Anders da öyleydi.

Ama nerede yaşayacağımıza karar verirken ona Indy'yi sevip sevmediğini ve mevcut ekibiyle çalışmaktan mutlu olup olmadığını sormuştum. Sevdiğini ve Dean'in işini kabul etmemin onu mutlu edeceğini söylemişti.

Böylece kararımızı vermiştik.

İlkokul projesi işimi bitirip Graham'a istifamı verene ve evi toparlayıp boşaltana kadar neredeyse Noel kapıya dayanmıştı. Bu yüzden taşınmayı yeni yıla ertelemeye karar vermiştik, böylece annem ve erkek arkadaşı Keith'le de biraz zaman geçirebilecektik.

Anders eve geri uçsa da kasımın sonunda, bütün ekibinin izinli olduğu Şükran Günü'nde geri gelmişti ve onun annemle bağ kurmasını izlemek, ardından ikimizin başka bir ülkeye yerleşmeden önce birlikte İngiliz usulü bir Noel deneyimlemek mükemmeldi.

Anders'ın Indianapolis'teki evine onunla birlikte girmek hayatımın en mutlu anlarından biriydi. Şehri ve en sevdiği yerleri tanımak, arkadaşlarıyla arkadaş olmak ve kendime de yeni arkadaşlar edinmek çok eğlenceliydi. Ve şu anda yaptığım işi çok seviyordum. Evet, her işte olduğu gibi bazı olumsuzlukları elbette vardı ama her gün işe giderken kendimi daha ilham dolu hissediyordum ve Dean

harika bir patrondu. Daha çok arkadaş gibiydi. Beni kadrolu olarak işe aldığında havalara uçmuştum.

Scott taşınacağımı duyunca çok üzülmüştü. Arada sırada da olsa iletişimimizi sürdürüyorduk. Scott ve Nadine düğün davetiyemize karşılık tebrik kartı gönderip en iyi dileklerini iletmişlerdi. Onların da bizden sonra çok bekleyeceklerini sanmıyordum. Hâlâ Bury St. Edmunds'ta yaşıyorlardı ve ilişkileri çok iyiydi. Artık Sabrina ve Lance'le arkadaşlardı ve bu, ilk baştaki hislerimin aksine benim için hiç sorun değildi. Mutlu olduklarına seviniyordum. Bury'yi, çarpık eski binalarını, masalsı kalıntılarını ve şirin küçük barlarıyla kafelerini özlüyordum ama Şükran Günü'nde geri dönecektik, Anders'ı Noel pazarına götürecektim ve biliyordum ki asla çok uzun süre uzak kalmayacaktık. Annem de bizi birkaç kez ziyarete gelmişti ve tabii ki şu anda da Keith'le birlikte buradaydı.

♡

Alacakaranlık çökene kadar tarlalarda kaldık, ardından ateşböcekleri çıkmaya başlayınca motosikletle ilk tanıştığımız yere geri döndük ve çimlere uzanıp güneşin ufka doğru batışını ve tarlaların üzerinde parıldayan yeşil ışıkların gitgide parlaklaşmasını izledik.

Sonunda Anders isteksizce beni Wetherill'e götürdü ve kapının eşiğinde iyi geceler öpücüğü verdi.

Babam'la Sheryl, annemle Keith'i ve Bailey'yle Casey'yi akşam yemeğine davet etmişlerdi. Annem ve Keith'in misafir odasında kalabileceklerini söylemişlerdi –Sheryl'ın ortamı yumuşatmak istediğini hissediyordum– ama onlar şehirdeki bir otelde kalmayı tercih etmişlerdi. Neye dayanabileceğini insanın sadece kendisi bilirdi ve annem için babam ve Sheryl'la kalmak fazla zor olurdu.

Kelly ve Brian da düğünümüze katılamayacaklarını haber verdiklerinde aynı şeyleri hissetmişlerdi muhtemelen. Kelly beni

arayıp davetimiz için çok mutlu olduğunu ve düğünün en mutlu günlerimizden biri olmasını içtenlikle dilediğini ama bizimle birlikte olmalarının uygun olmayacağını düşündüğünü söylemişti. Öncelikle Laurie'yi bırakamazlardı ama aynı zamanda orada olmalarının Anders'ın gününün güzelliğini gölgeleyebileceğinden de endişeleniyorlardı. Dürüst olmak gerekirse hayır demelerine sevinmiştim ve Kelly'nin arayıp durumu açıklamasına minnettardım.

Anders hâlâ hemen hemen her ay onları ve Laurie'yi ziyarete gidiyordu ama bu eskisi gibi onu üzmüyordu. Kelly ve Brian, Anders'ı yanında beni de getirmesi için cesaretlendirdiklerinde birkaç kez onunla birlikte gitmiştim. Hiç kolay değildi ama bana karşı naziklerdi ve bunun Anders'ın durumla daha barışık hissetmesine yardımcı olduğunu biliyordum. Başta, Laurie'den boşanması için kayınvalidesinin ve kayınpederinin onu ikna etmesi gerektiği için ona güceneceğimi düşünmüştü ama anlıyordum. Onlar tarafından bu yükümlülükten kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Anders gibi onurlu bir adam, zincirlerinden kendi başına kurtulamazdı.

♡

Cumartesi sabahı, Bailey erkenden gelip benimle hazırlanmaya başladı. Mat saten, parlak altın rengi elbisesi içinde ve kestane rengi saçları dağınık topuz yapılmış haliyle çok güzel görünüyordu.

Benim gelinliğim ise ipek ve mat saten kumaşların birbirleriyle kontrast oluşturacak şekilde bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir tasarımdı. Gözüme mimari gelmişti ve bayılmıştım. Hiç beyaz giyeceğimi düşünmemiştim –ya da bu durumda krem rengi– ama bu gelinliği gördüğümde kendimi başka bir şey giyerken hayal edememiştim.

Birkaç eski arkadaşım düğün için buraya gelme nezaketi göstermişlerdi ama Bailey tek nedimemdi. Ona üvey kardeşim dediğim

zamanları hatırlıyordum –ne zaman böyle söylemeyi bıraktığımdan ve tam anlamıyla kız kardeşim olduğundan emin değildim– ama şimdi aynı zamanda arkadaşımdı. *En iyi* arkadaşım. Bugün yanımda olmasını istediğim başka kimse yoktu.

Anders hariç tabii ki.

Jonas da onun için orada olacaktı.

Frederickson kardeşler ve Elmont kardeşler.

Bailey ve Casey mutluydu, hâlâ bu kasabada hayatlarını sürdürüyorlardı ve Bailey, artık yarı zamanlı olsa da golf kulübünde çalışmaya devam ediyordu. Geri kalan zamanlarında Tyler'la birlikte çiftlikte etkinlikler düzenliyorlardı. İkisi de kendi şirketlerini kurmaktan bahsediyorlardı ama Tyler, Astrid'in biraz daha büyümesini istiyordu. Jonas ve Tyler'ın, kızlarına İsveççe bir isim vermiş olmalarına bayılıyordum.

Jonas, bir gün kızının çiftliği devralmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordu.

İki üç biranın ardından, "Kim demiş çiftliği illa ki ilk oğlanın devralmak zorunda olduğunu?" diye sormuştu birkaç hafta önce.

Ne olursa olsun, onun için her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. İşini çok seviyordu ama çocukları çiftçiliği seçmezse, onları zorlamayacaktı.

Patrik ve Peggy bu akşam için Wisconsin'den gelmişlerdi, emekliliklerini orada yaşıyorlardı. Biraz uzaklaşmak onlara da iyi gelmişti bence. Burada yaşasalardı Patrik hiç dinlenemezdi.

Keyifleri yerindeydi. Patrik düğün konvoyunu çiftliğe getirmek için özel olarak kiraladığımız kapalı römorklu traktörü sürecekti. Jonas, bunu daha çok şaka olarak önermişti ama ben fikri çok beğenmiştim. Onu kendisi sürmeyi teklif etmişti ama bugün Anders'ın yanında olması gerektiğini düşünmüştüm. Anders,

babasının yeniden direksiyona geçmeyi dört gözle beklediğini söylemişti.

♡

Zamanı gelmişti. Neden bilmiyorum ama çok gergindim, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım aslında. Sanırım çok fazla insan olduğu için ve ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığım içindi.

Çiftliğe giderken annemle babamın arasında oturuyordum, sıcak rüzgâr karavanın plastik brandasına çarparak ses çıkarırken ellerini tuttum. Hava çok kötüydü ama daha kötüsü de olabilirdi. En azından kasırga yoktu.

Avuç içlerim terlemişti. Ambarda evleneceğimiz için mutluydum. Yüksek tavan sayesinde içerisi bunaltıcı olmazdı.

Yol boyunca herkes sessizdi, Bailey bile. Bana ve annesine gülümsüyordu. Ben de Sheryl'a bakıp ikisine birden gülümsedim. Dün gece güzel vakit geçirmiştik, annem bile nispeten daha rahatlamış görünüyordu. Sheryl onu dışarı çıkarıp meyve bahçelerini göstermişti, sanırım bir tür ateşkes yapmışlardı.

Patrik ambarın önüne geldi ve birkaç kişi dönüp baktı. Anders neredeydi acaba? Muhtemelen çoktan mihraptaki yerini almıştı.

Babam beni römorktan indirdi ve ambarın önüne kadar yürüdük, sonra beni bırakıp gitti.

"Birazdan görüşürüz, minik kuşum," derken yanağıma bir öpücük kondurup anneme gülümsedi.

Dönüp annemin koluna girdim.

Benim için yaptığı onca şeyden sonra onsuz bu koridordan yürüyemezdim. Beni neredeyse tek başına büyütmüştü. Ama babam olmadan da yürümek istememiştim. Bu yüzden o, Bailey'ye yarı

yola kadar eşlik edecek ve geri kalan yolu benimle birlikte yürümek için bekleyecekti. Alışılmadık bir durumdu ama bana uygun geliyordu.

Orkestra, gitar ve diğer yaylı çalgılar hafif bir akustik parça çalmaya başladı. Solist, Sufjan Stevens'a benziyordu. Wilson sayesinde tanışmıştık ve onlardan sonra da Wilson'la blues grubu sahne alacaktı.

Herkes içeri girdi. Bailey, babam ve annemle yalnız kaldık.

Bailey bana baktı. "Seni seviyorum, ablacığım."

"Ben de seni seviyorum."

"Sana şans dilerdim ama hiç ihtiyacın yok. Sadece eğlenmene bak."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak başımı yukarı aşağı salladım.

Bailey babamın koluna girdi ve büyük çift kanatlı kapıdan geçti.

Sonra sadece annem ve ben kaldık.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim gözlerim yaşlarla dolarken.

"Yapmamı istediğin için ben teşekkür ederim. Seninle gurur duyuyorum, Wren."

"Yapma, makyajımı bozacaksın."

Gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Bakışların bana döndüğünü hissediyordum ama tek gördüğüm Anders'tı. Aşkım. Orada, dar kesim siyah takım elbisesiyle mihrabın önünde beni bekliyordu.

Yüzü sevgi, umut ve mutlulukla parlıyordu. Benim yüzümden de aynı duyguları okuyabileceğini biliyordum.

Ona gülümsedim, o da nazikçe gülümsedi. Annemin elini bırakıp babamın elini tuttum ve ona doğru yürüdüm.

Alışılagelmiş yeminleri etmedik. Ölümden ve ayrılıktan bahsetmedik. Sadece birbirimizi seveceğimize, onurlandıracağımıza ve ihtiyaç duyulduğu sürece her zaman birbirimizin yanında olacağımıza söz verdik. Ve Anders'ın bunları söylerken aklından Laurie'yi geçirdiğini, onun kalbi attığı sürece Anders'ın kalbinin tamamına sahip olamayacağımı biliyordum. Laurie her zaman ilişkimizin, evliliğimizin bir parçası olacaktı, ta ki artık aramızda olmayana kadar.

Ama bu benim için sorun değildi. Anders'ı ve onunla birlikte gelen her şeyi seviyordum. Her zorlukta elini tutmak istiyordum ve bir daha asla yalnız hissetmemesini umuyordum.

♡

Haberi aldığımızda sekiz gündür Phoenix'teydik. Camelback Dağı'nın eteklerinde, Bambi'nin açık kapısından çöl manzarasına bakarken Anders, Brian'ın aramasını açmıştı. Ve o telefonu açar açmaz Laurie'nin öldüğünü anlamıştım.

"Bizi bekler misiniz?" diye sormuştu Anders boğuk bir sesle.

Telefonu kapadıktan sonra ağlarken ona sarılmıştım. Sonunda her şey bitmişti.

Brian, Laurie'nin organ yetmezliğinden öldüğünü söylemişti. İçimde, onun kalp kırıklığından öldüğünden korkan ufak bir parça var mıydı? Olmadığını söyleyemezdim ama içten içe Laurie'nin gitmeye, özgür olmaya hazır olduğuna inanıyordum. Ve şimdi, umarım ailesi bir nebze olsun kendi hayatlarını yaşamaya geri dönebilirlerdi.

Kelly, Laurie'nin bakımevine gitmesine asla izin vermemişti. Son nefesini verene kadar onu sevmiş, onunla ilgilenmişti. Umarım bu, ona biraz olsun huzur verirdi ve bebeği için elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek geri kalan hayatını pişmanlık duymadan yaşayabilirdi.

Balayımızı yarıda kesip cenaze için eve doğru yola çıkmıştık fakat bu günlerde bulunabilecek pek çok sevgi ve huzur anı da vardı. Anders üzgündü ama yıkılmamıştı ve omuzlarından büyük bir yük kalktığını görebiliyordum.

Cenazede onun yanında durup Lauire'ye son kez veda ederken elini tutmuştum ve ardından eve dönmüştük.

Eve döndüğümüzde, dev pencerelerden içeri güneş ışığı giriyordu. Anders acıkınca mutfağa gidip bize bir şeyler hazırlayana kadar koltukta birbirimize sarılıp oturduk.

Ayağa kalkıp kış bahçesine gittim.

"Bira ister misin?" diye seslendi Anders.

"Hayır, almasam daha iyi."

Bana şaşkın bir bakış attı. Normalde, cuma gecesi bu saatte, özellikle de böyle bir günün ardından içkiyi asla geri çevirmezdim ama şimdi durumu açıklamak için uygun bir zaman değildi.

Hayatımızın sonsuza dek değişmek üzere olduğunu öğrenmesi için yarını bekleyebilirdi. Şimdilik bu benim küçük sırrım olarak kalacaktı.

Eames sandalyeye oturdum, elimi karnımın üzerine koydum ve yüzümü güneşe çevirdim.

Teşekkürler

Teşekkür yazılarıma her zaman önce siz sevgili okurlarıma seslenerek başlarım ve bu kez bunun önemi her zamankinden daha büyük. Sadık okurlarım bu kitap için fazladan bir yıl beklemek zorunda kaldı, umarım beklediğinize değmiştir! Bu hikâyeyi yazmak benim için tarifsiz bir keyifti; her ne kadar her okuyuşumda ağlamış olsam da. Anders, Wren, Jonas ve Bailey uzun süre kalbimde yaşayacaklar. İster kitaplarımla yeni tanışıyor olun ister uzun süredir benimle birlikte yol alıyor olun, umarım sizin kalbinizde de bir yer edinmişlerdir.

Eğer yazdıklarımı ilk kez okuyorsanız, Instagram/Facebook/Twitter/TikTok'ta @PaigeToonAuthor hesabımdan bana merhaba demekten çekinmeyin. Ayrıca www.paigetoon.com adresinden #TheHiddenPaige adlı bültenime de abone olabilirsiniz, ara sıra kısa hikâyeler ve özel içerikler gönderiyorum.

Bu arada, IndyCar takipçileri 17. bölümde adı geçen yarış pilotu Luis Castro'nun kim olduğunu merak edebilir. Kafanız karışmadı, kendisi üçüncü romanım *Chasing Daisy*'de yer alan bir karakterdi. Romanlarımda zaman zaman böyle küçük bağlantılar kuruyorum, belki ileride Wren, Anders, Bailey ve Jonas'tan da yeniden haber alırsınız.

Century/Cornerstone/Penguin Random House ekibine, *Yalnızca Aşk Bu Kadar Acıtabilir*'e (ve bana!) en başından beri gösterdikleri

sevgi, özen ve destek için müteşekkirim. Özellikle de 2021 yazında bana güvenen ve o günden beri hep cesaretlendiren Venetia Butterfield'a ve harika editörüm Emily Griffin'e... Seninle çalışmak benim için büyük bir mutluluk! Ayrıca (alfabetik sırayla çünkü hepiniz harikasınız): Charlotte Bush, Claire Bush, Briana Bywater, Monique Corless, Amelia Evans, Emma Grey Gelder, Rebecca Ikin, Laurie Ip Fung Chun, Rachel Kennedy, Roisin O'Shea, Richard Rowlands, Claire Simmonds, Selina Walker ve Becca Wright'a da teşekkür ederim. Son okumacım Caroline Johnson'a da ayrıca teşekkürler.

GP Putnam's Sons/Penguin Random House'daki müthiş editörüm Tara Singh Carlson'a ve Ashley Di Dio, Emily Mileham, Maija Baldauf, Claire Winecoff, Tiffany Estreicher, Hannah Dragone, Monica Cordova, Anthony Ramondo, Chandra Wohleber, Ashley McClay, Ashley Hewlett, Alexis Welby, Brennin Cummings, Samantha Bryant, Jazmin Miller ve ABD'deki bütün ekibe teşekkür ederim. Bu kitabın teşekkür bölümünde sizlere yer verebilmek büyük bir ayrıcalık ve bir sonraki kitapta birlikte çalışacağımız için çok heyecanlıyım.

Tüm yabancı yayınevlerime teşekkür ederim ama özellikle ilk romanım *Lucy in the Sky*'ı Almanca'ya kazandıran ve o günden beri yanımda olan S Fischer Verlage ekibine sevgiler. Sevgili editörüm Lexa Rost'a özel teşekkürler.

Bugüne dek kitaplarımdan herhangi birini okuyan, yorumlayan, sosyal medya paylaşımlarında adımı geçiren her bookstagrammer'a, booktoker'a, blogger'a ve okura sonsuz teşekkürler. Gönderilerinizi görmek beni gerçekten çok mutlu ediyor, desteğiniz benim için çok kıymetli.

Çiftçilikle ilgili araştırmalarımda bana yardımcı olan Sam Clear ve babası James'e çok teşekkür ederim, bizi çiftliklerinde ağırladılar ve Sam sonrasında sorularımla kendisini bıktırmama da sabırla katlandı! Indiana Tarım Bakanlığı'ndan Regan Herr ve Dennis

Carnahan'a da Indiana'daki tarım hayatını gözümde canlandırmamı sağladıkları için ayrıca teşekkür ederim.

Yarış konusundaki desteği için Phil Zielinski'ye ve elbette babam Vern Schuppan'a teşekkür ederim. Babam, 70'li ve 80'li yıllarda IndyCar ve Indy 500'de yarıştı, ardından Indianapolis'te bir yarış takımı yönetti. Bu kitabın ilhamı büyük ölçüde Phoenix ve Indianapolis'te ailemle geçirdiğim zamanlardan geldi, o yüzden o yılları benimle paylaşan annem Jen'e ve kardeşim Kerrin'e de teşekkür ederim.

Susan ve Dean Rains'e de kocaman bir teşekkürler; özellikle de Susan'a, bu kitabın ilk taslağını okuyup yorumladığı ve editörlük desteği verdiği için. Aynı zamanda birlikte keşfettiğimiz pek çok yeri bu kitaba aktardım. Sizinle geçirdiğimiz o günleri Greg'le beraber hâlâ sevgiyle anıyoruz. Bloomington araştırmalarımda yardımcı olan Wendy Davis, Sequoia Davis, Chelsea Davis ve Paul Ehrstein'e de teşekkür ederim.

Son okumaları için Katherine Reid'e teşekkür ederim, ayrıca bu kitap hakkında bıkmadan usanmadan konuşmamı dinleyen tüm arkadaşlarıma da... Özellikle Lucy, Jane, Katherine S, Kim, Bex, Femke, Sarah, Chen, Mark, Georgie, Colette, Ali Harris, Dani Atkins ve Zoë Folbigg'e... Sevgili kayınvalidem ve kayınpederim Ian ve Helga Toon'a da ayrıca teşekkür ederim.

Ve en büyük teşekkür, yazarlık kariyerimin en başından beri yanımda olan eşim Greg'e. Her zaman, her konuda yanımda oldun ama özellikle geçtiğimiz bu son yıl içinde desteğin tarif edilemezdi. Sen olmasaydın ne yapardım, nerede olurdum bilmiyorum. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Mimarlıkla ilgili araştırmalarımda da yardımını esirgemedin... Ne de olsa işin bu!

Son olarak, canım çocuklarım Indy ve Idha... Bir teslim tarihi daha yaklaştığında bana katlandığınız, her gün yüzümü güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum. Öpücükler.